

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARIANA ZAPATA

LUKOV'DAN SEVGİLER

*Birbirlerinden nefret ediyorlardı.
Ta ki âşık olana kadar...*

nemesis
KİTAP

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 500

Lukov'dan Sevgiler Mariana Zapata
Özgün Adı From Lukov with Love
Çeviren Hanife Albayrak Çift

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Yayın Koordinatörü Elçin Kazancı
Editör Merve Mumcu
Düzeltili Serra Tüzün
Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Efdal Basan

© Nemesis Kitap, 2020 © Mariana Zapata, 2018

Bu kitap Kayı Ajans aracılığıyla Dyslel, Goderich&Bourret LLC. ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-55-3

Baskı: Temmuz 2020

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı Cilt:

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmut Bey - Bağcılar /İstanbul
Telefon: 0212 446 38 88
Sertifika No: 44011

MARIANA ZAPATA

LUKOV'DAN
SEVGİLER

Çeviren: Hanife Albayrak Çift

Birinci Bölüm

Kış/İlkbahar

2016

Kalçam beşinci defa yerle buluşunca denemeyi bırakmam gerektiğini anladım.

En azından bugünlük bırakmalıydım.

Yarın kalçalarım iki saatlik düşüş seansına bir kere daha katlanabilirlerdi. Lanet olsun, eğer neyi yanlış yaptığımı çözemezsem buna mecburlardı. Zıpladıktan sonra ayaklarımın üzerine iniş yapamadığım ikinci günümüdü.

Üzerine en az düştüğüm tarafıma doğru yuvarlanarak sıkıntıyla nefesimi verirken gerçekten bağırmak istediğim ‘Lanet olsun!’ nidasını içimde tuttum. Başımı tavanı tamamen görece kadar geri çekince bu kararın kahrolası bir hata olduğunun hemen farkına vardım. Çünkü kubbe şeklindeki tesisin tavanından sallanan şeyi biliyordum. Hayatımın on üç yılında aynısını görmüştüm.

Afişler.

Çatı girişinden sallanan afişler.

Hepsinde aynı ahmağın isminin olduğu afişler.

IVAN LUKOV. IVAN LUKOV. IVAN LUKOV.

Ve biraz daha IVAN LUKOV.

İsminin yanında yıllar boyunca partnerlik yaptığı diğer zavallıların da adları vardı ama onunki öne çıkıyordu. Soyadı dünyada en sevdiğim insanla aynı olduğundan değildi çünkü ismi bana şeytanı hatırlatıyordu. Ailesinin onu doğrudan cehennemden evlatlık edindiklerine emindim.

Ama şu anda asılan afişler dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Mavi renkteki beş farklı afiş, kazandığı ulusal şampiyonlukları ilan ediyordu. Her bir dünya şampiyonluğu için iki kırmızı afiş. Bütün altın madalyalar için iki sarı afiş. Tesisin girişindeki ödöl vitrininde duran dünya şampiyonluğu için aldığı gümüş madalyanın anısına tek bir gümüş afiş vardı.

Öff! Fazla başarılı. Ahmak. Adi herif.

şükürler olsun ki her kupa veya yıllar boyunca kazandığı diğerk müsabakalar için afişleri yoktu, öyle olsa bütün tavan renklerle kaplanacaktı ve ben de her gün bunları görüp kusmamaya çalışacaktım.

Bütün o afişler... ve hiçbirinde benim ismim yoktu. Bir tanesinde bile. Ne kadar fazla çabalarsam çabalayayım, antrenman yaparsam yapayım yoktu. Çünkü kimse Ivan Lukov olmadığınız sürece ikinci pozisyonrakileri hatırlamazdı. Ben de Ivan değildim.

Kıskançlık hissetmeye hakkım yoktu ama bu his göğsümü delip geçerken görmezden gelemiyordum ve bundan nefret ediyordum. *Lanet olsun ki nefret ediyordum.* Diğerk insanların ne yaptığı hakkında endişelenmek zaman ve enerjiyi boşa harcamak demekti. Bunu daha çocukken diğerk kızların daha güzel kıyafetleri ve benimkinden daha yeni patenleri olduğunda öğrenmiştim. Kıskanmak ve karamsar olmak, yapacak daha iyi şeyleri olmayan ya da olmamış insanlar içindi. Eğer kendilerini diğerk insanlarla karşılaştırırlarsa kimse hayatları hakkında bir şey yapamazdı. Bunu da biliyordum.

Asla böyle bir insan olmak istememişim. Özellikle de o adi herif yüzünden. Bu afişlerin bana hissettirdiklerini birine anlatacağıma şu üç dakikalık kıskançlık saçmalığını mezara kadar götürürdüm.

Bu hatırlatmayla beraber o aptal kumaş parçalarına bakmayı bırakıp dizlerimin üzerine yuvarlandım.

Ellerimi buza vurup ayaklarımı altına doğru alırken homurdandım. Bıçaklarımın üzerinde durmak alışkanlık haline gelmiş-

ti ve sonunda ayağa kalkabildim. *Tekrar*. On beş dakikadan az bir sürede beşinci defa. Sol kalça kemiğim, popomun her iki yanı ve uyluklarım sızlıyordu. Yarın çok daha fazla acıyacaktı.

“Lanet olsun,” derken etrafımda kayan daha ufak kızlar duymasın diye kısık sesle mırıldandım. İhtiyacım olan son şey idareye beni *tekrar* şikâyet etmeleri idi. Sizi gidi ispiyoncular! Sanki ‘s’ küfrünü televizyonda, sokakta yürürken veya okulda duymamışlardı.

Son düşüşümden toplanan buzı süpürüp yatıştırıcı bir şekilde nefes aldıktan sonra her şeye karşı; kendime, vücuduma, bulunduğum duruma, etrafında küfredemeyeceğim diğer kızlara, genel olarak bugüne karşı hissettiğim hüsrana kontrol altına aldım. Geç kalkmaktan o gün bir atlayış yapamamaya, işte iki defa gömleğime kahve dökmekten arabamın kapısını açarken neredeyse dizimi kıracak olmama ve sonra da bu berbat antrenmanın ikinci seansına...

Hayatın koşuşturmacasında on yıldır yaptığım atlayışları yapamamanın bir anlamı olmadığını unutmak çok kolaydı. Sadece kötü bir gündü. Bir başka kötü gün daha. Alışılmadık bir durum değildi. Her zaman olabilecek veya olacak daha kötü şeyler vardı. Her şeye sahip olduğunu düşünürken onları çantada keklik sanmak kolaydı.

Ama en basit şeyleri bile cepte görmeye başladığın anda hayat sana nankör bir aptal olduğunu öğretmeye karar veriyordu.

Bugün ise hafife aldığım şey yıllardır yaptığım üçlü Salchow atlayışıydı. Artistik buz pateninde bulunan en kolay atlayış değildi. Atlayışta kalkıştan önce paten bıçağının arka iç kısmında geriye doğru kayman, üç dönüş yaparak başlaman ve kalkış yaptığın ayağın tersindeki paten bıçaklarının arka dış kısmına iniş yapman gerekmekteydi ama kesinlikle zorlu hareketlere yakın bile değildi. Normal şartlarda bunlar benim için alışkanlık haline gelmişti.

Ama görünüşe göre bugün veya dün için bu geçerli değildi.

Gözkapaklarımı elimin tersiyle ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp yavaşça verdiğim süreçte omuzlarımı sallayarak kendime sakinleşip eve gitmem gerektiğini söylüyordum. Her şey yarın daha iyi olacaktı.

Zaten yakın zamanda yarışmalara katılacak değilim, diye beynimin gerçekçi ama aşağılık tarafı bana hatırlattı.

Bu mükemmel gerçeği düşündüğüm her seferinde olduğu gibi karnım saf bir öfkeyle gerildi... ve korkunç şekilde çaresizliğe yakın bir şey hissettim.

Başıma geldiği her defasında yaptığım gibi bu duyguları en derinlere, göremeyeceğim, dokunamayacağım veya koklayamayacağım kadar derine ittirdim. *Bir amaçları yoktu.* Bunu biliyordum. Kesinlikle anlamsızdı.

Vazgeçmeyecektim.

Affedilmek için en çok acıyan yerim olan kalçamı istemsizce ovalarken bir kere daha nefes alıp verdim. Bugünlük son bir defa buz alanına baktım. Benden çok daha genç kızların şu anda seanstan istifade edişini izlerken kaşlarımı çatmamak için kendimi tuttum. Benim yaşımda üç kişi vardı ve geriye kalanların hepsi ergenlik çağındaydılar. Belki de o kadar iyi değillerdi, en azından onların yaşında olduğum kadar iyi değillerdi ama olsun. *Önlerinde koca bir hayat vardı.* Sadece artistik buz pateninde, belki jimnastikte, yirmi altı yaşınızda çok yaşlı olarak görülüyordunuz.

Evet, eve gitmeli ve bu berbat günü atlatmak için kanepede uzanıp biraz televizyon izlemeliydim. Kendime acıyarak zaman geçirmenin bir yararı yoktu.

Buz üzerinde insanların arasından geçerken alanı çevreleyen kısa duvara kimseye çatmadan ulaşacak kadar dikkatimi vermek birkaç saniye almıştı. Paten korumalarımın her zaman bıraktığım yerdeki plastik parçalarını kapıp botlarıma bağlı olan dört milimetre genişliğindeki bıçaklara yerleştirerek sert zemine adım attım.

Çoğunlukla bugün birçok kere düştüğüm için hissettiğim can sıkıntısı yüzünden göğsümde oluşan darlık hissini görmezden gelmeye çalıştım ama belki de sebebi bu değildi.

Zamanımı Lukov Buz ve Spor Kompleksi'ne günde iki defa, tekrar yarışacağım günlerin umuduyla çalışmak için gelerek şansımın yükseldiğini sanmıyordum çünkü pes etmek hayatımın son on altı yılının boşa harcanması gibi geliyordu. Sanki çocukluğumdan bir hiç uğruna vazgeçmişim gibi... İlişkileri ve normal, insani deneyimleri bir zamanlar kimsenin veya hiçbir şeyin benden alamayacağı kadar kocaman gördüğüm hayalim için feda etmemişim gibi...

Aynı altın madalya kazanma hayallerim... en azından dünya şampiyonluğunu, hatta ulusal şampiyonluğu kazanma hayallerim... ufak konfeti boyutunda parçalara ayrılmamış gibi, bana yarıdan çok zararı olduğu halde bir kısmım hâlâ buna tutunuyordu.

Hayır.

Bu fikirlerden veya olasılıklardan hiçbiri neredeyse her gün karnımın ağrımına ve arada sırada midemin bulanmasına sebep olmuyordu.

Sakin olmalıydım. Belki de mastürbasyon yapmalıydım. Bir şeylerin yararı olmalıydı.

İçimdeki berbat hissi silkeleyerek buz pisti boyunca yol aldım, giyinme odasına doğru holde ilerlemeye devam ederken kalabalığı inceliyordum. Çoktan akşam dersi için pistin etrafında takılan ebeveynler ve çocuklar vardı. Bu, dokuz yaşındayken Galina ile özel derslere başlamadan önce ufak bir gruba başladığım dersti. Hey gidi günler.

Kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarımı yerde tutarak yoluma devam ederken benimle göz teması kurmamaya çalışan diğer insanların yanından geçtim. Ama eşyalarımın olduğu yere doğru holde ilerlerken etrafta takılıp esneme hareketleri yapıyormuş gibi görünen dört ergenden oluşan bir gruba rastladım. Yapıyormuş gibi görünüyorlardı çünkü çene çalarken doğru bir şekilde esneme hareketleri yapamazdınız.

En azından bana böyle öğretilmişti.

“Merhaba Jasmine!” diye kızlardan biri beni karşıladı. Hatırladığım kadarıyla bana sürekli arkadaşça davranmaya çalışan iyi bir kızdı.

“Merhaba Jasmine,” dedi yanındaki diğer kız.

Onlara başımla selam veremedim çünkü o süreçte beni eve götürecektim, yiyecek bir şey hazırlayıp ya da annemin yaptığı bir şeyi mikrodalgada ısıtıp muhtemelen kıçımın üzerine oturarak televizyon izlemenin ne kadar vakit alacağını hesaplıyordum. Belki antrenman daha iyi geçseydi yürüyüşe veya kız kardeşimin evine gitmek gibi farklı bir şey yapmak isterdim ama... olacak iş değildi.

“İyi antrenmanlar,” diye iki cana yakın kıza mırıldanırken karşılarında sessizce duran diğer iki kıza bir bakış attım. Tanıdık görünüyorlardı. Yakında orta seviye paten dersleri için bir sınıf başlayacaktı ve onların da kaydolduğunu düşünüyordum. Onlara dikkatimi vermek için bir sebebim yoktu.

“Teşekkürler, sana da!” Benimle konuşan ilk kız ciyakladıktan sonra ağzını kapatıp daha önce sadece kız kardeşimde gördüğüm şekilde kızardı.

Dudaklarıma yayılan tebessüm içten ve beklenmedikti çünkü kız Squirt’i düşünmemi sebep olmuştu. Soyunma odasının sallanan kapısına omuz attım. Hâlâ omzumla kapıyı tutup güçlkle bir adım atmışken, “Onu gördüğüne neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. İyi bir solo patenci olabilir ama her zaman çok ukala takılıyor ve partnerleri ise kayda değer kişiler değil.”

İşte orada... durdum. Kapı aralığındaydım. Kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde onları dinledim.

Kulak misafiri olmak hiç kimsenin işine yaramamıştır ama yine de durdum.

“Mary McDonald, daha iyi bir paten eşi...”

Konuyu oraya kadar getirmişlerdi.

Nefes al, Jasmine. Nefes al. Çeneni kapat ve nefeslen. Ne söyleyeceğini düşün. Geldiğin noktayı düşün. Düşün ki...

“... yoksa Paul geçtiğimiz sezon onunla takım kurmazdı,” diye kız lafını bitirdi.

Saldırı yasalara aykırıydı. Ama ergenlik yaşında birine vurmak daha büyük bir suç sayılıyor muydu?

Nefes al. Düşün. Nazik ol.

Doğrusunu bilecek kadar onlardan büyüktüm. Bunun farkındaydım. Muhtemelen daha ergenliğe bile girmemiş bir mankafanın lafından alınmayacak kadar büyüktüm çünkü...

Eh, eşli kariyerim hassas noktamdı. Hassas noktamdan kas-tım iyileşmeyi reddeden kanayan bir şişlikti. Mary McDonald ve Canlı Canlı Yakacağım Ahmak Paul mü? Geceleri uyuyamayınca *The Brady Bunch* dizisini Jan’ın Marcia’yla sorununu anlayacak kadar izlemiştim. Ben de ondan nefret ederdim. Aynı Mary McDonald’dan nefret ettiğim gibi.

“Onun internetteki videolarının hepsini izlediniz mi? Annem çirkin tavırları olduğunu söylüyor ve bu yüzden hiçbir ödül kazanamamış. Jüriler ondan hoşlanmıyor,” diye diğer kız fısıldamaya çalıştı ama düpedüz başarısız olmuştu çünkü onu gayet iyi duyabiliyordum.

Bunu yapmaya ihtiyacım yoktu. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Onlar hâlâ çocuk, diye kendime söylemeye çalıştım. Bütün olaylardan haberleri yoktu. Hikâyenin bir kısmını bile bilmiyorlardı. Çoğu insan bilmiyordu ve asla bilmeyeceklerdi. Bunu kabullenip üstesinden gelmiştim.

Ama aralarından biri konuşmaya devam etti. Çenemi kapalı tutup saçma varsayımlarda bulunmalarına izin veremeyeceğimi biliyordum. İyi bir günde bile insanın katlanabileceği bir sınır vardı ve bugün hiç iyi başlamamıştı.

“Annem hâlâ burada antrenmana katılmasının tek sebebinin Karina Lukov ile arkadaşlığı olduğunu düşünüyor ama söylen-diğine göre Ivan ile iyi anlaş...”

Burnumdan alaycı bir ses çıkarmama *çok az* kalmıştı. Ivan ile iyi anlaşamıyor muyduk? Adına bu mu deniyordu? *Pekâlâ.*

“Biraz cadaloz sanki...”

“Paul onu terk ettikten sonra başka biriyle partnerlik yapmadığına kimse şaşırmadı.”

Ve işte olan olmuştu.

Belki *P* ile başlayan ismi tekrar söylemeselerdi büyüklük yapabilirdim ama boş ver, ben bir metre altmış santimetre boyundaydım ve hiçbir zaman büyüklük yapmak için yaratılmamıştım.

Kendimi durduramadan arkamı dönüp kafamı kapıdan çıkarınca dört kızı da bir dakika önce durdukları yerde buldum. “Ne dedin sen?” diye yavaşça sordum, *sizin gibi beceriksiz süprüntüler asla başarılı olamayacak* kısmını en azından kendime sakladım. Bana merhaba demeyen, konuştuğum anda kafaları korkuyla benim tarafıma doğru hızla dönen ikiliye doğrudan baktım.

Aralarından biri, “Ben... ben... ben,” diye kekelerken diğeri dansçı mayosu ve taytını dolduracak gibi görünüyordu. Güzel. Umarım doldururdu. Umarım ishal gibi olurdu da her yere bulayırdı.

Her birine bir dakika gibi gelen bir süre boyunca bakarken yüzlerinin kızarmaya başlamasını zevk alarak izledim... ama onlardan çok kendime kızgın olmasam normalde daha çok keyif alırdım. Kaşlarımı kaldırarak başımla az önce pistten soyunma odasına kadar yürüdüğüm hol gibi görünen tüneli işaret ederken samimiyetsiz bir şekilde tebessüm ettim. “Ben de öyle düşünmüştüm. Geç kalmadan antrenmanınızı yapmalısınız.”

Bir şekilde sonuna ‘pislikler’ eklememeyi başarmıştım. Aptallara karşı bu kadar sabırlı olduğum için madalyayı hak ediyordum. Keşke bunun için bir yarışma olsaydı, çoktan kazanmıştım.

Olimpiyatlardaki koşucuları izlemediğim sürece bu kadar hızlı hareket eden iki insanı görme şansım hiç yoktu. Tatlı olan diğeri iki kız dehşete düşmüş görünüyordu ama bana huzursuz şekilde gülümsedikten sonra hemen diğerlerini takip ederken Tanrı bilir neler fısıldıyorlardı...

O rezil ikili gibi olan kızlar, artistik buz pateninde arkadaş edinmeyi erken vakitte bırakmamın sebebiydi. Ufak süprüntüler. Holde uzaklaşanlara ortaparmağımı kaldırdım ama bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Bu halden çıkmam gerekiyordu. Gerçekten çıkmalıyım.

Soyunma odasına girip dolabımın önündeki sıralardan birine çöktüm. Kalçamdaki ve uyluklarımdaki ağrı yürürken çoğalmıştı. Bugünden daha sert ve ağırlı düşüşlerim olmuştu ama bunu bilmeme rağmen asla acıya *alışamıyordum*. Sürekli olduğunda daha hızlı toparlanabiliyordum. İşin gerçeği ise eskiden olduğu gibi antrenman yapmıyordum, pratik yapabileceğim bir partnerim ve beni her gün saatlerce çalıştıracak bir koçum olmadığından yapamıyordum. O yüzden vücudum nasıl olduğunu unutmuştu.

Zamanın ve hayatın istemediğim halde devam ettiğini gösteren aptal bir işaret daha...

Bacaklarımı önümde uzattım ve odanın en uzak köşesinde giyinip botlarıyla uğraşırken konuşan bir avuç genci görmezden geldim. Bana bakmadılar, bense gözümün ucuyla onlara bakmaktan fazlasını yapmadım. Bağcıklarını çözerken düş almayı bir anlığına düşündüm ama zahmetli olacağına karar verdim. Eve varıp üstümü değiştirerek kocaman banyomda düş almak için yirmi dakika bekleyebilirdim. Sağ ayağımdaki beyaz pateni çıkardıktan sonra bileğimle beraber ayağımın birkaç santimetre üzerini kaplayan ten rengi bandajı hafifçe çektim.

"*Aman Tanrım!*" Ergenlerden biri odanın diğer tarafından çığlık atmış ve kendimi soyutlamamı imkânsız hale getirmişti. "*Şaka yapıyorsun, değil mi?*"

"*Olamaz!*" diye bir başkası cevaplarken sol patenimi çözerek kızları görmezden gelmek için çabalıyordum.

"*Ciddi misin?*" dedi başka bir ses ya da başta konuşan kişiydi. Onları dinlemeye çalışıyor değildim.

"*Cidden!*"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten!"

Gözlerimi devirirken onlara aldırış etmemeye devam ettim.

"Olamaz!"

"Oldu bile!"

Evet. Lanet olsun ki görmezden gelemiyordum. Hiç bu kadar sinir bozucu olmuş muydum? Bu kadar cilveli?

Yok artık.

"Bunu nereden duydun?"

Soyunma dolabımın şifresini girmek üzereyken omzumun üzerinden kızlara bakmamı sağlayacak bir kargaşa duyuldu. Aralarından bir tanesi otuz iki dişini göstererek hızla bir şeyler anlatırken ellerini göğüs hizasında birleştirmişti. Bir diğer kız ise parmaklarını birbirine geçirmişti, avcunun içi ağzının önündeydi ve titriyor olabiliyordu.

Bu ikisinin ne sorunu vardı?

"Duydun mu? Koç Lee ile birlikte içeri girdiğini gördüm."

Öf. Tabii ya. Başka kim hakkında konuşuyor olabilirlerdi ki?

İç çekme veya soyunma dolabıma dönerken gözlerimi devirme tenezzülünde bile bulunmayıp spor çantamı çıkardıktan sonra yanımdaki oturağa koydum. Telefonumu, anahtarlarımı, şıpidik terliklerimi ve böyle günler için sakladığım Hershey'in ufak atıştırma malını bulmak için çantanın fermuarını açtım. Telefonumu bile almadan ambalajını açıp atıştırma malı ağzıma tıktım. Ekrandaki yeşil ışık yanıp sönerek bana okunmamış mesajları bildiriyordu. Ekran kilidini açarak omzumun üzerinden kızlar hâlâ cırlayarak Pislik Çukuru uğruna kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyorlar mı diye bakış attım. Onlara aldırışmadan antrenman yaparken kaçırdığım grup konuşmalarını rahatça okumaya başladım.

Jojo: Bu akşam sinemaya gitmek istiyorum. Kim gelmek ister?

Tali: Duruma göre değişir. Hangi film?

Annem: Ben'le beraber geleceğiz, tatlım.

Seb: Olmaz. Bu akşam buluşmam var.

Seb: James seninle gitmek istemiyor mu? Ona hak veriyorum.

Jojo: Yeni Marvel filmine.

Jojo: Seb, umarım bu akşam kasık biti filan kaparsın.

Tali: Marvel mı? Sağ ol, ben almayayım.

Tali: Ben de bu akşam cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmanı umuyorum, Seb.

Annem: BİRBİRİNİZE KARŞI NAZİK OLUR MUSUNUZ?

Seb: Annem dışında hepiniz kendi pisliğinizde boğulun.

Rubes: Seninle gelirdim ama Aaron kendini iyi hissetmiyor.

Jojo: Öyle olmasaydı geleceğini biliyorum, bücür. Seni seviyorum. Bir dahaki sefere artık...

Jojo: Anne, hadi gidelim. 19:30 sana uyar mı?

Jojo: Seb... (ortaparmağını gösteren emoji)

Jojo: Jas, sen de geliyor musun?

Soyunma odasında benim çıkarabileceğimi düşünmediğim sesler çıkaran kızlara bakarken sorunlarının ne olduğunu merak ediyordum. Yüce Tanrım, sanki Ivan haftanın beş günü burada antrenman yapmıyordu. Onu görmek o kadar da heyecan verici değildi. Bunun yerine boyanın kurumasını izlemeyi tercih ederdim.

Onları incelerken parlak pembe renkteki parmak uçlarımı büküp en ufak parmağımın hemen yanındaki morluğu ve dün giydiğim yeni balerin taytının dikişleri yüzünden başparmağımın su toplamasını görmezden geldim.

"O burada ne yapıyor?" diye ergenler laflarına devam ederken bu odadan olabildiğince hızla çıkmam gerektiğini bana hatırlatıyorlardı. Bugünlük katlanma sınırına çoktan ulaşmıştım.

Telefonuma tekrar bakarak ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Eve gidip film izlemek mi yoksa durumu kabullenip erkek kardeşim, annem ve geri kalanımızın gizlice dört numara olarak çağırdığı Ben ile filme gitmek mi?

Hafta sonları kalabalık sinemalarda takılmak yerine eve gitmeyi tercih ederdim ama...

Cevabı yazmadan elim bir anlığına yumruk halini aldı.

Gelirim ama önce yemek yemem gerekiyor. Şimdi eve geçiyorum.

Sonra gülümseyerek bir mesaj daha gönderdim.

Seb, cinsel hastalık konusuna ben de katılıyorum. Bu sefer belsoğukluğunu hedeflemelisin.

Telefonumu bacaklarımın arasına yerleştirerek çantamdaki cepten araba anahtarlarımı ve şıpidik terliklerimi kaptıktan sonra patenlerimin her birini erkek kardeşim Jonathan ve kocasının yıllar önce bana aldığı, içerisinde ince hafızalı köpüğün üzerine sahte kürk çevrelenmiş özel yapım koruma kutusuna dikkatlice yerleştirdim. Çantamı kapatarak ayağımı sandaletlere geçirdikten sonra göğsümün sıkışmasına sebep olacak şekilde ayaklarımın üzerinde durunca iç çektim.

Bugün en iyiler arasında sayılmazdı ama daha iyiye gidecek, diye kendi kendime söyledim.

Gitmeliydi.

Neyse ki yarın iş yoktu ve normalde pazarları kaymaya gelmezdim. Annem muhtemelen kahvaltıda krep yapacaktı. Günü geçirmek için kızını evinden alacak olan kardeşim ve yeğenimle beraber hayvanat bahçesine gitmem gerekiyordu. Artistik buz pateni yüzünden hayatımın çoğu kısmını kaçırmıştım. Şimdi daha fazla zamanım olduğundan, bunu telafi etmeye çalışıyordum. Neden daha fazla zamanım olduğu üzerine kafayı takmak yerine olaylara bu yönden bakmak benim için daha iyiydi. Daha pozitif olmaya çalışıyordum. Ama bu konuda pek de iyi sayılmazdım.

"Bilmiyorum," dedi kızlardan biri. "Ama genellikle sezon bittikten sonra bir iki aylığına gelmezdi ve daha ne kadar oldu ki? Dünya Şampiyonası biteli bir hafta mı oldu?"

"Merak ediyorum, Mindy'den ayrıldı mı?"

"Neden ayrılırsın ki?"

"Bilmem. Ondan önceki kızlardan herhangi biriyle neden ayrıldı ki?"

Hâlâ kimin hakkında konuştuklarını Koç Lee'nin ismini söyledikleri andan beri biliyordum. LK'da, çoğumuzun Lukov Buz ve Spor Kompleksi ya da Lukov Kompleksi yerine kısaltmayı tercih ettiğimiz üzere, kızların umursadığı sadece bir adam kalmıştı. Herkes aynı adama takıntılıydı. En azından benim ve beyni olan herkesin dışında. Ivan Lukov.

Ya da benim özellikle yüzüne söylemeyi tercih ettiğim haliyle: Şeytanın Oğlu.

"Sadece onu gördüğümü söyledim. Burada ne yaptığını bilmiyorum," dedi bir ses.

"Hiçbir zaman öylesine uğramaz, Stacy. Hadi ama. İki kere iki dört eder."

"Aman Tanrım, Mindy ile ayrılıyorlar mı?"

"Eğer ayrılıyorsa kiminle kayacak?"

"Herhangi biri olabilir."

"Kahretsin, onunla partner olmak için para bile verirdim," dedi bir kız.

"Daha partnerlik konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, aptal," dedi başka bir kız, burnundan alaycı bir ses çıkararak. Dikkatlice dinlemiyordum ama konuşulanlar bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkarken beynim yorumlarından parçaları birleştirmeye devam ediyordu.

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye diğer ses gururlu bir şekilde çabucak söyledi. *"Ülkedeki en sağlam popoya sahip ve herkesle beraber kazanabiliyor. Kulağa çocuk işi gibi geliyor."*

Özellikle popo kısmına tekrar gözlerimi devirdim. O aptalın duyması gereken son şey, birinin ona övgüler yağdırmasıydı. Ama kız, Ivan'ın en belirgin noktalarını kaçırmıştı. Artistik

buz pateninde dünyanın nasıl sevgilisi ve ideal erkeği olduğunu mesela... Eşli patende de Dünya Paten Birliği'nin poster çocuğuydu. Kahretsin, genel olarak patende de öyleydi. Bazıları ona 'paten hükümdarı' diyordu. Ergenlik yaşlarındayken de insanlar 'dâhi' diye sesleniyordu.

Ailesi on yıldan fazla bir süredir antrenman yaptığım merkezin sahibi olan adamdı.

En iyi arkadaşlarımdan birinin erkek kardeşi.

Son on yılda bana nazik tek bir kelime bile etmemiş kişiydi. Ben onu bu şekilde tanıyordum. Yıllardır her gün gördüğüm ve arada sırada en aptalca şeyler hakkında benimle atışan hödüğün teki. Birbirimizi aşağılamadan tek bir konuşma yapamadığım insan.

Evet... üçüncü dünya kupasını kazanıp sezon bittikten neredeyse bir hafta sonra, dinleniyor veya tatil yapıyor olması gerekirken neden Lukov Kompleksi'ne döndüğünü anlayamamıştım. En azından önceki yıllar böyle yapmıştı.

Etrafta olması umurumda mıydı? Hayır. Eğer gerçekten ne olduğunu öğrenmek isteseydim, Karina'ya sorabilirdim. Sormamıştım. Buna gerek yoktu.

Çünkü yakın bir zamanda veya işler böyle giderse bir daha asla onunla rakip olarak yarışacak değildim.

Hayatımın yarısından fazla bir süresinde kullandığım aynı soyunma odasında dikilirken asla ama asla inanmak istemesem de içimden bir ses bana kariyerimin bitmiş olabileceğini söyledi. O kadar zamandan, tek başına kaldığım onca aydan sonra... Hayalim sona ermiş olabilirdi.

Bu konuda söyleyebilecek kahrolası bir şeyim bile yoktu.

İkinci Bölüm

"Haberleri duydun mu?"

Giyinme odasında botlarımı biraz daha sıkıp sonraki saat boyunca sağlam duracak şekilde sıkıca uçlarını düğümledim. Soyunma dolaplarının önündeki sıranın sonunda iki ergen kızın olduğunu bilmem için dönmem gerekmiyordu. Her gün oradaydılar ve genellikle aylak aylak dolaşıyorlardı. Eğer konuşmasalardı buzda daha fazla zamanları olurdu ama neyse. Paralarını ödeyen ben değildim. Benim anneme sahip olsalardı, bu aylak aylak gezme alışkanlıklarını kolayca kaybetmelerini sağlardı.

"Annem geçen akşam dedi ki," dedi aralarındaki uzun olan, ayağa kalkarken.

Doğrulup dikkatimi önüme verirken ısınma ve esnemeye bir saat harcadığım halde omuzlarımı esnetiyordum. Eskiden olduğu gibi bir saat esneme hareketi yapmanın gerekli olduğu şekilde altı, yedi saat paten kaymıyordum ama alışkanlıklarını zor kaybediyordun. Adale incinmesinden günler veya haftalarca acı çekmek, ısınmayı atlayarak kazanacağım bir saate değmezdi.

"Onu, birine partneriyle çok fazla problemi olduğundan emekliye ayrılmayı düşündüğünü söylerken duymuş."

İşte bu dikkatimi çekmişti.

O. Emeklilik. Problemler.

Liseden zamanında mezun olmam tamamen mucizeydi ama ben bile kimin hakkında konuştuklarını biliyordum. Ivan. Baş-

ka kim olacaktı? Birkaç genç oğlan ve Paul'un benimle Lukov Buz ve Spor Kompleksi'nde antrenman yaptığı üç yılın dışında burada konuşulacak başka bir 'o' yoktu. Birkaç genç oğlan vardı ama bana sorarsanız hiçbirinin çok fazla ilerleyecek potansiyeli yoktu.

"Belki emekli olursa koçluğa başlar," dedi kızlardan biri. "Bütün gün bana bağırmasından gocunmazdım."

Neredeyse kahkaha attım. Ivan emekliye mi ayrılıyordu? Mümkün değildi. Yirmi dokuz yaşında, özellikle hâlâ zirvedeyken emekliye ayrılmasına ihtimal yoktu. Aylar önce Amerika Şampiyonluğunu kazanmıştı. Ondan bir ay önce de *Major Prix* finallerinde ikinciliği almıştı.

Neden bunlara dikkat ediyordum ki?

Ne yaptığı umurumda değildi. Hayatı onu ilgilendirirdi. Hepimiz bir zaman bırakacaktık. Uyuz edici suratına ne kadar az bakarsam o kadar iyiydi.

Bugünkü iki saatlik antrenmanıma başlarken dikkatimin özellikle Ivan tarafından dağınık olmasını istemediğime karar verdim ve soyunma odasından çıkarak zamanlarını dedikoduya harcayan iki ergeni geride bıraktım. Sabahın erken saatlerinde buzda her zamanki gibi altı kişi vardı. Eskisi kadar erken gelmemiştim. Bir anlamı yoktu ama bunlar yıllardır gördüğüm yüzlerdi.

Bazılarını diğerlerinden daha uzun süredir görüyordum.

Galina çoktan buz pistinin dışındaki tribünlerde deneyimle sabit şekilde görünüşünün ve tadının katran gibi olduğu termos kahvesiyle oturuyordu. En sevdiği kırmızı atkısı boynuna ve kulaklarına dolanmıştı. Yüzlerce defa gördüğüm bir kazak giyiyordu ama üzerinde şal gibi duruyordu. Her yıl üzerine bir kat daha kıyafet eklediğine yemin edebilirdim. Neredeyse on dört yıl önce beni grup derslerden çıkardığında sadece uzun kollu tişört ve şalla durabiliyordu ama muhtemelen şimdi sadece onları giyerek donardı.

On dört yıl, buradaki bazı kızların yaşından bile daha uzun bir süreydi.

“Günaydın,” dedim ondan yıllar içinde kaptığım hafif bir Rus aksanıyla.

“Merhaba *yozik*,”¹ diye beni selamlarken gözleri bir anlığına buza yöneldikten sonra bana döndüğündeki ifadesi on iki yaşım-daki haliyle aynıydı. Sanki teni kurşungeçirmez materyalden yapılmış gibi yıkık dökük ama sert. “Hafta sonun güzel geçti mi?”

Başımı sallarken hızlıca erkek kardeşim ve yeğenimle nasıl hayvanat bahçesine, sonrasında da pizza için apartman dairesine gittiğimi hatırladım. Pizza kısmı da dahil, geçmişte yaptığımı hatırlamadığım iki şeydi. “Seninki güzel miydi?” diye hakkını bile veremeyeceğim kadar çok şeyi bana öğretene kadına sordum.

Nadiren gösterdiği gamzeler ortaya çıktı. Eğer kaybolursa eşkalini polise detaylı bir şekilde vereceğim kadar iyi tanıdığım bir yüzü vardı. Yuvarlak bir yüz, ince kaşlar, badem gözler, ince bir dudak yapısı, yarıştığı günlerde partnerinin paten bıçağının yüzüne gelmesiyle yüzünden çenesinde kalan bir yara izi, kafasını buza çarptığı için alnında bir başka iz daha vardı. Ortadan kaybolacağından değildi tabii. Onu kaçıran herhangi biri bir saat içerisinde salıverirdi. “Torunumu ziyaret ettim.”

Aklıma dank etmeden önce tarihi düşündüm. “Doğum günüydü değil mi?”

Başıyla onaylarken gözleri tekrar buz sahasına, dört yıl önce partnerle paten kaymaya başladığım için onu terk ettiğimden beri çalıştığı artistik patencinin olduğu yöne çevrildi. Eh, onu bırakmak istememiştim ama... bir önemi yoktu. Benim yerime ne kadar hızla birini bulduğunu düşünmek bende artık kıskançlık uyandırmıyordu. Ama bazen, özellikle bu aralar, canımı sık-maktaydı. Birazcık. En azından yeterince.

Asla onu bundan haberdar etmedim. “Sonunda ona buz pateni aldın mı?” diye sordum.

1 Yozik: Rusçada *kirpi* anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Eski koçum başını yana yatırarak omzunu silkerken beni defalarca alt eden gri gözleri hâlâ buzdaydı. “Evet. İkinci el paten ve video oyunu. Yeterince bekledim. Neredeyse senin başladığın yaşta şu an. Biraz daha büyük ama yine de olur.”

Sonunda yapmıştı. Biz ayrılmadan önce torununun doğduğunu ve yeterince büyüdüğünde onun artistik paten yapması konusunda konuştuğumuzu hatırladım. An meselesiydi. İkimiz de biliyorduk. Kendi çocuğu alt seviyeyi geçememişti ama bir önemi yoktu.

Galina’nın torununu düşünmek, yurt hasreti hissetmeme sebep olmuştu. O zamanlar artistik patenin ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyordum. Kemiğe dayanan baskılar, drama ve kahrolası kritiklerden öncesi. Hayal kırıklığının lanet olası tadını öğrenmeden öncesi. Artistik paten her zaman kendimi yenilmez gibi hissetmemi sağlamıştı. Ama o zamanlar her şeyden çok kendimi mükemmel hissettiriyordu. Uçacakmış gibi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. O kadar güçlü olmanın. Bu kadar güzel olmanın. Bir şeyde iyi olmanın. Özellikle önemsedğim bir konuda. Çünkü vücudunun kıvrımlarını mümkün olamayacak şekilde bükmek, kıvrırmak, döndürmek çok fazla etkileyiciydi. Oval şeklin etrafında olabildiğince hızla dönmek kendimi o kadar özel hissettirmişti ki, yıllar sonra hayatımı değiştireceğinden haberim yoktu.

Galina’nın gülmesi beni bunalımımından çıkarmıştı. En azından bir anlığına.

“Bir gün ona koçluk yapacaksın,” diye alaycı bir şekilde burundan ses çıkararak bana teklifte bulunurken sanki onun bana davrandığı gibi ona davrandığımı hayal ediyormuş gibiydi ve bu da beni güldürdü.

Beraber olduğumuz on yıl boyunca bana ensemden vurduğu yüzlerce anıyla kıkırdadım. Bazı insanlar onun kendince sevgisini gösterme şeklini kaldıramıyordu ama ben içten içe buna bayılıyordum. Onunla daha iyi gelişıyordum. Annem her zaman eğer bana bir adım atılırsa, benim on adım gittiğimi söylerdi.

Bir santimetre bile yerinden oynamak Galina Petrov'un yapacağı son şeydi.

Ama bu benim koçluk yapmamdan ilk defa bahsedışı değildi. Son birkaç aydır, olaylar... çaresiz hal alınca, başka bir partner bulma umudum gittikçe azalınca, konuşurken bu olasılığı hiç de nazik veya hızlı bir şekilde vurgulamamıştı. Sadece, *Jasmine sen koçluk yap. Tamam mı?* demişti.

Ama hâlâ buna hazır değildim. Koçluk yapmak pes etmek gibi hissettiriyordu ve... ben buna hazır değildim. Henüz değildi. *Lanet olası zamanı değildi.*

Ama belki de zamanıydı? Aklımdaki dırdır eden, sızlanan ses aynı zamanda fısıldayarak içimin sıkışmasına sebep oluyordu.

Sanki aklımdakileri hissedebiliyormuş gibi burnundan bir kere daha alaycı bir ses çıkardı. "Yapmam gereken şeyler var. Atlamalarına çalış. Kendini işine vermiyorsun, çok fazla kafanda takılı kalıyorsun. Bu yüzden düşünüyorsun. Yedi yıl öncesini hatırla," dedi dikkati hâlâ buzdayken. "Düşünmeyi bırak. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başka birine koçluk yapmakla meşgul olduğu için bocaladığımı fark ettiğini düşünmemiştim.

Ama kelimelerine odaklanarak, tam da bahsettiği zamanı hatırladım. Haklıydı. On dokuz yaşındaydım. Tekli kariyerimin en kötü sezonuydu. Partnerimin olmadığı, tek başına paten kaydığım zamanlar. O sezon, ardından gelecek üç sezonun değişim noktasıydı ve beni ikiliye, bir partnerle kaymaya yönlendirmişti. Çok fazla kafaya takmış ve her şeyi çok düşünmüştüm... Eh, eğer tekliden geçiş sürecim bir hataysa, bu noktada pişman olmak için çok geçti.

Hayat seçimlerden ibaretti ve ben de seçimimi yapmıştım.

Başımila onayladım ve kendi başımayken, normalden daha fazla acınacak durumda hissettiğimde hâlâ düşündüğüm o korkunç sezonun hatırasına duyduğum eski utanç yutkunmama sebep oldu. "Ben de bundan endişeleniyordum. Onlar üzerine

çalışacağım. Sonra görüşürüz, Lina,” dedim eski koçuma, bileğimdeki bileklikle bir an oynadıktan sonra ellerimi serbest bırakıp sallayarak bilekliği çıkardım.

Galina’nın gözleri çenesini ciddi bir şekilde eğmeden önce hızlıca yüzümde gezindi ve bakışlarını tekrar buz pistine çevirerek derinden aksanlı sesiyle atlayışa çok yavaş geçmek hakkında bir şeyler bağırdı.

Paten korumalarımı çıkarıp onları her zamanki yerine koydum ve buza adım atarak odaklandım.

Bunu yapabiliyordum.

Tam olarak bir saat sonra, üç saatlik bir seans sonrası olabileceğim kadar terli ve yorgundum. Lanet olsun, formumu kaybediyordum. Birkaç tane atlama kombinasyonunu yapabiliyordum. Bir sıralı ya da birbirini hemen kovalayan iki atlayıştı ama istemeyerek yapıyordum. Atlayışı tamamlayabiliyordum ama güçlükle başarmıştım. Sallanıyor, sadece onlara odaklanmaya çalışırken hareketlerime bağlı kalma mücadelesi veriyordum.

Galina haklıydı. Dikkatim dağınıktı ama dikkatimi neyin dağıttığını çözemiyordum. Belki de kendimi hızlıca tatmin etmem gerekliydi ya da koşmalıyordum ya da *başka bir şey*. Kafamı toparlamam için ya da beni hayalet gibi kovalayan bu bunaltıcı histen kurtulmam için herhangi bir şey olurdu.

Soyunma odasına döndüğümde dolabımda basit bir sarı yaşılsarı not bulunca birazcık canım sıkılmıştı. Pek önemsemedim. Bir ay önce LK’nin genel müdürü benzer bir not bırakmış ve ofisine gelmemi istemişti. Sadece başlangıç sınıfları için koçluk yapmamı istiyordu. *Tekrar*. Genç kızlara, düpedüz bebeklere öğretmek için iyi bir aday olduğumu neden düşünüyordu bilmiyorum ama ona ilgilenmediğimi söyledim.

O yüzden notu dolaptan alıp yavaşça, doğru okuduğumdan emin olmak için iki defa okudum. *Jasmine, gitmeden önce genel müdürün ofisine gel.* Genel müdürün söyleyeceği ne varsa çabuk söylemesi gerekiyordu çünkü işe gideceğim gerçeği dışında üzerinde pek düşünmedim. Günlerimi dakikası dakikasını planlamıştım. Neredeyse her yerde programımın olduğu listeler vardı. Telefonumda, çıktısı alınmış şekilde arabamda, çantamda, odamda, buzdolabının üzerinde yedeği bulunuyordu. Böylelikle unutmayacak veya telaşlanmayacaktım. Organize ve hazırlıklı olmak, dakik olmak için sürekli zamanın takibini yapmak benim için önemliydi. Patronuma haber vermediğim sürece sıcak suyun altında oturmayı ve işe zamanında gitmek için makyaj yapmayı atlamam gerekecekti.

Dolabımı açtığım an telefonumu çantamdan çıkarıp bir mesaj yazdım. Otomatik düzeltmeye her zamanki gibi varlığı ve hayatımı kolaylaştırdığı için müteşekkir olarak anneme mesajı gönderdim. Her zaman telefonu yanında olurdu.

Ben: LK'deki GM konuşmak istiyor. Matty'i arayıp biraz gecikeceğimi ama en kısa sürede orada olacağımı söyler misin?

Hemen cevap verdi.

Annem: Ne yaptın?

Gözlerimi devirerek cevap verdim. Hiçbir şey.

Annem: O zaman neden ofisine gidiyorsun?

Annem: Tekrar birinin annesine aşâğılık şıfıntı mı dedin?

Elbette bunu asla unutmayacaktı. Hiç kimse unutmamıştı.

Aynı zamanda genel müdürün üç defa beni ofisine çağırıp koçluk yapmaya ikna etmeye çalıştığı gerçeğinden ona bahsetmemiştim.

Ben: Bilmiyorum. Belki geçen haftaki çekim karşılıksız çıkmıştır.

Bu bir şakaydı. LK'nin ne kadara mal olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. On yıl boyunca ödemeleri o yapmıştı.

Ben: Hayır. Tekrar birinin annesine aşâğılık şıfıntı demedim ama o diğer aşâğılık şıfıntı bunu hak etmişti.

Hemen cevap vereceğini bilerek telefonumu dolabıma bırakıp ona birazdan cevap vermeye karar verdim. Eşyaları yerleştirdikten sonra hızla duşa girerek iç çamaşırımı, kot pantolonumu, yakalı gömleğimi, çoraplarımı ve alabileceğim en güzel görünümlü rahat ayakkabılarımı rekor bir zamanda giydim. İşimi bitirip tekrar telefonumu kontrol ettiğimde annemin cevapladığını gördüm.

Annem: Paraya ihtiyacın mı var?

Annem: Kesinlikle hak etmişti.

Annem: Yakında birini ittirdin mi?

Hâlâ paraya ihtiyacım olup olmadığını sorması beni içten içe öldürüyordu. Sanki yıllarca ondan yeterince almamışım gibi. Peş peşe başarısız sezonlarda.

En azından artık ondan istemiyordum.

Ben: Para sıkıntım yok. Teşekkür ederim.

Ben: Yine kimseyi ittirmedim.

Annem: Emin misin?

Ben: Evet, eminim. İttirseydim bilirdim.

Annem: Kesin mi?

Ben: Evet.

Annem: Eğer yapmışsan sorun değil. Bazı insanların buna ihtiyacı var.

Annem: Ben bile bazen sana yumruk atmak istemiştım. Olur böyle şeyler.

Kahkaha atmadan edemedim.

Ben: Ben de.

Annem: Boğazıma yumruk atmak mı istedin?

Ben: Bu soru için doğru bir cevap bulunmamakta.

Annem: Ha ha ha ha.

Annem: Hiç yapmadım. Tamam mı?

Çantamın fermuarını çekip anahtarlarımı elime alarak oradan olabildiğince hızla çıktım. Düpedüz ofislerin olduğu diğer bina-ya geçmek için bir koridordan diğerine koşuyordum. Beslenme çantamda bıraktığım yumurta beyazı sandviçini araba sürerken yemek zorunda kalacaktım. Tam kapıya vardığımda işimi garantiye almak için yazım hatalarımı görmezden gelerek, ki normalde gelmezdim, bir mesaj daha yazdım.

Ben: Gerçekten anne. Onu arayıp söyler misin?

Annem: TAMAM.

Ben: Teşekkürler. .

Annem: Seni seviyorum.

Annem: Eğer paraya ihtiyacın olursa haber ver.

Boğazım bir anlığına düğümlendi ama cevap yazmadım. İhtiyacım olsa bile ona söylemezdim. Artık söz konusu değildi. En azından bu konuda yapabileceğim bir şey varsa ve doğruyu söylemek istersem, tekrar o noktaya gelirim striptiz yapmaya başlardım. Annem yeterince şey yapmıştı.

İç çekişimi tutarak genel müdürün kapısını çalarken ne türlü bir konuşma olacaksa işe geç kalmamak için on dakika içerisinde bitmesini istediğimi düşünüyordum. Bana karşı hoşgörülü diye annemin en yakın arkadaşının iyi niyetini istismar etmek istemiyordum.

İçerideki sesin, “Gir!” dediğini duyduğum an kapı kolunu çevirdim.

Hadi şu işi bitirelim, diye düşündüm kapıyı açarken.

O anki problem ise sürprizlerden hiç hoşlanmamamdı. Asla. Ufakken bile hoşlanmazdım. Her zaman kendimi neyin içine soktuğumu bilmek isterdim. Söylemeye gerek yoktu, kimse benim adıma sürpriz doğum günü partisi yapmamıştı. Dedem bir keresinde yapmaya çalıştığında annem bana önceden söyleyip şaşırmış gibi davranacağıma dair yemin ettirmişti. Ben de öyle davrandım.

Her zaman anlaştığım Georgina adındaki genel müdürle yüzleşmeye hazırdım. Bazı insanların ona huysuz dediğini duymuştum ama bana göre iradeli ve ihtiyacı olmadığı için insanların terbiyesizliklerine müsamaha göstermeyen biriydi.

O yüzden ofiste otururken Georgina yerine klas siyah bir süveter giymiş, mükemmel topuzuyla ellilerinde tanıdık bir yüz görünce epey şaşırmıştım. Topuzunu ancak yarışmalarda bu kadar mükemmel görmüştüm.

Masanın diğer tarafında oturan ikinci insanı görünce daha da şaşırmıştım.

Üçüncü şaşkınlığım ise genel müdürün ortada bile olmamasını fark etmemle gelmişti.

Sadece... onlar.

Ivan Lukov ve son on bir yılı onu eğitmek için geçiren kadın.

Biri kavga etmeden bir konuşma yapamadığım şahıstı, diğeri ise on bir yıldır bana yirmi kelime bile etmemiş biriydi.

Burada ne haltlar dönüyor, diye merak ettim, bakışlarımı kadına yönelterek dolabımdaki mesajı yanlış mı okudum diye düşünmeye çalıştım. Yanlış okumamıştım değil mi? Üzerine zaman harcamıştım. İki defa okumuştum. Artık dikkatsizce okumaları bırakmıştım.

“Georgina’ya bakmıştım,” diye açıkladım, yapışkan nottaki kelimeleri yanlış okuduğum olasılığıyla içimde hemen oluşan hüsrani görmezden gelerek. İşleri batırmaktan nefret ediyordum. *Nefret.* Lanet olsun, onların önünde batırmak işi daha beter yapmıştı. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye yavaşça söylerken hâlâ notu düşünüyordum.

Kadın sanki önemli bir şey bölünmemiş gibi, yıllardır görmezden geldiği biri değilmişim gibi rahat bir şekilde gülümsemişti ve bu da hemen gerilmeme sebep olmuştu. Bana daha önce hiç gülümsememişti. Aslında onu hiç gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum. “İçeri gir,” dedi gülümsemesi hâlâ yüzündeyken. “Dolabına notu Georgina değil, ben bıraktım.”

Kelimeleri yanlış okumadığım için bir rahatlama hissettim ama o noktada neden orada dikildiğimi, neden bana not gönderdiğini... ve neden Ivan'ın orada oturup tek kelime etmediğini düşünmekle meşguldüm.

Sanki aklımı okuyormuş gibi kadının gülümsemesi beni teselli edercesine daha da genişledi ama bende tam tersi bir etkisi olmuştu. "Otur, Jasmine," derken ses tonu solumdaki aptala iki dünya şampiyonluğu boyunca koçluk yaptığını hatırlatıyordu. Problem ise o benim koçum değildi ve insanların hakları olsa bile ne yapmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyordum. Ayrıca bana karşı pek de iyi sayılmazdı. Kaba da değildi ama nazik de değildi. Yani tabii ki anlıyordum. Ama bu unutacağım anlamına da gelmiyordu.

İki yıl boyunca Ivan'ın olduğu yarışmalarda ben de vardım. Rekabet içindeydik. Arkadaş olmadığın birini yenmeyi istemek daha kolaydı. Ama bu ondan önceki, tek başına kaydığım ve Ivan ile bir işimin olmadığı zamanları açıklamıyordu. O zamanlar bana karşı arkadaşça davranabilirdi... ama davranmamıştı. Böyle olmasını istediğimden veya ihtiyacım olduğundan değildi ama yine de durum bundan ibaretti.

O yüzden sadece kaşlarımı kaldırmam onu şaşırtmamalıydı.

Görünüşe göre onun da bana kaşlarını kaldırarak karşılık vermesi en iyi cevap seçeneği idi. "Lütfen?" diye teklifte bulunurken sesi neredeyse tatlı çıkmıştı.

Ses tonuna veya ona güvenmedim.

Kadının karşısındaki sandalyelere bakmama engel olamadım. İki taneydi ve birinde dünya şampiyonluğundan önce Boston için yola çıktığından beri görmediğim Ivan oturuyordu. O uzun bacakları dümdüz uzatılmıştı ve normal ayakkabılardan daha çok patenler içinde gördüğüm o ayaklar koçunun oturduğu masanın altında toplanmıştı. Uzunca bir süre dikkatimi çeken kollarını, göğsünün ve gövdesinin kaslı hattını ortaya çıkaracak şekilde kavuşturarak aylak aylak oturması veya tesisteki diğer

kızları neredeyse uğruna çılgına çevirecek kadar solgun tenli yüzüne hayat getiren lacivert boğazlı kazağı değildi.

Grimsi mavi gözlerinin benim üzerime odaklanması duraklamama sebep oldu. Renk tonunun ne kadar etkileyici olduğunu asla unutmamıştım ama her zaman beni hazırlıksız yakalıyordu. Onları çevreleyen siyah kirpiklerin ne kadar uzun olduğunu da asla unutmamıştım.

Gözlerinin etrafını çevreleyen her şeyi de.

Öff... Birçok kız yüzü, saç, gözleri ve artistik paten kayışı, kolları, uzun bacakları, nefes alış şekli, kullandığı diş macunu... üzerine fazlasıyla kafayı takmıştı. Sinir bozucuydu. Erkek kardeşim bile ona tatlı çocuk demişti, gerçi kız kardeşimin kocasına da aynısını demişti ama konumuz bu değildi. Bu da yeterli değilmiş gibi kızlar, tek ayağıyla bıçak dedikleri ince dilim metal üzerinde dengede dururken partnerini bir kol uzunluğunda tepesinde tutmasına yardımcı olan geniş omuzlarına tapıyorlardı. Kadınların poposu uğruna baygınlık geçirdiklerine kulak misafiri olmuşum. Mükemmel bir şekilde kıvrımlı olduklarını bilmem için bakmama gerek yoktu. Sıkı kalçalar bu spor için bir gereklilikti.

En iyi özelliği –varsa şayet– o da korkutucu gözleriydi.

Ama yoktu işte. Şeytanın telafi edici herhangi bir özelliği yoktu.

Ona bakarken şeytani tatlı çocuk yüzü bakışlarıma karşılık veriyordu. Yüzümden başka bir yere bakmadı. Kaşlarını çatmamış, gülmemiş veya başka bir şey yapmamıştı.

Bu beni huzursuz etmişti.

O sadece... bakıyordu. Ağzı kapalıydı. Elleri... parmakları koltuk altına sıkıştırılmıştı.

Eğer başka biri olsaydım bu bakış beni huzursuz ederdi. Ama onun hayran kızlarından değildim. Doğal formunun üzerine giydiği esnek kostümü dikkatimi dağıtmayacaktı, onu o kadar iyi tanıyordum. Çok sıkı çalışıyordu ve bu yüzden işinde iyiydi.

Ama bir *unicorn* değildi. *Pegasus* olmadığı da kesindi. Beni pek etkilemiyordu. Ayrıca yıllar önce annesi ona karşılık verdiği için oğlunu fena benzetirken ben de oradaydım.

“Bütün bunlar ne demek?” diye yavaşça sorarken Ivan’ın kısmen tanıdık yüzüne bir an daha baktıktan sonra bakışlarımı eğilebileceği kadar masaya eğilmiş, dirseklerini sağlam bir şekilde yerleştirmiş, ince ve kara kaşları hâlâ ilgiyle kalkık olan Koç Lee’ye çevirdim. Yarışmalara katıldığı zamanlardaki kadar güzeldi. Ulusal şampiyon olduğu 80’lerdeki videolarını izlemiştim.

“Söz veriyorum ki kötü bir şey değil,” dedi yaşlı kadın dikkatli bir şekilde, sanki hâlâ huzursuzluğumu hissedebiliyormuş gibi. Ivan’ın yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir misin?”

Birileri sana oturmanı söylediğinde kötü şeyler olurdu. Özellikle Ivan’ın yanına oturman söylendiğinde. O yüzden bunu yapacak değildim. “Böyle iyiyim,” derken sesim hissettiğim kadar tuhaf çıkmıştı.

Neler oluyordu? Tesisten kovuluyor olamazdım. Bir şey yapmamıştım.

Hafta sonu gelen veletler beni gammazlamadığı sürece. Lanet olsun.

“Jasmine, sadece iki dakikanı alacağız,” dedi yavaşça Koç Lee, hâlâ sandalyeyi göstererek.

Evet, bu durum bir anlam kazanmak yerine daha da kötüye gidiyordu. İki dakika mı? İki dakikada pek bir şey yapamazdınız. Dişlerimi günde iki defa, iki dakikadan daha uzun bir sürede fırçalıyordum.

Yerimden kımıldamadım. Beni ispiyonlamışlardı. O ufak pislikler...

Düşüncelerimi gizlemediğimi onaylar şekilde Koç Lee, masanın arkasındaki yerinden iç çekti. Gözlerini bana çevirmeden önce bir anlığına Ivan’a baktığı gözümünden kaçmamıştı. Lacivert ceket takımı ve bembeyaz gömleğiyle bir zamanların artistik buz patencisi ve şu anda yaptığı koçluktan daha çok avukata benziyordu.

Kadın sandalyesinde kıpırdanıp dik oturarak tekrar konuşmadan önce dudaklarını büzdü. “Konuya doğrudan giriş yapacağım o zaman. Emekli olmak konusunda ne kadar kararlısın?”

Emekli olmak konusunda ne kadar kararlıyım? Herkes böyle olduğumu mu düşünüyordu? Kahrolası bir emekli mi?

Partnerimin olmamasını ve koskoca bir sezonu kaçırmayı ben seçiyor değildim ama... neyse. *Her neyse.* Nabzım daha önce hiç yapmadığı tuhaf bir şey yaptı ama onu ve e ile başlayan kelimeyi görmezden gelerek ağzından çıkan en önemli kısma odaklanmaya çalıştım. “Neden soruyorsun?” diye temkinli şekilde sorarken hâlâ endişeliydim. Birazcık.

Karina’yı aramalıyım.

Başka bir zaman takdir edebileceğim bir şekilde kadın dobra konuşmuş ve lafı gevelememişti. Bu da çok daha fazla şaşırtma sebep olmuştu çünkü ağzından çıkan kelimeleri beklemiyordum. Ağzından çıktığını duymayı beklediğim son şey olabilirdi. Lanet olsun, *herhangi birinin* ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi.

“İvan’ın yeni partneri olmanı istiyoruz,” dedi kadın. Öylece. Söyledi.

Birdenbire.

Hayatında haberin olmadan uyuşturucu alıp almadığını sorguladığın anlar vardı. Belki biri içkine LSD koymuş ve sana söylememişti. Ya da belki ağır kesici almıştın ve hatırlamıyordun ama gerçekte melek tozu kullanmıştın.

LK’de genel müdürün odasında dikilirken, bu an işte böyle hissettiriyordu. Tek yapabildiğim göz kırpabilmekti. Biraz daha gözlerimi kırıştırdım.

Çünkü bu kahrolası iş de neydi böyle?

“Eğer emekli olmaya niyetli değilsen tabii,” diye kadın lafına devam ederken bir kere daha e’li kelimeyi kullanmıştı. Bense suyuma halüsinasyon yapıcı uyuşturucuları kimin koyduğunu merak ederek dikiliyordum *çünkü bu olayın gerçekleşmesi için*

başka türlü bir ihtimal yoktu. Bu sözlerin gerçekten Koç Lee'nin ağzından çıkma ihtimali yoktu.

Kahrolası bir ihtimal yoktu.

Onu yanlış duymuş ya da bir şekilde konuşmanın büyük bir kısmını yanlış anlamıştım çünkü...

Çünkü.

Ben ve Ivan mı? Partner olmak mı? Bu olası değildi. Böyle bir şans yoktu.

Değil mi?

Üçüncü Bölüm

Korkmaktan hoşlanmıyordum. Korku filmlerinden seven insanlar dışında kim hoşlanırdı? Ama gerçek şuydu ki üzerimde etki bırakacak çok fazla şey yoktu. Örümcekler, uçan kara böcekler, fareler, karanlık, palyaçolar, yükseklik, karbonhidrat, kilo almak, ölüm... bunların hiçbiri beni korkutmuyordu. Örümcekleri, kara böcekleri ve fareleri öldürebilirdim. Karanlıkta ışığı açabilirdim. Çok iriyarı bir palyaço olmadığı halde kışına tekmeyi basma şansım yüksekti. Yapıma göre güçlüydüm ve kız kardeşlerimle yıllar boyunca birkaç kere kendimi koruma dersleri almıştım. Yükseklikten korkmuyordum. Karbonhidrat güzeldi ve eğer kilo alırsam nasıl verebileceğimi biliyordum. Hepimiz bir noktada ölecektik. Bütün bunlar beni etkilemiyordu. Birazcık bile.

Beni bütün gece ayakta tutan şey fiziksel değildi. Başarısız olmak ve hayal kırıklığı yaşamak konusunda endişelenmek düzeltebileceğin şeyler değildi. Sadece oradaydılar. Her daim. Eğer onların üstesinden gelmenin bir yolu varsa, henüz nasıl olduğunu öğrenememiştim.

Hayatımda korktuğum zamanları muhtemelen bir elimin parmağıyla sayabilirdim ve her biri artistik patenle ilişkiliydi. Bir tanesi ise kendime üç kez beyin sarsıntısı geçirtmemdi. O zamanki doktorum anneme artistik pateni bırakmayı düşünmem gerektiğini söylemişti ve gerçekten bir süre bırakmam konusunda beni zorlayacağını düşünmüştüm. Onu takip eden diğer iki

durumda ise, ayağını yere vurup buraya kadar diyeceğinden, sürekli beyin travması geçirmenin sonuçlarını riske etmeyeceğini söylemesinden endişelenmiştim. Ama böyle bir şey dememişti.

Ağzımın kupkuru olduğu, midemin ise kasılıp bulandığı diğer zamanlar... O zamanları gereğinden fazla düşünmeyecektim.

Ama buraya kadardı. Babam sadece iki duygumun olduğunu söylemenin komik olduğunu düşünüyordu: umursamaz ve kızgın. Doğru değildi ama beni bunun farkına varacak kadar iyi tanımıyordu.

Hayal mi gördüğümü, uyuşturucu etkisinde mi olduğumu ya da bunun fazlasıyla gerçek mi olduğunu merak ederek ayakta dikiliyordum. Gerçek olduğu, halüsinasyon gösteren bir uyuşturucunun etkisinde olmadığım fikri keyif verici olsa da biraz korkmuş hissediyordum. Bunun gerçek olup olmadığını sormak istemedim... çünkü ya değilse? Ya bütün bunlar kötü bir şakaysa?

Bu kadar güvensiz hissetmekten nefret ediyordum.

Korkuyor olmaktan gerçekten nefret ediyordum. Aradığım cevap muhtemelen uğruna ruhumu satacağım şeydi.

Annem bir kere bana pişmanlığın korkudan daha kötü olduğunu söylemişti. Bunu o zamanlar anlamamıştım ama artık anlıyordum.

Bu düşünceyle büyük bir kısmımın, duymak istemediğim bir şey çıkar diye cevabını bilmeyi istemediği soruyu sormaya kendimi zorladım. “Ne için partnerlik?” diye emin olmak için sorarken gerçek gibi görünen bu çarpık rüyada onunla ne için partner olabilirim diye beynimi düşünmeye zorluyordum. Kahrolası *Pictionary*² oyunu için mi?

Bazen fazlasıyla yakın bile gelen uzaklıktan büyüdüğünü gördüğüm adam, o buz mavisi gözlerini devirdi. Gözünü devirdiği her zaman olduğu gibi karşılığında ben de gözlerimi kısarak baktım.

2 Çizilen resimlerin rakiplerine tahmin ettirildiği bir kutu oyunu. (ç.n.)

“Patende partner olmak için,” diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Sanki dayak yemek için *soruyormuş* gibiydi. “Ne için olduğunu düşünüyordun? Dörtlü grup dansı için mi?”

Gözlerimi kırptım.

Koç Lee, “Vanya!”³ diye tısladı, gözücuyla kadının avucunu alnına vurduğunu görmüş olabilirdim.

Ama emin değildim çünkü sandalyedeki ukalaya bakmakla ve kendime, ‘*Yapma, Jasmine. Büyüklük sende kalsın. Çeneni kapa...*’ demekle meşguldüm.

Ama sonra çok iyi bildiğim ufak bir ses, *en azından senden gerçekten ne istediklerini öğrenene kadar*, diye fısıldadı. Çünkü durum bundan ibaret olmayabilirdi.

“Ne?” diye sordu Ivan, hâlâ doğrudan bana bakarken yüzündeki boş ifadedeki tek değişim dudaklarındaki hafif tebessümdü.

“Bu konuda konuşmuştuk,” dedi koç, başını iki yana sallarken. Eğer ona bakmak için başımı döndürseydim, Ivan’a kötü bakışlar atanın sadece ben olmadığımı görebilirdim. Ama kendime iyi bir insan olmayı söylemekle meşguldüm.

Ama bu yorum beni kendime getirdi. Dikkatimi ve bakışlarımı kadına çevirdim. “Ne konuda konuştunuz?” diye sordum. Söylediği her şeyi kabul edebilirdim. Kötü veya iyi. Bana her türlü şey söylenmesinin üstesinden geldim, diye kendime hatırlattım. Midem bulanmadığı veya bu kötü şeylerin hatırasıyla eziliyormuş gibi olmadığımından kendimi iyi hissettim.

Sandalyedeki aptala bunalmış bir bakış atmadan önce gözlerini bana çevirdi. “Seninle bütün konuyu konuşmadan önce çenesini açmaması gerekiyordu.”

Tek kelime edebildim. “Neden?”

Diğer kadın çileden çıkmış bir şekilde derin bir nefes aldı. Bu sese aşınaydım. Gözleri cevap verirken sandalyedeki adama döndü. “Çünkü seni takıma dahil etmeye çalışıyoruz, sana neden katılmaman gerektiğini hatırlatmaya değil.”

3 Ivan isminin kısaltması. (ç.n.)

Gözlerimi kırptım. Tekrar.

Sonra ofis sandalyesinde oturan hödüğe kafamı çevirip sırtmadan edemedim. Kendi sırtışı ona surat yaptığım halde ortadan kaybolmamıştı.

Geri zekâlı, diye kendime hâkim olamayıp iyi olmam gerektiğini unutarak ağız hareketleriyle söyledim.

Köfte, diye cevap verdi.

Bu yüzümdeki sırtışı her zaman olduğu gibi kolayca silmişti.

“Pekâlâ,” dedi Koç Lee, ben öylece durup sandalyedeki şeytana bakarken hiç de komik olmayan bir şekilde ufak bir kahkaha attı. Beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızgındım. “Hadi bir geri adım atalım. Jasmine, lütfen orada oturanı, adı lazım değil, görmezden gel. Ağzını açıp yaptığımız bu önemli konuşmayı mahvetmemesi gerekiyordu.”

Solumdaki insan yerine kadına odaklanmak için çabaladım.

Koç Lee başkalarında çaresiz diye adlandırabileceğim bir şekilde bana gülümseyerek lafına devam etti. “Ivan’ın partneri olması çok isteriz.” Kaşları yukarı kalkmıştı ve güvenmediğim tuhaf gülümsemesi yüzündeydi. “Eğer ilgileniyorsan.”

Ivan’ın partneri olması çok isteriz.

Eğer ilgileniyorsan.

Bu Koç Lee ve Ivan ile aynı sese, görünüşe sahip iki insan onun yeni partneri *olmamı* mı istiyordu?

Benim.

Bu kahrolası bir şakaydı, değil mi?

Bir anlığına Karina’nın bu işte parmağı olduğunu düşündüm ama sonra hayatta olmaz diye karar verdim. En son konuşmamızın üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Bu türlü bir şey yapmayacak kadar beni iyi tanıyordu. Özellikle onca insan arasından Lukov’la...

Ama bu bir şakaydı... değil mi? Ivan ve ben mi? Ben ve Ivan mı? Daha bir ay önce bana ergenlik döneminden ne zaman

çıkacağımı sormuştu. Onu *hayaların düşmeye karar verdiği*nde diye cevaplamıştım.

Bütün bunlar aynı zamanda buza çıkmaya karar verdiğimiz için olmuştu. Kadın da oradaydı. Koç Lee bize kulak misafiri olmuştu. Biliyordum.

“Anlamıyorum,” dedim ikisine yavaşça, kafam çok karışmış, biraz sinir olmuştum. Kime bakacağımdan veya ne yapmam gerektiğinden emin değildim çünkü olanlar hiç mantıklı değildi. Birazcık bile.

Koç Lee neredeyse gergin bir ifadeyle sormadan önce, oda-daki iki insanın birbirlerine anlam veremediğim bir şekilde bakış atmaları gözümünden kaçmamıştı. “Anlayamadığın nedir?”

Çoğunluğu benden daha genç kızlardan oluşan –ki bu spor-da herkesin aradığı şeydi– gidebilecekleri binlerce insan vardı. Bana *sormalarını* anlamlı kılacak... o kızlardan daha iyi olduğum gerçeği dışında mantıklı bir sebep yoktu. En azından teknik olarak, teknik derken atlamalardan, dönüşlerden, en iyi yaptığım iki şeyden bahsediyordum. Ama bazen en yükseğe atlayıp en hızlı şekilde dönmek yeterli değildi. Programın skorları bölünmüştü. Kayma yeteneği, geçişleri, performansı, uygulayışı, koreografi ve kendi yorumu toplam skor için aynı şekilde önemliydi.

Bu işlerde pek iyi değildim. İnsanlar koreografimi suçlamışlardı. Kötü müzik seçtikleri için koçlarımı suçlamışlardı. ‘Ruhum olmadığı’, ‘yeterince artistik’ olmadığı ve ‘herhangi bir hissim olmadığı’ için beni suçluyorlardı. Eski partnerimle beni birlik faktörüne sahip olmadığı için suçlamışlardı. Beni ise ona yeterince güvenmediğim için. Belki bütün bunların neden iyi olamadığımı konusunda koca bir yeri vardı.

Bunların ve benim boğulmamın. İşte öyle.

En azından şimdilik acıyı yutkundum ve tanışık olduğum ama tanımadığımı iki insana da bakarken zamanımı kullandım. “Benden onun,” kesinlikle aynı şeyden bahsettiğimizden emin olmak için Ivan’ın oturduğu yeri parmağımla gösterdim, “part-

neri olmayı denememi mi istiyorsun?” Tekrar gözlerimi kırptırdım ve nabzımı sakinleştirmek için burnumdan nefes aldım. “Benim?”

Kadın başıyla onayladı. Tereddüt etmeden. Yan bakışlar da yoktu. Sadece keskin ve net bir baş sallama vardı.

“Neden?” Soru ağzımdan daha çok itham gibi çıkmıştı ama ne halt edecektim ki? Bu hiçbir şeymiş gibi mi davranacaktım?

Ivan oturduğu sandalyede kıpırdanırken burnundan alaycı bir ses çıkararak bacaklarını halıyla kaplı zeminde dümdüz olacak şekilde uzattı. Dizlerinden bir tanesi titredi. “Bir açıklama mı bekliyorsun?”

Ona ortaparmağını çekme. Ortaparmağını gösterme. Yapma bunu, Jasmine.

Yapmadım. Yapmayacaktım.

Yapma.

“Evet,” ona kuru ama hak ettiğinden veya her zamankinden daha nazik bir şekilde bunu söylerken huzursuzluk hissi bütün vücuduma yayılıyordu. Bazı şeyler gerçek olamayacak kadar iyi olabiliyordu. Bunu asla unutmuyacaktım. Unutamazdım. “Neden?” diye tekrar sorarken bu işi açıklığa kavuşturmadan geri adam atmayacaktım.

İkisi de tek kelime etmedi. Belki de ikisi de konuşmadan lafıma devam ederek sabırsız davranıyordum. “Teklifte bulunabileceğiniz daha genç patencilerin olduğunu hepimiz biliyoruz,” diye ekledim çünkü bu düşündüğüm şey ise ne türlü bir zararı olabiliirdi? Bir diğer adıyla bu saçmalığın daniskası. Bir kandırmaca. Kâbus. Bana yapılan en aşağılık şeydi... tabii gerçek değilse.

Ayrıca nabzıma neler oluyordu? Bir anda kendimi tuhaf hissetmeye başlamıştım. Diğer elimin parmaklarıyla bileziğime dokunurken yutkunup resmen yabancı olan bu insanlara baktım. Sesimi ve duygularımı dengede tutmaya çalıştım. “Bana neden sorduğunuzu bilmek istiyordum. Ayrıca benden beş yaş daha genç, daha fazla partnerlik deneyimi olan kızlar var. İkiniz de

neden başka partner bulamadığımı biliyorsunuz,” diye kendimi durduramadan ağzımdan kaçırırken “neden” kısmını özellikle kendim için kurulmuş saatli bir bomba gibi havada bırakmıştım.

Cevap niteliğindeki sessizlik bunların farkında olduklarını söylüyordu. Nasıl farkında olmazlardı ki? Yıllar önce berbat bir şöhret edinmişim ve ne yaparsam yapayım bunu üstümden atamıyordum. Bütün hikâye yerine insanların belirli kısımları tekrar etmek istemeleri benim suçum değildi.

Çalışılması zor biri, demişti Paul, çiftli paten konusunu okumaya değer veren insanlar için.

Hareketlerimin her birini yaşadığında açıklasaydım belki olaylar daha farklı olabilirdi ama yapmamıştım. Bundan pişman da değildim. Diğer insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum.

En azından dönüp dolaşıp beni kıcımdan yakalayana kadar.

Ama artık çok geçti. Bana geri kalan tek şey arkasında durmamdı. Ben de öyle yaptım.

Sürat patencisi bir hödüğü bir keresinde kalçamı kavradığı için itirmiştim ve suçlusu ben olmuşum.

Annemin kendinden yirmi yaş genç bir kocası olduğu için iyi sakso çektiği konusunda yorum yapan pist arkadaşlarımdan birinin annesine kaltak demiştim ama kabalık yapan pislik *bendim*.

Değer verdiğim için farklıydım. Ama bu spor her sabah heyecanla kalkmamın sebebiyken nasıl değer vermezdim?

Ağzımdan çıkan her şey kaba ve alaycı hal alana kadar ufak şeyler birikip duruyordu. Annem her zaman bazı insanların en kötüsüne inanmakta istekli olabilecekleri konusunda beni uyarıyordu. Bu talihsiz ve berbat bir gerçektir.

Ama kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordum. Bundan pişman olma isteğini kendimde bulamıyordum. En azından çoğu zaman durum böyleydi. Belki kız kardeşimin tatlılığına veya annemin kişiliğine sahip olsam hayat daha kolay olabilirdi ama bunlara sahip değildim ve asla olmayacaktım.

Hayatta kimsen oyduñ ve bu zamanı diğerk insanları mutlu etmek için kendini eğip bükerek geçirebilirdin ya da... geçirmezdin.

Benim kendi zamanımla yapacak çok daha iyi şeylerim olduğı kesindi.

Sadece bunun düşündüğüm şey olduğundan, bu olaya gözlerim açık girdiğimden emin olmak istiyordum. Tekrar gözlerimi asla kapatmayacak ve en iyisini beklemeyecektim. Özellikle tekli performans sergilediğim yarışmaların ardından programda yaptığım bütün hataları, birine kısa program diğerkine uzun program ve serbest paten kayma denilen kategorileri yazan ve neden kaybettiğimi bildiğimden emin olan aynı insanı kapsıyorsa. Tam bir hödük gibi.

“Çaresiz misin?” diye doğrudan adama sorarken o gri mavi gözleriyle buluştum. Kelimelerim kabaydı ama umurumda değildi. Gerçeğı istiyordum. “Artık kimse seninle partner olmak istemiyor mu?”

Buz gibi gözlerini uzaklaştırmadı. Uzun ve kaslı vücudu irkilmedi. Ağzımı açıp ona bir kelime ettiğimde yüzünde neredeyse her zaman yaptığı gibi ifade bile yoktu.

Kendinden, yeteneklerinden, dünyadaki yerinden ve gücü elinde tuttuğı gerçeğinden emin olan bir insan gibi Ivan bakışlarıyla beni tartar bir şekilde buluştu. Sonra tanıdığım hödük ortaya çıktı.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Bu anasının...

“Vanya!” Koç Lee neredeyse bağırırmıştı ve aklındakini söyleyen ufak çocuğunu azarlamış gibi başını iki yana sallıyordu. “Özür dilerim, Jasmine...”

Normal şartlar altında, ‘*Kahrolası kıcını tekmeleyeceğim,*’ diye bağırırdım ama dememeyi becermiştim. Güçlölkle. Onun yerine berrak yüzünün mükemmel kemik yapısına baktım ve... ellerimi boynuna dolayıp onu ölesiye boğazladığımı hayal ettim. Kendimi ne kadar tuttuğumu bile kimseye söyleyemezdım çünkü bana inanmazlardı.

Belki de büyüyordum.

Sonra ona biraz daha bakarak, ‘*Elime geçen ilk fırsatta ağzına tüküreceğim,*’ diye düşünerek belki de bu büyüme işinin biraz fazla abartıldığına karar verdim. Şanslıydım ki söylemeye karar verdiğim tek şey, “Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, aşağılık herif,” oldu.

Koç Lee net duyamadığım bir şeyler mırıldandı ama bana Ivan ile bu şekilde konuşmamam gerektiğini söylemediğinde lafıma devam ettim.

“Aslında şeytan,” Ivan’ın burun kanatlarının kıpırdandığı gözümünden kaçmamıştı, “tek bilmek istediğim kimsenin senle yarışmak istemediği için mi bana geldiğiniz çünkü bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor. Beni aptal sanıp bunu bilmediğimi sanmayın. Yoksa bütün bunların altında anlamadığım art bir niyet mi var.” Onun tarihteki en acımasız ve erken Nisan şakasını yapması gibi. Eğer öyleyse sonunda onu öldürebilirdim.

Koç Lee bakışlarımı ona çevirmemi sağlayacak şekilde bir kere daha iç çekti. Başını iki yana sallarken gerçekten saçını çekiştirmek istiyormuş gibi görünüyordu ki bu daha önce onda asla görmediğim bir ifadeydi ve gergin hissetmeme sebep oluyordu. Muhtemelen gerçeğin farkına varıyordu. Ivan ile yağ ve su gibiydik. Birleşemezdik. Birbirimizle konuşmazsak belki olabilirdi ama o şekilde bile kötü bakışlar attığımız veya birbirimize ortaparmaklarımızı gösterdiğimiz zamanlar vardı. Ailesinin evindeki bir sürü akşam yemeği bu şekilde sonuçlanmıştı.

Mide bulantımı neredeyse son raddeye getirecek kadar uzayan bir andan sonra Koç Lee omuzlarını dikleştirdi. Tavana bakarak sanki bizden çok kendi için başını salladıktan sonra konuştu. “Bu işin bu odada kalacağına inanıyorum.”

Ivan görmezden geldiğim bir ses çıkardı ama Ivan’a şeytan veya aşağılık herif demem konusunda uyarmadığı gerçeğine fazlasıyla takılmıştım.

Kendime gelip odaklandım. “Söyleyecek başka kimsem yok,” dedim ona ve gerçek buydu. Sırlar konusunda iyiydim. Gerçekten sır tutmada çok iyiydim.

Kadın çenesini eğerek konuşmasına devam etmeden önce bakışlarını benim üzerime çevirdi. “Biz...”

Sandalyedeki aptal dik oturup koçunun lafını kesmeden önce bir ses daha çıkardı. “Başka kimse yok.”

Gözlerimi kırıştırdım.

O da lafına devam etti. “Bu sadece bir yıllığına...”

Bekle. Bir yıl mı?

Şerefsizin evladı, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. *Biliyordum.*

“Mindy... bir sezon ara verecek,” diye kara saçlı adam açıklarken son üç sezonu beraber geçirdiği partnerinden bahsettiğinde sesi gergin ve biraz sinirliydi. “Bu süre içerisinde bir partnere ihtiyacım var.”

Elbette. *Tabii ya.* Tavana bakmak için çenemi kaldırıp başımı iki yana sallarken beni doğrudan karnımdan yakalayan hayal kırıklığının darbesi bana her zaman orada olduğunu, hiçbir yere gitmediğini söylemek için mükemmel anı beklediğini hatırlatıyordu.

Çünkü gitmemişti.

Çoğunlukla kendimle ilgili bir şeyde hayal kırıklığına uğramadığım son seferi hatırlamıyordum.

Lanet olsun! İşin aslını bilmeliydim. Başka türlü neden bana gelsin ki? Kalıcı partneri olmam için mi? Elbette değil.

Tanrım, o kadar sıradandım ki... Olasılığı bir anlığına düşündüysem bile... tam bir aptaldım. Yapmamam gerektiğini biliyordum. İyi şeyler benim başıma gelmezdi. Hiç gelmemişti.

“Jasmine.” Koç Lee’nin sesi sakindi ama bakışımı ona çevirmedim. “Bu senin için iyi bir imkân olabilir...”

Sadece buradan çekip gitmeliydim. Hâlâ burada olup sonrasında çalışmam gereken zamanları harcamanın anlamı neydi? Aptal, aptal, aptal Jasmine.

“... daha fazla deneyim kazanacaksın. Ulusal ve dünya şampiyonuyla beraber yarışacaksın,” diye lafına devam ederken çoğunlukla aldırmadığım kelimeler ortaya atılıyordu.

Belki patenleri asmamın vakti gelmişti. Daha iyi bir işaret nasıl olabilirdi? Tanrım, tam bir salaktım.

Lanet olsun! Lanet, lanet, lanet olsun...

“Jasmine,” dedi Koç Lee, neredeyse tatlı ve *neredeyse* nazik bir tonda. “Şampiyonluk ya da en azından kupa kazanabilirsin...”

Ve bu ona bakarken çenemi kaldırmama sebep olmuştu.

Bunun malum sebepten dolayı dikkatimi çekeceğini biliyor-muş gibi kaşını kaldırdı. “Ondan sonra kolayca kendine partner bulabilirsin. Yardımcı olabilirim. Ivan yardımcı olabilir.”

Ivan’ın bana partner bulmada yardımcı olduğu kısma aldırmadım çünkü bu asla olmayacaktı ama görmemezlikten gelemediğim kısım geri kalanıydı.

Bir şampiyonluk. *Siktir et, bir kupa*. Herhangi bir kupa.

Üst düzeye çıkmadan önce, ki olduğum yer yıllardır orasıydı, alt düzeyde oynadığım günlerden beri bir tane kazanmamıştım.

Ayrıca diğer durum vardı: Koç Lee’nin bana partner bulmamda yardımcı olması.

Ama çoğunlukla kahrolası bir şampiyonluk. En azından gerçekten kazanma şansı. Bir umut.

Sanki yabancıнын biri arabasına binmesi için ufak bir çocuğa şeker teklif ediyordu ve ben de o aptal çocuktum. Ama şeker yerine bu kadın ve ahmak yüzlü bana hayatımdaki her şeyden daha çok istediğim iki şeyi önüme sunuyordu. Düşünmeyi bırakıp ağzımı kapalı tutmam için yeterliydi.

“Büyük bir çaba gibi görünebilir ama sıkı bir çalışmayla işe yarayacağını düşünüyoruz,” diye kadın devam ederken bakışlarını düristtö. “Eğer tamamen dürist olmamı istiyorsan olmaması için bir yol göremiyorum. Ivan neredeyse on yıldan fazla bir süredir kötü bir yıl geçirmedir.”

Bekle. Gerçeklik araya girdi ve ben de kendimi tam olarak ne söylediğini ve nasıl bir varsayımda bulunduğunu düşünmeye zorladım.

Bir yıldan kısa bir sürede şampiyonluk kazanmamız mı gerekiyordu?

Ivan’ın çok uzun bir süredir kötü bir yıl geçirmedığı, benim ise çok fazla kötü yılımın olduğu gerçeğı bir kenara, sanki onun için bunlara katlanmış gibiydim.

Bir yıldan kısa bir sürede şampiyonluk kazanmamız gerektiğini söylüyordu.

Kahretsin. Çoğu yeni partnerler diğerinin nasıl paten kaydığını, atlamalardan kaldırmalara, fırlatmalara kadar teknik konular üzerinde beraber mükemmel bir şekilde hareket etmeyi öğrenene kadar bir sezon ara verirdiler. O zaman bile işler on iki aydan sonra zorlu olabilirdi. Partnerle paten kaymanın bütün olayı dayanışma, güven, zamanlama, bekleyiş ve senkronizasyondur. İki insanın neredeyse bir olmasıydı ama bir şekilde benliklerini korumalarıydı.

Birkaç ay içerisinde koreografiyi öğrenmemizi, ona hâkim olmamızı ve mükemmelleştirmemizi istiyorlardı. Normalde bir yıl veya daha fazla alan bir şey için aylarımız vardı.

Kahrolası, bu imkânsızlığa çok yakındı. İstedikleri işte buydu.

“Bir şampiyonluk istiyorsun, değil mi?” diye Ivan sormuştu, doğrudan göğsüme batırılmış bir bıçak gibi...

Salaş pantolonu, kalın süveteri, tepede uzun, kenarlarda git-tikçe kısalan ve mükemmel bir şekilde arkada toplanmış saçları, onu tam da olduğu güven fonu bebeğı gibi gösteren, jenerasyonlarca seçici üremenin sonucunda sahip olduğu kemik yapısına

baktım ve boğazımda greyfurt boyutundaki yumruyu yutkunmaya çalıştım... sanki boğazım çivilerle kaplanmıştı.

Hayatımın çoğunu uğruna feda ettiğim tek şeyi istiyor muydum?

Devam etme, geleceğe sahip olma şansını istiyor muydum? Sonunda ailemi gururlandırmayı?

Elbette istiyordum. O kadar istiyordum ki avuç içlerim terliyordu. İkisi de onları iş pantolonuma sildiğimi görmesin diye arkama saklamam gerekmişti. İhtiyaçlarımın ne kadar çok olduğunu bilmelerini istemiyordum.

Ama kahretsin...

Her şeyden çok istediğim şey için bir yıl. Şampiyonluk için. Annemin neredeyse iflas etmesine sebep olan şey için, bütün ailemin benim için her zaman hayal ettiği şey için. Her zaman kendim için beklentide olduğum ama her daim başarısız olduğum şey için.

Şimdi bir yıllığına bu hödükle, kaybettiğime inandığım şeyi kazanmam için bana en iyi şans verilecek kişiyle takım olabileirdim.

Ama... gerçekler ve hakikat.

Kazanacağım kesin değildi. Bir şey, herhangi bir şey kazanmak bile kendi partnerimin olabileceğine dair herhangi bir söz yoktu. Bu işin yürüyeceğine dair herhangi bir güvence bulunmuyordu. Sürekli yaralanmadığım için kariyerimde şanslıydım ama başıma gelmişti ve bazen bu tür yaralanmalar sezon bitiren cinstendi.

Ayrıca hazırlanmak için ne kadar çalışacağımızı ancak hayal edebiliyordum. Söz verdiğim için diğerleriyle çıkışacak planlarım vardı. Sözlerimi çok ciddiye alırdım.

“Kolay bir geçiş süreci olmasını istiyoruz. Bu bir iş. Mindy özel hayatını gizli tutmak istiyor. Ivan da öyle,” dedi, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Karina’nın Picturegram hesabı bile yoktu ve Facebook hesabı sahte bir isim üzerineydi.

“Odağımız spor üzerinde olacak.” Koç Lee olayı detaylıca açıklarken öylece durup her şeyi anlamlandırmaya çalışmamı ve neredeyse başarısız olmamı dikkatlice izliyordu. “Jasmine senin Ivan ile yıllardır aynı tesiste antrenman yapıyor olman iyi gözükecektir. Aynı zamanda aile dostusun. Bu işte tanınan bir yüzün ve yeteneklisin. Baştan başlamadan, ki verilen zaman diliminde bunu kaldıramayız, bu seviyede yarışacak kadar yeterli deneyimin var. Bize getirebileceklerinin üzerinde çalışabiliriz.” Duraksayıp Ivan’a baktıktan sonra son bir şey daha ortaya attı. “Aynı zamanda ikiniz arasındaki yaş farkının da yararı var. Ivan ile güzel bir partner olacağın konusunda güçlü hislerim var.”

Ah. Yaş farkı. Ben yirmi altı yaşındayken Ivan neredeyse otuz yaşındaydı. Üzerine düşünmediğim bir haklılığı vardı. Yetişkin bir adam gencecik bir kızla eşleşirse tuhaf dururdu.

Bir de bu partnerliğe getirebileceklerimin üzerinde çalışabileceği yorumu vardı ama bu konu hakkında sonrasında düşünecektim. Çok sonrasında. İlginin merkezinde ayakta dikilmezken, hayatım ayaklarımın altından tekmelenir gibi ama aynı zamanda bana geri veriliyormuş gibi hissetmezken düşünecektim.

Çok fazla iş gerektirecekti. Bu konuda herhangi bir söz veremezdim. Buranın dışında kesin bir şekilde istemesem de inşa ettiğim, hâlâ etmeye devam ettiğim ve öylece görmezden gele-meyeceğim bir hayatım vardı.

Hepsi gerçeklerdi. Ama...

Düşünmem gerekiyordu. Önce düşünüp sonra konuşmalıydım ya da buna benzer bir şeydi değil mi? Ağzımdan ne çıkacağının farkına varmadan konuşmanın getirdiği problemleri çoktan öğrenmişim.

Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra aklıma gelen ilk şeyi sordum. “Sponsorlarınız bunu sorun etmiyorlar mı?” Çünkü beni ne kadar isteyip takıma almaya çalışsalar da sponsorlar hayır dedi mi, o iş bitmiştir. Kız kardeşimin bana yaptığı bütün kıyafetleri dahil etmezsem bütün kariyerim boyunca birkaç

sponsorum olmuştı. Hâlâ patenlerimi bedavaya alıyordum ama kazanan insanlar için, kalabalığın bayıldığı artistik patenciler için işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Ivan'ın finansal yardıma ihtiyacı olduğundan değildi ama onlar hâlâ gereklilikti.

Sponsorlar ve Amerikan Buz Pateni Federasyonu bizden beraber nefret edebilirlerdi. Bu olasılığı benim için yükseltip sonra altımdan çekip almalarına izin vermeyecektim.

Koç Lee omzunu neredeyse hemen silkti. “Bir sorun olmayacaktır. İnsanlar daha kötülerinden dönüş yapabilirler ve yaptılar Jasmine.”

Bu yorum neden kendimi uyuşturucu bağımlısı gibi hissetmeme sebep olmuştu?

Artık kelime seçimi üzerine düşünemeyeceğim şekilde lafına devam etti. “İmajını düzeltebilirsin. Bu bir problem olmayacaktır. Doğru kararlarla işler yolunda gidecektir. Sadece vermemiz gereken kararlara... seni de dahil etmemiz gerekiyor.”

Son cümlesinin adeta pençeleri vardı. Benimle ilgili bir sorunu olduğunu itiraf ediyordu ama bunu bilmiyor değildim. Yine de benim sorunlarımın olduğunu anlamam bir şeydi, onun söylemesi ise bambaşka bir şeydi.

“Ne tür değişimler?” diye sorarken kelimelerim arasında Ivan ile ona herhangi bir ipucu için bakındım. Eğer bana yenisinden yaratılmam veya bebekleri öpmeye başlamam gerektiğini ya da buzdan yapılmış gibi azizlik mertebesine aday sahtekâr biri gibi gözükmemi sağlayacaklarsa... o olacak iş değildi. Asla. Daha iyisini bilemeyecek kadar ufak yaşta buz prensesi olmayı denemiştim. Ciddi, usturuplu, meleksi ve tatlı. Neredeyse yarım saat sürmüştü. Şimdi bütün insanların benden hoşlanması için küfretmeyen, kahvaltısında gökkuşağı kusan mükemmel güzellik kraliçesini oynamak için biraz fazla yaşıyordım.

Koç Lee başını yana yasladı. “Ciddi bir şey değil. Sonrasında konuşabiliriz.”

Sonrasında mı? “Hadi şimdi konuşalım.” Kendimi neyin içine soktuğumu bilmeden önce hiçbir şey üzerine düşünmeyecektim.

Kadın ses etmeden önce burnunu buruşturdu. “Bilmiyorum. Sadece emirler veriyor olacağım...”

“Tamam.”

Gözleri tekrar bana dönmeden evvel bir anlığına kenara kaymıştı. “Tamam.” Omuz silkmesi neredeyse rahatsız ediciydi. “Belki daha fazla gülümseyebilirsin.”

Ona gözlerimi kırıştıtararak bakarken Ivan’ın burnundan alaycı bir ses çıkardığını duymuş olabileceğimi düşündüm ama emin değildim.

“Beraber fotoğraf çekimi yapar, bir iki galaya katılabilirsiniz. Sosyal medyadaki varlığının üzerinde biraz çalışılması gerekiyor ama daha fazla aktif olmak, arada sırada buz dışındaki hayatından bir resim paylaşman çok büyük bir fark yaratacaktır.”

Bütün bunları sadece bir yıllığına takım olacağımız için mi istiyordu? Benimle kahrolası dalga mı geçiyordu?

Sonra aklıma dank etti.

Sosyal medya isteğini sonunda anladığımda neredeyse mide bulandırıcı bir his ensemın kaşınmasına sebep olmuştu. Bir zamanlar farklı hesaplarım vardı ama uykularım kaçmaya başladığında hepsini silivermişim. Ona bunu söylemeliyim, diye düşünürken kafam bana kendime ait fotoğrafları internette paylaşmaktan hayırlı bir şey çıkmayacağını söylüyordu.

Aynı zamanda ona... ekstra yardıma ihtiyacım olacağını itiraf etmem gerekiyordu. Ama yapamadım. Bu şansını kaybedeceksem söyleyemezdim, ki kaybedebilirdim de.

Bu benim şansımı. Muhtemelen son şansım.

Güvende olabilirdim. Değil mi? Paylaştıklarımı gözetleyebilirdim. Daha dikkatli olabilirdim. Olaylar tekrar yaşanmaya başlarsa bu konuda daha akıllı davranabilirdim. Özellikle bu fırsat gerçekse ve benimse.

Sonrasında tek başıma çalışabilmek için seanslarımızı kaydedebilirdim. Daha önce yapmıştım. Eğer istersem annem veya kardeşlerim bana yardım ederdi. Daha fazla odaklanabilir ve ko-reografi üzerine çalışmaya başladığımızda Ivan'ın önce hepsini yapmasını sağlayabilirdim. Bir yolunu bulabilirdim. Onlara söylemeden üstesinden gelebilirdim.

Her şey mümkündü... değil mi? Güçlü, akıllı ve çalışmaktan korkmayan biri idim.

Sadece başarısızdım.

O yüzden çenemi kapalı tuttum.

“Çok büyük bir şeyi değiştirmeni istemeyeceğiz Jasmine. Sana konunun bu olmadığına dair yemin ediyorum. Sadece takım için en iyisi neyse onu yapabileceğini bilmek istiyorum. Bu hepimiz için çok fazla iş gerektirecek ama başarılabilir.”

Kazanmak için her şey yapabilirdim. Gerekirse bir başka sosyal medya hesabı bile açabilirdim. Bir noktaya kadar... yalan söyleyebilir, hile yapabilir ya da çalabilirdim.

Yani rakibimi dövmem, steroid almam veya Ivan'a oral seks yapmam ama onların dışındaki her şey bu şansın gerçek olması için muhtemelen yapılabilirdi. Koç Lee'nin yüzüne ve Ivan'ın neredeyse acı çekiyormuş gibi ifadesine bakılırsa bunun gerçek olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ivan son yirmi yıldır en başarılı, fazlasıyla donanımlı bir çiftli patencydi. Yarıştığım son sezonda *Major Prix* 'e geçememiştim bile ve ulusal müsabaka berbat geçmişti. Eski partnerim ile girdiğimiz yarışmalarda beşinci veya altıncı sıraları kazanmıştım.

Partnersiz kaldıktan sonra bu umduğumdan bile daha iyi bir fırsattı.

“İlgileniyor musun?” diye sordu kadın. İfadesi, ses tonu soğuk ve kararlıydı, sanki bu istediğim şey değilmiş gibi.

İlgileniyor muydum? Hadi canım!

Görmezden gelemeyeceğim diğer her şeye sahipti.

Dünyadaki bütün çiftli patenciler partnerlerine tamamen güvenmen gerektiğini bilirler. *Özellikle* kadın çiftli patenciler neredeyse hayatlarını her gün partnerlerinin eline bırakmaktaydılar. Koç Lee'ye ve Ivan'a bunu söylememe gerek yoktu. Güven bütün partnerliğin temelini oluşturmalıydı. Birinin senden nefret edebileceği ama şansını tehlikeye atamayacak kadar kazanmayı çok istedikleri türde bir güven vardı ya da bunu hak eden, ters tepmeyeceğini ancak umabildiğin insanlara verdiği türde saf bir güven vardı.

Ama ben kazanmak istiyordum. *Bunu* istiyordum. Her zaman istemiştim. Bunun uğruna kan akıtmış, gözyaşı dökmüş, yaralanmış, kemiklerimi kırmış, sarsıntı geçirmiş, vücudumdaki neredeyse bütün kasları zedelemiş, asla arkadaş edinememiş, okulun hiçbir etkinliğine katılamamış, hiç kimseyi sevememiş, ailemi görmezden gelmişim ve hepsi *bunun* içindi. Bu neredeyse tanıdığım her şeyden daha büyük olan aşk için. Düştüğüm her seferden sonra kendime kalkabileceğimin güvenini veren bu spor için.

Bir yıl önce... ya da altı ay önce... bu hayatımdaki bütün duaların cevabı olurdu.

İkisine birden bakarken Lucifer'ın yeniden doğmuş versiyonuyla olsa bile bu fırsat karşısında heyecanlı olmakla olmamak arasında kalmıştım. Bu işi çok istiyordum ve onu kale almama ya niyetliydim. Annem biz çocukken yaptığı yemekleri yemek istemediğimizde söylediği gibi umduğunu değil bulduğunu yersin. Yine de *yine de* bunun oynadıkları çarpık bir oyun olduğu konusunda endişelenmeden edemiyordum. Duyulmamış bir şey olmazdı. Gerçekten değildi. Dünyada bazı insanlar istediklerini alabilmek için neyi veya kimi incittiklerini önemsemezlerdi.

Kullanılmış olmayı kaldıramazdım. Tekrar olmazdı. Bunu söyleyemezdim ama eğer bana bu şans verirlerse onlara her şeyi verirdim. *Her şeyi*.

Ama... bazı bağılıklarım vardı. Lafımdan dönmek istemediğim uzlaşmalarım ve sözlerim vardı. Ne kadar evet demek

istesem de! Evet! Evet! Bunun üzerine düşünmeliydim. Dünya benim etrafımda dönmüyordu ve bunu kabullenmek çok uzun zamanımı almıştı.

Hâlâ uğraşıyordum.

“Eğer bu bir çeşit oyunsa ya da ilgilendiğiniz başka bir paten-ciye bir şeyi kanıtlamak için beni kullanmaya çalışıyorsanız...” Heyecanlanmayacaktım. Bu iki insanın dediklerinin aksine benimle oynamayacaklarına güvenmiyordum, “...unutun gitsin.” Ivan çoktan onu öldüreceğimi bilmeliydi. Lanet olsun, eğer bunu bana yaparsa kız kardeşi onu öldürürdü.

Odada bir duraksama oldu ve ne anlama geldiğinden emin değildim. Suçluluk mu? Ya da ortaya atmak için bile berbat bir şey olduğunun onaylanması mıydı?

“Hayır,” dedi Koç Lee, o kadar uzun bir aradan sonra odayı anlamlandıramadığım yoğun bir duyguyla doldurmuştu. “Konu bundan ibaret değil. Bu bir oyun değil. Senin yapmanı istiyoruz Jasmine.”

Benim bir şey yapmamı istediklerini söylediğinde kalbim hafifçe sızladıysa da bunun üzerine odaklanmayacaktım.

Masanın önünde sessizce, kahrolası bir sessizlik içerisinde ve dikkatlice izleyen adama baktım... ve diğer partnerinin neden bir sezon ara istediğine karar verdiğini merak ettim. Belki evlenecekti. Belki biri hastaydı. Belki bu hödüğe katlanamıyordu ve bir araya ihtiyacı vardı. Keşke bende numarası olsaydı da ona mesaj atıp sorabilseydim. O kız iyi biriydi.

“Eğer böylece bakacaksan bir fotoğraf çekebilirsin,” dedi kuru bir tonda Ivan, sandalyesinde geri yaslanarak.

Gözlerimi devirdim ve Koç Lee’ye bu fırsatı mahvetmeden önce aşağılık herife herhangi bir şey söylemekten beni alıkoyması umuduyla baktım. Söyleyeceklerimi sonrasına saklayabildim.

Şansıma Koç Lee de gözlerini devirmişti. Sanki bu geri zekâ-lının yorumu onu da şaşırtmamıştı ve bana odaklanırken yüzün-

deki gerginlik durumu profesyonel seviyede tutmaya çalıştığını gösteriyordu. “Bize hemen bir cevap vermek zorunda değilsin. Üzerine düşünmek için biraz zaman isteyebilirsin ama olabildiğince erken bir cevaba ihtiyacımız var. Zaman ilerliyor. Eğer ikiniz gelecek sezon yarışacaksanız, hazırlanmak için her ana ihtiyacımız var.”

“Nesi var bunun?” diye sordu erkek kardeşim Jonathan, annemin parmesanlı tavuğuyla dolu bir tabakla yanıma oturalı daha beş dakika olmamışken. Bir yıl önce kaçamak öğün zamanlarımın dışında yiyemeyeceğim bir şeydi. Şimdi ise her gün kaçamak günüydü. Bütün pantolonlarım, sutyenlerim, külotlarım ve tişörtlerim bu gerçeği gösteriyordu. Kahrolası göğüslerim bir beden büyümüştü ki bunun bir önemi yoktu. Annem bütün kızlarını sivrisinek ısırgı kadar göğüslerle lanetlemişti. Tam anlamıyla genlerimizden gelen en iyi varlığımız kalçalarımızdı. Artistik patende yarışmak için antrenman yapmanın vücuduma tek yararı biraz büyük göğüslerle biraz daha büyük kalçalarımı şekillendirmek olmuştu. Haftada bir veya iki kez, günde altı-yedi saat paten kaymak büyük bir fark yaratmıştı.

Şimdi ise... Eh, şimdi tekrar o noktaya dönüyor olabildim.

Belki. Toplantının üzerinden on iki saatten fazla zaman geçmişti ve henüz bir karara varmamıştım.

Eğer, ki bu koca bir *eğerdi*, Koç Lee'nin ve Ivan'ın teklifini kabul edersem, haftada üç kere yediğim bir poşet *M&M'e* veda edecektim. Ama yapmaya niyetli olduğum bir fedakârlıktı. *Eğer kabul edersem tabii.*

Ama aceleci davranıyordum. Belki Koç Lee'ye söz verdiğim gibi üzerine uyuyup karar vermeliydim. Sadece bir olasılık için tekrar her şeyi riske etmek istemiyordum. İyice düşünmeli, bütün seçenekleri tartmalıyım. Bunu düşünmeden duramıyor-

dum. İşte, sonrasında ikinci antrenman seansımda ve haftada bir aldığım pilates dersimde bile düşünmeden edememiştim.

Yarım saat önce garaj yoluna park ederken tanıdık bir arabanın sokakta park edildiğini görünce şaşımamıştım. Ailem ne zaman isterse o zaman geliyordu. Sadece hafta sonları ve tatillerle sınırlı kalmıyorlardı. İki ağabey ve iki abla olunca bir tanesi her zaman buradaydı. Ağabeylerim ve ablalarım yıllar önce evden taşınıp beni ev arkadaşlarımla... aynı zamanda annem ve kocası diye bilinen kişilerle yalnız bıraksalar da habersiz uğramayı seviyorlardı.

Annem, kardeşim Jonathan ve kocası James ben içeri girdiğimde oturma odasındalardı.

İçeri girdiğim an herhangi birinin söylediği şey, “Duş al!” olmuştu.

Erkek kardeşime ortaparmağımı gösterdim çünkü duş hakkında bağırın o olmuştu. Lafımı kendime sakladım, merdivenleri koşarak çıktım ve odama yöneldim. Kıyafetlerimi toparlayıp duş aldıktan sonra giyinmem uzun sürmemişti. Bunu yaparken son partnerimin beni terk ettiği günden beri çalışırken en dikkatimin dağınık olduğu günü yaşamama sebep olan ofisteki konuşmayı düşünüyordum. Alt kata indiğimde ailemi mutfakta tabaklarını annem ne pişirmişse onunla doldururken buldum. Her birini yanağından öptüm ve karşılığında erkek kardeşimden uyuz edici şekilde ıslak, eşinden ise resmi bir öpücük, annemden de kıcıma bir şaplak aldıktan sonra tabağıma yemek doldurmaya başladım.

Şeytanı ve koçu düşünmemek için elimden geleni yaparken hepimizin yediği mutfak tezgâhında yerimi almadan tabağıma bir porsiyon erişte ve parmesanlı tavuk aldım. Yemek odasının kullanıldığı tek zaman resmi tatillerdi. Üç ısınk alıp yavaşça çiğnerken önceden tahmin etmem gereken soruyu kardeşim sormuştu. Çok fazla sessizdim ve bu pek olağan bir şey değildi.

Onlara ne halt demem gerektiğini düşünmeden annem tezgâhın etrafında dolanarak bir ses çıkardı. Bir elinde tabağı tutarken diğer elinde neredeyse şişenin yarısını doldurduğu kocaman bir kadeh tutuyordu.

“Lanet olsun, anne. Bardağı kirletmek yerine şişeyi getirmeliydin.” Muhtemelen bebekken beni tuttuğundan daha dikkatli bir şekilde bardağı yerleştirirken kıs kıs güldüm.

Yanına tabağını bırakırken gözlerini devirdi. “Kendi işine bak sen. Uzun bir gün geçirdim, ayrıca kalbe iyi geliyor.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkarıp kaşlarımı kaldırırken sonunda kıyafetlerinin farkına varmıştım. Bana ait olduğundan emin olduğum dar kot pantolonla kız kardeşim taşınmadan önce giydiğini sandığım canlı kırmızı bluz.

“Her neyse, huysuz. Neyin var? LK’de başın belaya mı girdi?” diye sordu yerine otururken, kıyafetlerimi ödünç aldığı için ona gönderdiğim bakıştan habersizdi.

Günün yarısında toplantının nasıl geçtiğine dair bana mesaj göndermişti. Cevap vermemiştim. Teklifim hakkında bir şey söylemek isteyip istemediğimi düşünme şansını kendime bile vermemiştim. Düzenli olarak yalan söylediğimden değildi. Söylememiştim. Ama... ya işe yaramazsa? Onları boşu boşuna heyecanlandırırsam? Zaten yıllar boyunca yeterince hayal kırıklığına uğramışlardı.

Evet, bu düşünce boğazımdan aşağı bir cam kesiği iniyormuş gibi hissettirmişti.

Bakışlarımı erkeklerin bana hayatım boyunca gösterdiği ilgiye bir haftada maruz kalan kadından uzaklaştırarak tekrar tabağıma odaklandığımda omuz silkerken erişmeleri çatalımda döndürüyordum. “Hiçbir şey,” diye hızla cevap verirken böyle dediğim için işi batırdığımın hemen farkına vardım.

Masanın etrafından üç tane alaycı ses gelmişti. Hepsinin yalan söylediğime dair birbirlerine baktıklarını bilmem için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu ama sonunda homurdanan erkek kardeşim olmuştu. “Lanet olsun, Jas. Bu yalanı inandırıcı bir hale sokmayı bile *denemedin*.”

Ona bakmadan önce yemeğime doğru yüzümü buruşturdum ve Jonathan’a yakın olan ortaparmağımı yüzüme getirip gözpınarımı onunla ovarmış gibi yaptım.

Kısmen bronz teni, kara saçları ve kara gözleriyle ailemin bana benzeyen tek üyesi dilini çıkardı. Otuz iki yaşındaydı ve bana dilini çıkarıyordu. Kaltağa bak.

“Eğer ‘hiçbir şey’ demeseydin sana inanabilirdik. Şimdi yalan söylediğini biliyoruz,” diye annem onu kışkırttı. “*Bir şey canını sıkıyor ve bize söylemiyor musun?*” Neredeyse burnundan alaycı bir ses çıkarmıştı. Dikkatini tavuğunu parçalamaya vermişti. “Ha! Ne zamandan beri böyle yapmaya başladın?”

Onları yıllardır en iyi arkadaşım yaparak elime geçen bu olmuştu. Son birkaç yılda gittikçe daha az konuştuğum Karina ve önemsemediğim birkaç kişi dışında ailem benim arkadaşım. Annem ciddi güven sorunlarımın olduğunu söylemişti. Aslında ne kadar fazla insanla tanışırsam o kadar daha azıyla tanışmak istiyordum.

“İyi misin, Jas?” Kardeşimin son on yıldır en iyi yarısı olan James konuştuğunda ses tonu endişeliydi.

Çatalımı biraz daha eriştelere dolarken hayatımda gördüğüm en yakışıklı adama bakarak başımla onayladım. Koyu renkli saçları, açık ela gözleri ve kökeni hakkında en ufak ipucu vermeyen bal kahvesi ten rengiyle herhangi bir erkekle çıkabilirdi. Herkesle. Cidden. Gey olmayan adamların bile onu defalarca gözleriyle yokladığını görmüştüm. Eğer bir model olmaya karar verirse, dünyadaki bütün erkek modellerin sonu gelirdi. Yılın üç yüz altmış beş gün yirmi dört saati kadınlarla ilgilenen kız kardeşim bile evlenme teklif etse onunla evleneceğini söylemişti. Bana teklif etmese bile onunla evlenirdim. Çok nazik, yakışıklı, başarılı ve gerçekçi bir adamdı. Hepimiz onu seviyorduk.

O da bizi seviyordu ama erkek kardeşim Jojo’yu sevdiği şekilde değildi.

İnsanlar aşkın gözünün kör olduğunu söylemeyi severdi ama bu kadar da kör olmasına imkân yoktu. Erkek kardeşim Jonathan ve James’in ilişkisini çözmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştım. Ailedeki en büyük aptala nasıl bağlandığını anlayamı-

yordum. Kardeşimin kocaman kepçe kulakları, annemin onun bütün hayatı boyunca çok tatlı olarak adlandırdığı ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı ve hiç tel takmakla uğraşmamıştı. Ben dişim biraz önde diye üç yıl boyunca tel takmak zorunda kalmıştım.

Bu konuyu o kadar da kafama taktığımdan filan değildi.

“İyiyim. Onları dinleme,” dedim James’e, sesim durumu tekrar batırdığımı bilecek kadar şaşkın çıkmıştı. O yüzden konuyu değiştirmeye çalışıp en bariz olanını seçtim, bizimle masada olması gereken annemin kocasını... ama burada değildi. “Ben nerede, anne?”

“Arkadaşlarıyla dışarıda buluştu,” dedi beni doğuran kızıl saçlı kadın, bakışlarını kaldırıp çatalını bana doğrultmadan önce hızla cevaplamıştı. “Konuyu değiştirme. Sorunun ne?”

Elbette işe yaramamıştı.

Cevap vermeden önce bir parça tavuğu ağzıma tıkıp yavaşça çiğnerken inlememi güçlkle bastırdım. “Ben iyiyim. Sadece... bazı şeyler üzerine düşünüyorum ve bu da beni kötü bir ruh haline sokuyor.”

Yanımda oturan erkek kardeşim kıkırdadı. “Sen mi? Sen mi kötü ruh halindesin? *Olamaz.*”

Ne olacağının farkına varamadan uzanıp kol kası dediği zavallı şeyden onu çimdikledim.

“Ayy,” diye bağırıp kolunu çekerek elleri arasına aldı.

Tekrar çimdiklemeye çalıştım ama beni engellemek için dirseğini savurdu.

“Anne! Şuna baksana!” Kardeşim sızlanırken sanki başka biri saldırıyormuş gibi beni işaret ediyordu. “James yardım et!”

“İspiyoncu,” diye fısıldarken hâlâ onu çimdiklemeye çalışıyordum. “Kaltak.”

Kocası kakhaha atmış ama taraf seçmemişti. Ondan bu kadar hoşlanmama şaşırmasınmalıydı.

“Erkek kardeşinin canını yakmayı bırak,” dedi annem, muhtemelen hayatım boyunca bininci kez bunu tekrarlamıştı.

Beline doğru uzanmamı engellemek için ellerini hareket ettirdiğinde, hızla uzanıp beni ısıramadan ensesine şaplak attım. “Ana kuzusu,” diye fısıldarken elimi hızla geri çektim.

Yüzünde bir sırıtişla başını bir taraftan öbürüne yatırıırken annem taraf seçtiği her seferinde olduğu gibi benimle dalga geçiyordu. Annem hep seçerdi. Bu sünepe, annem asla itiraf etmese de onun favorisiydi ama geri kalanımız gerçeği biliyordu. İki ağabeyimi de çok seviyordum ama annemin neden onu daha çok sevdiğini anlıyordum. Eğer Pluto ile aralarındaki benzerlikleri görmezden gelerseniz, Jonathan her daim insanları güldürürdü. O kocaman kulakların insanlar üzerinde öyle bir etkisi vardı.

“Küçüküm, ben bile konuşma şeklinden bir sorunun olduğunu anlıyorum. Sorunun nedir?” diye eniştem sorarken, annemin veya Jojo’nun söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha fazla suçlu hissetmemi sağlayan endişeli bir ifadeyle masaya eğilmişti.

Onlara söylemek istiyordum.

Ama... söyleyebilirdim ve muhtemelen her daim söylerdim. Partnersiz kaldığımı ilk öğrendiğinde ağabeyimin öfkeden nasıl ağladığını açıkça hatırlıyordum. Annem asla perişan olduğunu kabul etmezdi ama işaretleri görecektense kadar onu iyi tanıyordum. Aynı işaretleri önceki evliliklerinden sonrasında ve o anki evliliği başarısız olmadan önce, hayatının sonsuza kadar değiştiğini ve işleri eski haline döndürmenin imkânı olmadığını anladığında görmüştüm.

Yarışmak için antrenman yapmayı bıraktıktan sonra, çünkü eşli patenin birçok şeyini tek başına çalışamazdın ve kadınlar için teklide şansların ne kadar az olduğunun da farkındaydım, duygusal olarak içime kapanmıştım. Doğru terim depresyon olabilirdi ama bunun üzerine düşünmek istemiyordum. İlk defa olmuyordu. Kaybetmeyi hazmedemeyen biriydim.

Hayallerimin ellerimin arasından kayıp gittiğini görmenin beni ne kadar kederlendirdiği... ne kadar öfkeli, acılı ve üzgün olduğum bir sır değildi. Hâlâ da aynı şeyleri hissediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir yanımda hâlâ üstesinden gelemediğimden endişeleniyordu. Çok fena kin tutuyordum. Ama ailem bu süreci benimle her yıl, bir ileri iki geri şekilde tekrar tekrar yaşıyordu.

En önemlisi ise buz pistinin dışında yavaşça oluşturmaya çalıştığım yeni hayatta, odamda bir köşeye çekilmek istediğim halde ailemle yemek yemeye kendimi zorladığımda, beni onlarla dışarı çıkmam için tehdit etmelerinde, daha önce yapmadığım şeyleri suçluluk hissiyle yaptığımda hep yanımdalardı. Benim için doğal gibi hissettirene kadar bunu tekrar tekrar yapmışlardı. Geçmişte yeterince yapmadığım bütün o şeyleri artık yapabilirdim. Bir keresinde anneme koçluğun beraberinde getirdiği astromonik ücreti ödemeye devam etmesine gerek olmadığını, artık koçum olmadığını söylemiştim. Koçum da beni terk etmişti.

Ben hüzünlü ve kalbi kırık biri olabilirdim ama onların da aynı şekilde hissetmelerini istemiyordum. Bir daha asla. Önüne geçebileceksem buna izin vermeyecektim.

Hâlâ ne yapacağımdan emin değildim.

Bencil olan yanımda yapmak istiyordu. Tabii ki.

Ama diğer yanımda, bencil bir pislik olmak istemeyen ufacık bir kısmım, daha önce olduğum insana dönüşerek bu insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Hiçbir zaman etrafta olmayan kişi... Herkesin umursamayan olarak düşündüğü kişi... Muhtemelen yeterince önemsemediğimdendi.

Bir de beni ne kadar korkak gibi gösterse de... bu durumun işe yaramayacağını kaldırabileceğinden emin olamadığım kocaman bir parçam vardı.

Bütün bu Ivan'ın Ivan olma olayı.

Ivan. Ay... Bunu o kadar istiyordum ki günlerimin çoğunu—bütün insanlar arasından— onunla geçirme olasılığını bile hemen

reddedemiordum. Hayatım bu hale gelmişti. Muhtemelen kendini beğenmiş hödükle vakit geçirecektim.

Gerçekten ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Kahretsin.

Bu sebeple o anlık... yalan söyledim. "Sanırım reglim başlamak üzere olduğundan."

"Ahh," demişti Jonathan,        hayatının on sekiz yılını üç kız kardeşle aynı banyoyu paylaştıktan sonra regl hakkında konuşmanın pek bir etkisi olmamıştı.

  te yandan annem beni biraz daha inceleyerek hafifçe y    n  buruşturdu. İncelemesi o kadar uzun s rm     ki beni ele vereceğini sanmıştım ama tam da umdu um gibi omuz silkerek bir başka bomba patlattı. "O zaman Lukov ile partnerinin ayrıldığı doğru mu?"

Gözlerimi kırparken neden şaşkın olduğumdan emin değildim.

Annem her zaman diğer insanların hayatından haberdar olurdu. Bir şekilde, ne yapıp edip bunu başarıyordu.

İlk tepki, erkek kardeşimin kocası James'ten, sesli bir şekilde nefesini tutarak gelmişti. O ismin bir anlamı olduğunu bilecek kadar uzun süredir Jonathan ile beraberdi. James'in artistik buz pateni hakkında hiçbir şey bilmediği hallerini hatırlıyordum. Ama şimdi epey bir zamandır bu ailenin bir üyesiydi, bu da spor hakkında bilece ini umdu umdan çok daha fazlasına h kim demekti.

"Partnerinden kurtulmuş mu?" diye Jonathan'ın merakı uyanmıştı. Gözlüklerini sanki bu uzun süredir duyduğu en iyi dedikoduymuş gibi burnunda ittirdi.

Annem kaşlarını kaldırıp başıyla onayladı. "Duydu uma göre birkaç gün önce olmuş."

Bu şekilde olmadı, diyen bir y   ifadesi yapmamak için a  zıma koca bir parça tavuk soktum.

Neyse ki burnunu sokmayı çok seven erkek kardeşim nefesini tuttu. "Birkaç yıl önce eşleşmemişler miydi?" diye sordu Jojo, soruyu anneme yöneltmişti        dedikodular ondan sorulurdu.

“Hı-hı. Ondan önceki partneri *Major Prix* finalinde iki kere düşmüştü. Bronz madalya kazanmışlardı ama bu kızla ulusal ve dünya şampiyonluğunu kazandı.”

Major Prix. Dünya Kupası. Ulusal Kupa. Artistik paten dünyasının en prestijli üç yarışmasıydı ve performansını batırıp ancak o bir şey kazanabilirdi. Eğer teklifini kabul edersem iyi bir tercih yapacağım konusunda bu beni teselli etmeliydi ama tek yaptığı hiçbir şey kazanamayarak çok fazla işleri batırdığımdan kendimden nefret etmemi sağlamaktı.

“Karina sana herhangi bir şey demedi mi?” Annem bakışlarını bana çevirdi.

Başımı iki yana sallarken ağzımda tavuk olduğundan emin oldum ve ağzım dolu şekilde, “Karina hâlâ Meksika’da,” dedim. Onun okulda olduğunu biliyorlardı.

“Ona e-posta atıp durumu öğren,” diye teşvik etti.

Kaşlarımı çattım. “Sen e-posta atıp öğren.”

Annem elinden geleni ardına koyma dermişçesine burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Öğreneceğim.”

“Her zaman Karina’nın onun kardeşi olduğunu unutuyorum,” derken James masaya eğildi. “Kişilik olarak yakından göründüğü kadar yakışıklı mı?”

Kıs kıs güldüm. “Hayır.”

Jojo alaycı bir ses çıkararak “Hı-hı,” dedi ama ses tonu sinirmi bozmuştu ve ona baktığımda James’in omzuna doğru yaslandığını gördüm. Fısıldıyormuş gibi yapıyordu ama konuşmasına devam ederken aptal doğrudan bana bakmaktaydı, “Jasmine eskiden sürekli onunla flört ederdi. Kendi gözleriyle görmeliydin.”

Henüz yutmadığım tavuğu öğürdükten sonra güçlkle, “Sen ne halt dedin bakayım?” dedim.

Onun “Hah!” deyişiyle ortaparmağımı hazır hale getirmiştim. “Numara yapmaya çalışma bile. Eskiden eve geldiğinde sürekli ondan bahsederdin,” diye bir yetmiş boylarında her zaman destekleyici ağabey ile sınırı bilmeyen başımın belası olmak ko-

nusunda mükemmel bir denge tutturan adam iddia etmişti. “Ona karşı hislerin var. Hepimiz biliyoruz.” James’e bakıp kaşlarını kaldırdı. “Biliyoruz.”

Benimle kafa mı buluyordu? Kafa buluyordu değil mi? Ben Ivan ile mi flört ediyordum? *Ivan* ile?

“Hayır,” dedim ona sakince, çünkü biraz fazla agresif şekilde söyleseydim saçmaladığımı iddia edecekti. Nasıl işlediklerini çok iyi biliyordum. “Onunla flört etmedim.” James de bilsin diye vurguladım. “Hiçbir zaman.”

Annem açıkça, “Pekâlâ,” diyen bir ses çıkardı.

Bakışlarımı hızla ona çevirip başımı iki yana salladım. “Hayır. Hayır, flört etmedim. İyi bir görünüşü var...” Bunu sadece tipim olmadığını söylersem bir şey gizlediğimi varsayacaklarından söylemişim ve bir şey gizlemiyordum, “ama hiçbir zaman öyle bir ilğim olmadı. Ufacık bile. Kısmen hödüğün teki. Kız kardeşiyle arkadaşız. Durum bundan ibaret.”

“Hödüğün teki değildi,” diye araya girdi annem. “Her zaman nazikti. Fanlarına karşı çok iyi. Çok hoş bir çocuk gibi görünüyor.” Bana bir bakış attı. “Ve sen de ondan hoşlanıyordun.”

Hoş bir çocuk mu? Bunlara ne halt olmuştu?

Evet, herkes onu sevmişti ve herkes onun iyiliğini düşünüyordu. Dünyayı tatlı, göz kırpan, ukala ergen olarak kazanmış yakışıklı ve yetenekli Ivan Lukov. Oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Hakkını vermeliydim. Ama *ondan asla hoşlanmamıştım*. Asla. “Hayır, hoşlanmadım,” diye itiraz ederken bu türlü bir saçmalığı iddia etmeye çalışmalarına inanamaz bir şekilde başımı salladım. Benimle dalga mı geçiyorlardı? “Hayal görüyorsunuz. Ayda bir birbirimize birkaç kelime zor ediyoruz ve onlar da her zaman alaycı, biraz da acımasız oluyor.”

“Bazı insanlar bunu ön sevişme olarak görüyor,” diye ağabeyim lafını kesmeden önce konuşmaya çalıştı.

Tekrar korkunç bir ses çıkarırken hâlâ başımı iki yana sallıyordum. “Yok artık...”

Jonathan kahkahayı patlattı. “O zaman neden yüzün kızarıyor Jas?” diye sordu, avucunu kafama yapıştırıp elini çekmeden önce biraz sarstı.

“Kapa çeneni,” derken Jojo’ya bir sürü karşılık vermeyi düşünüyordum ve hepsinin ağzımdan fazla savunmacı çıkıp beni suçlu göstereceğinden hiçbirini söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ya da daha kötüsü onlara bu sabahki tekliften bahsedecektim. “Ondan hoşlanmamıştım. İkinizin neden böyle düşündüğünüzü bilmiyorum.”

Annem kıs kıs güldü. “Ona abayı yaktığını itiraf etmekte bir sakınca yok. Dünyanın her yerinde aynı durumda olan bir sürü kız var. Zamanında ben bile ona biraz vurulmuş olabilirim...”

Jojo ile muhalif taraflarda olduğumuzu unutarak ikimiz de öğürdük.

Annem inledi. “Ah, kesin şunu. O şekilde demek istemedim!”

Elbette benden on yaş büyük biriyle evlenen kadın bu yorumu bir açıklık getirecekti. Annem herhangi bir genç erkek avcısı değildi, bu işin piriydi. Bütün erkek avcıları onun karşısında diz çöküyorlardı.

“Bu akşam uyuyabilmem için bunu söylememişsin gibi davranacağım anne,” diye Jojo mırıldanırken kendini fiziksel olarak silkelemeden önce yüzünde neredeyse midesi bulanırmış gibi bir ifade vardı. Sonra bana dirsek attı. “Eskiden onun hakkında çok konuşurdun Jas.”

Gözlerimi kırıştırdım. “On yedi yaşında filandım ve sadece şerefsizin teki olduğundandı.”

Annem ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim.

“Hayır. Hayır. Öyleydi. Yemin ederim ki öyleydi. Siz onu hiç duymadınız ama olan buydu. Bir şekilde asla yakalanmamayı başardı. Karina’nın haberi var.”

“Sana ne yaptı?” diye sordu James, hâlâ benim yanımda görünen tek kişi olarak. En azından iddiama itiraz etmemiş ve gerçekleri duymak konusunda ilgili görünmüştü.

Ben de onlara bunu verecektim çünkü istediğim son şey anem ile Jonathan'ın böyle haltlar karıştırdığımı varsaymasıydı. Özellikle olabilecekler düşünülünce. Belki. Muhtemelen.

Bu yüzden onlara anlattım.

Ivan Lukov, hayatımın o anına kadar gördüğüm en çirkin kıyafeti giydiğinde işler sarpa sarmıştı.

O zamanlar on altı yaşındaydım ve Ivan daha yeni yirmi yaşına girmişti. Bunu hatırlıyordum çünkü benden dört yaş bile büyük olmamasına rağmen kariyerinde bu kadar ilerlemesi beni şaşkınlığa uğratıyordu. On yedi yaşında yetişkinler ligine girmeden önce, gençler liginde uzun süreli partneriyle beraber birçok şampiyonluk kazanmıştı. Yirmi yaşındayken insanlar yıllardır etrafında pervane gibi dolanıyordu. Hiç aklıma gelmeyen şey ise önümüzdeki on yılda hiçbir şeyin değişmeyeceğiydi.

O noktaya kadar kız kardeşi ile birkaç yıldır arkadaştık. Çoktan onların evinde birçok kez geceleri kalmıştım. Karina da birçok kez benim evimde kalmıştı. Ivan, onun doğum günlerinde, ziyaret etmeye geldiğinde evinde rastladığım ailenin bir üyesiydi. O zamana kadar, ailesi iyi bir tavır göstermesini istediğinden bana attığı isteksiz söylemler dışında doğrudan bir şey söylememişti.

O yüzden yıllar önceki o günde, ben zeminde esnerken, o buzda paten kaydığında dehşetimi saklayamamış ve buna te-nezzül bile etmemiştim. Üzerinde Çikita Muz leydinin giyebileceğine benzer bir şey vardı. Sarı, kırmızı, gri renkte süsler... orasında burasında çiçekler bile vardı ve o zaman yetişkinliğe geçiş yapan vücudunu ve bacaklarını gerçekten muz gibi gösteren korkunç sarı pantolonu giyiyordu.

Bu kostüm en berbatıydı. Kesinlikle en berbatı. Kız kardeşi-min... deneysel olarak yaptığı bazı leotardları giymiştim ama onun hislerini incitmek istemediğimden yine de üstüme geçirmiştim.

Ama benim giydiklerim onun bugün üstündekine kıyasla hiçbir şeydi.

Ivan sonrasında o zamanlar yıllardır beraber kaydığı ama o günden kısa süre sonra yollarını ayırdığı partneriyle kaymaya başladı. Adı Bethany gibi bir şeydi. Giydiği her neyse Ivan'ın kostümüne kıyasla hiçbir şeydi. Meşgul olmadığım da programlarının bazı kısımlarını görmüştüm. Belli ki beraber çok iyi gidecek olan şarkılarını da duymuştum. Ama o zamana kadar kostümü görmemiştim. Sanki Mozart'ın break dance yapışını izlemek gibiydi. Hiç mantıklı gelmiyordu. Aklımda pek de mambo sayılmayan felaket kıyafeti partneriyle yaptığı performanstan bir şeyler çalışıyordu.

Bunun suçlusu o gün koca ağzımı açmamdı. Rutinine zarar verdiğini düşünmüştüm. O yüzden bir şey söyleyerek ona iyilik yaptığımı sanıyordum.

Antrenmanının sonunda buzdan çıkıp siyah botlarının altındaki bıçakları paten korumalarına yerleştirir yerleştirmesiz hemen yanında biterken ne yaptığımı düşünmediğimden emindim. Bana o günden önce tek kelime etmeyen çocuğa, “Kesinlikle kıyafetini değiştirmelisin,” dedim.

Kafasını çevirip söylediği tek nazik kelimeyi yöneltirken gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. “Pardon?”

Çenemi kapatıp fikrimi kendime saklamam, yeterince stres yapmamam konusunda annemi, hatta kardeşlerimi suçluyordum. Çünkü kelimelerimi yumuşatabileceğim onca şeyler arasından hiçbirini seçmemiştim. Ağzımdan çıkan şey, “Çok çirkin,” olmuştu.

“Çizgilerinden ve atlayışlarının yüksekliğinden bir şeyler götürüyor,” veya “Biraz fazla parlak,” dememiştim.

Yorumu daha az kaba hale getirecek seçeneklerden hiçbirini söylememiştim.

Sonra sadece korkunç olmadığı konusunda onu bilgilendirip ekleme yaptım, “Çok iğrenç.”

Ve ondan sonra her şey değişti.

Yirmi yaşındaki çocuk beni ilk defa görüyormuş gibi gözlerini kırıpıştırdı ki kesinlikle ilk görüşü değildi, sonra hızla geri çekildi. Çok kısık sesle, “Endişelenmen gereken benim kost m m değil,” dedi.

İlk düşüncemi hatırladım: şirret.

Ama tek kelime edemeden kız kardeşinin açık kahverengi kaşlarının tam zıttı olan koyu renkli kaşları pürüzsüz alnında bazen bana bakan diğer kızları hatırlatırcasına yükseldi. Sanki onlar gibi havalı kıyafetler ve yeni patenler giymediğim için onlardan daha al akmış gibi. Annem bu tür şeylerin altından kalkamıyordu ve mümkün olduğu kadar babamdan para istemekten kaçınırdı... ama her zaman sadece cimri olduğundan değil de artistik paten için para vermeyeceğinden endişelendiğini düşünmüşümdür. O zamanlar buzda zaman geçirdiğim sürece i   amaşırlarımla bile kayardım. Bu kadarını karşılayabileceğini açıkladıktan sonra s s l  kıyafetlerimin olmaması benim için bir sorun değildi.

Ama durum şuydu ki, daha önce kimse özel dikim kıyafetler ve kostümler giymediğim için kendimi kötü hissetmeme sebep olmamıştı. En azından yüzüme karşı. Arkamdan çok şeyler d nd rm şlerdi. Bir insanın yüz ifadesini veya bakışlarının hareketini gizleyemezsiniz. İnsanların fısıldayarak söylediklerini sandıklarının duymamak için kulaklarını tıkayamazsın. O zamanlar diğer kızlar rekabetçi olduğum için benden hoşlanmıyordu ve bazen işler istediğim şekilde gitmediğinde ters tavırlar sergiliyordum.

Aynı onun gibi hızla geri çekilirken kıyafetimi yapan kız kardeşimi, basit ama tatlı duran yaka ve kollarında yapay elmaslar döşeli açık mavi leotardı düşününce sinirlendim. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Sadece doğruyu söylüyorum. Çok aptalca görünüyor.”

Yanakları normaldeki halinden bir ton daha karardı. Kızarmak veya ona yakın bir şey değildi ama onun için sanırım aynı şey anlamına geliyordu. Ivan Lukov bana doğru eğilip birkaç yıl

boyunca peşimi bırakmayacak o uyarıyı yaptı. “Kendine dikkat et, bücür,” diyerek soyunma odasına veya canı nereye isterse oraya doğru çekip gitti.

İki hafta sonra mambo kıyafetiyle eşlide ilk Amerika Ulusal Şampiyonluğunu kazandı. İnsanlar kostümü hakkında çok şeyler söylediler ama ne kadar süslü püslü olsa da yeteneğini gölgeleyecek kadar değildi. Kazanmayı hak ediyordu. İzleyen insanların gözlerini rahatsız etse bile.

Ondan bir hafta sonra LK’ye döndüğü ilk günde, ben söylediğim şey yüzünden kendimi kötü hissediyordum ve Karina da yaptığının komik olduğunu düşündüğünden olayı düzeltmek için ne yapmam gerektiği konusunda yardımcı olmuyordu. Ivan benimle konuşmak için elinden geleni yaptı. Konuşmak derken mırıldanırken yanımdan geçti, “Şu anda pateni bıraksan daha iyi. Bir yerlere gelmek için fazla yaşlısın.”

Koca ağızlı ben, o kayarak uzaklaşmadan önce söylediği şeye karşılık veremeyecek kadar şaşkınlığa uğramıştım.

Söylediğini bütün gün düşünmüştüm çünkü dürüstlüğü hislerimi incitmiş ve aynı zamanda da sinirlendirmişti. Üç yaşından beri paten kayan ve benden çok ileride olan kızlarla kendimi o zamanlar karşılaştırmamak çok zordu. Galina bile bana doğuştan yetenekli olduğumu ve yeterince sıkı çalışırsam bir gün onlardan daha iyi olabileceğimi söylemişti.

Ama kimseye Ivan’ın bana söylediğini söylememiştim. Kimsenin aklında bu tür fikirlere ihtiyacı yoktu.

Bir ay sonrasında, antrenmandan sonra yüzüme karşı, “O leotard bir beden küçük mü olmalıydı yoksa...” diye sebepsizce söyleyene kadar tek kelime etmemiştim.

Bu sefer ağızımdan, “Seni gidi, kaltak,” diye çıkmıştı o ortadan kaybolmadan.

Ve sonrası ise... geçmişte kalmıştı.

Hikâyede duymalarını gereken kısımları söylemeyi bitirene kadar erkek kardeşim başını arkaya atıp alaycı bir ses çıkardı. “Tam bir drama kraliçesisin.”

Eğer tabağımda erişteden başka bir şey kalmış olsaydı ona fırlatırdım. “Ne?”

“Sen bir drama kraliçesisin,” diye iddia etti, annem ve kız kardeşimden sonra ailedeki en büyük drama kraliçesi. “Sana cehennemi yaşattığını söylemiştin ama bunlardan hiçbirisi cehennem gibi görünmüyor. Oğlan seninle dalga geçiyordu,” diye açıklarken başını iki yana salladı. “Sana bir saatte bundan daha fazlasını yaşıyoruz.”

Gözlerimi kırıştırdım çünkü haklı olduğu bir nokta vardı. Ama bu farklıydı çünkü onlar ailedendi. Birbirimize güçlük çıkarmak neredeyse gerekli olan bir şeydi.

Arkadaşımın kardeşinin, aynı zamanda pist arkadaşımın bana zorluk çıkarması ise... değildi.

“Evet, huysuz. Bu kadar da kötü görünmüyor,” diye annem araya girdi.

Kahrolası hainler. “Bir keresinde bıçaklarım altımda pes etmeden önce kilo vermem gerektiğini söylemişti!”

Mutfak tezgâhının etrafında oturan üç insan ne yaptı? Hepsi kahkaha attı. Gülmekten katıldılar.

“O zamanlar biraz tıknazdın,” diyen kahrolası kardeşim kıkır kıkır gülerken yüzü kızarmıştı.

Tekrar çimdiklemeye çalışmak için ona uzandım ama hızla çekilirken neredeyse James’in kucağına düşmüştü.

“Sana bunu söylemeyi neden düşünememişim?” dedi Jonathan ve konuşmaya devam ederken kocasının üzerine serildi, vücut dilinden anlaşıldığı üzere neredeyse gülmekten ağlama noktasındaydı. Artık görünce anlıyordum, işaretleri tanıyacak kadar çok kez yaşamıştım.

“Sizlere inanamıyorum,” derken beni hâlâ neden şaşırttıklarından emin değildim. “Bir keresinde yarışma öncesinde bana, “Bacağını kır, gerçekten,”⁴ demişti.

Bana söylediği başka kaba bir kelimeyi daha tekrar etmem ailemi Ivan’ın hödük olduğuna inandırma konusunda işe yaramamıştı. Aksine daha çok gülmelerine sebep olmuştu. Aralarında en nazik olan James bile savaşı kaybetmişti. İnanamıyordum... ama belki de inanmalıydım.

“Yıllardır bana *Köfte* diye sesleniyor,” Kendime ne kadar üstesinden gelmemi söylesem de beni çılgına çeviren kahrolası lakap yüzünden gözkapacağımın seğirmeye başladığını hissediyordum. Sopalar ve taşlar kemik kırabilirdi ama insanların kelimelerinin canımı yakmasına izin vermemiştim.

Çoğu zaman. Hepsi neredeyse boğulmak üzereydi. Üçü birden.

“Jasmine tatlım,” diye boğuk bir sesle konuştu James, sinir boşalması yaşarken gözlerini eliyle kapatmıştı. “Senin ona ne söylediğini bilmek istiyorum.”

Ağzımı kapatmayı ve tek kelime etmemeyi düşündüm ama dünyada beni tanıyan birileri varsa onlar da bu insanlardı. Bir de diğer erkek kardeşim ve kız kardeşlerim vardı. Tanrım, sahip olduğumuz on yıllık geçmişten sonra Ivan ile nasıl çalışacaktım. Kendi koçu bile tekliflerini reddetmemeye neden olabilecek bir şey söylememesi için çenesini kapatmasını sağlamıştı.

Bir haftadan sonra muhtemelen yumruk yumruğa gelmiş olurduk. O kadar dayanabilirsek tabii. Doğruyu söylemek gerekirse an meselesiydi. Yıllardır bir şeyler biriktiriyorduk.

Düşünmemem gereken çok şey vardı.

“Ufak tefek şeyler,” diye lafıma devam ederken ona söylediğim şeyleri bilerek düşünmemeye çalıştım.

“Ne tür şeyler?” diye sordu James, burnunun direğini sıkarken bronz yüzü kızarmaya başladı.

4 İyi şanslar anlamında kullanılan bir deyimdir. (ç.n.)

Ona gözücuyla baktım, kendimi tekrar ederken ufak bir te-
bessüm gönderdiğimi görmemişti. “Bir şeyler.”

James kahkaha attı ve güçlkle ağzımdan kaçırđım. “Pekâlâ.
Şimdilik bunun peşini bırakacağım. Siz ikiniz artık birbirinize
bir haltlar demeyin, tamam mı?”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Hâlâ bir şeyler diyoruz. Bugün ona
şeytan dedim.”

“Jasmine!” diye tısladı annem, yanındaki boş tabureye doğru
kahkaha atarak düşmeden hemen önce...

O kadar fazla gülüyordum ki yanaklarım acımıştı... en azın-
dan onlardan neyi gizlediğimi hatırlayana kadar.

Bana Çirkin Betty ’yi oynayabileceğimi söyleyen bir adamla,
güneş doğmadan önce kalkıp şampiyonluk kazanma niyetiyle
günde altı yedi saat antrenman yapmaya niyetli miydim?

Emin değildim.

Dördüncü Bölüm

O akşam berbat bir uyku çektiğime hiç şaşırmamıştım.

Suçu yemekten sonra içtiğim kahveye atabilirdim. Çakılmama sebep olduğundan öğleden sonrasında kafein içmezdim ve günümün geri kalanını geçirebilmem için enerjimin tümüne ihtiyacım vardı ama suç kahvede değildi.

Annemin hatasıydı. Ve Koç Lee'nin. Ama çoğunlukla annemin.

Önceden fark etmem gereken ama göremediğim bir bombayı kucağıma bıraktığında olacağı buydu. Ne zaman annemi bir şeye inandırabilmişim ve neden şimdi yapabileceğimi beklemiştim ki?

Ağabeyim ve kocası gittikten sonra kanepede yanıma oturup kolunu boynuma doladığında şüphesiz ondan bir halt gizleyemediğimi biliyordum. Sevgisini gösteren bir aileydik... eğer birbirimizin bir yerlerini mosmor ya da kıpkırmızı yapmayı veya eşek şakalarını sevgi diye sayarsan... ama birinin ihtiyacı olmadığı sürece sürekli sarılan, öpüşen tiplerden değildik. En büyük ağabeyime rastgele sarıldığım son seferinde hapishaneye mi gidiyorsun yoksa ölüyor musun diye sormuştu.

Bu sebepten o akşam annem beni kanepedeki tarafına sarılarak çektiğinde ve dizimi sıktığında birçok kişi gibi aynı hataya düştüğümü kabullendim. Onu hafife almıştım. Ağabeylerim, ablalarım ve eşleri beni çok iyi tanıyorlardı. O kadar da karmaşık bir mizacım yoktu ama kimse beni annem kadar iyi tanımıyordu.

Kız kardeşim Ruby ona yakındı yine de hiçbiri annemin seviyesinde değildi. Başka birinin olacağını da sanmıyordum.

“Sorunun ne olduğunu söyle, huysuz,” dedi bana dört yaşında verdiği lakabı kullanarak. “Bu akşam çok sessizdin.”

“Anne, akşam yemeğinin yarısında ben konuştum,” derken gözümü televizyonda tekrarı verilen *Çözülmemiş Gizemler* programına çevirmiştim ve başımı iki yana sallarken annemin yüzüne bakıp ikilemi saklama konusunda kendime güvenmiyordum.

Normal boyutlarda bir kadeh şarabı orta sehpayaya koyduktan sonra sanki onu kaldırmamı bekliyormuş gibi neredeyse üzerime düşerken başını bana yasladı. “*Evet*, ağabeyin ve James ile konuştun. Bana üç kelime bile etmedin. Toplantıda ne olduğunu da anlatmadın. Bir sorunun olduğunu anlamıyor muyum sanıyorsun?” diye suçlarken sesi hakarete uğramış gibiydi.

Beni orada yakalamıştı.

Annem tekrar omzumu sıktı. “Jojo ve James’in önünde bir şey söylemediğini fark etmediğim anlamına gelmez.” Tam bir ucube gibi fısıldamadan önce beni bir kere daha sıktı. “*Her şeyi* biliyorum.”

Son cümlesi alaycı bir ses çıkarmama ve gözücuyla ona bakmama sebep olmuştu. Yemin ederim son on beş yıldır bir gün bile yaşlanmamıştı. Sanki zaman onun için yavaşlamıştı. Onu muhafazaya almıştı. Durum ya bundan ibaretti ya da uzun süre önce bir cin dileğini kabul etmişti ve ölümsüz olacaktı... yani buna çok yakın bir şeydi.

Topuklarımı orta sehpayaya yerleştirmek için bacaklarımı uzattım ve ayak parmaklarımı kıvrıp fısıldayarak konuşurken hâlâ ondan uzağa bakıyordum. “Pekâlâ, Alo Psikolog.”

Acı hissettiği her zaman olduğu gibi yanıma yaklaştı ve ben de sırf onunla uğraşmak için biraz geri çekildim. “Bana sorunun ne olduğunu söyle,” diye doğrudan kulağıma konuşarak ısrarcı olurken ses tonu şüphe verici bir şekilde yumuşaktı ve kesinlikle düzmeceydi. Nefesi leş gibi şarap kokuyordu. “Sevgililer günü zulamdan sana sütlü çikolatalı vişne veririm...”

Çikolata kaplı vişne bile ağzımı açmama neden olamazdı. Ondan daha da uzaklaştım ama beni takip ederek sırnaşıklığının dozunu artırarak bacağına benimkinin üzerine attı. “Tanrım, doğrudan şarap için damar yolu mu açmamı istiyorsun, kadın? Şarap ustaları nefesinin kuvvetine bakarak şişenin kaç yıllık olduğunu bile tahmin edebilir.”

Beni görmezden gelerek daha da sarıldı. “Benimle ne kadar erken konuşursan seni o kadar erken rahat bırakırım,” diye annem rüşvet vermeye çalıştı.

Burnumdan alaycı bir ses çıkarmadan edemedim. Sanki söz konusu o olunca işler bu kadar kolay olabilirmiş gibi. “Buna kendin bile inanmadığının farkındasın değil mi?”

Bu oflayarak birazcık geri çekilmesine sebep olmuştu. “Üstüne gelme ve ağzından baklayı çıkar. Nasıl olsa bana öyle ya da böyle söyleyeceksin,” diye beni bilgilendirdi ki doğruyu söylüyordu.

Ama...

Omuzlarımda taşıyabileceğim başarısızlıkların da bir sınırı vardı... ve çoğu zaman geçen yıl bunun sınırına ulaşmışım gibi hissediyordum.

En çok korumak istediğim kişi annemdi, büyürken tek başına her şeyi o ödemişti çünkü babam israf olduğunu düşünüyordu ve “Jasmine’in yapabileceği başka bir şey yok mu?” diye sürekli sorarken annemin onu hoparlöre aldığından ve benim meraklı bir şekilde dinlediğimden habersizdi. Yola gelene kadar annem ona ihtiyacımız olmadığını veya desteğini istemediğimizi söylemişti... sürekli faturaları geç ödediği yıllar olsa bile. O yıllara geriye dönüp bakınca her şeyi nasıl yoluna koyduğundan habersizdim. Başımızı sokacak bir çatı sağlayıp faturaları ödeyerek karnımızı nasıl doyurduğunu bilmiyordum.

Aynı şeyi yapabileceğimden emin değildim. Ama o benim için bunu yapabilmisti. Ona bunun karşılığını ancak birkaç ikincilik ‘kazanarak’ ödeyebilirdim.

Yetişkinlerin seviyesine çıktığımdan beri hiç kazanamamıştım ve bunun nedenini benden başka kimse bilmiyordu.

Annem daha iyisini hak ediyordu ve ona bunu verebilmeyi diliyordum.

“Jasmineeeee,” diye kulağımın yanında sızlanırken annem bana daha da sırnaşıyordu ve bunu yaparken itirazımı görmezden gelmişti. “Hadi söyle bana. Söylemek istediğini biliyorum. Başka kimseye söylemeyeceğim. Söz.”

“Hayır,” diye alay ederken bunun yalan olduğunu ve annemin farkında olduğunu biliyordum. “Sen çok fena bir yalancısın.”

“Ben mi yalancıyım?” Bu durumu kendine saklayacağı konusunda kendi yalanına inanıyormuş gibi sorma cesareti gösteriyordu. Benim koca bir ağzım vardı ama bu huyumu birinden almıştım. Annemden.

“Bir sırrı saklayacağına dair söz veren ben değilim,” diyerek yan bir bakış atıp ısrar ederken daha derin bir kuyu kazmadan ne söyleyebileceğim üzerine düşünmek için kendime biraz zaman vermeye çalışıyordum.

Ona söylemeli miydim? Çoktan bir şey sakladığımı biliyordu.

Kocaman bir yalancı olduğunu bilerek bir ses çıkardığında onu yendiğimi biliyordum. “Pekâlâ, ama sadece... bir insana söyleyeceğim. Anlaştık mı?”

“Kime?”

Duraksadı. İşte bu kadar insana sırlarını yumurtluyordu. *Seçim yapması gerekiyordu.* Tanrım. “Ben.”

Dört numaralı kocası. Gözümün kenarından annemin sadece kızıl saçını görebiliyordum ama işlerin ancak bu kadar iyileşeceğinin farkındaydım. Annem bu işin peşini bırakacak değildi. Özellikle yalan attığımı açık ettikten sonra.

İç çektim. Ya şimdi ya da asla değil mi? “Heyecanlanmanı istemiyorum ama...”

“Aman Tanrım,” diyerek nefesini tutması bana işlerin çok geç olduğunu anlatıyordu.

Gözlerimi devirerek bütün vücudumu yana çevirdim ki ona bir bakış atabileyim. “Hayır, anne. Hayır. Heyecanlanma. Bir şey söylemeyecektim...”

“Anlat bana,” diye nerdeyse korku filminde cin çarpmış çocuk gibi genizden bir sesle fısıldadı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Eğer bana tekrar o sesi çıkarmayacağına söz verersen.”

Annem inledi ve beni kollarıyla boğarak örümcek maymunun taklidini elinden geldiğince yapmaya çalıştı. “Tamam. Söz veriyorum. Anlat bana.”

“Ben...” Duraksadım ve ona bakarken olanları açıklarken olabilecek en sakın şekilde kelimeleri seçmeye çalışıyordum. “Tamam *ama heyecanlanma.*”

“Zaten heyecanlanmayacağımı söyledim,” dedi ama buna kendi bile inanmıyordu.

“Bir toplantım vardı...”

“Biliyorum. Bana söyledin. Ne içindi?”

İç çekerek ona göremeyeceği bir bakış attım ki göremediği için minnettardım çünkü görse bana tokat atabilirdi. Neden kendime saklayabileceğimi düşündüğümden bile emin değildim. Ona söylemeyip kendime saklamayı başardığım bir avuç şey vardı. “Koç Lee’yi hatırlıyor musun?”

Vücudu kaskatı kesildi. “Evet.”

“Koç Lee, gelecek sezonda Ivan ile eşleşmek isteyip istemediğimi sordu.”

Sessizlik.

Tek kelime bile etmedi. Tek bir kelime bile. Konuşmadığı ilk sefer bile olabilirdi.

Başını yasladığı omzumu silkelerken hareket etmeyip tek kelime etmediği gerçeğini anlamlandırmaya çalışıyordum. “Rast-

gele uykuya dalmalara başlamana birkaç yılının daha kaldığını sanıyordum.”

“Seni itfaiye istasyonunda bırakmalıydım,” diye tereddüt bile etmeden bana lafı yapıştırırken başı omzumdaki yerinden kıpırdamadı bile.

Sonra başka bir şey demedi.

Annemin sorunu neydi?

“Neden bir şey söylemiyorsun?” Kafasının tepesini görebilecek kadar başımı eğdim. Uzun boylu değildim, boyum sadece bir altmıştı ama annem abarttığını düşündüğüm bir elli boyuyla daha bile kısaydı.

“Düşünüyorum,” diye cevaplarken sesi cidden dalgın çıkmıştı..

Tanrı yardımcım olsun. “Ne düşünüyorsun?”

Hâlâ hareket etmedi. “Ne dediğin hakkında huysuz. Sanki hazırmışım gibi –ki değildim– bunu kucağıma attın. Sonunda sana LK’de koçluk teklif ettiklerini söyleyeceğini sandım.”

Beni göremese bile ona suratımı buruşturdum. Koçluk pozisyonundan nasıl haberi vardı? Daha önce neden bir şey söylememişti?

Kafa karışıklığımı hissetmiş gibi doğrularak vücudunu benimle yüzleşecek şekilde döndürdü. Yüz hatlarımızın aynı şekillerde olması, uzun olmamamız ve ikimizin de çilleri olması dışında birbirimizin zıttı gibiydik. Doğal görünecek kadar içinde turuncuları olan uzun kızıl saçları vardı ve ten rengi resmen soluktu. Zayıf, güzel, otoriter ama sempatik, akıllı, sevecendi... ve bende bunların hiçbirisi yoktu. Çirkin değildim ama annem ya da kız kardeşlerim gibi de değildim. Geri kalan ise... eh, arada sırada otoriter olmam dışında geri kalanlar da bende yoktu.

Durum şuydu ki, annem bu imkân karşısında heyecanlı veya çok sevinçli değildi. Yarım saat önce buna bayılacağına dair hayatım üzerine iddiaya girebilirdim.

Ama öyle olmamıştı. Nedenini de anlayamıyordum.

“Ee?” diye kelimeyi uzatarak söyledim.

Bana *Titanik* filmindeki safiri hatırlatan koyu mavi gözleri kısılıp dudağının kenarı kıvrıldı.

Ona aynı bakışlarla karşılık verirken benim de dudağımın kenarı kıvrılmıştı. “Ne? Bir şey söylesene.”

Bana hâlâ gözlerini kısarak bakıyordu.

“Heyecanlanacağını düşünmüştüm. Ne oldu?” diye sorduktan sonra aklıma o kadar beklenmedik şekilde bir düşünce girdi ki neredeyse nefesimi kesmişti. O...

Söylememiştim. Düşünemiyordum bile. Düşünmek istemiyordum.

Ama yapmak zorundaydım.

Karnımdaki korkunç ve huzursuz hissi görmezden gelip bir kere daha gözlerimi kırıştıtarak annemin cevabına karşı kendimi hazırladım. Üstesinden gelebilirdim, gelecektim. Ellerim terlese bile gurur duyacağım sabit bir ses tonuyla sordum. “Artık yapamayacağımı düşünmüyorsun değil mi?”

Bazen annemle birbirimize karşı ne kadar acımasız derecede dürüst oluşumuzdan pişmanlık duyuyordum. Büyük ablam, Squirt için kelimelerini ağzında geveleyebilirdi ya da kardeşlerimin geri kalanı için daha nazik bir şekilde dillendirmeye çalışabilirdi ama benimle hiç yapmamıştı. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla durum böyleydi.

Eğer evet derse...

Başını hızla kaldırdı. Artık yapamayacağımı düşündüğü fikriyle göğsümde gittikçe büyüyen sızı bir anda dinmişti. “Övgü almaya çalışma. Sen bunları çoktan aştın.” Gözlerini devirdi. “Elbette yapabilirsin. Hiç kimse senden daha iyi değil, bunu bilmiyormuş gibi davranma. Ayh...”

Nefesimi tuttuğumun farkında değildim.

“Düşündüğüm şey,” diye vurgularken hâlâ tek gözünü kısıyordu, “bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olmadığımı.”

Hımmm. Ona gözlerimi kısarak bakma sırası bendeydi. “Neden?”

O da bana bakış attı. “Gelecek sezon için partneri olmanı teklif ettiklerini söyledin. Bu ne anlama geliyor?”

“Sadece bir sezon için olacağı anlamına geliyor.”

Zamana karşı koyan yüzü kafa karışıklığıyla buruştu. “Neden sadece bir sezon?”

Omzumu silktilim. “Bilmiyorum. Bana sadece Mindy’nin bir sezon ara vereceğini söylediler.” Bana hep düzgün davranmıştı. Umarım durumu iyidir.

Annemin yüz ifadesi değişmedi. “Sonrasında ne olacak peki?”

Elbette bunu soracaktı. Güçlkle iç çekişimi tuttum ve Ivan ile eşleşmekten edineceğim en vaat edici kısmı seçtim. “Bana başka partner bulmam için yardım edeceklerini söylediler.”

Sessizliği o kadar katı ve kahrolası tuhaftı ki anneme bakarak ne düşündüğünü çözmeye çalışmadan edemedim.

Neyse ki beni çok bekletmemişti. “Karina’yla bu konu hakkında konuştun mu?”

“Hayır. Onunla bir aydır konuşmadım.” Ayrıca erkek kardeşini sormak için onu arayacak değildim. Bu ne tür bir boktan durum olurdu ki? Asla Ivan hakkında konuşmamıştık. Hem üniversiteye başladığından ve okulla meşgul olduğundan beri eskisi kadar konuşamıyorduk. Hâlâ seviyor ve değer veriyorduk ama... bazen hayat insanları ayırırdı. O kişiyi daha az önemsediğinle bir alakası yoktu. Öylece oluyordu. Eskisi kadar meşgul olmamam onun suçu değildi. Ondan önce aramızın nasıl açıldığının farkında değildim.

Annem mırıldanırken dudağının kenarı sanki hâlâ düşüncelere dalmış gibi kıpırdandı.

Onu dikkatlice izlerken karnımdaki tuhaf hissi görmezden geldim. “Yapmam gerektiğini düşünüyor musun?”

Bana başını yana eğerek bakarken bir anlığına tereddüt etti. “Yapmaman gerektiğini düşündüğümünden değil ama seni kullanmadıklarından emin olmak istiyorum.”

Ne?

“Geçen yıl tutuklanmamayı güçlükle başarabildim huysuz. Biri seninle uğraşırken ellerimi kendime saklayabileceğimi sanmıyorum,” diye dünyadaki en doğal şeymiş gibi açıkladı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Daha iki saat önce onu savunuyordun.”

Gözlerini devirdi. “O senin partnerin olabileceğini duyduktan önceydi.”

Mantık bunun neresindeydi?

Sonra gözlerini kırıştırmaya sırası ona geçmişti. “Bilmek istediğim neden hemen kabul etmediğin.”

Sadece tek bir kelime ile cevap verebildim. “Çünkü.”

“Çünkü ne?”

Ona yakın olan omzumu silktim. Ona kazanamama ve beraberinde gelen her şey konusundaki endişelerimi anlatmak istemediğimden o kısmı kendime sakladım. “Artık Matty için daha fazla çalışıyorum anne. Her antrenmanı baştan savma yaptığım halde Jojo ile haftada iki kere spor salonuna gitmek için plan yaptım. Sebastian ile planlarım var. İki haftada bir Tali ile kaya tırmanışına gideceğim. Onları yüzüstü bırakmak istemiyorum. Benim için yeterince değerli olmadıklarını düşünmelerini istemiyorum.” Özellikle çoktan onları önemsemeyen acayip bir tip olduğumu varsaydıkları halde ama durum tam tersiydi.

Annemin alını kırıştı ve yüz ifadesi biraz fazla dikkatliydi. “Öyle mi?”

Tekrar omzumu silktim. Yalanlar ve gerçekler boğazımı düğümleyerek ağzımdan dökülmeye çalışıyordu.

Bana tamamen inanıyormuş gibi gözüküyordu ama normalde yapacağı gibi başka bir yorumda da bulunmamıştı. “Endişelendiğin kısım olayın zaman tarafı mı?”

Yutkundum. “Sözümden geri dönmek istemiyorum. Daha önce yeterince yaptım.” Kardeşlerimi ve onu ne kadar özlediğimin farkına varmamıştım ama özlemiştim. Özlüyordum. Kafan başka şeylerdeyken sahip olmadıklarını düşünmemek kolaydı.

Hüzünlü ufak bir tebessüm dudaklarında belirdi ama bana bebeklik taslamaması gerektiğini biliyordu. Ama hemen ardından ağzından çıkan kelimeler yüz ifadesinin tam tersini gösteriyordu. “Bu kulağa bir avuç saçmalık gibi geliyor huysuz ama öyle olsun bakalım. Şimdilik konulara teker teker odaklanabiliriz.”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Saatlerin konusunda Matty ile konuş. Daha önce bu kadar uzun süreli çalışmadığın halde hayatta kalabiliyordu. Ağabeylerin ve ablalarınla konuş. Eğer tekrar antrenman yapmaya başlarsan, onlarla hâlâ zaman geçirebilirsin Jasmine. Tek istedikleri seninle olmak, beraber ne yapacağınızın bir önemi yok.”

Midem sıkıntıyla düğüm düğüm olmuştu ama çoğunlukla kelimelerinin hissettirdiği suçluluk yüzündendi.

“Her birinin seninle haftada altı saat geçirmeye ihtiyacı yok. Üç saate bile gerek yok. Biraz zaman ayırman yeterli olur. İddiasına girerim her hafta bile olmasına gerek yok.”

Yüzümü buruşturmaktan kendimi almak için dişlerimi sıktım ama işe yaradığından emin değildim.

Ne düşündüğümü ve hissettiğimi biliyordu ama umurunda değildi çünkü lafına devam etti. “Artistik paten dışında bir hayatın olabilir. İstediklerini yapabileceğini biliyorsun. Sadece bir şekilde yoluna koyman gerekiyor.”

Geçmişte bu konuşmayı benimle kaç defa yapmıştı? Yüz defa mı? Bin mi?

Yutkundum ama bakışlarımı çekmedim. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Bana bir bakış daha fırlattı. “Ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun. Bu hayatta istediklerini yapabilirsin Jasmine. Ama ben senin mutlu olmanı istiyorum. Takdir edilmeni istiyorum.”

Burnum sızlamaya başladı ama sesindeki uyarıya tutunmadan edemedim. “Yapmam gerektiğini düşünmüyor musun?”

Karşılatabildiği bütün müsabakalara giden, almam gereken bütün derslere götürüldüğünden emin olan, işi batırdığımda bile bana tezahürat yapan kadın başını yana yaslayıp bir omzunu kaldırdı. “Yapman gerektiğini düşünüyorum ama kendini hafife almaman gerekiyor. Sorabileceği senden daha iyi biri yok. Bir yıllığına olsa bile. Sorarak sana iyilik yapmıyor. Sen ona bir iyilik yapıyorsun. Eğer bunu bir şekilde berbat edecek kadar aptalsa,” gülümsedi, “havalı arabasına bir şey olduğunda senin için tanıklık yaparım. Nasıl görüldüğünü biliyorum.”

Bu teklifine gülümsemek istemiyordum ama elimde değildi.

Annemin yüz ifadesi yumuşadı ve yanağıma parmak uçlarıyla dokundu. “Özlediğini biliyorum.”

Özlemek mi? Bu duygu yoğunluğu veya ona çok yakın bir şey boğazımın düğümlenmesine sebep oldu ve böylelikle ağlama isteği oluştu. Ben. Ağlamak istiyordum. Bunu yapmayı düşüneli çok uzun zaman olmuştu.

Yarışmayı çok fena özlemiştim. Artistik pateni genel olarak özlemiştim. Geçen yıl, beklemediğim bir anda rızam olmadan benden koparılan bir parçam gibi hissettirmişti. O zamandan beri her akşam bana geri dönmesi için bekliyor gibiydim. Ama henüz olmamıştı.

Gözlerim de ne kadar özlediğim konusuna katılıyor olmalıydı çünkü öylece otururken yanmaya başladılar. Sesim çatallaşmışsa bile ikimiz de aldırmadık. Ona duymasına gerek olmayan gerçeği söyledim. “Çok özledim.”

Güzel suratı düştü ve yanaklarımı avuçlarken parmak uçlarını avucuna çekti. “Normal, mutlu, huysuz yaşlı kadını geri istiyorum,” diye dikkatli bir şekilde söyledi. “Eğer o şerefsizin evladı bir şey yapmaya çalışırsa...” Annemin başparmağını kaldırıp boynuna getirerek boylu boyunca hayali bir çizgi çizerken gülümsemesi Ben’in yaptığı kahveler kadar hafifti.

Ufacık bir gözyaşı sağ gözümde belirirken ona gülümsedim ama neyse ki kahrolası öne fırlayıp beni utandırmamıştı. Neredeyse kurbağa gibi bir sesle konuşurken sesim zayıf çıkmıştı, “Yine *Godfather* izlemeye mi başladın?”

Kızıl sarı kaşlarını kaldırıp genellikle eski eşlerinin etrafındayken ortaya çıkardığı tuhaf ve çılgın kadın gülüşüyle güldü. “Ben sana ne demiştim?”

“Gösterecek bir şeyin varsa göster mi?”

Gözlerini devirdi. “Onun dışında. Bu ailede her zaman yapılması gerekenleri yaparız. Her zaman ağabeylerinin ve ablalarının toplamından çok daha fazla bir şeyler yapmaya çabaladın. Senin için bunu hiç istemedim ama seni hiçbir şeyden de alıkoymadım. Sana, ‘Hayır, yatağa atlama,’ derdim, sense çatıdan atlamak için boynuna çarşaf dolardın. Belki arada kötü seçimler yapıyorsun...”

Burnumu çektim. “Ne kadar kabasın.”

Lafına devam ederken elimi tutmak için uzandı. “Ama her düşüşünden sonra doğrudan ayağa kalkıyorsun. Başka türlüşünü bilmiyorsun. Olaylar her zaman istediğimiz şekilde gelişmiyor ama kızlarımdan hiçbiri, özellikle sen, kolayca pes eden biri değilsin,” dedi bana. “Başka ne olursa olsun, sen bu spordan daha fazlasısın. Beni anlıyor musun?”

Bundan sonra bana söyleyecek ne kalmıştı ki? Hiçbir şey. Güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu iddia edip müsaade isteyerek beni konuştuğumuz ve konuşmadığımız her şey konusunda düşünmek için bırakmadan önce öylece yarım saat oturduk.

Ama kesin olan bir şey vardı. Annem beni çabuk pes eden biri olarak yetiştirmemişti.

Vermem gereken çok ciddi bir karar vardı.

O yüzden uyumak yerine o akşam yatağımda uzanarak Koç Lee ve Ivan’ın teklifinin artı ve eksilerini düşünmeye çalıştım.

Artı olarak bulduklarım: tekrar yarışıyor olacağım. Tabii ki. Partnerim sadece kazanma konusunda ciddi şansı olan biri değil,

aynı zamanda bunu muhtemelen benim kadar istiyordu. Bir yılımız dolduktan sonra başka bir şans yakalayamasam bile sahip olabileceğim en iyi savaşıma şansıydı. Ama bu bittikten sonra bir partner yakalayabilirsem...

Olasılığı bile omurgamdan aşağı bir titremenin dolaşmasına sebep oldu.

Eksilerini düşünmeye çalıştığım da kazanamadığımız için gururumun incinebileceği dışında tek bir şey aklıma gelmiyordu. Aynı zamanda sonucunda partner bulamayabileceğim, elimde hiçbir şey kalmayacağı olasılığı.

Şu anda elimde ne halt var ki?

Gurur duyacak neye sahibim? Başarısızlık mı? İkinciliği kazanmak mı? Terk edilişimle hatırlanmak mı?

Bu konu hakkında başka hiçbir şey beni endişelendirmiyordu. Ivan'ın hareket edişi, tutuş şekli, hızı, buzda bıçağı üzerinde her kayışının uzunluğunu öğrenmek üzerine harcayacağım çabayı kafaya takmıyordum. Birbirimizin kaldırmaları, fırlatmaları, ki durum tam da söylenen gibiydi, bir partner eşinin dönerek kendi başına yere inmesi beklentisiyle onu buzda fırlatıyordu; bunları öğrenene kadar başımıza muhtemelen gelecek olan düşmeler konusunda da endişeli değildim. Tekrar yemeklerime dikkat etme konusunu da sorun etmiyordum. Tabii, peyniri, çikolatayı, morluğumun olmamasını, her gün hamlık çekmemeyi seviyordum ama onlardan daha fazla sevdiğim bir şey vardı. Hem de çok fazla.

Belki bu sefer yeterince iyi olursam, önümdeki kocaman işle ufacık da olsa kişisel bir hayatım olma konusunu dengede tutmayı öğrenebilirdim. Hayatta her şey fedakârlık gerektiriyordu. Yeğenimi daha fazla görmek için eve gidip her fırsatta sahile vurmuş balına taklidi yapmak yerine onu bir saatliğine görmeye gitmek demekti.

Üstesinden gelebilirdim.

Bir şeyi yeterince isteyince her daim üstesinden gelebilirdiniz.

Güneş doğmadan önce uyanıp giyindim ve her zamanki sabah rutinimi mükemmel bir şekilde uyguladım. Lee veya Ivan'ın bu kadar erken saatte pistte olup olmayacağını bilmiyordum ama eğer oradalarsa... onlarla konuşacaktım. Arkadaşıma bir e-posta yazmayı düşündüm ama tenezzül etmedim. Onunla partner olmamamı söyleyecek değildi ya.

İlk kahvaltımı yiyip ikinci kahvaltımı ve öğlen yemeğimi hazırladıktan sonra yapmam gereken her şeyi yaptığımdan emin olmak için listemi kontrol ettim. Arabaya binmeden önce bugünkü eşyalarımı topladım. Bindığımde çalma listelerimden birini dinlemek için telefonumu bağladım ve piste doğru sürerken sinirlerimi kontrol altında tutuyordum. Park yerinde Ivan'a ait olduğunu bildiğim parlak siyah bir Tesla vardı, ona ait olduğunu biliyordum çünkü başka kimse o parayı karşılayamazdı. Koç Lee'nin tanıdık altın renkli Mercedes'i de dahil sekiz araç vardı.

Ama içeri girdiğimde onları genel müdürün ofisinde bulamamıştım. O yüzden eskiden olduğu gibi rutinimi uygulamaya karar verdim ve pistin soyunma odasının en uzağındaki ufak, sessiz köşemi buldum. Kırk dakika boyunca sadece esnedikten sonra sert zeminde atlayışlarımı yirmi dakika çalışırken temiz ve pek kullanılmamış buzu gözlüyordum. Bu yükün göğsümden kalktığını hissettim. Sanki her zaman pistin üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Sabah antrenmanımdan sonra onları aramaya gidebilirdim.

Tribünde iyi giyinmiş iki figürün izlediğini fark ettiğimde kırk beş dakikadır buzun üzerindeydim.

Özellikle beni izliyorlardı.

Tekli günlerimden hatırlayabildiğim tek kısa programın aynı bölümünü çalışmamı izliyorlardı. Daha çok koreografinin iki dakika elli saniyelik kısmı favorim olduğundandı. Her sezon

iki rutinden birini mükemmelleştirerek bununla yarıştın, bu yüzden benim için programları ezberlemek yeterince zordu. Ne yaptığımı gerçekten düşünmek yerine kas hafızasına güvenmek zorundaydım ki bu da her hareketi ve dizilişi tekrar tekrar yapmam gerektiği anlamına geliyordu çünkü aklım sonrasında ne geleceği konusunda zorlanıyordu ama kasların böyle bir sorunu yoktu. Yeterince tekrarlardan sonra böyle bir sorun yoktu.

Eski koçum Galina eskiden özellikle yaptığım programın fantezi zıplama olduğunu söylerdi. Peş peşe yapılan zor zıplamalardan oluşuyordu. Kendimi geride tutmak istemiyordum. Tabii programı asla mükemmel bir şekilde yapamamıştım ama eğer yapmış olsaydım rüya gibi olacaktı. Rutinin çok zorlu olduğunu ve önemli olduğu konularda yeterince istikrarlı olmadığını söylediğinde onu dinlemeyecek kadar inatçıydım.

Annemin her zaman, çoğunlukla başını iki yana sallayarak ya da gözlerini devirerek söylediği gibi ben ‘işleri zor taraftan yaparak dünyaya gelmişim’ çünkü ayak gelişli doğmaya karar vermişim. O zamandan beri hiçbir şey benim için kolay olmamıştı.

Ama sorun değildi. Güçlükler sadece başarmayı beklemeyecek işe giriştiğinizde zordur.

O yüzden Ivan Lukov’u gri uzun kollu kazağından ve muhtemelen sabahları her tutamı mükemmel bir şekilde dikilmesi için on beş dakika şekil verdiği kapkara saçları yüzünden ve yanında ondan çok daha kısa, aynı şekilde kara saçlı kadını gördüğümde yaptığımı devam ettim. Vücudumu üçlü Lutz’a girebilmek için geriye doğru kaydırmak adına döndürdüm. Yapabildiğim en zorlu atlayışlardan biri olmasının nedeni vücudunu başlangıç noktasının tam tersine omuz yardımıyla döndürmen gerektiğindendi. Yıllar boyunca sırt ağrılarında büyük bir faktör olduğunu fark etsem de favorimdi. Olabildiğince hızlı bir giriş yapmak zorunda olduğumdan tuhaf ve zordu.

Günlerdir atlayışlarımdan düzgün bir şekilde iniş yapamıyordum ama o gün, o anda *–Tanrı’ya şükürler olsun ki–* her za-

manki gibi bir iniş yaptım. Artistik paten işte böyleydi. Her şey kas hafızasından ibaretti ve vücudunun bir şeyi ezberlemesi için yapabileceğin tek şey onu binlerce kere yapmaktır. Yüzlerce defa değil. Binlerce. O zaman bir kere yaptığında zor olsa da basitmiş gibi göstermek zorundaydın. Ama bu üçlü Lutz’a diğer atlayışlardan iki kat daha fazla çalışmıştım çünkü ona hükmetmeye kararlıyım ve öyle de yapmıştım. İyi günlerimde düzgün bir üçlü Axel yapabiliyordum ve sadece keyiften antrenmanlarda teşebbüs ettiğimde dörtlüyü tamamlayabilmişim ama 3L –üçlü Lutz’a aramızda böyle söylüyorduk– tekli günlerimde bütün enerjimi odakladığım şeydi. Benden kimsenin alamayacağı tek güzel şeydi. Ya da başkası benden daha iyi yapamaz diye düşünüyordum.

Parasını çoktan ödediğim halde zamanımı kısa kesmenin aptalca olduğunun farkına varsam bile yanlarına gidip bu konuşmayı aradan çıkarmaya karar verdim. Gerekeceği sürece işe geç kalmak istemiyordum.

İş. Kahretsin.

Annemin yıllardır arkadaşı olan patronumla tekrar saatlerim konusunda konuşmam gerekiyordu. Bir sorun olacağından değildi ama aylar önce daha fazla çalışacağıma dair sorumluluk aldıktan sonra onu yarı yolda bırakmaktan nefret ediyordum. Anlayışlı, hatta sevinçli olacaktır ama hâlâ kendimi tuhaf hissetmeme sebep olacaktı. Ayrıca paraya ihtiyacım vardı. Bunun üstesinden gelecektim. Daha fazla para, daha az saatler. Bu hiç de kolay olmayacaktı.

3L’den önce rutin olarak yaptığım peş peşe atlayışlar yüzünden kalbim hâlâ hızla atarken pistin çıkışına doğru kayarak buzdaki diğer patencilerin yanından geçtim ama kayarken dikkatimi çoğunlukla yere çevirdim. Girişin hemen yanındaki panoya gelerek başımı kaldırdığımda Galina’nın birkaç adım ötede köşeye yaslandığını ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

Ona çenemle selam verdim.

Hemen bana başıyla selam verirken daha önce yüzünde gördüğümü sanmadığım tuhaf bir ifade belirdi. Düşüncelere dalmış görünüyordu. Belki biraz da hüzünlü.

Paten korumalarımı takarak su şişemi kaptıktan sonra kendime istediğimin bu olduğundan gerçekten emin olup olmadığını sordum. Eğer insanların bana dair en ufak ayrıntıyı bile eleştirecekleri, hiçbir garantinin olmadığı bir dünyaya hataları muhtemelen benim gibi kabul etmeyen, tartışmadan konuşmadığım bir partnerle döneceksem, bu işi başarabilmek için bir sezonda çalıştığımдан çok daha sıkı çalışmam gerekiyordu. Buna hazır mıydım?

Kesinlikle hazırdım.

Annem haklıydı. Pişmanlıktan daha kötü olan çok az şey vardı. Kendimi çok zorlayacak olsam da bu şansı kullanmadığımda, kullanıp da bir sonuç alamamaktan daha çok pişmanlık duyacağım kesindi.

Ayrıca bu kadar sızlanan biri asla olmamıştım. On yıl önce bu fırsata atlamak için, bir kârım olmasa bile tereddüt etmezdim. Şimdi ise... eh, yanıklar bazen iz bırakırdı ve ben onları asla unutmuyacaktım.

Damarlarımda çağılayan adrenalinle ve hâlâ biraz nefes nefese tribünün Ivan ile Koç Lee'nin hâlâ oturduğu kısmına doğru yollandım. Bakışları konusunda sağduyulu olmaya bile çalışmıyorlardı. Neyin içine girdiklerini bildiklerinden emin olmak için son şanslarını mı değerlendiriyorlardı? Muhtemelen.

Onlara yaklaşırken ellerim titremiyor, dizlerim zayıf hissettirmiyordu. Tutarsız ve dengesiz olan sadece nefes alışlarımdı ama karnım alışkın olduğum ve asla itiraf etmeyeceğim bir şekilde dalgalanıyordu.

“Umarım seni izlemeye gelmemizin bir sakıncası yoktur.” Koç Lee, onlardan birkaç adım uzaktayken konuşmayı başlatarak şüphelerimi onaylamış oldu.

Bakışlarım kısa bir anlığına Ivan'a yöneldi, havalı ama bir şekilde kendini beğenmiş suratını incelerken başımı sallıyordum ve hızlıca diğer kadına döndüm. Ağzımı açıp onunla tartışarak bu işi batıramazdım. En azından henüz zamanı değildi.

"Önemi yok," dedim ona. Neden yaptıklarını anlıyordum. Ben de aynısını yaptım. "Günaydın."

Dudaklarının kenarı tebessüm sayılabilecek kadar biraz kıvrıldı. "Günaydın."

Ivan bir halt demedi.

Güzel. Belki de benim yaptığımı yapıyordu. Bu işi olabildiğince acısız atlatılabilmek için çenesini kapalı tutuyordu. Bu beni tahmin ettiğimden daha fazla teselli etmişti çünkü benimle kavgaya etmezse, belki de benimle partner olmak istediği anlamına geliyordu.

Pekâlâ, istemek yanlış bir kelime oldu. İhtiyacı olduğu daha doğru bir tanımdı. Her neyse.

Durumun ne olduğunu bilmiyordum. Doğrusunu söylemem gerekirse umurumda da değildi. Tek önemseydiğim bu fırsattı. Kendim için bunu batıracak değildim.

Ayağa kalkıp benden birkaç santim kısa kalan Koç Lee kollarını göğsünde birleştirerek beklemediğim bir şey söyledi. "Üçlü Lutz hareketin çok güzel. Boyun, hızın, buzda hareket ettiğin alan ve tekniğin... Sen yapana kadar bunun imza hareketin olduğunu unutmuştum. Gerçekten çok güzel Jasmine. Bu konuda gurur duymalısın." Gülümsemesi genişledi. "Bana Ivan'inkini hatırlatıyor."

Ivan ile olan kısmı görmezden gelerek geri kalanına odaklandım. Kesinlikle gurur duyuyordum. Böyle söylemedim tabii. Bu atlayışı mükemmelleştirmek için parçalara ayırmıştım. En iyi artistik patencilerin uygulayışının nasıl bu kadar harika olduğunu görebilmek ve ben de uygulayabilmek için defalarca izlemiştim. Evimde bu hareketi yaparken neleri düzelteceğimi görebilmem için çekilmiş saatlerce video kaydı vardı. O zaman-

lar annem aynı şeyi saatlerce ve günlerce çekmeye onu zorladığım için beni öldürmek istemişti. Bir kere işi kaptığımda kendine gurur payı çıkarmıştı.

“Son birleşimi en son zaman yaptın? Yarışlarından bunu hatırlamıyorum,” dedi düşünceli bir şekilde. “Paul’un Lutz hareketlerinde çok iyi olduğunu sanmıyordum...”

Zaten değildi. Ona haklı olduğunu söyledim. “Tekli günlerimden kalma eski kısa bir programdan,” diye açıkladım.

Kaşlarının ikisi de ‘ah’ dermişçesine aynı anda kalktı. “Yazık oldu,” dedi. “Bir gün bana tekliden çiftliye geçiş hikâyeni anlatmalısın. Her zaman merak etmişimdir.”

Bu yorum omuz silkerek kolayca ve pürüzsüz bir şekilde konuşmamı sağlamıştı. “İlgi çekici bir hikâye değil ama bir gün anlatırım.”

‘Bir gün’ yorumu gözlerinin büyümesine sebep olmuştu. “Emin misin?”

Öyle miydin? Gerçekten?

Sadece ama sadece ona bakarak, “Birkaç sorum ve koşulum var,” dedim.

“Koşullar mı?” Ivan tembelce oturduğu sıradan soruyu züppe tavrıyla, sanki pazarlık edebilecek pozisyonda değilmişim gibi söylemişti.

Yanlış.

Ona bir anlığına baktıktan sonra aptalca bir şey söylemeden bakışlarımı koça çevirdim. “Çılgınca bir şey değil.” Bir gün önce değişim yapmak konusunda inatçı olmamı söylediğindeki aynı kelimeyi kullanmıştım.

Koç Lee Ivan’a ben kabul etmeden önce kavrayamadığımı bir bakış attı. “Burada mı konuşmak istersin yoksa ofisin açık olduğuna mı bakayım?”

Burada mahremiyete sahip olduğumuzu öğrenmek için etrafa bakmama gerek yoktu. “Burada yapıp zaman kazanabiliriz.”

Kadın kaşlarını kaldırmıştı ama başıyla onayladı.

Sol elimle sağ bileğimi düşünmeden kavrayıp moral desteği için bilekliği döndürdüm. *Bunu yapabilirim.* Her şeyin düzgünce çalışmasını sağlayabilirim.

Denemek zorundayım.

Ivan mükemmel bir patenci olabilirdi ama ben de onun kadar çok çalışmıştım. Belki onun kadar uzun süredir bu işte değildim çünkü üç yaşında patene başlamamıştım ama önemli olan diğer her şeyde elimden geleni yapmıştım. Bana bir iyilik yapmıyordu. Bu eşit bir partnerlik olacaktı yoksa ben yoktum. Daha azını kabul etmeyecektim.

“Aklında ne var?” diye sonunda sordu Koç Lee.

Bileğimdeki bilekliği tekrar döndürdüm. *Her şeyi yapabilirim,* diye kendime hatırlattım. Sonra konuşmaya başladım. “Ivan’ın partneri olmayı kabul edersem benden yeni bir stil oluşturmamı veya toplum içinde bebekleri öpmemi istemeyeceğinizden emin olmak istiyorum.”

İşte oldu.

Yanağının seğirdiğinden oldukça emindim ama yüz ifadesi belirsiz kalmıştı. Belki de hayal görmüştüm. “Bebekleri öpmek veya yeni bir imaj yok. Bu bir sorun değil. Başka var mı?”

Bu kadından ve dobra halinden hoşlanmaya başlayabilirdim. O yüzden lafıma devam ettim. “Bu yıl bitmeden benden kurtulamazsın.”

Gözucuyla Ivan’ın oturduğu yerde kıpırdandığını görebiliyor ama ona hâlâ bakmıyordum. Onun yerine resmen iş yaptığım aracımızı izledim. Talebim karşısında irkilmemişti ama kaşlarının bir tanesi hızlıca düzeltmeden önce hafifçe yukarı kalkmıştı.

“Anlaşmayı yıl bitmeden neden sonlandıracağımızı düşünüyorsun?” diye yavaşça sordu.

Bu sefer Ivan’a baktım. Bile bile. Sonra ona en yakın başparmağımla karışıklık olmaması adına onu işaret ettim. “Çünkü onunla nasıl geçineceğimizden emin değilim.”

Ivan alaycı bir ses çıkarak itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama ona izin vermedim.

“Ben sadece kendimi güvence altına alıyorum. Kendimin ve onun nasıl olduğunu biliyorum.” Ondan bahsedersek ‘onun’ demiştim çünkü ona baksam da gerçekte Lee ile konuşuyordum. “Eğer benim bir hatam varsa düzeltene kadar üzerinde çalışırım. Size bunun sözünü veriyorum ama eğer onun hatasıysa...”

Rahat oturuş pozisyonunu değiştirip öne doğru eğildi ve dizlerini açarak üzerlerine dirseklerini yerleştirdi. Soluk mavi gözleri o kadar keskindi ki sanki beni gözleriyle delmeye çalışıyordu. Dilinin ucu yanağının içini dürtüyordu. Bu yüzü yeterince tanıyacak kadar zamanım olmuştu.

Ama öldürücü bir bakış atıyordu.

Güzel.

Her şey güzel ve yolunda gibi davranıyor olsa tuhaf olurdu.

“Eğer Ivan’ın hatasıysa...” İşte o zaman ona baktım. ‘Onun’ kısmını özellikle vurguladım çünkü mükemmel olmadığını ve koçuyla beraber beni her şey yüzünden suçlayamayacaklarını anlamaları gerekiyordu. “Senin de tekrar aynı hatayı yapmamak için çok çalışacağına güveniyorum. Eğer yolunda olmayan bir şey varsa, ikimiz de üzerinde çalışacağız. Bu işi yoluna koymak için ikimiz de ne gerekirse yapmayı kabul ediyoruz.”

Hâlâ onun yönüne baktığımdan konuştuğum süre boyunca çenesinin bir yandan öbür yana oynadığını görebiliyordum ve havada asılı olan tartışmayı da hissedebiliyordum.

“Tek istediğim sorumlulukların eşit şekilde aramızda bölünmesi. Ya bir takımızdır ya da değildir. Kızıl saçlı üvey evlat gibi muamele edilmeye tahammül etmeyeceğim. Bu sadece Ivan Show’dan ibaret olamaz.”

“Ivan Show mu?” diye lafımı tekrar ederken bana hâlâ ölümcül bakışlar atıyordu.

Bir omzumu silerken kendimi daha fazla ilerlemeden gü-lükle durdurabildiğim küçümseyici gülümseme yüzünden bur-

numun kırıştığını hissedebiliyordum. Bakışlarımı güçlükle Koç Lee'ye çevirdim. "Bu yıl sona erdiğinde ikinizin de bana başka bir partner bulacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Sadece bana bulmakta yardım etmenizi değil, bana gerçekten bir partner bulmanızı istiyorum." Yutkunarak konuştum. "Bütün istediklerim bunlar. İstedığınız neredeyse her şeyi yaparım ama bu ikisini istiyorum ve tartışmaya açık olmadığından emin olmak istiyorum."

Bir anlığına sessizlik oldu.

İkisinin birbirlerine değil de bana baktıklarını bilmek için bakmama gerek yoktu.

Veeeeee. Evet demek için neden bu kadar bekliyorlardı? O kadar da fazla şey istemiyoordum.

Değil mi?

Orada durup ikisine bakarken hayatımdaki en önemli soru gibi hissettiren şeyi sordum çünkü bu işi bitirip kurtulmak istiyordum. Ya bu işi yapacaktık ya da yapmayacaktık. Bekleme konusunda pek iyi değildim. Sabırlı değildim. "Anlaştık mı?"

Bir anlık duraklama oldu ve Koç Lee sonunda Ivan'ın tarafına çok kısa bir süre baktıktan sonra eğleniyormuş gibi bir ses çıkardı. Dudağının kenarı kıvrılıp düzeldi. Dikkatini bana vermek için acele etmedi ve sonrasında ise gözlerini kırıştırdı.

Ben ise, '*Anlaştık sanıyordum*,' diye düşündüm.

Paniğe kapıldım.

Çok uzun süredir ilk defa kusacağımı düşündüm ve kendi kıçımı tekmelemek istedim.

"Peki," diye beklenmedik cevap doğrudan Ivan'ın ağzından çıkmıştı ve bu konuda hiç de heyecanlı gibi görünmüyordu... ama yine de beni dikkatlice izliyordu. Hâlâ suratını asmamıştı. Benim için tam aksi söz konusuyken, bu çok önemli bir karar mış gibi davranmıyordu.

Ama mendebur suratının az önce olanlardan dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

Kabul etti.

Kabul etti.

Kahretsin.

Tekrar yarışacaktım.

Bir keresinde ufakken tatilde ağabeyimle plaja gitmiştim ve kayalıktan atlamaya karar vermiştim. Annemin görürse beni öldüreceğini bildiğim, çok yüksek bir noktadan atladığımı hatırlıyorum. Ağabeyim bile son anda cesaretini kaybetmişti. Ama ben atlamıştım.

Dalış yaptığımda suyun bu kadar aşağısına çekileceğimi beklemiyordum. Yüzeye çıkmak için tekmeler atarken uzun bir süre nefesimi tutmam gerekmişti ve sanki asla yetişemeyecekmişim gibi hissettirmişti. Çok kısa bir anlığına boğulacağımı düşündüm. Ama yüzeye vardığımda ilk nefes alışımı muhtemelen her zaman hatırlayacaktım. İlk nefesimi alıp *yaptım* diye düşündüğümü.

Bazen varlığına esas olan şeyleri cepte görmek çok kolaydı.

Her şeyden öte, orada öylece Koç Lee ve Ivan arasında bakışlarımı gezdirirken anladım ki... hissetmem gerektiği gibi hissediyordum. Tekrar yaşıyormuş gibi. Sanki *tam* olmuşum gibi.

Ama...

Başka şeyler hakkında endişelenirken düşünmediğim bir şey daha vardı. Diğer ikisi kadar önemli olan bir şey. Belki daha bile fazla önemliydi.

Anlaşmayı bozacak türden. Gururumun etken olarak görmek istemediği ama mecbur olduğu, anlaşma bozacak türde bir şeydi. "Bir şey daha var." Yutkunup içimdeki ağzımı kapatma dürtüsüyle savaştım. "Koçluk ve koreografi ücretleri ne kadar olacak?"

Annemden eskisi gibi katkıda bulunmasını istemeyecektim. Ama aynı zamanda Ivan'ın koreografilerine ne kadar ödediğine dair şüphelerim vardı. Bir keresinde koreograflardan birini aramıştım ve bana ücretlerini söylediğinde öfkelenmiştim.

Çoktan içten içe ezilip büzülüyor, en kötüsünü bekliyordum. Koç Lee'nin ucuz olmasına imkân yoktu. Geçmişteki iki koçum da çok pahalı değildi ama ucuz da değillerdi çünkü aynı zamanda farklı seviyelerdeki diğer artistik patencilere koçluk yapıyorlardı.

O yüzden Ivan gözlerini kırıştırtıp Koç Lee tek kelime etmediğinde düşüncelerim doğrudan dibe batmıştı.

Onlardan ödemelerimi, böbreğimi satabilmem için sezon sonuna kadar ertelemelerini istemek zorunda kalacaktım. Boş ver, peruk takıp striptiz yapabiliyordum. Beni ele verecek herhangi bir doğum lekem yoktu.

"İvan koçluk ve koreografi masraflarını karşılayacak ama seyahat ve kıyafetlerinin masraflarından sen sorumlu olacaksın," dedi kadın uzun bir duraksama sonrasında.

Omzumdaki kaslar gerildi ve bakışlarımı Ivan'a çekerek aslını bildiğim halde ona sordum, "Sen mi karşılayacaksın?"

O gri-mavi gözlerini aheste aheste kırıştırdıktan sonra konuştu. "Eğer istersen yarısını ödeyebilirsin."

O kadar da gururlu değildim.

O yüzden ben de gözlerimi ona kırıştırdım. "Hayır."

Oturduğu yerde doğrulunca bir kere dudak kremi reklamlarında yer alan o yüzü mükemmel bir şekilde ifadesiz kaldı. "Emin misin?" diye sorarken o uyuz edici sesi kelimelerini içineleyici hale getiriyordu.

"Eminim."

"Kesin mi?"

Seni gidi şerefsiz... Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kesin."

"Bölüşmek benim için sorun olmaz," diye lafına devam ederken tanıdığım bebeksi sınıtıyla dudağının kenarı kıvrıldı.

Azıdişlerimi sıktım. "Hayır," diye kendimi tekrar ettim.

"Çünkü biz..."

"Tamam," diye araya girdi Koç Lee, başını iki yana sallayarak. "Sanırım ikinizle baş etmek için zam istemek zorunda kalacağım."

Bu ikimizin de ona dönmesine sebep olmuştu.

“Ben iyiyim. Sorun onda,” derken aynı zamanda Ivan, “Onun suçu,” demişti.

Yaşlı kadın başını biraz daha sallarken yüzünde bahanelerimizden bıktığına dair bir ifade vardı. “İkiniz de profesyonelsiniz ve çoğunlukla yetişkin sayılırsınız...”

Çoğunlukla yetişkin mi sayılırsınız?

Koç Lee’yi yeterince iyi tanımadığım için alaycı yorumumu kendime sakladım.

“Bu işin fazlasıyla çalışma gerektireceğinin ikiniz de farkındasınız. Bu tartışmalarınızı, eğer üstesinden gelemeyecekseniz, akşam işimiz bittikten sonrasına saklayın. Boşa harcayacak zamanımız yok,” derken annemin bizden bıkmış usanmışken kullandığı ses tonunu kullanmıştı.

Çenemi kapalı tuttum.

Ivan öyle yapmamıştı.

“Ben profesyonelim,” diye mırıldandı.

Kadın ona sadece bakmakla yetindi. “Bu konu üzerine konuşmuştuk.”

Ivan da ona bir bakış attı ama kadın aynı şekilde karşılık vermişti.

Neredeyse gülümseyecektim... ta ki söylediklerini... ve söylemediklerini anlayana kadar. Ne halt üzerine konuşuyorlardı? Eğer partner olacaksak nasıl sürekli tartışıp atlatacaktık? Çünkü bu aslında kulağa çok mantıklı geliyordu. En büyük korkularımdan biriydi ama bunu kendime saklayabileceğimi biliyordum.

En azından çoğu zaman.

Kadın bana bakmak için başını çevirdi. “Jasmine, bu senin için bir sorun olur mu?”

Ivan’a bakmak konusunda kendime güvenemiyordum. O yüzden bakışlarım yeni koçumun üzerindeydi. Tanrım, bunu düşünmek bile tuhaf hissettiriyordu. “Sonrası için saklamak. İşte

bunu yapabilirim.” Muhtemelen bu kadar antrenman yapmaktan çok daha fazla zorlu olacaktı ama yapabilirdim.

“Ivan?”

Benim tarafıma bakıp bakmadığını bilmiyordum ama tek duyduğum, “Tamam,” diye homurdandığıydı.

“Yapıcı eleştiriler de sorun olmayacaktır,” diye bize sormak yerine söylüyordu.

Hadi canım, yapıcı eleştirileri kaldırabilirdik...

“Birbiriniz tarafından,” diye lafını bitirdi.

Bu sefer Ivan’a bakış attım ama o çoktan bana bakıyordu ve gözkapakları sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi kısılmıştı. Zaten zorla konuşuyorduk. Eskiden de öyleydi çünkü ağzımızı açıp birbirimize laflar yönelttiğimizde neler olduğunu biliyorduk.

Ama...

Daha iyi olmaya çalışıyordum ve olabilirdim. Çenemin işleri benim için batırmasına izin vermeyecektim. Hele ki gururumun. Onlara bu iş için her şeyi yapacağımı söylemiştim ve öyle de yapacaktım.

Bu hergele ile baş etmem gerekse bile.

O yüzden başımla onayladım çünkü başka ne yapabilirdim ki? Gelecekte bana istediğini verebileceği bir şeyi mahvetmeli miydim? Daha iyi şeylerin yolunu açmasının olası olduğu bir şeyi? O kadar da aptal değildim.

“Peki,” diye yakındaki tek erkekten keskin bir cevap geldi.

“Güzel, daha ilerlemeden bu işin bir anlamaya vardığına sevindim.”

Tekrar Ivan’a baktım ama o beni geçmişti bile. Çoktan bana bakıyordu...

Ve bundan hoşlanmamıştım.

Bana bakmayı kes, diye dudak hareketleriyle söyledim.

Hayır, diye aynı şekilde cevap verdi.

Koç Lee iç çekti. “Harika. Ben duymak zorunda olmadığım sürece dudak hareketleriyle istediğinizi söyleyebilirsiniz.”

Hayatımın üzerine yemin edebilirdim ki Ivan dudaklarını birbirine değdirmişti.

Ona vurmak istiyordum.

Sonra konuşmak için ağzını açtı. “Başlamadan önce fiziksel bir muayeneden geçmen gerekiyor.”

Ne? Ciddi miydi? Kahrolası sağlığımın en parlak zamanındaydım...

Kes sesini Jasmine. O kadar da büyük bir mesele değil. Belki de tam olarak parlak zamanımda değildim ama yaralanmalarımın hiçbiri fiziksel taramada çıkmayacaktı.

Çenemi kapatıp, *hı hı, tamam* dermiş gibi eğdim. Bu şans tekrar yakalamak karşısında ufak bir sağlık taraması neydi ki? Hiçbir şeydi işte.

“Bize söylemediğin, sonrasında ortaya çıkabilecek önceden oluşan yaralanmaların olmadığından emin olmak istiyoruz,” diye lafına yavaşça devam ederken sanki bütün bu konuşma ve durum ona pahalıya patlıyormuş gibi bir surat yapıyordu.

Bu ukala boğazıma dayanmıştı ve hiçbir yere gitmiyordu. Özellikle eli boynundan yukarı çıkararak ortaparmağıyla burnunu kaşırken... Hödük. “Sağlık taraması isterken kilomu veya kolesterol seviyelerim yerine bunu istediğini anlamıştım,” diye mırıldanırken daha agresif bir şey söylemeden önce kendimi durdurdum.

Görünüşe göre ukala olma sırası ondaydı. “Kilondan bahsetmişken...”

Hayır bunu yapamazdı.

Koç Lee, onu işaret etmek için elimi kaldırmaya başladığım an boğazını temizledi. Ortaparmağımla hem de. “Pekâlâ,” diye gergin şekilde söyledi. “Lütfen odaklanalım. Daha bunu yeni konuştuk. İmzalaman gereken bir anlaşma oluşturacağız Jasmine. Onun dışında antrenmanlar haftada altı gün, günde iki defa olacak. Bu sorun olur mu?”

Kilom hakkında bir şey söylemek üzere olan aptaldan bakışlarını çekmek bütün kontrolümü gerektirmişti. Yutkunup kadına odaklanırken burun kanatlarımın hareket ettiğini hissedebiliyordum. “Sorun değil.” Yeni sezon başlamadan önceki altı ayda, yapabileceğimiz bütün antrenmanlara ihtiyacımızın olduğunu söylemesine gerek yoktu. “Hangi saatler?” diye sorarken elimle bilekliğimi döndürüyordum.

Oturduğu yerde kıpırdanırken cevap veren Ivan olmuştu. “Sabahın dördünde LK’de dört saat, öğleden sonra saat birde ise üç saatlik bir antrenman.”

Kahretsin.

Bu bana çalışacak sadece dört saat bırakıyordu ve buna bile ucu ucuna yetişebilecektim ama işimi bırakamazdım. Bırakmayacaktım. Belki de boş günlerimde arada sırada vardiya alabilirdim. Bu işi yürütebilirdim. Bir şekilde.

Söylediği bir şeyi anlamadan önce başımla onaylamayı başarmıştım. “LK’de dedin. Başka yerlerde daha fazla antrenmanlar mı olacak?”

Koç Lee, Ivan’a yönelttiği bakışlarını gizlemeye bile çalışmadı. Beni tekrar gergin hale sokan türde bir bakıştı. Sırlardan ve gizli bakışlardan nefret ediyordum. Bu surat ifadelerinin ne olduğunu sormak istiyordum ama beklemeye karar verdim. Sabır. Sabırlı olabilirdim. Eğer çok zorlarsam.

Neyse ki beni daha fazla bekletmemişti. “Bizimle takıma katılmadan önce güçlü ve zayıf taraflarını tartıştığınızı anlıyorsun değil mi?”

“Evet.” Benim hakkımda konuşmalarından hoşlandım mı? Hayır. Ama bu işin bir parçasıydı ve bu konuda onları suçlayamazdım. Çaresizliğin bu noktasına gelmeden önce ben de aynı-sını yapardım.

“Güçlü bir atletsin Jasmine,” diyerek konuya girdi ve ben de ağzından eninde sonunda çıkacak övgü dolu olmayan sözlerin altından kalkabilmem için kendimi hazırladım. Koçlar böyle ya-

pardı. Kötü olduğun her şeyi parçalara ayırıp sana düzeltmende yardımcı olurlardı. En azından hedef buydu. “Her zaman mükemmel bir potansiyelin olduğunu düşünmüştür...”

Ağzından bir ‘ama’ çıkmak üzereydi. Hissedebiliyordum. Biri size övgü yağdırdığında her zaman bir ‘ama’ olurdu.

Belki de sorun bendeydi.

Yüzümü ifadesiz tuttum ama istediğimden biraz daha zorluydu.

“Ama sonraki seviyeye yükseltebilmek için üzerinde çalışacağın bazı şeyler var, özellikle şovmenliğin konusunda. Öncesinde Galina ile konuştum ve bale konusunda ciddi bir eğitiminin olmadığını onayladı. Paten kayışının buna çok yararlı olacağını düşünüyorum.”

Galina ile ne zaman konuşmuştun?

“Ivan’ın geçmişte çalıştığı bir eğitmenle, birkaç kötü alışkanlığa ince bir ayar çekmek için bire bir eğitim görmeni istiyoruz...”

Kötü alışkanlıklar mı?

“...ve çoktan iyi olduğun ama daha iyi olabileceğin şeyleri geliştirmek için çalışmanı istiyoruz. Onun dışında Ivan ile aynı zamanlarda dersler alacaksın. Her zaman iyileştirilecek şeylere yer vardır. Eminim bu konuya aşinasın.”

Ciddi bir bale geçmişim olmadığı için asaletim olmadığını kendimi iyi hissetmem için mi söylüyordu? Ivan’ın yaptığını bilmiyor değildim. Karina sadece artistik paten derslerini on dört yaşına kadar almıştı ki biz bu şekilde tanışmıştık ama öncesinde ve sonrasında dansa odaklanmıştı. Ayrıca Ivan’ın hareketlerinde, sadece eğitim çavuşunun kalbine sahip bir bale eğitmeninden gelebilecek asil ve zarif bir şey vardı. Parası vardı. Birinin ona bilmesi gereken her şeyi öğretmesini karşılayabiliyordu.

Annem haftada birer saatlik iki grup dersini karşılayabiliyordu ve yıllarca ben de bunu yaptım. Bu konuda özür dileyecek değildim. Bu işin yürümesi için elimden geleni yapacağımı söylemiştim. O yüzden tek söylediğim, “Tamam,” oldu.

Koç Lee'nin dudaklarının kenarı bir anlığına gerildikten sonra ifadesi tekrar normale döndü. "Güzel. Yarın arayıp planında hangi saatlerin sana uygun olduğuna bakarız. Ivan pazartesi ve cumartesi sabahları saat dokuzdan on bire kadar derslere katılıyor. Bu bir sorun olur mu?"

Olurdu ama üstesinden gelmek zorundaydım. İşimi bırakıp striptiz yapmaya başlamak zorunda kalacaktım. Yüce Tanrım. "Hayır, problem değil." Bir anlığına mideme kramp girdi ama bu hissi kenara atıp önemli olan şeye odaklandım. "Aynı zamanda esnekliğim üzerinde çalışmak için haftada bir gün pilates derisi alıyorum. Derslere devam etmeyi planlıyorum."

"Güzel, yapmaya devam et," diye kadın yavaşça başın sallayarak cevapladı.

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Sezonun nasıl görünmesini istiyorsun?" diye sordum.

Cevaplayan Ivan oldu. "*Discovery Series, Major Prix*, ulusal ve dünya yarışmalarına katılacağız." Gözünü kırttı. "Geri kalanını atlayabiliriz."

Kafamda matematiği yapıp yarışacağımız yedi ayrı etkinlik olduğunu fark ettiğimde gerginlik hissiyle yutkundum. Bu en az sayıydı. *Discovery*'de iki ya da üç yarışma vardı. *Major Prix* 'te üç yarış vardı, o da eğer finale kalırsak. Sonra ulusal ve dünya yarışmaları için birer kere yarışacaktık.

Para. Para. Para. Ve biraz daha fazla para.

Ama umurumda bile değildi. Kazanmamız için daha fazla şans vardı.

Ya da başarısızlığa uğramak için, diye kafamdaki olumsuz ses fısıldadı, ta ki bir köşeye öteleyene kadar. Bu şekilde düşünmeye bir son vermeliydim. Daha önce bana bir yararı olmamıştı ve asla olmayacaktı. Bu kadar erkenden heyecanlanamazdım.

"Tamam," diye zorla söylerken yine başımı salladım. Göğsümde hoşlanmadığım o gerginlik hissi vardı.

Koç Lee çenesini eğdi. "Artık her şey konuşulduğuna göre, yarın başlayabilir misin?"

Yarın mı? Lanet olsun.

Sesimin çok yüksek ve tiz çıkıp şu anda hissettiğim duygu yoğunluğunu ele vereceğinden korkarak çenemi kapalı tutup başımla onaylamaya karar verdim. Bugün patronumla konuşmam gerekiyordu. Vay canına.

“Bu kadar mı? Yeteneğimi sınamak istemiyor musun?” diye emin olmak için sordum.

“Bu kadar,” diye onayladı. Koç Lee’nin yüzündeki ifade tam olarak gülümseme sayılmazdı ama... memnun görünüyordu. Elini bana doğru uzattı ve ben de tuttum. “Güzel. Yarın işe başlayacağız o zaman. Sağlık taramanı bugün planlayıp nereye, saat kaçta gitmen gerektiğini bildiririm.”

“Yarın,” diye nefesimi vererek onaylarken göğsümdeki yükün bir anlığına kalkıp tekrar çöktüğünü hissettim. Üzerimde bir yük hissederek elimi yana çekerken bütün süreç boyunca Ivan’ın oturduğu yere döndüm. Yerinden oynamadı. Dirsekleri hâlâ dizlerinin üzerindeydi, elleri bacaklarının arasından sallanıyordu ve dikkati hâlâ üzerimdeydi. O uzun, köşeli çene hizası sertleşmişti. Yeterince gördüğüm bir yüz ifadesiydi.

Önümüzdeki yıl boyunca çok fazla göreceğim bir tanesi olacağına dair içimde bir his vardı.

Önümüzdeki yıl. Kahretsin.

Koç Lee’ye bunun üstesinden gelebileceğimizi ya da birbirimize katlanabileceğimizi söylemişim ve geri adım atacak veya sözümü geri alacak değildim. Bu işi kendim için mahvetmeyecektim. İyi insan ben olabilirdim... ve bu şekilde düşünmek yüzüme bir gülümseme kondurdu.

Bir anlığına tereddüt ederek elimi ona doğru uzattım.

Öylece havada kalmıştı. Bir saniyeliğine. İki saniyeliğine. Üç saniyeliğine.

Üç saniye daha fazla geçerse ona tokat atacaktım.

Ivan ayağa kalkarak, benden birkaç santim daha uzun duran heybetine ulaşırken beni izliyordu... ve ilk defa elini ellerimin arasına koydu.

Gözleri benimkilerle birleşti ve ben de aynı şeyi düşündüğüm için ne düşündüğünü biliyordum.

Yıllar önce bir kere, sadece bir kere, bir atlayış sonrasında çok kötü düştüm. Aynı zamanda benimle buz pistindeydi. Buzda öylece uzanıp süprüntüleri gözlerimden uzaklaştırarak nefes almaya çalışıyordum çünkü beynim bile buza o kadar sert vurduktan sonra ağrıyordu. Bu hödük bir sebepten yanıma kadar kaymıştı. Elini bana doğru uzatırken yüzünde bir sırtışla yukarıdan bakıyordu.

Aklım çalışmıyordu. Tek gördüğüm uzatılan bir eldi, o yüzden tutmaya çalıştım. Tam bir aptal gibi.

Ivan elini geri çekip daha fazla sırtarak beni öylece bırakmadan önce parmaklarım onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. Buzda. Beni öylece bıraktı.

Hödük.

O yüzden parmaklarımı elinin etrafına sarmam bir dakikamı almıştı ve süreç boyunca ona bakarak en kötüsünü beklediğim için kendini suçlayabilirdi. Ama hiçbir şey olmadı. Avuç içleri soğuk ve genişti. Parmakları düşündüğümden uzundu. Bir-birimizin etrafında dolandığımız onca yıllar boyunca ailesinin evinde geçirdiğim bir Şükran Gününde yanımda oturup dua için elimi tutması gerektiği zaman dışında ellerimiz birbirine hiç dokunmamıştı. Üç dakika boyunca ellerimizi olabildiğince sıktık, ta ki parmaklarım beyaza dönünce Karina onu masanın altından tekmeleyene kadar.

Eğer bir şey söylememi bekliyorsa, çok beklerdi çünkü ona söylemem gereken hiçbir şey yoktu. Tamam, belki de yine derinlere dalmamıza sebep olacak aptalca bir şey söylememek konusunda kendime güvenmiyordum. Görünüşe göre onun da bana söylemesi gereken bir şey yoktu. Bana uyardı.

Artistik buz patenine dair güzel olan şey buydu. Konuşmak zorunda değildin.

Ivan parmaklarımı sertçe sıktı.

Ben de karşılığında elimden geldiğince sıktım.

Beşinci Bölüm

Düşürülmenin ne kadar acı verici olduğunu unutmuştum.

“İyi misin?” diye Koç Lee’nin sesi... bir yerlerden geldi.

Öylece uzanırken gözlerim kapalıydı ve tarihin bir kısmında dünyanın yastıklı minderlere ihtiyaç olduğuna karar verdiği gerçeğine minnettardım. Çünkü o minder olmasaydı, birkaç santimetre kalınlığında olsalar bile, hayatımda olduğundan üç kat daha fazla kemik kırmış olurdum.

Ama yine de.

Kahretsin.

Nefes almaya çalıştım ama acısına bakılırsa, ciğerlerim hâlâ Ivan’ın elinin kayması veya ne halt olmuşsa o yüzden şoktaydı. Beni havada 2 metre yükseklikten kahrolası sırtıma düşürmekle sonuçlanmıştı.

Kahretsin.

“Ben iyiyim,” diye kısmen fısıldayıp, kısmen hırıldarken bir kere daha nefes almaya çalıştım ama yeterli olmayacak şekilde ufacık bir nefes alabilmişim.

Yutkunarak bir nefes daha almaya çalıştım ama omurgam, “Henüz değil, salak,” demeden önce yarım nefes alabilmeyi başarmıştım. Çıplak topukları mı minderde sürükleyip ayaklarımı zemine yerleştirdikten sonra bir nefes daha almaya çalışırken bu sefer daha başarılı olmuşum. Neyse ki kaburgalarım kırılmamıştı. Bir diğer iyi haber ise, en azından beni buzda değil de

burada düşürmüştü ki vurduğunda betona düşmekle aynı hissi veriyordu.

Tekrar yutkunup bir nefes aldım ve bu sefer işler yolunda gittiğinde kendime bunun bir hiç olduğunu hatırlattım. O kadar da değildi en azından.

Gözlerimi açıp hemen beni yukarıda tutan kocaman elleri gördüm. Yalpalayan ve beni yere düşüren ellerin bana uzandığını gördüm.

Bir anlığına bana uzattığı yardım elini tutmayı düşündüm ama sonra aynı şeyi yaptığı diğer zamanı hatırladım. Başım la reddederek kendi başıma kalçama doğru yuvarlandım. “İyiyim,” diye mırıldanırken sadece yüzümü buruşturuyordum.

“Biraz zamana ihtiyacın mı var?” diye minderdeki pozisyonundan sordu Koç Lee, Dizlerimin üzerine durup ayağa yavaşça kalkarken sırtımın birazcık acımasına sebep olan birkaç nefes aldım. Yarın acısını hissedeceğim kesindi.

“Ben iyiyim. Hadi bir kere daha yapalım.” Başımı geriye doğru yaslayarak düşüşümün benden çaldığı bir nefesi daha alırken onu el hareketimle uzaklaştırdım. Nefes alışlarım tekrar kontrol altında ve devam etmeye hazırken dört saattir yeni partnerim olan adam la yüzleşmek için döndüm.

Dört saattir.

Sabahı temel hareketleri yaparak geçirdik ve bunu derken en basitlerden bahsediyordum. Dün akşam, çoğunlukla önümüzdeki sabahın, ilk antrenmanımızın getireceklerinin beklentisiyle pek iyi uyuyamamıştım ama uyandığımda hazırdım.

Sabahın dördünde buz pistinin yanında bulduğumuzda çoktan sol elimin üzerinde siyahla SOL, sağ elimde ise kırmızıyla SAĞ yazıyordu. İkimiz de tek başımıza ısındık. Koç Lee bizi yan yana paten kaydırma turlarıyla... saatlerce çalıştırdı. Hepsi beraber ritmimizi bulmak içindi. Onun bacakları benden daha uzundu ama ikimiz de Koç Lee'nin düzeltmelerine kulak verip çenemizi kapalı tutmamız işe yaramıştı. O kadar ayaklarımızı

odaklanmakla meşguldük ki birbirimizin yüzüne bile baktığımızı sanmıyordum... ve sadece birkaç sefer ellerime bakmak zorunda kalmıştım.

Koç Lee el ele tutuşup hepsini yeniden yapmamızı söylediğinde biz de yaptık. Sonra defalarca doğrusunu yapana kadar el ele tutuşup bırakmıştık. Ufak adımlardı ama önemliydiler. Eğer yetenek sınaması yapmış olsaydık, üstesinden gelmiş olacağımız şeylerdi.

O yüzden işe gittikten ve patronuma bundan sonra daha az vakitler çalışmam gerektiğini açıkladığımı takip eden öğleden sonrasında buz pistine geldiğimde Koç Lee bize minderde kaldırmalar üzerine çalışmamızı söyledi ve biraz daha ilerlemek için çok fazla hevesliydim.

En azından beni yukarıda taşıırken karnımın aşağısındaki, kasiğimin hemen üzerindeki ellerinin tutuşu tuhaf olana kadar... kolları bir seksen beşlik boyunun üzerinde kilitlerken ben de bacaklarımı birleştirip uzatırken sırtım kıvrımlı bir hal almıştı ve başımı yukarıda tuttum. Eski partnerimle binlerce defa yapmıştım.

Ama düşmenin ne kadar acılı olduğunu unuttuğum gibi her partnerin tutmayı sevdikleri farklı tarzları olduğunu unutmuşum. En azından bana böyle söylenmişti. Kısa ve berbat giden ikili kariyerimde sadece bir partnerim olmuştu.

Belki de Ivan'ın son partnerinden daha kiloluydum.

“Ellerini nereye koyduğuna bakayım, Ivan,” diye seslendi Koç Lee. “Sonra olabildiğince yavaşça kaldır ki Jasmine’in hareketlerini de görebileyim.”

Başımla onaylayarak tam önünde pozisyonumu alırken kendimi Ivan'a bakmaya zorladım. Üzerine oturan gri bir eşofman ve yepyeni gibi görünecek kadar beyaz bir tişört giymişti. Saçları taranmıştı ve her zamanki gibi mükemmel bir şekilde ayrılmıştı. Eşofmanlarının içinde gerçekten antrenman yapmaktan çok fotoğraf çekimi yapmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Çenesini boğazına çekip bana neredeyse şeffaf gibi görünen gri mavi gözleriyle yukarıdan bakarak, ‘*hadi yapalım,*’ dermiş gibi başıyla onayladı. Şimdiye kadar birbirimize tek kelime etmemiştik. Dudak hareketlerini bile kullanmamıştık.

Henüz. Ben de çenemi boğazıma doğru çekerek, ‘*hadi yapalım,*’ dedim. Böylelikle biz de yaptık. Elleri fazla erkeğin dokunmasına izin vermediğim bir yerde pozisyon alarak işe giriştik.

Beni kafasının hizasında tuttuğu anda bir şeyin yerinde olmadığını hemen fark etmiştim ve ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Koç Lee, sanki aklımı okuyormuş gibi.

“Avuç içleri tuhaf,” dedim ona hemen, tekrar yere düşmemek için çok fazla kıpırdanmamaya çalışarak.

“Bende yanlış olan bir şey yok,” diye altımdayken iddia etti Ivan, tahmin ettiğim gibi sesi hakarete uğramış gibi çıkmıştı.

Gözlerimi devirdim. Saçma sapan konuşmayacağıma dair söz vermiştim ve bu özellikle beni göremediği anlarda gözümü deviremeyeceğim anlamına gelmiyordu. “Tuhaf hissettiriyor.” Kaldırışı beni olabildiğince yukarı çıkarmıştı ve düşmeme izin verdiğindeki pozisyondaydım. Karnımı içime çekip dişlerimi gıcırdatırken ağırlığımı avuçlarım ve parmaklarım arasında hareket ettirmeye çalışırken kol kaslarımı geriyordum. Bunu yapabiliirdim.

“Ne yaptığımı biliyorum,” diye altımdaki aptal ilan etti.

“Zamanla alışırım,” dedim Koç Lee’ye, Ivan’ı duymamış gibi davranarak.

“Kızı yere bırakarak tekrar dene,” dedi kadın.

Ivan da dediğini yaparak beni çok hızlı ve olabileceği kadar dikkatli bir şekilde yere indirmişti. Şerefsiz. Ona kötü bir bakış attım ama Koç Lee’ye bakmakla fazla meşgul olduğu için fark edememişti.

Tekrar denedik.

Defalarca tekrar ettik.

Önümüzdeki üç saatte tek yaptığımız bu olmuştu. Kalkışın girişini artık tuhaf hissetmeyene, Ivan ile kollarımız yorgunluktan titreyene kadar defalarca tekrar etmiştik. Omuzlarımız sızlıyordu ve Ivan'ın omuzlarının nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama ikimiz de şikâyet etmemiştik veya mola istememiştik.

Saat dörde geldiğinde varlığını unuttuğum karın kaslarım yorulmuştu ve yarın karnımda kocaman bir morluğun oluşacağından son derece emindim.

“Bir kere daha ve günü sonlandıralım,” dedi Koç, Ivan ile çalıştığımız çemberden birkaç adım ötede minderde bacak bacak üstüne atarak otururken. Ben kafasının üzerindeyken Ivan'ın yürüdüğü noktaya daha gelememiştik bile. Sadece aynı kaldırışı yapıyorduk.

Ivan'ın elleri pozisyon aldığı zaman öne eğilmeden önce bir adım geri atarken başımı kaldırmadım. Beni yorgun olduğunu bildiğim halde biraz fazla hızlı, biraz kolayca ve istikrarlı şekilde kaldırdı. Tekrar ayaklarımın üzerinde durup, karın kaslarımdan gelen acıyı yüzümü buruşturarak sineye çekmeden önce her şey yirmi saniye sürmüştü. Yarın ölmek için düşünmekten hemen sonra çantamdaki arnika ilacını uygulamam gerekiyordu.

“Bu akşam karnına buz tut, Jasmine. Acı içinde olmanı göze alamayız,” diye neredeyse iki ayağım da yere indiği anda seslendi Koç Lee. Ona bakarak başımla onayladım. “Bugün güzel çalıştınız.”

Öyle miydi? İçimde bir kısım daha iyi geçebileceğini ya da en azından daha hızlı olabileceğini düşünüyordu ama karşılaşma yapabileceğim bir şey veya biri yoktu. Duyguların altında boğulmama göz yummayacaktım. Yavaş yavaş ilerleyecektim. Bunu biliyordum. Kocaman bir merdiven oluşturana kadar, basamak basamak ilerleyerek ufak adımlar atacaktık.

“Dinlen, gereken her yere buz tut. Seninle yarın görüşürüz,” diye seslendi kadın. Deneyiminden Ivan'ın sezonu bittikten sonra odaklandığı genç artistik patenciler olduğunu biliyordum. Lee'nin arkasını dönmesini izledim ve böylece ortadan kaybolmuştu.

Pekâlâ.

Ben de etrafta takılarak konuşmak istemiyordum.

Kendi kendime kaşlarımı kaldırarak ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeleyerek fırlattığım yere yöneldim. Koca odadaki sessizlik tuhaftı. LK'deki herhangi bir patencinin bedava kullanabileceği birkaç farklı antrenman alanından biriydi. Belimi bükerek çoraplarımın ikisini de kapıp teker teker giyerken parlak pembe boyalı baş ayak tırnağımda bir çizik olduğunu fark ettim. Bu akşam eğilmek beni parçalara ayırmazsa belki onları tekrar boyayabilirdim. Renk özellikle bu yeni antrenman planıyla birkaç günden fazla dayanmıyordu ama tırnaklarımı boyamayı seviyordum. Kendim yapmaktan çok pedikür yapılmasını seviyordum ama bu tekrar olamayacaktı.

En azından bir yıl boyunca.

Arkamdan derin bir iç çekiş duyduğumda sadece ayaklarımı ayakkabımın içine sokacak kadar doğrulmuştum.

Onu duymamışım gibi davrandım.

Ama derinden ve bariton ses tonunda söylediklerini duymamış gibi davranamayacaktım. “Bu iş önümüzdeki yıl bittiğinde sana başka bir partner bulmada yardımcı olmamı istiyorsan bana güvenmen konusu üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

Ve... ellerimde ayak bağcıklarıyla duraklayarak omzumun üzerinden baktığımda Ivan'ın onu en son gördüğüm yerde durduğunu gördüm. Çıplak ayakları minderin ortasındaydı. Ama bu sefer elleri kalçalarının üzerindeydi ve bana odaklanmıştı. “Ne var?” diye kaşlarımı çatarak sordum.

Ivan'ın çene kemiği boyunca olan kası seğirdi. “Eğer. Sana. Başka. Partner. Bulmada. Yardımcı. Olmamı. İstiyorsan. Bana. Güvenmen. Konusu. Üzerinde. Çalışmamız. Gerekiyor,” diye ukala kendini tekrar etti.

Gözlerimi kırıştırdım. Eğer gözlerim seğirmişse, isteyerek olmamıştı. Lee ortada yoktu değil mi? Sadece antrenman boyunca söylediklerimize dikkat edeceğimiz üzerine anlaşıştık. De-

ğil mi? “İlk. Söylediğinde. Seni. Duydum,” diye cevap verirken onun gibi aheste aheste söylemişim. “Bunu. Söyleyerek. Ne. Demek. İsteddiğini. Bilmek. İstiyorum.”

“Diyorum. Ki. Bana. Güvenmen. Gerekıyor. Yoksa. Bu. İş. Olmayacak.”

Adi şerefsiz. *Sakin ol, Jasmine. Onunla normal konuş. İyi insan sen ol.*

Ama olamazdım. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

Gözlerini kırptıştırıp kaşlarını kaldırma ve omzunu silkme sırası ondaydı.

“Daha bir gün oldu ve şimdiden yardım etmemek konusunda beni tehdit mi ediyorsun?” diye sorarken her sözcüğü vurgulayarak söyledim.

“Tek dediğim bana güvenmezsen bu iş iyi sonlanmayacak. Bunu sen bile biliyorsun,” dedi.

Gözlerim seğiriyordu ve yemin olsun ki parmaklarım birinin saçını çekme ihtiyacıyla sızlıyordu. “Beni yere düşürdün.”

“Bir kere oldu ve bu son defa da olmayacak. Bunu biliyorsun,” diye bahane uydurdu.

Ona gözlerimi kırptıştırdım. Bunu biliyordum. Aksini de beklemiyordum.

Ama...

Düşmeme izin veren yine de oydu.

Ivan gözlerini kırptıştırdı. “Bilerek yapmadım.” Evet, ona pek de inanmamıştım ve bunu bekliyor olmalıydı çünkü başını iki yana sallarken o mükemmel bir şekilde düz burnunun ince burnun delikleri genişlerken kendini tekrar etti. “Yapmadım.”

Tek kelime etmedim.

“Benim partnerimken seni incitmeyi riske etmeyeceğim,” demeye çalışmadan önce yanakları gerildi.

“Bu oldukça teselli edici oldu.”

Yanağı seğirdi.

“Sana yeterince güveniyorum,” derken yalancı, yalancı, yalancı lafı boğazımın gerilerini gıdıklamaktaydı. “Sadece beni tutuş şekline alışık değilim.” Yıllarca aşağılık herif dediğim birine güvenmem zordu ama...

Dilinin ucunu yanağının iç kısmında gezdirdi ve o buz mavisi gözlerini kısarak bana baktı. Ona dair kahrolası her şey kusursuz olmak zorunda mıydı? “Berbat bir yalancısın, bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu.

“Adi bir yalancı sensin,” dedim kendimi durduramadan.

Başını iki yalana sallayınca kapkara saçlarından hiçbirinin oynamadığını fark ettim. “Kazanmamız için ne gerekirse yapacağınızı sen söyledin, değil mi?”

Yavaşça başımla onayladım.

Tek kaşını kaldırdı. “Ben de sana sorunun ne olduğunu ve düzeltmen gerektiğini söylüyorum.”

Aman Tanrım. “Daha bir gün oldu. Ayrıca sana sorunun ne olduğunu söyledim. Elini yerleştirme şeklin tuhaftı.”

“*Elimi yerleştirme* şeklim tuhaf değil.”

“Öyle,” diye kendimi tekrar ettim.

Gözlerini kırıştırdı. “Daha önce hiç kimse şikâyetçi olmamıştı.”

Ben de karşılık olarak gözlerimi kırıştırdım. “Muhtemelen kimsenin şikâyet edecek cesareti yoktu,” dedim ona. “Buna alışacağım. Eminim doğru yapıyorsunuzur...”

“Yapıyorum. Çıkarken vitrindeki ödüllere bakmak ister misin?” diye sordu hödük.

Nefesimi verip bileğimi silkeledim... çünkü biraz acıyordu, onu çoktan yumruklamak istediğimden değildi. Hayır. “Her gün girip çıkarken onları hayran hayran izliyor musun? Her pazar günü cilalıyor musun? Ufak bir öpücük filan veriyor musun?”

Ivan ağzını açıp sonra kapadı.

Gülümsedim. “Üstesinden geleceğim.”

Gözlerini kırptırdı. “Problem senin alışman değil. Bana güvenmiyorsun. Hissedebiliyorum.”

“Beni bilerek düşürmemen konusunda sana güveniyorum,” dedim yavaş bir şekilde, bu işin gidişatından hoşlanmamıştım. “Sanırım bunu en kısa zamanda öğrenmek isteyeceksindir. Zaman kaybetmek istemezsin.”

“Hadi canım Sherlock,” dedi yavaş bir şekilde, bu omurgamın birden dikleşmesine sebep oldu.

“Bak şeytan, antrenman yaptığımız altı saat boyunca sana güvenmemi nasıl bekliyorsun?” diye kendimi durduramadan patladım.

Bu sadece tartışırken yüzünde gördüğüm o tuhaf, sevinçli te-bessümün belirmesine sebep olmuştu. “Biliyordum.”

“Hadi canım sen de Sherlock. Beni bilerek düşürmeyeceğini biliyordum ama benim ne yapmamı istiyorsun? Birbirimizden hoşlanmıyoruz. Kendime ne söylersem söyleyeyim, sürekli arkamı kollamamanı bekliyorum.”

Kaşını kaldırdı ve birbirimizi sevmediğimiz gerçeği üzerine itiraz etmediği gözümünden kaçmamıştı. “Öyle yapmalısın. Lee bunu bir yıl içinde yapabileceğimizi düşünüyor. Ben de bir yıl içinde yapabileceğimi biliyorum...”

Gözlerimi devirdim çünkü bu kadar sürede herhangi bir şeyi yapabileceğini veya üzerinde uzmanlaşabileceğini düşündüğünden emindim.

Tamam, belki ben de kendi hakkımda böyle düşünüyordum ama daha farklıydı. Sebepsiz yere hödüklük yapmıyordum ve sadece bir insana karşı böyleydim.

“Ama bunu aşmamız gerekiyor ve kısa sürede yapmalıyız. Benden önceki aptal yüzünden bana güvenmediğinden kuşkulanıyordum. O zaman benden ne istiyorsun? Ya da oraya gelebilmek için ihtiyacın olan nedir?”

Bu sefer göz kırptırma sırası bendeydi çünkü bu kahrolası insan kimdi? *İhtiyacın olan nedir?* Bu da neydi şimdi? Neden Paul konusunu açıyordu?

Beni hazırlıksız yakaladığı yüzümden anlaşılmış olmalıydı çünkü iç çekti. “Bütün gün seni bekleyemem.”

Aman Tanrım. “Ben de öyle.” ‘Adi herif’ diye eklememiştim ama içimden düşünmüştüm. “Bak, bilmiyorum. Sana aklımın beni bilerek düşürmeyeceğini bildiğini söyledim ama geri kalanım sana güvenmiyor. Bir hafta önce güven düşüşünde⁵ bile beni tutmana güvenmezdim. Bunu nasıl düzelterceğimi bilmiyorum.”

Ivan gözlerini kırıştırdı. “Benim ilk defa yeni bir partnerim olmuyor. Bu iş sadece bir yıllığına olacak. O yüzden hadi bir yolunu bulalım. Söz vermemi mi istiyorsun?”

“Beni güven düşüşünde tutacağını söylemediğini fark ettim.”

“Tutmazdım.”

Kahrolası biliyordum.

“Dünü unut, bugüne bak Köfte. Seni bilerek incitmeyeceğime dair söz vermemi mi istiyorsun?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Sözünü mü? Yıllar boyunca bana söylediğin sözleri hatırlıyor musun?”

Çenesi sertleşerek mükemmel bir şekilde yontulmuş yüzünün gerilmesine sebep olmuştu.

“Tam da düşündüğüm gibi.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Lee düzeltmek için ne yaptığımı soracak. Ona yapmam gereken her şeyi yaptığımı söylemek istiyorum. Söyle bana.”

Ona söylemek mi?

Bakışlarımı yana çevirdikten sonra ona döndürdüm. “Bana utanç verici bir şey söyle.”

Tereddüt bile etmedi. “Hayır.”

5 Güven düşüşü, bir kişinin kasıtlı olarak kendilerini bırakmasına izin veren ve grup üyelerine kendilerini yakalamalarına güvendiği bir ekip oluşturma çalışmasıdır. Güven düşüşünün birçok çeşidi vardır. (ç.n.)

Eğer karşımdaki ondan başka biri olsaydı gülebilirdim. “Hıhı. Şimdi güven sorunu olan kim, hödük?” Başımı iki yana salladım. “Endişelenmene gerek yok. Üstesinden geleceğim. Her şey yoluna girecek. Buna senden daha çok ihtiyacım var. Her şeyin düzelmesi için bir yolunu bulacağım.”

Öyle olmalıydı.

“Pekâlâ.”

Bakışlarımı yere çevirerek ayağa kalkmadan önce bağcıklarımı bağlamayı tamamladım. Tanrım, gerçekten bu akşam kendime buz tutmam gerekiyordu. Belki de komple buz banyosu yapmalıydım. Siktir. Onları hiç de özlememiştim.

O kadar da gerilmiş olduğunun farkına varmadığım omuzlarımı oynatırken Ivan’a baktığımda bir ara yerinden oynayarak ayağını terlik bot gibi görünen bir şeyin içine sokmakla meşgul olduğunu gördüm.

Her neyse. Eve gitmek istiyordum.

Kapıya doğru bir adım atınca tereddüt ettim. Artık partnerdik. Bir yıllığına. Daha iyi olabilirdim. Olacaktım. O yüzden omzumun üzerinden bakarak seslendim. “Görüşürüz.”

Sonuna bir isim bile eklememiştim. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Hödüğün cevap vermeyeceğini anlamadan önce belki iki saniye bekledim. Kapıya yönelirken kendime bir şey dememesinin bir önemi olmadığını söylüyordum. Ne halt bekliyordum ki? Gerçekten arkadaşça davranmasını mı? Bunun ne olup olmadığının farkındaydım.

Çoktan dile getirmişti. Bir yıllıktı. Elimizde olan bundan ibaretti.

Sorunu halledebilmemiz için bunu benimle konuşmayı çok istiyordu.

En azından en iyi iş kararlarını vermesi konusunda ona inanıp güvenebilirdim.

Ona güveniyor muydum? Asla. En azından yeterince güveniyordum. Önemi olan konularda güveniyordum.

Antrenmandan gevşeyen taytımın bel kısmını yukarı çekip omuzlarımı esneterek karnımı düşündüğüm kadar acıyor mu diye içime çektim. Aynen öyleydi ve bir markete uğrayarak iki poşet buz almaya karar verdim. Buz banyoları resmen bir işken-ceydi. Ondan daha fazla nefret ettiğim çok az şey vardı ama... acı içinde olmaktan çok daha fazla nefret edecektim. Sadece biraz güçlü olup üstesinden gelmeliydim.

Ama yine de kemiklerim düşüncesinden bile sızlamaya başlamıştı.

Kendimi korkak gibi hissetmeme sebep olan omurgam boyunca dolanan titremeyle koridor boyunca olabildiğince hızla yol aldım. Eve ne kadar hızlı varırsam o kadar iyiydi. Hâlâ anem ve Ben ile bir sinema gecesini araya sıkıştırabilirdim.

Bu sabah beraber paten kaydığımızda insanlar çok fazla şaşır-mış görünmüyorlardı ama bunun insanların sabahları umursamayacak kadar kendilerine odaklandıklarından olduğu kanısına varmış-tım. Konuşacak olan diğer insanlar, öğleden sonrakilerdi.

Eğer çoktan anneme bu durumu söylememiş olsaydım, bir şekilde öğrenmiş olacaktı.

Ağabeylerime, ablalarım önceden söylemeyecektim. Çoğunlukla bazı şeyler üzerine akıllarını kaybedip afra tafra yapımlarından hoşlandığımdan bunu yapıyordum. Beni güldürüyordu. Ayrıca umursamaları beni mutlu ediyordu.

Yürürken omuzlarımı oynatıp tekrar eski hallerine döndürmeye devam ettikten sonra bir başka koridora doğru dönerek durdum. Çünkü holün sonundaki kapıların orada çok iyi tanıdığım, ama o kadar da tanıdık olmayan biri vardı. Galina ve benim yerime geçirdiği kız. Vücut dilinden Galina'nın sinir olduğunu anlayabiliyordum. Nasıl görüldüğünü bilecek kadar yıllar boyunca ona yeterince çektirmiştim.

Kızın yanaklarını ovuşturma şeklinden ağladığı anlaşılıyordu.

Beni asla ağlatmamıştı ama anlamayan diğer insanlara nasıl yapabileceğini görebiliyordum.

Holde ilerlemeye devam ederken kulaklıklarımı bulup onları duyamıyormuşum gibi davranabilmek adına çantamın yanımda olmasını diliyordum. Böylelikle Galina'nın genç kızla fısıltıyla konuşmasını görüp duyabilirdim ama sadece Rus aksanının bazı parçalarını kapabilmiştim. Beklentiler, hedefler ve pes etmemek adına bir şeylerdi.

İkisi de dönüp bana baktıklarında muhtemelen koridoru yaralamıştım.

"Yozik," diye önceki koçum gergin bir şekilde başını sallayarak beni selamladı.

"Galina," dedim bakışlarımı diğer kıza çevirip muhtemelen diğer kadına aynen benzeyen bir şekilde ona başımla selam vermeden önce. "Latasha."

"Merhaba," diye genç kız beni selamladı. Başını eğerken sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Belki gözlerini göremiyordum ama bir sebepten dolayı azarlandığı için üzgün olduğunu biliyordum.

Umursamadığımı bilemezdi ve bunu ona söylemeyecektim.

"Yeni partnerinle başarılar," dedi Galina. "Senin adına sevindim. An meselesi olduğunu hep biliyordum."

Bu neredeyse tökezlememe sebep olmuştu.

Sevinçli ve her daim biliyordu, öyle mi? Her zaman bildiği neydi?

"Üçlü Lutz'larınız beraber çok güzel görünecek," diye lafına devam etti. Ben ise onu sanki hiç tanıımıyormuşum gibi bakmakla kalmıştım.

Bu kahrolası övgüler nereden ve neden geliyordu?

"Onlar üzerine kaç kere çalışmıştın?" diye sordu Galina, sorusunun bir anlamı yoktu çünkü üzerlerinde kaç defa çalıştığımı çok iyi biliyordu. O da oradaydı. Nasıl göründüklerini görebilmek adına annemin kaç defa videoya çekmekte yardımcı olduğunu ona söylemiştim.

Bana neden bunu sorduğunu sormama gerek yoktu. Beyninin işleyiş şeklini ve ardındaki amacı bilecek kadar çok uzun süre beraberdik. Genç kız için önemli bir konuya parmak basmak istiyordu.

“Beş bin defa?” dedim ona omuz silkerek çünkü sadece tahmin yürütebiliyordum. Sayılar konusunda pek iyi sayılmazdım ve bir süre sonra sayısını kaybetmiştim.

“Yaparken ağladın mı?”

Asla ağlamadığımı çok iyi biliyordu ve konuyu açarak bu kızı olduğundan daha fazla üzme istemesem de yalan söylemeyecektim. O yüzden tek yaptığım başımı iki yana sallamak oldu çünkü kelimeleri söylemenin çok acımasızca olacağını hissetmiştim. Galina bana diğer kızı daha fazla üzecek şeyler sormaya devam etmeden önce konuyu değiştirdim. “Lina, sana özel olarak bir şey sorabilir miyim?”

Yaşlı kadın başını sanki üzerine düşünüyormuş gibi yana yatırdı ve bana yine sert bir şekilde başını salladı.

Holde biraz daha ilerlerken beni takip ederek aynı zamanda durduk. Doğrudan konuya atladım. “Nancy Lee sana benim hakkımda ne sordu?”

Sanki bu soruyu sorduğuma şaşırmamış gibi yüz ifadesi değişmemişti. Ve şaşırmamalıydı da. Sorular sormak konusunda hiç problemimin olmadığını biliyordu. “İşinin bitip bitmediğini düşündüğümü. Bunu sordu.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Laf dinliyor musun, sıkı çalışıyor musun, tekrar sana koçluk yapar mıyım,” diye lafına devam ederken demir gibi sert suratı benim üzerime odaklandı. “Ona evet dedim. Bir partnerinin olmasını hak ettiğini söyledim. Yeterli omuzlara ve kollara sahipsin. Seni takip etmeyen bendim. Eğittiklerim arasında en iyisi olduğunu ona söyledim...”

Gözlerimi kırpıştırdım.

“... sadece kafanın içinde çok fazla yaşıyorsun *yozik*. Bunu biliyorsun. Çok fazla umursuyorsun. Bunun da farkındasın. Bütün bunları ona söyledim. Ona Jasmine’den daha fazla bu şansı hak eden biri olmadığını söyledim.” Lafını bitirirken gözleri benimkilere daldı. “Aynı zamanda Ivan ile çok fazla konuşursanız birbirinizi öldüreceğinizi de söyledim.”

O...

“Rica ederim. Beni buna pişman etmeyeceksin değil mi?”

O...

Yutkundum. Başka bir şey söyleyemeden Galina binlerce defa yaptığı gibi enseme vurarak, “Yapmam gereken şeyler var. Sonra konuşuruz,” dedi.

Altıncı Bölüm

Bir öğleden sonrasında, öğlen seansımız için ısınmayı bitirmeye çalışırken mesajlar gelmeye başlaması üç gün sürmüştü. LK'ye normalden daha geç varıp doğrudan antrenman salonuna giderken, lokantadan ayrıldığımda saati görüp öğle yemeği trafiğinin çok fena olduğunu hatırlayarak kıyafetlerimi değiştirmeye karar verdiğim için minnettardım. Telefonum çantamın üzerinde bildirim gösterdiğinde esneme hareketimin tam ortasıdaydım. Telefonu alıp gelen mesaja hemen kıs kıs gülerken aceleci davranmadım.

Jojo: BU DA NEYİN NESİ, JASMINE?

Ağabeyime neden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Her şey an meselesiydi. Ailede bir sır saklamak gerçekten çok zordu ve konuyu bilen kişiler olarak annem ve Ben'in çenelerini kapatmalarının tek sebebi, ikisinin de kardeşlerimin tekrar yarışacağımı zor yoldan öğrenmelerine izin vermenin, tek kelime etmemenin, onları sinirlendirerek daha eğlenceli olacağına karar vermesiydi.

Hayat ufak şeylerden ibaretti.

O yüzden telefonumu çantama koyarak esnemeye devam ederken cevap vermeye tenezzül etmedim çünkü bu onu daha fazla sinirlendirecekti.

Yirmi dakika sonra, esnemekle meşgulken telefonumu elime aldığımda daha fazla mesaj gördüğüme şaşırmamıştım.

Jojo: NEDEN BANA SÖYLEMİYORSUN

Jojo: BANA BUNU NASIL YAPABİLİRSİN

Jojo: GERİ KALANINIZ BUNU BENDEN Mİ SAKLADINIZ

Tali: Ne oldu? Sana neyi anlatmadı?

Tali: AMAN TANRIM Jasmine, hamile mi kaldın?

Tali: Yemin ederim, eğer hamile kaldıysan seni fena haşlayacağım. Ergenliğe girdiğinde doğum kontrolü üzerine konuşmuştuk.

Sebastian: Jasmine hamile mi?

Rubes: Jasmine hamile değil.

Rubes: Ne oldu Jojo?

Jojo: ANNE BUNDAN HABERİN VAR MIYDI

Tali: Neden bahsettiğini bize anlatır mısın?

Jojo: JASMINE, IVAN LUKOV İLE BİRLİKTE PATEN KAYIYOR

Jojo: Pictoregram'a girince öğrendim. Buz pistindekilerden biri antrenman odalarından birinde resimlerini çekerek paylaşmış. Kaldırımları yapıyorlardı.

Jojo: JASMINE YEMİN EDERİM KENDİNİ AÇIKLASAN İYİ EDERSİN

Tali: DALGA MI GEÇİYORSUN? BU DOĞRU MU?

Tali: JASMINE

Tali: JASMINE

Tali: JASMINE

Jojo: Bu durumu onaylamak için Lukov'un internet sitesine bakacağım.

Rubes: Az önce annemi aradım ama telefonuna cevap vermiyor

Tali: Bundan haberi vardı. BAŞKA KİM BİLİYOR?

Sebastian: Ben bilmiyordum. Jas'in ismini tekrar tekrar yazmayı da bırak. Sinir bozucu oluyor. Tekrar kaymaya başladı. Aferin Jas. Senin adına sevindim.

Jojo: ^ ^ Ortamın havasını nasıl da bozuyorsun.

Sebastian: Hayır, sadece yeni bir partneri oldu diye aklımı kaçırmıyorum.

Jojo: ÖNCELİKLE BİZE SÖYLEMEDİ AMA. Herkesten önce detayları öğrenemeyeceksek, akraba olmamızın ne anlamı var?

Jojo: PICTUREGRAM'DAN ÖĞRENDİM

Sebastian: Jasmine senden hoşlanmıyor. Ben olsam ben de söylemezdim.

Tali: İnternette hiçbir şey bulamadım.

Jojo: JASMINE

Tali: JASMINE

Jojo: JASMINE

Tali: JASMINE

Tali: Bize her şeyi anlat yoksa bugün anneme geleceğim.

Sebastian: Sinir bozucusun. İşten çıkana kadar grubun bildirimini kapatıyorum.

Jojo: Oyunbozan.

Tali: Oyunbozan.

Jojo: Uğursuz

Tali: Uğursuz

Sebastian: Gıcık

Mesajları yavaşça okuyup ellerimi birbirlerine ovuştururken kendi kendime gülümsedim. Her gün tekrar uyguladığım kırmızı SAĞ ile siyah SOL'un hâlâ orada olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Ellerimi o kadar da sertçe ovalamıyordum. Onları tamamen silmem muhtemelen aylarımı alacaktı. Hangi tarafta olduklarını göstermesi için parmaklarımı L şekline sokmayı düşünmüştüm ama çok zaman alıyordu. O yüzden bir süreligine keskin renkler ve harfler kalacaktı.

Bir cevap yazdım çünkü onları biliyordum. Eğer yazmazsam telefonuma baktığım sonraki seferde benden bir şey duyana kadar sonsuz bir JASMINE duvarı inşa etmiş olacaktı.

Bu cevabımın istedikleri şey olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ben: Ivan Lukov da kim?

“Neye gülümsüyorsun, Köfte?”

Bu ahmağın sinirlenmeye değmeyeceğini kendime hatırlatmadan önce omuzlarım bir anlığına gerildi. En azından onun tepki verdiğimi görebileceği bir alanda. Bunu hak etmiyordu. Telefonumu dizime koyarak Koç Lee'nin odada olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. A-ha. Sırtım dik, çoraplı ayaklarımın içleri birbirine değecek şekilde öne eğildim. Kendini bir sebepten dolayı aşağı eğerken ona bakma tenezzülünde bile bulunmadım.

“Sadece senin çıplak fotoğraflarına bakıyordum.” Avuç içlerim, kafam yerden birkaç santimetre yukarıda kalacak şekilde ileri yürümemi sağlayacak pozisyondaydı, ben de daha fazla esnedim. “Gülmeye ihtiyacım vardı.”

‘Hmmm’ yorumu mindere doğru gülmeme sebep olmuştu ve bunu göremediği için minnettardım. “Gülmek isteyince ne izlediğimi biliyor musun?”

Yüzümdeki ifade hemen ortadan kayboldu. Aptalca sorusuna cevap vermedim.

“İsmi lazım değil ile programına dair videoları,” diye kendi sorusunu cevapladı.

Hödük. Yanımda nerede oturduğunu görebilmek için başımı hafifçe yana çevirdim. “Geçen yıl Rusya Kupasında ölüm çemberinden düşüşüne dair bir videoyu yer imlerime ekledim.”

Alaycı tıslamasını gizlemeye çalıştı ama hemen tanımıştım. Tekrar gülümsemeden edemedim. Başımı olması gereken yere doğru çevirip gülüşümü minderle paylaştım. Ama hemen cevap vereceğini beklemem gerekiyordu. “Onu evden canlı olarak izledin ha?”

Benden birkaç adım ötede, bacakları önünde uzanmış şekilde otururken ona kötü bir bakış atmak için başımı çevirdim. Kafası bana doğru döndürülmüştü. Elbette öyleydi. Benden tepki çekebilmek için sürekli bana bakıyordu. “Evet. O gün gizlendiğin yerden çıktığın için sana bir şey verdiler mi?”

Hiç zaman kaybetmedi. “Dördüncülük için bana bir şey vermediler. Sen ikiliye geçmeye karar verdikten sonra kurdelelerin nasıl bittiğine dair bir şeyler söylediler.”

Gözlerimi kırıştırdım.

O da aynısını yaptı.

İyi olan sen ol. İyi olan sen ol. İyi olan sen ol.

“Her zaman nedime oldun, hiç gelin olamadın,” diye mırıldandı.

“Önümüzdeki yıl yeterince hızlı geçemez,” diye kendime fısıldadım ama biraz da ona duyuruyordum çünkü neden olmasın ki?

Dudaklarının kenarı kıvrılarak avuç içlerimin *gerçekten* kaşınmasına sebep olan ukala bir gülümsemeye dönüştü. “Günleri sayacağım Köfte. İnan bana. Bir yıl sonra senden kurtulmak için muhtemelen birine para vermek zorunda kalacağım.”

Bastırmadan önce içimde çirkin, belki de acı verici bir şey yükseldi. Bir yıl. Biliyordum. O da biliyordu. İşin bir parçasıydı. Bir sürpriz değildi. “Bir yıl boyunca senin büyülu bebeğinin kapkara kalbine iğneler batırmak için sürekli kutudan çıkaracağım.”

Gözkapakları kısıldı. “Seninki hâlâ komodinimin üzerinde duruyor.”

“Umarım saçların dökülür.”

Gözlerini kırıştırdı. “Umarım...”

“Sizin sorunuz ne?” diye arkamızdan tısladı Koç Lee. Başımı biraz eğdiğimde aramızda durup yüzünde dehşete uğramış bir ifadeyle bizi izlerken başını salladığını gördüm. “Birkaç dakika geç kaldım ve siz...” Gözlerini kapatıp tekrar açmadan önce başını iki yana salladı. “Bakın size ne diyeceğim? Beni görmezden gelin. Antrenman boyunca birbirinizle konuşmamanızı söylemiştim. Çalışmadığımız sürece istediğinizi yapabilirsiniz.”

İkimiz de tek kelime etmedik ama bakışlarımız buluştu.

‘İğrençsin,’ diye dudak hareketleriyle söyledim.

Soluk pembe dudaklarıyla fısıldayarak, ‘*sen daha iğrençsin,*’ diye cevap verdi.

Bir iç çekiş daha duyuldu ama kulağa daha çok kaderine boyun eğmiş gibi gelmişti. “Gözlerim görüyor. Dudaklarınızı okuyabiliyorum. İkinizin de.”

Koç Lee’yi görmezden gelmedim ama verebileceğim tek söz bir şey *söylememek* olacaktı. O yüzden tekrar Ivan için dudaklarımı oynatırken endişelenmedim. *Bok ye.*

Dilini dudağının iç kısmına dokundurdu. Sonra ağzını açtı. *Tam da ona bakıyorum.*

“Bu işi yürütebilmek için ne yapmamız gerekirse yapacaktınız, hatırladınız mı?” diye vurguladı Koç Lee, belli ki bizi izliyordu.

Ivan ile birbirimize bakarak, “Hı-hı,” diye mırıldandık.

Ne yapmamız gerekiyorsa, uymamız gereken berbat bir cümleydi.

Bunlardan pişmanlık duyacak değildim ama...

Lanet olsun.

Şansını zorlayacaktı.

“Tekrar!”

“Tekrar!”

“*Tekrar!*”

“Hayır! *Tekrar!*”

Eğer hayatımda ‘tekrar’ kelimesini bir daha duymazsam hiç sorun olmazdı. Kesinlikle bana uyardı. Çünkü tam olarak sil baştan başlamasak da öyle hissettiren şekilde antrenmanlarda çok büyük bir baş belasıydı.

Çoğunlukla bunu Ivan ile yaptığım içindi. Benim kadar sinir olduğunu söyleyebileceğim Ivan ile...

Koç Lee başını geriye atıp tavana doğru iç çekerken sonunda kelimelerini değiştirdi. “Tamam, bugünlük bu kadar yeter. Hızlarınız yarım saat önce iyileşmeyi bıraktı ve zamanlamanız çok az gelişti. Bu noktada sadece zaman kaybediyoruz. Daha iyiye gitmeyecek.” Bize kahrolası bir suçlayıcı bakış atarken sanki neden enerjimizin tükendiğini anlayamıyormuş gibiydi.

Artık buna alışkın değildim. Dört yıl önce Adi Pislik ile takım olduğumdan beri bu yorucu temel şeyleri yapmamıştım.

Hapı yutmuştum.

Geçen haftadan beri her akşam buz banyosu yapmama rağmen her yanımda ağrıyordu. Kaburgalarım. Karnımın tamamı. Omuzlarım. Bileklerim. Üst bacaklarım. Sırtım.

Ağrımayan tek yerim kalçamdı çünkü düşmeye alışıklardı. Bir de birinin diğerinden daha az çalışan sinir hücreleri olduğundan. Zamanında 3L’ye, üçlü Lutzlarım, çalışırken o sinirleri öldürdüğümde oldukça emindim.

Sırtıma, dizlerime, basenlerime, her yerime günde birkaç kere buz tutuyordum. Tekrar alışmanın an meselesi olduğunun farkındaydım. En azından böyle olmasını umuyordum. Genç kızların resmîleşmeden önce artistik buz patenini bırakmalarının bir sebebi vardı. Vücudunun toparlanma yeteneği yaşlandıkça her yıl daha fazla zaman alıyordu ve çoğu insanın iki katı zamanda yapacağından daha fazla hasarı yirmi altı yılda yapmış olduğum gerçeğinin de buna yararı dokunmuyordu.

İç çekerken parmak uçlarıyla burnunun kemerini ovalıyordu ve kısık sesle, “Hazır zamanımız varken öğleden sonraki antrenmandan önce birkaç şeyin üzerinden geçelim,” dedi.

Kötü bir ruh hali içinde filan mıydı?

“Hadi on beş dakika sonra ofiste buluşalım,” diye seslendi Koç Lee, dönüp uzaklaşırken kızgınlıkla oflayıp pufliyordu.

Evet, hayal görmüyordum.

Demek istediğim, antrenmanın o kadar da kötü gittiğini düşünmediğimdi. Henüz en iyisini yapamamıştım ama en kötüsü de değildi. İşler gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu.

Ivan'ın tutumu değişmemişti ve benimki de öyle. Koç Lee ile aynı zamanda konuşmadığımız sürece birbirimizle konuşmuyorduk. Bize talimatlar verdiğinde veya birimiz diğeriine öneride bulunduğunda birbirimizle tartışmadık...

Çenemi kapalı tutmak için bütün gayretimi gösterdim ve onun da aynı çabayı gösterdiğine iddiaya girerdim.

Ama başarmıştık. Çünkü buna mecburduk.

Bununla beraber Lee bizi tekrar yalnız bırakmamıştı.

"Pekâlâ o zaman," diye kendi kendime mırıldanıp yay dönüşü yaparken durduğum pozisyon yüzünden oluşan acıyı dindirmek için avucumla kalça kemiğimi ovuyordum. Botunuzun topuğunu kafanızın arkasına kadar çekerek vücudunuza gözyaşı şekli verdiğiniz bir pozisyondu. On altı yaşlarımdayken yapması çok daha kolaydı. Şimdi ise... çok daha zordu ve bu tam bir saçmalıktı.

Ivan'ı beklemeden veya ne yaptığına bakmak için dönmeden pistin çıkışına doğru kayıp paten korumalarımı taktıktan sonra bu toplantıyı bir an önce bitirmek için giyinme odasına doğru ilerledim. Belki de buradan normalden daha erken çıkabilirdim ve işte bir başka masayı araya sıkıştırabilirdim. Dolabıma vardığımda telefonumda parlayan ikona sonrasında bakmak üzere görmezden gelip artık her gün duş alma fırsatım olmadığından kendimi ıslak mendille sildim ve üstümü giyinip düzgün duracak bir makyaj yaptım.

Hazır olmam çok zaman almamıştı ama işim bitene kadar on dakika geçmişti. Ne konuşmak istiyordu bilmiyordum ama bu konu üzerine endişelenmeyecektim. Sorun her neyse, üstesinden gelecektim.

Binanın doğru tarafına gelebilmek için üç farklı koridorda sürüklenirken genel müdürün ofisini kolayca buldum. Kapıya vurarak Koç Lee'nin, "İçeri gir!" diye seslendiğini duyana kadar bekledim.

İçeri girdiğimde onu yalnız başına, telefonunu kulağına tutarken buldum. İşaret parmağını kaldırdı ve ben de başımla onaylayıp duvara en yakın olan sandalyeye oturdum.

“İstediğim bu değildi,” dedi kadın kısık sesle telefona, sesi gittikçe fısıltıya dönüşürken eli yüzünü kavramaya başlamıştı.

Lanet olsun, mahremiyete ihtiyacı vardı. Çantamı karıştırıp cep telefonumu çıkardım ve ekrana bir bakış attım. Yeni mesajlarım vardı. Özellikle bir gruptan. Babam, Jojo, Tali ve iki kişi daha. Sahip olduğum ikinci grup sohbeti. En az kullanılan, annem yerine babamın olduğu tek yerd. Sonrasında bakmak için görmezden gelmeye neredeyse karar verecektim ama Koç Lee’nin sesi daha da kısılınca yine de açtım.

İlk mesaj babamdan gelmişti.

Babam: Eylül’de ziyaret etmek için biletlerimi aldım.

Rubes: Yaşasın!

Jojo: Hangi gün?

Rubes: Bizimle kalabilirsiniz.

Babam: Tamam.

Babam: 15-22

Rubes: Umarım Jasmine burada olur.

Babam: Nereye gidecek?

Jojo: Yeni bir partneri var.

Babam: Bıraktığını sanıyordum?

Jojo: Hayır...

Rubes: Jasmine pes etmez baba. Bunu biliyorsun. Bazen Eylül aylarında yarışmaları oluyor. Öğrenirim.

Bıraktığımı düşünmüştü.

Başımı iki yana sallayarak nefesimi verip ekranımı kapattım ve cep telefonumu çantama fırlattım.

Gerçekten bıraktığımı düşünmüştü. Tabii ki düşünürdü. Onunla en son üç ay önce konuştuğumda ona özellikle hâlâ ant-

renman yaptığımı söylemiştim... ve bana, “Neden? Artık bir partnerin yok,” diye sormuştu.

“İyi misin?” diye sordu Koç Lee, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Hüsran ve karamsarlık olduğundan emin olduğum ama tekrar kontrol etmeyeceğim hislerimi yutkunarak kadına başımı salladım. “İyiyim.” Çünkü öyleydim.

Kaşlarını kaldırırken yüz ifadesi somurtkandı ve yorgun görünüyordu. Onun tarafına gizlice baktığımda yıllardır ilk defa bu kadar yorgun görüldüğüne şahit olmuşum. “Tamam,” diye bir iç çekişle söylerken aynı zamanda hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

Kısmen istemesem de sormadan edemezken, sesim hissettiğim gibi fazlasıyla tedirgindi, “İyi... misin?”

Koyu renkli gözleri şaşkınlıkla bir an yukarı kalktıktan sonra bir anlığına yana çevrilip tekrar bana dönerken çenesiyle onaylamıştı. “Evet,” diye yalan söyledi.

Gözlerimi kırıştırdım.

Başını iki yana sallamadan önce ondan gelen iç çekiş tamamen beklenmedikti. “Kişisel hayat. Merak etme.”

Evet, ‘merak etme’ demenin genellikle ne anlama geldiğini biliyordum.

Ben de endişelenmek istemiyordum. Üzerine konuşmak ise hiç istemiyordum ama toy değildim. “Üzerine konuşabiliriz.” Bilekliğimi bileğimde döndürüp onu gözlerken içten içe istemesini diliyordum. Birine tavsiye verecek veya nahoş durumlarda ne söylenmesi gerektiğini bilecek dünyadaki son insandım. “Eğer istersen.”

Burnundan çıkardığı alaycı ses ve gülümsemesi beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. “Ah, Jasmine çok tatlısın ama sorun değil. Ben iyiyim.”

Ben? Tatlı mıydım?

Tekrar alaycı bir ses çıkarırken gülümsemesi daha da genişledi. “Sana hakaret ediyormuşum gibi görünmeyi bırak. Sorduğun için minnettarım. Sadece bunu beklemiyordum,” diye dikkatli bir şekilde sorarken eliyle kaşını sildi. Sonra kaşlarını kaldırdı. “Onun yerine senin hakkında konuşalım olur mu?”

Kahretsin.

“Kötü bir şey yok,” diye ekledi Koç Lee, sanki bunu isteyerek yapmak istemediğini anlıyordu ama yapmam gerektiğini biliyordu.

Onu başımla onayladım.

Masaya yaslanıp dirseklerini üzerine yerleştirirken gülümsemeyi kesti. “Öncelikle yeni sosyal medya hesaplarını açtın mı?”

Ayvayı yedim. Elbette buradan başlayacaktı. “Hayır,” diye dürüstçe cevaplarırken bu tuhaf, neredeyse mide bulandırıcı his midemde bir anlığına belirdiği gibi onu bir köşeye öteledim. İyi olacaktım. Her şey iyi olacaktı. Olacaktı. “Henüz zaman bulamadım. Bu hafta sonu bulacağım.”

Yaşlı kadın başıyla onayladı ama yüz ifadesinde tereddüt eden bir şey vardı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

İnsanların bana bunu sormasından nefret ediyordum ama ona hayır diyecek değildim.

“Neden hesaplarını sildin ki? Eskiden Picturegram hesabında seni takip ediyordum. Orada güzel bir takipçi sayın vardı. Facebook hesabın da popülerdi ama ikisini de aynı zamanda sildin,” diye lafına devam ederken ifadesi uyanıktı.

Lanet olsun.

“Bu ne zaman olmuştu? Neredeyse iki yıl önce mi? Hâlâ Paul ile birlikteyken hesaplarından kurtuldun,” diye sanki bunu bilmiyormuşum gibi ekledi. Sanki şahsen hesapları ben kapatmamışım gibi. Bir reklamcım veya hayatımın arka planında çalışan birtakım insanlar yoktu.

En azından ablamın neler olduğunu fark edeceğinden korkarak bırakmasını söyleyene kadar o ilgileniyordu. Tuhaf mesajlar aldı-

ğım ilk seferinde yeterince korkmuştu. Eğer geri kalanlarını görürse daha kötü olacaktı. Belki de ailem benim için çok fazla koruyucu olmamıştı ama bu içlerinde vardı. Sadece bunu istememiştim veya buna ihtiyacım olmamıştı. Yapacakları daha iyi şeyler vardı.

Koç Lee'ye de bunu anlatmak istemiyordum ama...

Bu ilişkiye kahrolası bir yalancı olarak başlamak mı istiyordum?

Kahretsin. Cevabı biliyordum. Sadece hoşuma gitmiyordu.

"Bir hayran ile... sorunum oldu," dedim ona, h ile başlayan kelimeyi kullanırken surat yapmışım çünkü 'ürkütücü sapık' filan demeliydim. "Rahatsız ediciydi. Hesaplarımı kapatmak zorunda kalmışım çünkü çok fazla dikkatimi dağıtıyordu."

Alnı kırıştı ve ben konuştuğça daha da kırışmaya devam etti.

Kahretsin.

"Polise gittin mi?" diye sonunda sorarken alnında hâlâ kırışıklıklar vardı.

"Benim için asla gerçek tehditler olmamıştı. Yapabilecekleri herhangi bir şey yoktu," diye ona dürüstçe söylerken aptal gibi hissediyordum. "Her şey internette gelişmişti." Bu kısmında bir şekilde yalan söylemişim. Polise ilk gittiğimde bu doğrudu ama öyle kalmamıştı.

Yüz ifadesi hâlâ değişmemişti ama onda, gözlerinde, onu öncekinden daha düşünceli gösteren bir şey vardı. "Bir problem olursa bana söyler misin?"

Omzumu silkerken içten hissetmediğimde gülümsemeye en benzer yüz ifademi yaptım.

Alnı düzelterek dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Bana yalan söylemediğin için minnettarım. En azından işler tekrarlanırsa beni haberdar et. Taciz edilmendense rahat ve güvende olmanı isterim, anladın mı?"

Bunu, insanların paylaştığım fotoğraflarıma mastürbasyon yaptıkları videolar göndermeleri yerine bir hesabımın olmamasını tercih ettiği şeklinde yorumlayacaktım.

Koç Lee'yi başımla onaylayarak hatırasını o şekilde uzaklaştırdım.

Bana tamamen inanmış gibi görünmüyordu ama beni ele vermemiştı. "Biraz daha düşünmeme izin ver ama şimdilik LK'de basit şeyler paylaşabilirsin. Günde bir kere paylaşman en iyisi olacaktır. İyi ve kaliteli fotoğraflar olduğundan emin ol. Birkaç haftada içerikleri karıştırmaya başlarız. Ivan ile konuşuyorduk..."

Ne zaman konuşuyorlardı? Telefonda mı? Birbirlerine fısıldadıklarını filan hiç görmemiştım.

"... ve söylediklerinden sonra sadece *ikinize* özel bir hesap oluşturmanın iyi fikir olabileceğini düşünüyorum."

İ ile başlayan kelimeye gözlerimi kırıştırdım. "Ne için?" Sadece bu yıl için beraberdik. Tekrar gözlerimi kırıştırdım. "Neden?"

İfadesi neredeyse kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olmuştu. "Hayranlar seni ne kadar severse, seni daha fazla desteklerler ve harcamalarının geri kalanını karşılayacak bağışlar alman daha kolay olacaktır. Eğer yardıma ihtiyacın varsa..."

Yüzümü buruşturdım.

"... ya da ihtiyacın yoksa bile," diye araya ilıstırdı, muhtemelen yüz ifademi görerek, "diğer masraflarını karşılaması için online bağış toplama sayfalarından birini açmayı düşünmek isteyebilirsin."

Doğru. Sanki bu yolunda gidecekmiş gibi. Bağış yapacak insanları sayabilirdim ve hepsiyle akrabalığım vardı. Buna alışkındım ama şöretimin ihtiyacı olan tek şey kimsenin beni umursamaması yüzünden insanları güldürmekti.

Yok almayayım canım. Striptiz yapmak veya karaborsada böbreğimi satmak daha olasıydı.

Tek kelime etmeyince lafına devam etti. "Aynı zamanda yakın gelecekte beraber birkaç röportaj yapmanız da iyi bir fikir olacaktır. Birkaç gazete muhabirini tesise çağırıp *ikiniz antren-*

man yaparken birkaç görüntü yakalamalarını düşünüyordum. Hikâyeyi güzel bir şekilde döndürebilirdik. İki pist arkadaşı bir araya geliyor. Güzel görünecektir.”

Ivan ile röportaj mı yapacaktım? Ah...

“Birleşik bir cephe,” diye lafına devam etti. “Birbirinizi bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra bir araya gelmek...”

Nefesim kesildi.

Birleşik bir cephe mi? Birbirimizi uzun süredir tanımak mı? Birkaç yıl önce başka patencinin antrenman kaydı olması gereken bir videomuz vardı ama Ivan’ın bu dönüşte iyi olmamın tek yolunun reenkarnasyona uğramamla olacağını söyledikten sonra ona aletimi emmesini söylediğim görüntüleri yakalamıştı. Neyse ki mikrofon o kısmı yakalamamıştı. Sadece benim dediklerim vardı çünkü bu da benim şansımdı.

Okul hayatında dünyadaki en başarılı insan sayılmazdım ama aptal da değildim. O yüzden ses tonunda ve konuşma şeklinde hoşlanmadığım bir şey olduğunu biliyordum. Ve yanılmıyordum.

Ona gözlerimi kırıştırdım. “İlişkimiz varmış gibi mi göstermeye çalışıyorsun?”

Kadın dudaklarını bir anlığına büzdü. “Hayır. İlişkiniz varmış gibi değil...”

Ayh...

“Daha çok... birbirinize karşı biraz fazla yakın olduğunuz gibi. Birbirinize saygı duyup hoşlanıyormuşsunuz gibi...”

Yüce Tanrım.

“Ne kadar birleşik gözükürseniz o kadar iyi...”

Ne?

“İnsanlar bunu yutacaktır,” diye bitirirken yüz ifadesi sakın ve kararlıydı.

Ona yönlendirdiğim boş bakış tam olarak düşündüğümü söylemiş olmalıydı çünkü pek de takdir etmediğim bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Sadece birbirinize zor katlanıyormuş gibi görünmememiz gerekiyor. Anlıyor musun?”

Dikkatlice konuşurken olduğum yerden kıpırdamadım. “Kı-kırdayan, sarılan, arkadaşça davranan birileriymişiz gibi davranmamı istiyorsun.”

Galina’nın eskiden yaptığı gibi iç çekti ama buna odaklanmadım. “Hayır, bunu demek istemedim. Saygı ve takdir...”

“Onu takdir etmiyorum.”

Gözlerini bir anlığına sıkıca kapattı. Sabır için dua ettiğine hayatım üstüne bahse girebilirdim. “Öyleymiş gibi davranabilirsin.”

“O da beni takdir etmiyor.”

“O da öyleymiş gibi davranabilir. Ama bu önemli bir şey ve Ivan da bunun farkında. Birbirinize kötü bakışlar atamazsınız. Buzdayken rol yapabilirsiniz ve eminim bu duygular birkaç ay içerisinde oluşturulacak koreografi ile güzelce yorumlanacaktır. Bu konuda endişelenmiyorum. Aranızdaki uyumu ortaya çıkara-cak doğru müzik düzenlemesini bulacağız. İkiniz de antrenman boyunca iyiydiniz. Sizinle gurur duyuyorum...”

Birbirimizi öldürmediğimiz için mi? Yüce Tanrım. Hayatım bu hale mi gelmişti? İnsanlar çenemi kapalı tutuğum için benimle gurur mu duyuyordu?

“Ama pistin dışında da bunu devam ettirmen gerekiyor. En azından diğer insanların görebileceği... ve dudaklarını okuyabileceği yerlerde.” Bana bir bakış attı.

Tek yapabildiğim öylece oturup gözlerimi kırıştırmak olmuştu. Gerçekçi olarak çok abartılı veya duyulmamış bir şey istemediğini biliyordum. Söylemeye çalıştığı şey birbirimizin boğazına sarılmamızı istemediği idi.

Ama tamamen başka bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Sanki onu seviyormuşum gibi davranmamı istiyormuş hissi veriyordu. Ivan Lukov için çok başka şeyler hissediyordum ama sevgi kullanacağım binlerce kelimenin içinde bile yoktu. Hayır.

Yakın zamanlarda vücut dilimi ve yüzümü okuyabilme yeteneğini bana gösterdiği şekliyle Koç Lee iç çekti ve çileden çıkmak üzereymiş gibi bana ufak bir tebessüm etti. “Jasmine, ben ateistim. Mucizelere inanmam. İkinizden de beceremeyeceğini-zi düşündüğüm bir şey istemiyorum.”

Tek kelime etmedim. Bunun gelişini göremediğim için tam bir aptaldım. Gerçekten de öyle. İtiraf edebilirdim. Toplumun önünde en uygun şekilde davranmamız gerektiği düşüncesini neden daha önce düşünemediğimi aklım almıyordu.

Gerçekten çok kötü bir aktristim. Ayrıca yalanlardan nefret ediyordum.

Daha fazla nefret ettiğim şeyse bu konuşmayı yapıyor oluşumuzdu.

İşaretparmağım ve ortaparmağımı alnıma sertçe bastırırken hiç huyum olmayan bir şekilde yavaşça nefesimi verdim. Dudaklarımda ve kalbimde takılı kalan bir soru vardı ve bir cevap *istemiyordum* ama ihtiyacım da vardı. “Şöhretim o kadar mı kötü ki bunu yapmak zorundayız?”

“Dünya standartlarında bir artistik patenci olduğunu kimse inkâr etmiyor Jasmine...”

İşte başlıyoruz.

“... ama geçmişte olanlara dair elimizden geldiğince düzeltmek istediğimiz ufak endişeler var. Anlarsın ya.”

Berbat kısmı da buydu. Anlıyordum. Hem de çok iyi.

Ünüm o kadar kötüydü ki bunu kurtarmanın tek yolu artistik patenin gözdesinin arkadaşım olmasıydı. Eğer o benden hoşlanırsa, diğer herkes hoşlanabilirdi. Eğer o hoşlanmazsa, o zaman bende bir sorun vardı.

Bende bir sorun yoktu. Kendimi savunmuştum. Diğer insanları savunmuştum. Diğer insanların attığı laflara katlanmamıştım. Bu o kadar kötü bir şey miydi? Ağabeyim Jonathan bile yıllar önce bana eğer erkek olsaydım, kimsenin bunu sorun etmeyeceğini söylemişti. İnsanlar altın gibi kalbi olan berbat bir kahraman filan olduğumu düşüneceklerdi.

“Çok abartılı davranmana gerek yok.” Eğer yaparsam kimse-
nin yakınmayacağını söyleyen bir yüz ifadesi vardı. “Ama bir-
birinize karşı arkadaşça davranın. Bir takım olun. Yorumlarınızı
kendinize saklayıp ilgi odağının dışında tutun.”

Kapının gıcırdayarak açılması bir şey söylememi engelle-
mişti. Sonra kapkara saçlar ve gittikçe benim için tanıdık olma-
ya başlayan yüz kapının girişinde belirdi. “Birkaç imza vermek
zorunda kaldım,” diye özür diledi içeri girerken, kapıyı ardından
kapatmadan önce duraksayarak ne düşünmesi gerektiğini bilmi-
yormuş gibi ikimize baktı.

Elbette neredeyse her gün çalıştığı aynı tesiste imza verecek-
ti. Ağzımı açıp insanlara ondan imza istemeleri için para verdiği
hakkında alaycı bir şey söylemememin tek sebebi Koç Lee’nin
yanımızda olmasıydı.

Ama bunu kafamdan uzaklaştırarak Lee’nin kelimelerine
odaklandım. “Bundan haberin var mıydı?” diye ona sorarken se-
sim kulaklarıma bile tuhaf, hatta biraz boğuk gelmişti.

O yoğun mavi gözler Koç Lee’den bana, sonra tekrar ona
dönerken bir sebepten dolayı surat yaparak cevap verdi. “Ne?”

“İlişkimiz varmış gibi davranmamızdan,” diye terslerken,
fazla abartıyormuşum gibi bir surat ifadesi olan Koç Lee’ye bir
bakış attım.

“İlişkiniz varmış gibi davranın demedim...” diye Ivan lafını
kesmeden önce açıklamaya çalıştı.

“İlişkimiz varmış gibi davranmamız mı gerekiyor?” Ivan öy-
lece dururken bakışları Koç Lee ile benim aramda o kadar hızlı
hareket ediyordu ki, bunu daha önce duymasına imkân yoktu.
Kaşlarını çatmasının da yardımı olmuştu.

“Peki, daha çok ‘en iyi arkadaş’ gibi davranmalısınız.” Ak-
lımın uzak köşelerinden birinde bunu çok fazla abarttığımı fark
ettim ve tam bir drama kraliçesi gibi davrandığımı dizginleri eli-
me aldım... ama aynı zamanda çok da umursamıyordum.

“Hayır. En iyi arkadaş olarak bile değil, sadece arkadaş gibi
bile olsa yeter,” diye kadın açıklamaya çalıştı.

“Birbirimize karşı saygı duymalı ve birbirimizi takdir etmeliyiz,” diye mırıldadım.

Ivan hayatında ilk defa tek kelime etmedi.

“Öpüşmek... veya ona benzer bir şey yapmak zorunda değilsiniz. Sadece... arkadaşça davranın ve birbirinize gülümseyin. Diğerinin... saçında bit varmış gibi davranmayın,” diye teklifte bulundu, sanki bu daha iyiymiş gibi. Birbirimiz hakkındaki düşüncelerimizi tarif ederken saç bitinden bahsettiği gerçeğini görmezden gelecektim. Onun şeytan olduğunu ya da en azından ona çok yakın bir şey olduğunu düşünüyordum. Ivan’ın saç biti olduğunu sanmıyordum.

Ağzım hafifçe açık kalmış şekilde ona bakarken Ivan’ın biti olup olmadığından emin değildim ama umurumda değildi.

Kadın Ivan’a ne yapmam gerektiğinden emin olmadığım bir bakış attı. Usanmış... gibi bir bakış mıydı? Öfkeli? “Bu imkânsız bir şey gibi davranıyorsunuz.”

Ivan gözlerini kırıştırdı.

Ben de gözlerimi kırıştırdım.

“İkiniz için de iyi olacağının farkındasınız.”

Bu çekişmeli bir konuydu.

Aklım hızlı çalışıyordu. Daha önceki partnerlerinin hepsine sıkı fıkı bir dost gibi mi davranmıştı? Hatırlayamıyordum. Paul ile birbirimize karşı biraz sevgi doluyduk ama bu konuda diğer partnerleri olanların yanından bile geçemezdim. En azından zamanın yarısında Ivan’a onu öldürmek istiyormuşum gibi bakmıyorum diye düşündüm. Ama Ivan ve benden önceki diğer partneri? Bundan tam olarak emin olamıyordum. Ama öyle olduğunu sanmıyordum. Yine de onlara çok fazla dikkat etmemiştim çünkü her zaman bu uyuz herife odaklanmıştım.

Gözümün kenarından Ivan’ın elini kaldırıp kafasının arkasını avuçladığını gördüm ama bu hareketine anlam verememiştim çünkü Koç Lee’nin ona bakarkenki yüz ifadesini anlamaya çalışıyordum.

Kadının yüzü kızarmaya başlamıştı... ve Ivan'a kocaman iri gözlerle mi bakıyordu?

"Ivan," dedi kadın yavaşça ve dikkatli bir şekilde. Sadece isminde başka bir mesaj gizliydi.

Ivan gözlerini kırıştırdı. O uzun koyu renkli kirpikleri gözlerinin üzerine örtülmüştü ve boğazında, göğsünden zorla alıp verdiği nefesi belli oluyordu.

İçimden bir şey burada bir sorun olduğunu söylüyordu. Birbirlerine bakış şekilleri... anlam verememiştim ama...

"Tabii," diye beklenmedik bir şekilde oflayarak bana neredeyse kaçıracağım, sanki onu rahatsız ediyormuşum, istemediği bir şey yapmasına sebep oluyormuşum gibi bir bakış attı.

"Tabii mi?" diye boğuk bir sesle konuştum.

Başıyla onaylarken sinirli gibi görünüyordu. "Evet. Tabii. Yapabilirim."

"Burada ne halt..." Çenemi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım. *Düşün. Düşün Jasmine.* Onlara söz vermiştim.

"Duyduğum en iyi fikir olmasa da yapmalıyız," diye homurdandı Ivan. Sonra bana doğru bakarken alnı kırıştı. "Bir yıl sonra senden kurtulacağım."

Şerefsizin evladı.

Koç Lee inledi ama Ivan'ı küçük fahişe diye çağırma ihtiyacım yüzünden güçlükle duyabilmişim.

Ivan iç çekerek başını tavana doğru kaldırdı. "Gülümsüymüşüm gibi rol yapabilirim," diye lafına devam ederken sandalyeme doğru eğilip dirseklerimin ucunu dayanaklara yerleştirdim. "Benimle evlenecek veya çocuğumu doğuracak değil, değil mi Lee? Yoksa o kısmı kaçırdım mı?"

Bu ona kötü bir bakış atabilmek için dik duracak şekilde geriye yaslanmamı sağlamıştı. "Bana milyonlarca dolar ödesen bile çocuğunu doğurmam."

Yüz ifadesi tamamen düzelmeden önce yanağına tuhaf bir şey oldu. “Senden bunu istemiyorum. O kadar da büyük bir olay değil. Yapabilirim.” O koyu renkli, dolgun kirpikler sadece birazcık yukarı kalkmıştı. “Bu kadar ufak bir şeyi yapamaz mısın?” diye sordu ve yemin ederim bilerek beni gaza getirmeye çalışıyordu.

Eğer bu smaç beni sakinleştirmek ve düşüncelerimi toparlamak için yeterli değilse, başka ne olabilirdi bilemiyordum. Elbette onun yapıp da benim daha iyisini yapamayacağım bir şey yoktu. Dört dönüşten oluşan Quad dışında tabii ama konumuz bu değildi. Şeytanın benden daha iyi olduğunu düşünmesine izin vermeyecektim. O yüzden açıklarken ses tonumu nazik ve kararlı bir şekilde tuttum. “Yapabilirim ama sadece yapmacık işlerde çok iyi değilim, tamam mı?”

İkisi de tek kelime etmedi.

“Değilim,” diye tekrar ettim.

Benden sevgi dolu olmamı istiyorlardı. Tamam, belki sevgi dolu olmamı istemiyorlardı ama... en azından ona katlanamıyormuşum gibi davranmamamı istiyordu. Sanırım.

Elbette yapabiliyordim. Sadece yapmak istediğimden emin değildim. Hiç iyi bir oyuncu olamamıştım. Hissetmediğim bir şeyi hissediyormuşum gibi davranmanın veya katlanamadığım birini seviyormuş gibi görünmenin amacını anlayamamıştım. Bu tür saçmalıklarla hayatım boyunca yeterince uğraşmak zorunda kalmıştım.

“Eğer bunun yararı olacaksa, tam olarak tipim sayılmazsın,” diye ortaya laf atması başımı yavaşça ona döndürmeme sebep oldu. “Senden nefret etmiyormuşum gibi bakabilirim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Güzel. Sen de benim tipim değilsin.” Gözlerini kırıştırdı.

Ben de karşılık verdim.

Sonra Koç Lee rahatsız bir ses çıkardı. “İkinizin de birbirinizin tipi olmadığına sevindim. O zaman birbirinize toplum içinde nazik olmayı kabul ediyor musunuz? Önümüzdeki hafta için size bir röportaj ayarladım.”

Ivan ona bakarken omzunu silkti, bakışlarını başka yöne çevirmemişti. “Ben yapabilirim. Yapıp yapamayacağı ona kalmış...”

Yıllar sonra bu ana geri bakıp beni nasıl kandırdıklarını görebilecektim. Ivan’ın o kadar uzun zamandan sonra beni ne kadar iyi tanıdığını. Çünkü bu berbat durumun doğruca içine batmıştım. Gururum beni buraya getirmişti. “Elbette yapabilirim.”

Lee’nin elini çırpmasıyla konu karara bağlanmıştı. “Güzel. Hadi sonraki konuya geçelim.”

“*Sports Documented* size dergilerinde yer vermek istiyor,” dedi Koç Lee, tırnakları boynunu, gergin olduğunu söyleyebileceğim bir şekilde kaşıyordu.

Ve o hiç gerilmezdi.

Ivan’a bakınca onu sandalyesinde, kolları göğsünde birleşmiş, hiç etkilenmemiş gibi görürken buldum... ta ki ayağını sallayış şeklini görene kadar.

“Tamam,” dedim yavaş bir şekilde, hâlâ Ivan’ı öylece otururken ve *neredeyse* teslim olmuş gibi görünürken izliyordum.

Ama onun şeytanlığını çok iyi biliyordum. Teslim filan olmuyordu.

Koç Lee ufak, tuhaf bir tebessümün dudaklarını kaplamasına izin verince gerilmeme sebep oldu. “İkiniz de.”

Eh, tabii ki ikimiz de... Aramızda en tanınan Bay Titiz olduğu için neden sadece beni istesinler ki? İçimden bir his bu işte başka şeylerin olduğunu fısıldıyordu.

Bir sebepten dolayı bana bunu alıştırma alıştırma söylüyordu.

O yüzden ben de bekledim. Ona bakıp geri kalanını dinlemeye hazırken tek kelime etmedim.

Koç Lee’nin bakışlarının Ivan’a kayması her şeyi açıkça belli etmişti. Ses tonu normalden daha yüksek çıkmıştı. “Özel bir sayı için...”

Koltuktaki aptal öksürdü.

“Her yıl en çok satılan sayısı...”

Ah.

Aaah.

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Ama çenemi kapalı tutup bildiğimden onu haberdar etmedim çünkü soyunmamın gerektiği bir konuda beni ikna etmeye çalışırken gergin, belki de biraz utanmışken bunun ne eğlencesi kalırdı ki? Utangaç olmadığımı bilmiyordu ama bilmeliydi. Eğer gerekirse oracıkta soyunabilirdim. Yarışmalara katılmaya başlayan ufak bir çocuk olduğum zamanlardan beri diğer insanların önünde üstümü değiştiriyordum.

“Eğer yaparsanız güzel bir tanıtım olacaktır...”

Onu izlemeyi sürdürdüm. Yüzümdeki boş bakışı devam ettirdim.

“Sadece sabahınızı veya öğleden sonranızı alacak...”

Bu sefer yavaş bir şekilde başımla onayladım.

“Muhtemelen en fazla bir gün alacak ama ondan fazla olmaz,” diye sesi tiz bir şekilde yükselerek lafını gergin bir gülümsemeyle bitirdi.

Gözlerimi kırptıştırırken olabildiğince masum gözükmeye çalıştım. “Sorun olan nedir?” diye sorarken ses tonumu hafif tuttum.

Yüz ifadesi kızardı ve bakışlarını hızlıca Ivan’a çevirdi.

“Anatomi sayısı için olduğunu çoktan biliyorsun, Köfte, baş belası olmayı bırakıp konuyu sürüncemede bırakma.” Ivan kırdayarak başını iki yana salladı.

İşte yine Köfte ortaya çıkmıştı. *Odaklan. İyi olan sen ol.*

Ona mülayim bir bakış atıp omuz silktim. “Özür dilerim,” dedim, kısmen kastederek.

Lee hemen kaşlarını çattı. “Biliyor muydun?”

“Bana konuyu satma konusunda fazladan çaba gösterince anlamıştım.”

Hâlâ mutlu görünmüyordu ama kızgın da değildi, sadece... şaşkıncı. “Bu konuda bir sorunun yok mu?”

Omzumı kaldırdım. “Tek yapmaları gereken patenlerimin içinde fotoğraflarımı çekmek değil mi?”

Koç Lee gözlerini kapatıp açtı. “Evet.”

“Özellikle mahrem olan bölgelerimi bantlayabileceğim değil mi?”

Yavaşça başıyla onaylarken yüzü endişeli bir hal aldı.

“Ve etrafta sadece görevli personel olacak?”

Aynı hareketi yaparken yüz ifadesi değişmemiştii.

“Benim için sorun yok o zaman,” dedim ona kolayca. “Güzel bir tanıtım olacağını biliyorum.” Ayrıca hep bunu yapmak için davet edilmeyi içten içe umuyordum. Bu kadar yetenekli insanlarla spor camiasında bunu yapmak oldukça büyük bir onurdu.

Koçun gözleri neredeyse şüpheci bir şekilde kısılrken yavaşça konuştu. “Bunu yanlış anlama ama bu konuda böylesine anlayışlı olmanı kabul etmekte zorluk çekiyorum.”

“Soyunma odasında yabancıların içinde soyunuyorum,” dedim. “İnsanlar resimler çekiyor. Personel benden daha iyi ve daha kötü vücutlar görmüştür. Hepimizin kıçlarında yarık bulunuyor ve hepimizin cinsel organları var. Bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlayamıyorum. Birileri göğüs ucu mu filan görecek değil ya.” Sonra gözlerimi kırıştırdım. “İkinizin de orada olması gerekmiyor değil mi?”

Ivan tekrar öksürdü ve Koç Lee kıpkırmızı oldu. Çabuk ve anlaşılmaz şekilde konuşması muhtemelen dünyanın her yerinden duyulabilirdi. “Jasmine... fotoğraf çekimini tek başına yapmayacaksın. Seninle Ivan’ı beraber çekmek istiyorlar.”

Ivan ile beni beraber.

Çıplak.

“İkinizin yapması çok iyi olacak,” diye ekledi Koç Lee, sesine sanki bu beni ikna edebilecekmış gibi heyecan katmaya ça-

lıştı. “Sadece hızlı bir fotoğraf çekimi. İkinizin de olabildiğince hızlıca halledeceğinizden eminim.”

“*Onun* önünde çıplak mı olmak zorundayım?” Başparmağımla oturduğu yerden sırttan aptalı işaret ettim. Ne yaptığını görmek için ona bakmam gerekmiyordu. Sırttığını biliyordum işte.

Koç Lee başıyla onayladı.

Konu üzerine düşünmedim bile. “Hayır.”

Ivan’ın kahkahası, o duyduğum her seferinde sinirlerime dokunan aheste ve canlı şey odayı doldurdu. “Birkaç saniye önce yabancı insanların önünde soyunduğunu söyledin.”

Kadife kazak ve asker mavisi eşofman giyen aptala bir bakış attım. “Evet, yabancılar. Her gün görmem gereken insanlar demedim,” diye alay ettim. “Senden bahsetmedim.”

Ivan burnunu kırıştırırken belli ki bu durumdan keyif alıyordu. “Evet, beni tanıyorsun. Bana güvenebileceğini biliyorsun...”

Kahkaha attım. “Hayır.”

“Ne yapabilirim ki? Fotoğrafını çekip internette mi paylaşacağım?” Suratını astı.

Haklıydı ama... “Hayır.”

“Ben çıplakken fotoğrafımı çekmeyeceğine dair sana güvleniyorum,” diye sanki yardımı olacakmış gibi teklifte bulundu.

Ona başka bir bakış attım. “Bunu neden yapayım ki? Onu kimse görmek istemiyor ki zaten.”

Gözlerini devirerek karşılığında ne söyleyeceğini bilmediği, yani kazandığım zamanlarda yıllardır birçok kez yaptığını gördüğüm, duyduğum şekilde boğazından usanmış bir ses çıkardı. “Bu kadar abartılacak ne var anlamıyorum.” Konuyu değiştirdi. “Lee kabul etmeyeceğinden endişeliydi ama evet diyeceğinden emindim. En çok satan sayısı bu.”

Hapı yutmuştum.

Ivan başını yana eğerek bana apaçık ukala bir şekilde baktı. “Bir anlaşmamız vardı.”

Lanet olsun. “Bir anlaşmamızın olduğunu biliyorum,” diyerek tıslarken birden rahatsız hissettim.

“Bunu yapmalıyız.”

Gözlerimi kapamak için ellerimi kaldırmak istedim ama yapmadım. Yapamazdım. Ama kahretsin. *Kahretsin*. Tavana bakarak nefesimi verdim.

“Daha önce çıplak kadınlar gördüğümü biliyorsun değil mi?” diye komik ya da ukala olabilecek bir ses tonuyla sordu.

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı yerde tuttum. Kendimi nasıl bu işin içinde bulmuştum? Kendimi nasıl buradan kurtarabilirdim?

Bir avuç yabancı kızın beni çırlıçıplak görmesi bir şeydi.

Tamamen yabancı birilerinin beni anadan doğma görmesi de bir şeydi.

Ama yıllarca beni çıplak görmek için vücudum hakkında benimle dalga geçen bu adam için işler tamamen farklıydı.

Önümüzdeki yılın sonuna kadar yüzüne bakmak zorundaydım. Bu süre boyunca onu dinleyecektim.

Dünyada karşısında savunmasız kalmayı isteyebileceğim son insan Ivan olurdu. Cephanesi için kurşuna ihtiyacı yoktu. Tanrı korusun, ya külot giymediğimde kıçımın boyutu hakkında yorum yaparsa. Muhtemelen penisini koparıp atardım.

Ama...

Onlara söz vermiştim. Beraber geçireceğimiz zamandan faydalanmak için elimden geleni yapacaktım. Eğer bu ufak göğüslerim, göbek deliğimin şekli veya vajina dudaklarım hakkında laflar duyacağım anlamına geliyorsa... koparılan onun penisi olacaktı.

Pislik.

“O zaman... tamam mı?” diye sordu Koç Lee, sesi umutlu çıkarken.

Durumun gerçekliği bana tam anlamıyla vururken hâlâ onlara bakmıyordum. “Başka şansım yok ama değil mi?”

“O kadar kızgın görünme. Olabildiğince hızlı halledeceğiz. Seni giyinik bir şekilde tutmak yeterince kötü zaten, bir de sen çıplakken yapmak istemiyorum.”

Ona ortaparmağımı çekmekte tereddüt bile etmezken dikkatim tavandaydı. Bakışlarımı indirirken ona acımasız bir tebesüm gönderdim. “Ben de senin döküntünü görmek istemiyorum.”

Ahmak göz kırptı. “Ayy, döküntü değil, Köfte. Oldukça iyi malzeme.”

Öğürdüm.

Yedinci Bölüm

Sonbahar/Yaz

“Durur musun?” diye tıslarken aynı zamanda masanın altından bacağıyla vurdu.

“Sen dur. Ben kendi tarafımdayım, bacaklarını kendi tarafına sakla.” Ben de kendime iyi olacağımı ve önümüzdeki saati şampiyon gibi atlatmayı *söylediğim* halde ona dizimi vurdum.

Çünkü bunu yapabiliyordum.

Ve yapacaktım da.

Yanımda oturmuş olmasaydı, bu kesindi.

Koç Lee’nin bizim için ayarladığı bu röportajı mahveden ben değil, yanımda oturan ahmak olacaktı. Toplantımızdan, Lee’nin birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi görünmemeye çalışmamızı, kötü bakışlarımızı ve kelimelerimizi yalnız olduğumuz zamanlara... ya da en azından kimsenin duyamayacağı zamanlara saklamayı denememizi söylediğinden beri işler oldukça iyiydi. Kadının hâlâ bizi yalnız bırakma hatasına düşmediği gerçeği de ortadaydı.

Ama bugün gerçekten uslu davranmamız gerekiyordu. Bunun bir sorun olmayacağını düşünmüştüm. Altmış dakika boyunca daha kötü şeylere katlanmıştım.

Sonra Ivan yanıma oturmaya karar verdi ve kendimden şüphe etmeye başladım. Yanıma oturduğunda LK’nin personel dinlenme odasındaki sıralardan birine çoktan oturmuştum. Gazetecinin, bloggerın veya her neyse onun gelmesini, Ivan ile

yarışacağımızın resmî duyurusunun hazırlıkları konusunda bize sorular sormasını beklemeliydik.

Sadece bir sezonluk olduğundan bahsetmememiz gerekiyordu. Lee dün beni bu konuda bilgilendirmişti. *Bunu bilmesi gereken kişiler sadece biziz.*

Güzel.

Bacaklarımı iç kısmı birbirine değecek şekilde kıpırdatırken kadının biz tartışırken odaya girmemesi için şeytana dokunmuyordum. Boş mutfak alanına bakınarak biraz ötede Ivan'ın vücudundan yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

Sonra uyluklarını dizime vurdu. Tekrar.

“Neden bana dokunuyorsun?” diye fısıldarken dudaklarımı güçlükle oynatıyordum ve gözlerim kapıdaydı. Kendime ona bakmak konusunda güvenmiyordum.

“Bana dokunuyorsun,” diye ukala ve aptalca bir cevap vermişti çünkü hareket eden oydu.

Hâlâ ona bakmadım. “Neden yanımda oturuyorsun?”

“Bunu yapabildiğimden.”

“Çok yakındasın.”

“Daha bile yakınındaydım.”

Ona yan bir bakış attım “Çünkü öyle olman gerekiyor. Git şurada otur. Benden uzakta.”

Çoktan o tuhaf açık mavi gözleriyle beni izliyordu. “Hayır.”

Gözlerimi açıp kapatırken o da aynı şekilde gözlerini kırıştırdı.

Alçak herif.

“O zaman biraz kay da masanın karşısında oturabileyim.”

“Hayır.”

Ona bakmak için başımı tamamen çevirdim. Saçları geriye doğru taranmıştı ve tek bir tel bile yerinden çıkmamış şekilde düzgündü. Bugün önceden gördüğüm, neredeyse beyaz sayılabilecek kadar çok açık gri bir süveter giyiyordu. Gözlerini ortaya çıkarıyordu... eğer bu tür şeyleri fark edersem tabii. “Kıpırda,” dedim.

Kendini tekrar etti.

“Kıpırda yoksa yerinden kıpırdamanı sağlarım.”

Bu sefer başını iki yana salladı.

“Neden?”

“Çünkü beraber oturursak çok daha iyi gözükecektir.”

Ona aptal olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama... sonra kapattım.

Dudaklarının kenarı birazcık kıpırdamıştı.

Burnumu kırıştırıp kendimi kapıya bakmaya zorladım. Bir dakika geçmişti, belki de iki dakika.

Bu kadın neredeydi? Röportaj için antrenmanı kısa kesmiş-tik. Antrenman da güçlükle yeni şeylere ilerlemeye başlamış-tı. Beraber yan yana atlayışlar yapıyorduk ve... iyi gidiyordu. Özellikle atlayışlarda o kadar benzer şekilde hareket ediyorduk ki, düzeltilecek pek bir şey kalmıyordu. Koç Lee'nin memnun olduğunu söyleyebilirdim. Benim memnun olduğum kesindi.

Ivan bir kere daha sebepsiz yere dizini bana vururken onun tarafına bakmamı sağladı. Bana surat yapıyordu. “Şunu yapmayı bırak. Bütün sıranın sallanmasına sebep oluyorsun.”

Bu da...

Ah. Dizimi titrettiğimin farkında bile değildim. Durup ellerimi uyluğumun altına sokuşturdum.

Sonra topuklarımı sallamaya başladım. Bu kadın hangi cehennemdeydi? Kesinlikle geç kalmıştı.

Bir el dizimin üzerine kapandı. “Kes. Şunu,” diye derinden ama çok da derin olmayan, mükemmel bir şekilde can sıkıcı ve dengeli ses tonuyla mırıldandı Ivan. “Nasıl gergin olunacağını bildiğinden haberim yoktu.”

Topuklarımı sallamayı bırakıp ona gözümün kenarından bir bakış atarken pürüzsüz yüz hatlarını inceliyordum. Onu daha önce akneyle, sivilceyle veya siyah noktayla gördüğümü sanmı-yordum. Hiçbir zaman. Ayh. “Gergin değilim.”

O kadar yüksek sesle burnundan alaycı bir ses çıkardı ki bütün vücudumu ona doğru çevirdim. Gülümsüyordu. Mikroskopik gözenekleri, çıkık elmacık kemikleri, sert ve köşeli çenesi zayıf suratında parılıyordu. Gülümsüyordu ve bir yarışma kazanmış değildi ya da etrafında ailesi yoktu.

Bunu daha önce görmemiştim.

Bu insan da kimin nesiydi? Bacağı benimkine vururken, “Bu yüzden mi bacağını titretmeyi bırakmıyorsun?” diye sordu.

“Bacağımı titretiyordum çünkü burada beklemek yerine şu anda antrenman yapabiliyordum,” dedim, kendi saçmalığıma sadece kısmen inanarak. “Neden benim işime karışıyorsun ki? Ayrıca neden bu kadar çenen düştü?”

Gerçek şu ki, kalktığımdan beri bu röportajın geleceğini bildiğimden vücudumun bazı kısımlarının titremesini durduramıyordum. İnsanlarla konuşma konusunda bir problemim yoktu ama sorunum olan şey sorulara cevap vermem gerektiğı ve bu cevapların sonsuza kadar yargılanması, tarihin geri kalanı gibi parçalara ayrılması için kayıt altına alınacağı gerçeğiydi. Hem de Ivan’ın yanında otururken. Ivan çoktan sinirlerime dokunuyordu ve daha bize kimse soru sormamıştı.

Hiç de baskıcı değil.

“Saçmalıyorsun,” diye cevap olarak mırıldanırken kalçası benimkine baskı yapacak şekilde yanımda kıpırdandı.

Konuşurken bakışlarımı kapıya çevirdim. “Saçmalayan sensin.”

Boğazından bir ses çıkardı.

Bir dakika daha geçmişti.

Belki de iki veya üç dakika. Kadın hâlâ gelmemişti.

Süre dolduğunda gidecektim. Burada oturup onu bekleyecek değildim.

“Eğer yanlış bir şey söyleyeceğinden endişeleniyorsan, ben konuşabilirim,” dedi Ivan, sanki duyulmamızı istemiyormuş gibi neredeyse fısıldayarak.

Teklifi karşısında bir anlığına duraksadıktan sonra alay ettim. “Endişeli değilim.”

“Yalancısın,” diye hemen söyledi.

Tek bir cevap bile düşünemiyordum, lanet olsun. O yüzden, “Kapa çeneni,” demekle yetindim.

Ondan gelen kahkaha beni hazırlıksız yakalamıştı. Bütün bu olay konusunda daha da sinirlenmemi sağlamıştı.

“Neye gülüyorsun?” diye tersledim.

Bu onun daha fazla gülmesine sebep olmuştu. “Sana. Tanrım. Senin bu kadar gerildiğini hiç görmemiştim. İçinde olduğunu sanmıyordum.”

Ellerimi uyluklarımın arasından çekip masanın üzerine koyarak parmak uçlarımı vurmaya başladım.

“Sakin ol Köfte,” diye konuşmaya devam etti Ivan, fazlasıyla eğleniyormuş gibiydi.

Yüzümü buruşturduğumu hissettiğim halde Köfte yorumunu görmezden geldim. “Ben sakinim,” diye tekrar yalan söyledim.

“Yalan söylemek konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu? Bu konuda çabalamıyorsun bile,” diye kıs kıs güldü.

Gözlerimi devirerek bakışlarımı kapıya yönelttim ve ellerimi uyluklarımın arasına kaydırdım. Tekrar ayak bileğimi aşağı yukarı zıplatmak üzereydim ki bütün vücudumun yine titrediğinin farkına vardım. Kıpırdamadan oturmak tahmin ettiğimden çok daha fazla zordu. “Saat onda burada olmaları gerekli değil miydi?”

“Evet. Saat onu altı geçiyor. Onlara biraz zaman ver,” diye yeni partnerim mırıldandı.

“Yapmam gereken şeyler var,” diye açıklarken kısmen yalan söylüyordum. “Ayrıca Koç Lee neden bizimle değil?”

“Çünkü olması gerekmiyor?” diye cevaplarırken ses tonuyla kendimi aptalca hissetmeme sebep olmaya çalışıyordu.

Hıh.

“Ne tür şeyler yapman gerekiyor ki? Eğlencesine bebeklerden battaniye çalmak mı?” Tanrım, kendinden memnun gözüküyor. Ahmak.

“Hayır Şeytan. Artık bunu yapmıyorum,” diye kuru bir ses tonuyla ona söyledim.

“Yürüteç kullanan yaşlı insanları itmek mi?”

“Ha ha,” diye dişlerimi sıkarak söylerken bakışlarım bir kere daha kapıdaydı.

“Sonrasında ne yapacaksın o zaman?”

Ona bakışlarımı çevirdim. “Neden umurunda?”

“Umurumda değil,” diye yavaşça cevap verirken göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim. Hissi bir kenara ittim.

“Güzel, umurunda olmamalı.”

“Yine de bilmek istiyorum.”

Tekrar ona bakarken dudaklarımdan burnuma doğru yükselen alaycı gülümsemeyi hissedebiliyordum. “İşe gitmem gerekiyor, Bay Meraklı. Bu senin için uygun mu?”

İfadesiz suratı kafa karıştırıcıydı. “Bir işin mi var?”

“Evet.”

“Neden?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Çünkü bu işler para gerektirdiğinden ve para da ağaçta yetişmediğinden olmasın?” derken hâlâ gözlerimi kırıştıırıyordum.

“Ha ha,” diye kuru bir tonda cevap verirken kollarını göğsünde birleştirerek beni çılgına çeviren haylaz bakışlarından biriyle baktı. “Nerede çalışıyorsun?”

İşte *bu* cidden beni güldürmüştü. “Yemezler.”

Gülümseme ya da sırtıma olabilecek bir şey yüz ifadesinde bir anlığına belirdi. “Bana söylemeyecek misin?”

“Neden? İşime gelip benimle dalga geçmen için mi?” diye sordum.

Böyle bir şey yapacağını inkâr etmeyi bile denememişti. Sadece bana baktı. Çenesindeki bazı kasların seğirdiğine yemin edebilirdim.

Kaşlarımı ‘Gördün mü?’ dermiş gibi kaldırdım. Belli ki görmüştü çünkü tartışma tenezzülünde bile bulunmadı. Onun yerine çenesini yana, sonra da tekrar yerine doğrultup masaya, sonra da tekrar bana baktı. “Senin olayın ne?” diye sorarken yan tarafının tamamı, uyluklarım, kollarım ve omuzlarım onunla aynı hizaya gelecek şekilde yerinde kıpırdandı. “Bu sadece bir röportaj.”

Aynı dediği gibi sadece bir röportajdı.

Ama yine de kendimi *neredeyse* hasta hissetmeme sebep oluyordu.

“Eğer seni neden bu kadar korkuttuğunu söylersen, sana sadece biraz güleceğim,” diye sanki bir çeşit teselli gibi teklifte bulundu. Korkularıma gülecekti ama sadece birazcık. Ah, tamam. “Eee?” diye ısrar etti.

Ruh emici gözlerinin içine bakıp cevap vermedim. Gözlerini kırıştırdı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. O gülümseme ile sırtıma arasında gezinen aptal şey ortadan kaybolmamıştı ve işte bu biraz eğilip uyarı olarak dirseğimin en kemikli kısmını hafifçe uyluğunun ortasına batırmama sebep olmuştu.

Baskı uygularken irkilmemiş veya yerinden kıpırdamamıştı. Onun yerine bacağına kemiğe daha fazla baskı uygulaması için kaldırarak bir tepki çekmeye çalışıyordu. “Eğer dizimde bir morluk varsa, seni sonrasında tutmam daha zor olacaktır,” diye beni tehdit etti.

“Çok daha zor.” Gözlerimi devirdim. “Hadi oradan. Bütün üst bacağın boyunca morluklarla bile bunu yapabilirsin.”

Kahkaha atmıştı ve bu beni tekrar beklenmedik bir şekilde yakalamıştı. “Onlar buraya girmeden önce sorununun ne olduğunu anlat.”

“Bir sorunum yok.”

“Sorunun var.”

“Bir sorunum yok. İyiyim.”

“Seni daha önce bu kadar kıpırdarken görmemiştim ve sinir bozucu mu yoksa kısmen *tatlı* mı olduğundan emin olamıyorum.”

T ile başlayan kelimeyi kullanırken başımı kaldırıp ona baktım ama yüzünde bunu söylediğine dair onaylayıcı hiçbir şey yoktu. O kelimeyi bana karşı kullandığını sanmıyordum, en azından o haliyle. Küfür içeren kelimeler söyleyebilirdi ama tatlı asla.

“Sinir bozucuyla kalalım,” diye lafına devam ederken hâlâ kelimeyi açıkta bırakıyordu. “Bana bir cevap verene kadar sormaya devam edeceğim.”

Tanrım. Hayatımda hayır cevabını kabul etmeyen ve etmeyecek insanların derdi neydi? Bu, annem bir şey istediğinde oynadığı oyunun aynısıydı. Aslında ailemdeki herkesin onlara vermeyi istemediğim bir şeyi istediklerinde oynadığı oyunun ta kendisiydi.

“Köfte.”

“Sinir bozucu olan sensin. Umarım bunun farkındasındır.” Tekrar kapıya baktım. “Ayrıca röportörün karşısında bana Köfte deme. Herkesin bana öyle seslenmesine ihtiyacım yok.”

“Eğer bana sorunun ne olduğunu söylersen demeyeceğim.”

“Tam bir aptalsın.”

Burnumdan puflayarak nefes verdi. “Söylemeyeceğim. Anlat bana.”

İç çekerek gözlerimi devirirken eğer reddedersem günümün veya günlerimin geri kalanında bunu duyma havasında değildim. “Bak sadece medyadan hoşlanmıyorum. Genel olarak çoğu insandan hoşlanmıyorum. Tartışmalı bir hale getirmek için kelimeleri her zaman evirip çeviriyorlar. İnsanlar da bunu yutuyor. Drama istiyorlar. Duydukları her kötü şeye inanmak istiyorlar.”

“Ne olmuş?”

Bu şerefsiz kötü bir şey değilmiş gibi ‘*ne olmuş*’ mu demişti? “Olan şey, bir keresinde jüri sisteminin haksız olduğunu düşündüğümü söyledim ve bunu başka etkinlikte kazanan kişinin hak etmediğini düşünüyordum gibi çevirmişlerdi. Ondan sonra aylarca nefret e-postaları aldım. Başka bir zaman birinin güzel bir Y-dönüşüne sahip olduğunu söyledim ve birden ondan başka güzel bir şey yokmuş gibi gösterdiler,” diye ona söylerken bu iki şeyi hatırlıyordum çünkü aylarca canımı sıkmışlardı. Bunlar düşündüğüm veya söylediğim ile örtüşmeyecek şekilde evirip çevrilen şeylerin sadece ufak bir kısmıydı. Böyle şeyler yaptıkları için insanlardan nefret ediyordum. Hem de çok fena. Tanrım. “Videolardan hiç bahsetmeyeyim bile.”

Ivan uzun süre bir şey demeyince ona bakmak zorunda kaldım. Uyluğu hâlâ benimkine yaslanmıştı ama kaşlarını çatıyordu. Bacağımı çekmeyi düşündüm ama sonra boş verdim. Benim alanıma giren oydu. Artık ona daha fazlasını vermeyecektim. Sorusu beklenmedik şekilde gelip beni şaşırttı. “O zaman WHK Kupasının hileli olduğunu düşündüğünü söylemedin mi?”

Kahretsin.

Başımı yana eğip bakışlarımı ona çevirerek omuz silktim. “Hayır, onu söyledim.”

Bana yukarıdan bakarak surat yaptı. “Puanlama sistemini değiştirdiklerinden beri hileli olan bir şey yok.”

Bunu biliyordum. Puanlama sistemi, ben küçükken işlere hile karıştıktan sonra değişmişti. Mükemmel 6.0 puanlı, kişiye göre değişen puan sistemini parçalara ayırmışlardı ve her unsurun belirli puan değerinde olduğu katı bir puan sistemi olarak düzeltilmişti. Eğer unsurlar güzel bir şekilde icra edilmezse puanlar düşürülecekti. Kusursuz bir sistem değildi ama daha iyi hale gelmişti.

Ama o zaman WHK kupasına öfkeliydim ve sinirliyken söylediğim bir şeyden kim sorumlu tutulabilirdi ki? “Partnerin iki ayağının üzerine indi ve sen de üçlü dönüş yaparken onu nere-

deyse düşürecektin. Hileliydi.” İkinci cümle yalandı ama gerisi değildi. Hadiseyi çok iyi hatırlıyordum.

Burnundan alaycı bir ses çıkardı ve işte o zaman bütün vücudunu benimle yüzleşmek için döndürdü. “Hileli değildi. Temel puanımız seninkinden çok daha yüksekti ve kız bütün rotasyonlarını tamamlamıştı.”

Bunu biliyordum ama programının eski sevgilimle benimkinden daha yüksek puana eşit olan zorlu unsurları olduğunu itiraf edersem lanetlenecektim. Ayrıca... biz mükemmel değildik. Çok yakındık ama tam olarak değildik. Bu zamana kadar uyguladığım bütün programlardaki her bir hatayı hatırlıyordum. Bazı geceler ergenliğimdeki programları bile düşünmek uyku larımı kaçıırıyordu. Eğer bu kadar ukala olmasaydım veya biraz daha iyi olabilseydim... Potansiyelimi karşılayabilseydim ve hayatımdaki neredeyse her şeyi batırmasaydım, hayatım ne kadar farklı olabilirdi?

“Tamam hileli değildi,” diye kabul etmemin tek sebebi vardı; böyle olduğunu iddia etmeye devam edersem daha fazla aptal gibi gözükecektim. Bir mucize eseri kendimi gülmekten alıko yabildim. “Adamlarından biri jüriye sus payı verdi. Nasıl dile getirmek istersen öyle yap.”

Ivan gözlerini kırıştırdı, ben de kırıştıtararak karşılık verdim.

Dilinin ucu yanağının iç kısmına dokundu ve konuşurken yüzü ifadesizdi. “O yarışmayı dürüstçe kazandım.”

“O akşam üçüncülüğü kazandım ve her inişi güzel bir şekilde tamamladım.”

Ivan tekrar gözlerini kapatıp açtı. “Her şeyi güzelce tamamladın ama koreografin çok fenaydı ve ondan önceki etkinlikte seni 3S yaparken yalnız bırakan adı lazım değilin ardından atlayış sırasında geri çekildin. Aynı zamanda robot gibi görünüyorsun ve partnerin bütün süre boyunca kusacakmış gibi görünüyordu.”

Haklıydı ama...

Ivan o kadar basit bir şekilde omzunu silkti ki onu tokatlamak istemiştim. “Müziklerin de ruh emen türdendi.”

şu an etrafımda emici olan tek şey içime çektiğim nefesti. “Pardon. Neydin sen? Müzik dehası mı?” diye tersledim.

Tek omzunu kaldırdı. “Senden daha iyi bir kulağā sahibim. Sinirlenme. Doğuştan buna ya sahipsindir ya da değilsindir.”

Ona ağzım açık bakabilirdim ama benden bu türlü bir tepki alabileceğini bilmek istemiyordum.

Konuşmaya devam etti. “Eğer programlarımızdan herhangi biri için müziğı senin seçmene izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmış olmalısın.”

İşte bu ona ‘sen ne halt dedin’ bakışı atmak için iyi bir fırsattı. Ona doğru eğilirken dizim neredeyse bacağının üzerindeydi. Ivan’a bu noktaya kadar –dört haftadır– günde yüzlerce defa dokunmuyor değildim. İddiaya varım ki, kalabalığın içinde sadece kokusuyla onu tanıyabilirdim. “Ne?”

Soluk pembe rengine dudacı bugün ikinci defa kıpırdandı. “Beni duydun. Koreografımız, Nancy ve ben müziğı seçeceğim. Mükemmel olacak.” Sonra dudakları bir kere daha kıpırdandı. “Güven bana.”

Başımı geriye doğru fırlatıp kakhaha atmak zorunda kaldım. “Ha!”

“Önemli değil, Jasmine. Her zaman ben seçerdim. Koreografiden bile önemli olması muhtemel. Kazanmak istiyorsun, değil mi?”

Tabii ki kazanmak istiyordum ve dürüst olmam gerekirse, müzik konusunda iyi bir zevki vardı. Aranjmanları her zaman beni şaşırtmıştı. Güzellerdi ama ona bunu itiraf edecek değildim. “Bir takımda ‘ben’ diye bir şey yoktur, biliyor musun?”

şerefsizin oğlu göz kırpmā cesareti bulmuştu. “Ama kazanmada ‘ben’ diye bir şey vardır. Eğer kazanmak istiyorsan beni dinlemelisin.”

Alay ettim. Sonra istemesem de kakhaha attım. “Bunun bir mantığı bile yok, ahmak şey. Gözleriyle o şeyi yapmayı bırak. Beni ürkütüyorsun.”

O geniş omuzlar özür bile dilemeden dikleşti ve çok yumuşak olduğunu dokunmadan bile bilebileceğim güzel süveterinin dikişlerini gerdirmişti. “Bana mantıklı geliyor.”

“Çünkü aptalın tekisin. Benim patronum değilsin. Partneriz. Partnerlikte de ‘ben’ diye bir şey yoktur.”

Bana tekrar göz kırptı. “Kostümler ve koreografi hakkında tartışabiliriz ama müziği ben seçeceğim.”

Kahretsiiiiin.

Kabullenecektim ama ne diyecektim ki? Tamam mı? Gerçekten müzik umurumda değildi. Herhangi bir müzik eşliğinde kayabilirdim. Kostümler söz konusu olunca... “Kâbus gibi Çikita Muz Mambo kostümünü hatırlıyor musun? İlk önce görmeden kostümleri seçmene kesinlikle izin vermeyeceğim. Ayrıca çoktan kostümlemlerimi yapan biri var.”

Çenesi bir an seğirdikten sonra durdu ve kostümümüz hakkındaki yorumumu görmezden geldi. “Ulusal, dünya ve olimpiyat şampiyonu olan kim?” diye sorma cesaretinde bulundu.

Geriye doğru yalpaladım. Kahrolası tek bir kelime bile söyleyemiyordum. G ile başlayıp t ile biten bir kelime dışında başka bir şey aklıma gelmiyordu.

Ta ki dudaklarında o aheste tebessüm belirene kadar.

O zaman ağzımı açtım. “Seni gidi sinir bozucu göt herif! Tanrım, bazen sadece yüzüne yumruk atmak istiyorum. *Şampiyon kim? Kapa çeneni.*”

Ne yaptı? Nasıl cevap verdi? *Kahkaha attı.* Ivan Lukov yüksek sesle kahkaha atmıştı.

“Muhtemelen Rus mafyasından gelen paranla jüriye rüşvet vermişsindir,” diye lafıma devam etmem onun bir kere daha yüksek sesle gülmesine sebep olmuştu ve neredeyse ben de karşılık verecektim. Küçükken Karina’ya malikânedeyse yaşayacak kadar ailesinin nasıl para kazandığını sormuştum ve o da mafya olduklarını düşündüğünü söylemişti. Değillerdi ama bu yine de beni güldürmüştü.

“Kaybetmeyi hiç hazmedemiyorsun,” diye bir an sonra laf attı. “Bu konuda kendimin kötü olduğunu sanırdım ama sen beni de geçtin.”

“Ah hadi ama.” Başarısız oldukları her seferinde partnerinden kurtulan ben değildim.

Ama bunu söylemedim.

“Muhtemelen Tesla marka aracında oturup süveterin kırıışana kadar her seferinde ağlıyorsunuz.”

Ivan tavana varacak kadar yüksek sesli bir kahkaha daha attı.

“Neye gülüyorsun? Komik olmaya çalışmıyorum,” dedim, birbirimizi tanıdığımız on yıl boyunca ilk defa kendini kaybedişini izleyerek. Ailesinin etrafında, özellikle Karina’yla daha çok güldüğümü görmüştüm.

Ama her şey bundan ibaretti.

Nasıl gülüneceğini bildiğinden bile haberim yoktu... İnsanların ruhlarını ve eşyalarını almak gibi berbat işler yapmadığı sürece tabii.

“Ah, bu çok hoş,” diye yeni bir ses araya girmişti ve Ivan’ın baş belası oluşunun arasında neredeyse kaynayacaktı.

Bir anda gülmeyi bıraktı ve kahkahasının yerini sessizliği aldı.

İkimiz de aynı anda kapıya baktık. Beklenildiği gibi bir elinde omuz çantası, diğer elinde cüzdan tutan bir kadın kapıda duruyordu. “Benim için durmanıza gerek yok,” diyerek gülümsedi.

İkimiz de tek kelime etmedik.

Kadın gülümsemeye devam etti. “Geç kaldığım için üzgünüm,” diye lafına devam ederken açıklama sunmadı.

Eğer benden ‘sorun değil’ dememi bekliyorsa, daha çok bekleyecekti. Geç kalan insanlara katlanamıyordum. Görünüşe göre Ivan da hoşlanmıyordu ama gözümün kenarından başını salladığını gördüm. “Ne zaman istersen başlamaya hazırız. İkimizin de başka yükümlülükleri var ve geç kalamayız.”

Onun da yapması gereken bir şey mi vardı? Ne zamandan beri? Bir işi yoktu. Eskiden eğer evde kalma şansım olsaydı, ben de işim olmasını istemeyeceğimi düşünürdüm ama gerçek şu ki, yapacak bir şey olmayınca kafayı yedim. On dakikalığına bile güçlükle sabit oturabiliyordum.

Ama... Ivan'ın yapacak neyi vardı?

Diğer kadın başıyla onaylayıp dinlenme odasına yönelirken iki eliyle çantasını tutuyordu. “Anlıyorum, hazırlanmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var,” diye söylerken omuz çantasını Ivan ile oturduğumuz sıranın karşısında, masanın arasında duran sandalyeye bıraktı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, belki daha da yaşlı olmalıydı. İnsanların yaşlarını tahmin etmeye hiç güvenmemişimdir çünkü ebeveynlerim hiç yaşlarını göstermiyorlardı. “Amanda Moore,” dedi kadın elini önce bana uzatarak.

“Jasmine,” diye cevaplarken elini tutarak salladım.

Aynısını Ivan’a yapınca o, “Ivan. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Tanıştığımıza memnun oldum mu? Yağcıya bak sen. Ama dikkatimi sadece kadının üzerinde tutum çünkü ona yan bir bakış atmak istesem de ‘saçma salak işler yapıyorsun’ bakışımı gizlememe imkân yoktu.

Çantasını karıştırmaya başlamadan önce bize gergin bir şekilde gülümsedi. Bir dizüstü bilgisayar, kayıt cihazı olması gereken siyah ufak cihaz ve kalemle birlikte ufak sarı bir not defteri çıkardı. “Bir dakika,” dedi dizüstü bilgisayarını açarken.

Ivan'ın bacağı masanın altından benimkine dokundu ama ona bakmadım.

Aradan çok geçmeden, eşyaların yerini değiştirdikten sonra kadın bize gergin bir şekilde gülümsedi. “Tamam, şimdi hazırım.”

Yanımdaki ahmak bir kere daha bacağına benimkine dokundurmuştu. Bu sefer ellerimi bacaklarımin arasına koyup ortadan kaldırdığım anda dizimi bacağının kenarına vurdum. Kırılma noktasına gelecek olan ben olmayacaktım. İmkânı yoktu. Lee beni azarlama şansına sahip olamayacaktı.

“Çoktan röportaj için *Ice News*’a ulaştığından Bayan Lee’ye teşekkür ettim ama ikinize kendim teşekkür etmek istiyorum. Mindy ile kaymayacağınıza dair dedikodular gelmeye başladığında onun yerini kimin alacağını merak ediyordum,” diye lafına başladı Amanda adındaki kadın, onunla konuşurken bakışlarını Ivan’a doğrultarak.

Güzel. Detayları gizli tutmak istedikleri dışında Ivan’ın durumu hakkında ne düşündüklerinden veya bildiklerinden haberi yoktu. Bunu öğrenip başa çıkabilirdi. Tek yapmak istediğim yanıştırmaktı.

“O yüzden,” diye lafına devam ederken bir anlığına not defterine baktı. “Eğer sizin için sorun değilse, bu konuşmayı kaydedeceğim.”

Aynı anda başımızla onaylarken Ivan, “Sorun değil,” dedi.

Kadın ışıldamıştı. “Lukov Buz Kompleksi’nde son on dört yıldır beraber çalıştığınıza dair bir bilgi var?” diye bana sordu.

“Evet,” diye ikimiz de aynı anda cevap verdik. Benim adıma cevap vermeye mi çalışıyordu?

Kadın başını salladı. “Ve Ivan, yirmi bir yıl önce inşa edildiğinden beri buradasın değil mi?”

“Evet. Ondan önce Kaliforniya’da yaşayıp eğitim görüyordum,” diye geçmişte defalarca cevap vermiş gibi söylemişti. Belki de öyle olmuştu.

Röportör dikkatini bana çevirdi. “Birbirinizi buraya başladığınızdan beri mi tanırıyorsunuz?”

Bunu yapabilirdim.

“Hayır,” diye cevap verirken sorularının ne kadar aptalca olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Ivan ile bu işi ondan çok öncesinden beri yaptığımız bilinen bir gerçek değil miydi? “İvan benden çok daha ileri kademedeydi. Bir iki yıl sonrasında tanıştık.” LK yerine onun evinde tanıştığımızı bilmesine gerek yoktu.

Kadın bana hafifçe gülümsedi. “Ama ailenin yakın arkadaşsınız, değil mi?”

Gözlerini kırıştırdım. İnsanlar bunu nasıl biliyordu? “Evet.”

“Siz...” duraksayarak not defterine baktı, “İvan’ın kız kardeşi Karina Lukov ile aynı dersteysiniz. Doğru mu?”

Başımla onayladım. İvan’ın aksine, ailesi Karina’yı çok daha büyük bir yaşa kadar artistik buz patenine başlatmamıştı. Onun yerine dans dersleri alıyordu. Onu artistik buz patenine başlatmalarının tek nedeni İvan’ın alt seviyede altın madalya kazanması ve Karina’nın da denemek istemesiydi. Malum, ailesi çoktan buz pistine sahip filan ya. Neden olmasındı ki? Bana bu hikâyeyi anlattığı ilk zaman başımı iki yana sallamıştım.

“Bu ne kadar sürdü?” diye kadın sordu.

Neyse ki İvan bu soruyu cevaplamaya karar verdi. Ben istemiyordum. Karina’dan bu konuda bahsedilmesini bile istemiyordum. Herhangi bir şekilde dikkatlerin üzerine çekilmesinden hoşlanmıyordu ve bu konuda ona saygı duyuyordum. “Kız kardeşim on dört yaşında bıraktı. Diğer şeylerin peşine düşmeye karar verdi.”

Sesi tuhaf mı çıkmıştı yoksa hayal mi görüyordum? Belki o da kız kardeşi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu.

“Ama ikiniz çok iyi arkadaşsınız?” diye bana sordu.

Başımla onaylarken kadının bana yönelttiği tuhaf bakışı kaçırmamıştım. Belki de tek kelimelik cevaplardan ve baş sallamalardan daha fazlasını istiyordu ama söyleyecek daha fazla şeyim olana kadar bunları almaya devam edecekti.

“O zaman bu partnerlik on yıldır yapım aşamasında mıydı?”

Donakaldım. *İvan’a bakma. İvan’a bakma. Bakma...*

Dizi benimkine çarptı ve sadece çoğunlukla ukala sesine aşına olduğumdan nasıl tuhaf çıktığını, neredeyse boğuk, biraz ciddi... tuhaf olduğunu fark etmiştim. “Öyle denebilir,” diye tuhaf bir sesle yavaşça söyledi.

Kahkaha atmayacaktım. Özellikle bu ahmağa gülmeyecektim. O yüzden tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Yavaşça. Oldukça yavaşça onayladım.

Amanda Moore onayladığımı gördüğü an gözlerini bana çevirdi ve ufak bir gülümseme dudaklarında belirdi. “Eminim Ivan’a...” diyerek beni işaret etti, “bazı şeyler söylediğin videonu görmüşsündür. Ondan sonra hayranlarından çok fazla geri dönüş almıştın...”

Bunu ortaya atacaktı değil mi? Güzel. Artık bilmeyen kim varsa araştıracaktı.

Kahretsin.

“... bu sadece birbirinizle şakalaşmanız mıydı?” diye lafına devam etti.

Gerildim. Gözlerimin neredeyse yerinden çıkmak üzere olduklarından fazlasıyla emindim ve dudaklarımı birbirine bastırdığım gerçeği muhtemelen yüzümü daha kötü gösteriyordu. *Kapa çeneni. Bir şey söyleme. Kahrolası çeneni kapa.*

O yüzden başımla onayladım. Tekrar yavaşça. Sanki yalan söylemekten patlayacakmış gibi hissediyordum.

Yanımdaki aptal, ahmak tekrar bacağını bana vurdu ve ona hiç de benzemeyen cırtlak bir sesle, “Evet. Sürekli şakalaşıyoruz,” dedi.

Kahretsin. *Kahretsin.* Gülmeyecektim. İnkâr da etmeyecektim. Edemezdim.

Lee’ye bu işi yapacağıma dair söz vermiştim. Arkadaşmış gibi davranabileceğime dair.

“Jasmine harika biridir,” diye resmen güçlkle söylerken bir şekilde alev almamayı başarmıştı. “İyi bir espri yeteneği var.”

Ellerimi yumruk haline getirip tırnaklarımı tepki vermemek için avucuma batırmak zorunda kaldım. Ne kadar berbat bir yalancı. Aman Tanrım. Bir de bana kötü bir yalancı olduğum için laf ediyordu.

Boğazımı temizleyip erimiş bir plastik gibi hissettiren gülümsememi yüzüme yerleştirerek, “İvan harikadır,” dedim. Neredeyse tükürerek söylemişim ve sonuna da ‘hah’ eklerken kısa süre önce birbirimizin büyü bebeklerine sahip olduğumuza dair konuşmamızı hatırladım.

Masanın altındaki diz bana çarptı ve tek kelime etmemek için bütün irademi toparlamam gerekmişti çünkü o da aynı şeyi düşünüyordu. Gülme. Boğulma. Bozguna verme. Profesyonel ol. Beraber durmak falan işte...

Ama yalanlar belli olmuş olmalıydı çünkü röportör hemen kaşlarını çatarak Ivan'a, ne tür bir yüz ifadesi olduğundan emin olmadığım ama gerçekten yüzüne bakarsam ölebileceğim kişiye döndükten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Komik bir şey mi var?"

Gözümün kenarından Ivan'ın başını salladığını görebiliyordum. "Hayır. Hiçbir şey yok. Birbirimize fazlasıyla saygı duyup takdir ediyoruz."

Aman Tanrım.

Omuzlarım onları kontrol altına almadan önce iki saniyeliğine titremişti.

Saygı ve takdir. Söyleyebileceği onca şey arasından bunu seçmişti. Bu sefer masanın altından dizimi ona vurduran bendim.

Elinin tersi olduğundan emin olduğum bir şey bileğimin üst kısımlarına vurmuştu.

"Çok fazla saygı ve hayranlık duyuyoruz," derken boğulmamayı zar zor başarak başımla onayladım.

"Her zaman Jasmine'in büyük bir hayranıydım," diye ahmak lafına devam etti.

"Ben de," diye şakırken tekrar gülümsemeye çalıştım ve kiralık katil gibi görünüyor olmam daha olasıydı. "Ivan oldukça sempatik bir erkek."

Konuyu bırakmaya veya sözlerimize inanmaya karar vermeden önce bize tuhaf bir bakış gönderdi. Umursamadım. "Jasmine'in kanyışında en sevdiğin güçlü yanları nelerdir?" diye kadın sordu.

"Ah, bilirsin işte..."

Bu sefer dizimi oynatmamıştım bile. Onu tekmelemiştim. Doğrudan kasığından hem de. Çok sert değildi ama yeterince acıtıcıydı.

“O şahane bir atlet,” diye sonunda ağzından çıkarırken tekrar koluma vurdu.

“Peki ya sen Jasmine, Ivan ile partner olmayı istemene ne sebep oldu? Dünya şampiyonluğunda egemen olduğu gerçeği dışında?” diye sordu.

“Daha başka ne olabilir ki?” diye omuz silkerek söylerken kadının yorumu canımı sıkırsa da kolay yolu seçtim.

“Çok uzun süredir beraber olmadığınızı biliyorum ama eleştiri olarak birbirinize söylemek istediğiniz bir şey varsa, ne olurdu?”

Bu soruya hemen atladım çünkü Ivan’a bu konuda güvenmiyordum. “Bu adamı eleştirmek mi?” diye güclükle söylerken topuklarımı ona uyarı ve hatırlatma olarak vurdum. “Ah, hiçbir şey yok. Hem de hiç. Yaptığı her şey... mükemmel.”

Bu kelimeleri söylerken gösterdiğim çabayla neredeyse öğürecektim.

Röportörün yüzünde beliren gülümseme neredeyse ışıldıyordu. “Bu çok tatlı.”

Bu sefer Ivan’ın topuğu bana vurdu.

“Peki ya sen Ivan? Jasmine hakkında ne diyeceksin?”

Tekrar ona vurdum.

“Eleştiri mi? Jasmine... çok kibar.”

Kadın benimle aynı anda gözlerini kırıştırdı. “Çok kibar mı?” diye sorarken beni bile gücendirmemişti çünkü, ‘ciddi misin?’ Bunu mu söyleyecektin?

Başıyla onayladığı anda ona baktım. “Evet. Çok kibar.”

Kadın muhtemelen ağzından çıkan ‘hıh’ sesini kendi bile beklemiyordu çünkü o kadar hızlı söylemişti. Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım. Sonra o da gözlerini kırıştırdı... sanki bunun ağzından çıktığına inanamıyormuş gibiydi.

Süprüntü.

Belki dünyadaki en sıcakkanlı ve sevgisini gösteren insan değildim ama kibar biriydim.

Ya da annemin söyleyeceği gibi, “istediğim zamanlarda.” Ama bu anneme göre böyleydi. Sevgimi kazanıp hak etmişti. Bana istediği her şeyi söyleyebilirdi.

“Eski partnerin ve Mary McDonald’ın bu sezon yarışacaklarını duyurmaları hakkında ne düşünüyorsun?” diye aniden sordu.

‘Eski partnerim’ ve o kaltak Mary McDonald’ın isminin anılması bile günün geri kalanını mahvetmeye yetmişti. *Birdenbire*. Bütün vücudum gerildi.

Sonra Ivan beni tekmeledi. Cidden tekmelemişti.

Ama beni kendime getirmişti. Düşüncelerimi toparlayıp konuşmam birkaç saniyemi aldı. “Bu konuda herhangi bir şey düşünmüyorum.” Belki de, ‘Onlara şans diliyorum’ filan demeliydim ama o kadar da iyi bir insan değilim.

“Beraber yarıştığınız son sezondan beri onunla konuşmadığınız doğru mu?”

Beni terk ettikten sonra sarhoş ve hüzünlüken onu aradığım geceyi saymayacaktım. Telefona cevap vermemişti ama ben de durumdan faydalanmıştım. Ona zavallı bir korkak dediğimi saınyordum ama... kesin emin değildim. Tek bildiğim ağzımdan çıkan şeylerden pişman olmamıştım. Ne söylemişsem hak etmişti.

“Evet, konuşmadık.”

“Sana mesaj yoluyla haber verdiği doğru mu?” Anlamadığım bir sebepten dolayı etrafta dolanan bu dedikoduyu sorma cesaretinde bulunmuştu. Ailem dışında kimseye bahsetmemiştim. O yüzden lafın benden çıkmadığını biliyordum.

Ayrıca gerçek şuydu ki... bana hiçbir şey söylememişti. Hem de hiç. Mary ile önümüzdeki sezona beraber çalışmak için katılmayacaklarını açıkladıklarında öğrenmiştim. Bu şekilde durumun farkına vardım. Bir makaleden. Planlanmış bir aylık mola-mızdan iki gün sonra.

Omurgasız kaltak.

“Bunun yerine Jasmine ile benim hakkımda konuşabilir miyiz? Koç Lee’nin geçmişteki partnerlerimiz hakkında konuşmak istemediğimizden bahsettiğini sanıyordum,” diye birden araya girdi Ivan, ses tonu genellikle nefret ettiğim şekilde ukalaydı.

... ta ki o ana kadar.

Kadının yüzü kızardı ve hemen başıyla onayladı. “Evet, elbette.” Ama çoktan ona açmaması söylenen konuyu açtığı için özür dilememişti. Bunu yaptıklarından haberim yoktu ama makbule geçmişti. Hem de düşündüğümden çok daha fazla. “Bu sezon için beklentilerin nedir?” diye lafına zaman kaybetmeden devam etti.

“İyi şeyler yapacağız,” diye cevapladı Ivan, neredeyse hemen. “İyiden bile öte.”

“Bu konuda ne demek istedin?”

Üst bacaklarının kasları ve ısısı tamamen benimkilere yaslanmıştı ama yerimden kıpırdamadım. “Bu sezonun diğerlerinden farklı geçmesini beklemediğim anlamına geliyor.”

Kadının gözleri kocaman açıldı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Yavaşça başı onaylarken onu izliyordum. “Öyle olacağını biliyorum.”

“Bu sezon ara vermeyecek misin?”

Beraber sadece bir sezonumuz olduğundan haberi yoktu. Boşa harcayacak zamanımız yoktu.

“Hayır.”

“Kendine o kadar mı güveniyorsun?” diye yüzünde keyif aldığı gösteren bir sırıtışla sormuştu, sanki güveninden hoşlanmıştı. Ayh.

“Evet,” diye hemen cevapladı Ivan.

Kadın başını ‘pekâlâ’ dermiş gibi eğerek bana döndü. “Sen ne düşünüyorsun? Bu olası mı?”

Belki normalde şaka yapardım ama bana hak ettiğimden bile fazla hakaret etmişti. O yüzden yapmadım. “İvan’ın bu sporda en

iyi yarışmacılardan biri olduğunu biliyorum. Ondan şimdiden çok şey öğrendiğimi ve daha da fazlasını öğreneceğimi düşünüyorum.”

Lanet olsun, bu kulağa hoş gelmişti. Ben bile neredeyse inacaktım.

“Ama öğrenme evresini atlamanın mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet.” En azından öyle umuyordum. Ama kimse sesi tereddüt eden birine inanmazdı.

Kadının gözleri kısıldı. “Geçmişte başına bela olan sinirlerinin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?”

Bu küçümseyici şeylere bu kadar hızlı mı dönmüştü. Lanet olsun.

Daha iyi biri ol. Daha iyi biri ol. Daha iyi biri ol. Yapabilirsin. Yapabilirdim. Sadece yapmak istemiyordum.

“Güvenebileceğim bir partnerim olduğunu düşünüyorum. O yüzden endişeleneceğim çok daha az şey var,” dedim yavaş bir şekilde söylerken. Onun gözünün içine bakarken nazik olmadığının farkında olduğumun ve bundan hoşlanmadığının farkına varmasını sağladım.

“Geçmişteki sorunlarının nedeninin...”

Ivan elini havada salladı. “Bunun yerine Jasmine ile bana odaklanabilir miyiz?” Gözlerini kırıştırdı. “Lütfen.”

“Ben...”

“Benim suçum,” dedim hızlıca. “Bunu söylememeliydim. Sinirlerime hâkim olup olamayacağımı bilmiyorum ama kendime geçmişte olduğundan çok daha fazla güveniyorum. Sanırım Ivan’ın geçmişi ve rekoru yüzünden. Bana da biraz bulaştırmasını umuyorum.” Kaltak.

Kadın bana inanmıyormuş gibi bir surat yaptı... ama tekrar sorularına dönüp baktı. “Tamam. Konuyu değiştirip diğer şeylere geçebiliriz. Yirmi soru tarzında bir oyuna ne dersiniz?” Gözlerini Ivan’a çevirdi. “Eğer uygunsa.”

Gözlerimi kırıştırdım ama yanımdaki Ivan neredeyse tereddütlü bir sesle, “Tamam,” diye cevapladı.

“Eğlenceli olacak,” diye eklerken sanki bizi işkence olmaya-
cağına dair ikna etmeye çalışıyordu.

Eğlenceli olarak gördüğü şeyler konusunda muhtemelen farklı düşüncelerim vardı ama öyle olsun. Sorular Paul ve kaltak partneri veya benim başarısızlığımı kapsamadığı sürece üstesinden gelebilirim. Başımila onayladım.

Gülümsedi. “Çok uzun süredir partner değilsiniz ama birbirinizi bir süredir tanıyorsunuz. Eğlenceli olacak.”

Ivan beni tekmeledi.

Ben de hemen onu tekmeledim.

Çünkü birbirimize katlanıyor gibi davranmak başka bir şeydi ama ‘birbirimizi tanımamız’ ise bambaşkaydı.

“Tamam,” diye kadın lafına devam ederken dizüstü bilgisayarına baktı.

Ivan’a gizlice bir bakış atarken o çoktan beni izliyordu.

Bu halt da nesi? diye dudak hareketiyle söyledim.

Onu hiçbir zaman telaşlı görmemiştim. Omuz silkti. *Tahmin et*, diye dudak işaretiyle cevap verdi.

“Tamam, güzel bir sorum var,” diye açıkladı kadın, gözleri ekranda yazan bir şeylerdeyken bizim bu durumu nasıl atlatacağımızı merak edişimizi kaçırmıştı. “Ivan’ın en sevdiği renk nedir?”

Ivan’a bakarak surat yaptım. “Siyah,” diye cevap verdim ama *aynı kalbin gibi* diye de dudaklarımila söyledim.

Gözlerini devirdi.

“Bu doğru mu?” diye kadın sorarken bakışları bilgisayardan bize çevrildi.

“Sevdiğim bir renk yok,” diye cevapladı Ivan.

“Jasmine’in en sevdiği renk nedir?” diye sordu.

Kadın bakışlarını çevirdiği anda bana baktı, “Kırmızı.” Sonra *aynı yediğin çocuklarının kanı* gibi diye dudak hareketleriyle ekledi.

Kahkaha atmayacaktım.

Kahkaha atmayacaktım.

Özellikle kendinden bu kadar memnun gözükrken. Aptal. Hödük.

Sonra göz kırpma cesaretinde bulundu ve ben de kadına bakmak için kendimi zorlamak durumunda kaldım. Hemen ardından onu tekmeledim.

“Doğru söyledi mi?” diye sorarken bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sevdiğim renk pembe.”

“Pembe mi?” diye boğuk bir sesle sordu.

Ona gözümün kenarından baktım. “Evet. Bunda tuhaf olan ne var?”

“Sadece...” Gözlerini biraz daha kırttı. “Seni pembe giyerken gördüğümü sanmıyorum.”

Ne giydiğimi neden fark edip buna dikkat edecekti ki, diye merak ettim. “Giyemedim. Ama yine de en sevdiğim renk.”

Alnı kırıştı ama yine de, “Ah,” dedi.

Bu da beni gücendirmişti. “Biraz eğlenceli,” diye açıkladım, muhtemelen biraz sertçe.

Tekrar tek söylediği, “Ah,” olmuştu.

“İvan’ın en sevdiği atlayış?” diye kadın devam etti.

Bu çok kolaydı. “Üçlü Lutz.”

“Bu doğru,” diye yanımdaki adam katıldı.

“Jasmine’in favorisi?”

Ivan tereddüt etmedi. “Kolay. 3L.”

“Gelecekte üçlü Lutz’lar görecek miyiz?” diye sordu Amanda.

Birbirimize bakarak konuştuk. “Evet,” dedik Ivan ile aynı anda.

Kadın başını sallayarak ekranına baktı. “İvan’ın en sevdiği yemek?”

Ona pislik diye dudaklarımla işaret ettim ama aslında, kulağa havalı geldiğinden, “*Escargot*,”⁶ dedim.

Neredeyse boğulmak üzereydi. Aynı zamanda dizini bana çarpmıştı. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır,” diye ısrar etti. “Neden böyle düşündün ki? Hayır.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim.

“Pizza.”

Yanımdaki vücuda baktım. Süveteri boldu ama o kadar da bol değildi. Vücudunda yağ yoktu. Taş gibi uzun kolları ve bacakları zarif duruyordu. Pizzayı tanıyan bir vücut değildi.

“Bana öyle bakma,” derken muhtemelen pembeyi sevdiğime inanmadığında kullandığı aynı ses tonunu kullanıyordu.

“Ne tür bir pizza?” diye sordum, kısmen yağsız filan demesini bekliyordum.

Bana gözünü kırptıştırırken bir anlığına aklımı okuyabildiğine yemin edebilirdim. “Bildiğimiz tipik pepperoni pizza.”

“Ah,” deme sırası bendeydi.

O ne demek istediğimi biliyordu çünkü kaşlarını kaldırdı.

“Jasmine’in favori yemeği nedir?”

Yanımdaki aptal bir an bile kaybetmemişti. “Çikolatalı pasta.”

Bunu nasıl bilebiliyordu?

“Doğru mu?” diye sordu kadın.

Bunu bildiği için çıldırmış olabileceğim gibi görünmemeye çalıştım ve bir şekilde başımla onaylamayı başardım. Muhtemelen aynı zamanda Karina’nın da en sevdiği olduğu için tahmin edebilmişti.

“Eğer Ivan artistik buz patencisi olmasaydı, ne olurdu?”

Duraklamak zorunda kaldım. Buz patencisi olmayan Ivan mı? Bu olasılığı herhangi bir alternatif dünyada hayal bile ede-

miyordum. Karina'nın ergen olduğumuz zamanlarda bana söylediğine göre, Ivan üç yaşından beri paten kayıyordu. Büyük babası onu buz pistine götürmüş ve kaymaya ilk görüşte âşık olmuştu. Bir keresinde bana Ivan'ın hiç kız arkadaşı olmadığını söylemişti. Geçmişte çıktığı birkaç kız olmuştu ama hiçbirisi ciddi değildi. Buzdan daha fazla sevdiği bir şey olmamıştı.

Anlıyordum. Cidden anlayabiliyordum.

Ne kadar ortak noktamız olduğunu itiraf edecek değildim ama anlıyordum. Birkaç tane kısa süreli erkek arkadaşım olmuştu ama hiçbirisi ciddi değildi ve hepsi yıllar önceydi. Bunlardan biri on dokuz yaşındayken sonunda bekâretimi cipinin arkasında kaybetmeyi seçtiğim çocuktı ve diğeri ise benim gibi, fazlasıyla kariyerine odaklanmış bir basketbol oyuncusuydu. Diğerleriyle sadece bir kere çıkmıştım.

Hayallerimle benim arama hiçbir şey ve hiç kimse giremezdi.

Ivan'ın buza hâkim olmadığı bir gerçekliği hayal edemiyordum çünkü o da benim gibiydi. Sadece daha şeytaniydi. Eh, can sıkıcı ve şeytani.

“Başka bir şey yaptığını hayal edemiyorum,” diye dürüst ve rahatsız bir şekilde cevap verdim.

Yanımda Ivan sanki başka ne yapabileceğine dair fikri yokmuş gibi omuz silkti.

Amanda bunu görmüş olmalıydı ki, “Peki ya Jasmine?” diye sordu.

Tereddüt etmeden cevap verdi. “Başka bir şey olamaz.”

“Başka bir şey olamaz,” diye onaylarken bana uygulayacağım başka bir yedek planım olmadığını hatırlatmıştı. Bu konuda yeterince korkmuştum. Bu gerçeklik konusunda gerekenden fazla düşünmeye ihtiyacım yoktu. Dönüp Ivan'a baktığımda onun aptal ama mükemmel yüzünde ukala bir ifadeyle bana bakarken buldum.

Sonra şerefsiz, *ölüm meleği* diye dudak hareketiyle söyledi.

Gözlerimi devirmeye tenezzül bile etmedim.

“Eğer Ivan yaşayan ve ölmüş biriyle tanışacak olsaydı, bu kim olurdu?” diye sordu.

Jeffrey Dahmer demek istiyordum ama Amanda bana bakıyordu, onun yerine, “Yüce İsa,” dedim.

Bir duraklamadan sonra, “Doğru,” dedi.

Sırtışıma kendime sakladım. Tam bir palavracıydı.

“Peki ya Jasmine?”

Ona bakarak cevap vermeden önce düşünceli ifadesini izledim. “Stephen King.”

Kadının bana doğru mu diye sormasını beklemedim ve onun yerine sorarken kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Çünkü en sevdiğin kitabı yazdı.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“*Sadist.*”

Okumadığımı bilemezdi. Kütüphaneden sesli kitaplar ödünç almıştım ama bu gidebildiğim en uç kısımdı. Ama onu düzeltmedim. Tek yapabildiğim başımla onaylayarak, “Hı-hı,” demek oldu. Sonrasında araştırarak veya annemin kocasına soracaktım. O çok kitap okuyordu.

Amanda’nın yüzünde komik bir ifade vardı ama lafına devam etti. “Ivan kitaplardan mı dergilerden mi daha çok hoşlanır?”

“Dergiler.”

“Jasmine hangisinden hoşlanır?”

Ivan kıkırdarak güldü. “Resimli kitap.”

Ona gözlerimi kırıştıtırırken içimde çirkin ve savunmacı bir şey hissettim. “Neden resimli kitaplar?” diye ona sorarken kendimi en kötüsüne hazırladım, çirkeflik içimde gittikçe büyüyordu.

Sırttı. “Herhangi bir şey okuduğunu gördüğümünden emin değilim. Kız kardeşim genellikle sana menüleri bile okurdu.”

Eğer kızardıysam, bu yorumu karşısında göbek deliğimden yukarısının kıpkırmızı olduğuna dair içimde bir his vardı. Karına sürekli her şeyi bana okurdu. Ondan bunu istememe bile

gerek yoktu, bunu her zaman yapardı. Bunu ona yaptırmaktan utanmıyordum çünkü acıdığı için yapmıyordu. Benim okumamı beklemektense onun okuması daha hızlıydı.

Ama başka insanların buna dikkat ettiğini, beni yargıladığını, bu konuda kendi varsayımlarına vardıklarının farkına varmamıştım. O ilk kişi bile değildi ama...

Hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

Yutkunarak bakışlarımı güçlükle Amanda'ya çevirip omuz silkerken yüzümde gergin bir ifade vardı. "Sesli kitaplardan hoşlanıyorum," diye düzelttim.

"Ben de," diye hemen katıldı kadın.

Bu konuda utanabileceğim bir şey yok diye dört yaşımdan beri milyonuncu kez kendime söyledim. Uzun bir mesafe kat etmiştim. Öğrenme güçlüğünün olmasında utanılacak bir şey yoktu. Hem de hiç yoktu. Okumada iyi olmak için çok çalışmam gerekmişti... ama yine de çok zamanımı almıştı. Canımı sıkan tek yanı buydu. Okumaktan hoşlanmıyordum çünkü çok zamanımı alıyordu. Numara sıralamalarını da sevmiyordum. Dinleyerek ve yaparak öğrenmiştim. Aptal değildim.

Bütün insanlar arasından Ivan'ın bu konuda şakalaşmasından hoşlanmadığımı kesindi.

O kadar hoşlanmamıştım ki, sonrasında ona bakmamıştım. Tek kelime güçlükle cevap verdiğim önümüzdeki yirmi dakika boyunca bakmamıştım. Ivan'ın konuşmayı yönetmesine ve neredeyse her şeyi cevaplamasına izin verdim. Eski sevgilim hakkındaki sorulardan uzak durarak kolay şeyler sormuştu.

Bir noktada Ivan bacağını bana iki kere vurdu ama ben ona karşılık vermedim. İçimden gelmiyordu.

Zamanımız bitip telefonum röportaj için ayırdığım bir saatin sona erdiğini çalarak haber verdiğinde Ivan ayağa kalktı ve ben de aynısını yapayım diye dirseğini bana vurdu. Ben de öyle yaptım. Ama yaparken ona bakmamıştım. Bundan da nefret etmiştim.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Ivan kadının elini sıkarak.

Ben sadece başımla onaylayarak elini sıkmıştım. “Teşekkürler,” diye mırıldanarak dangalak gibi gözüktüğümün farkındaydım ama umurumda değildi.

Karina’nın bazı... şeyler konusunda sorun yaşadığını başkalarına söylemesini hiç beklememiştim. Bir keresinde annem herkese öğrenme zorluğumun olduğunu söylemeyi teklif etmişti ama onu reddetmiştim. Kimsenin bana acımasını istemiyordum. Küçükken alfabeyi öğrenmekte, okumakta ve yazmakta neden bu kadar zorluk yaşadığımı öğrendiklerinde bunu yeterince yaşamıştım. Kendi ailemin bana bu konuda bebek muamelesi yapmasına izin vermemiştim. Annem eskiden birinden yardım istemek yerine bütün gece ayakta kalmayı tercih ettiğimi söylerdi.

Ivan ayaklarını sürterek sıradan kalktı ve ben de onu takip ettim ama masanın kenarında durduğundan etrafından dolanıp kapıya yönelerek dışarı çıktım. Elim hemen bileğime gitti ve bilekliğimi döndürdüm. *Sinirlenecek bir şey yok. Sana aptal demedi. Okuyamadığını söylemedi.*

Sadece sana takılıyor. Aynı senin ona takılman gibi ve o bu konuda şikâyet edip uğruna sızlanmadı. Aptal olma. Bu kadar hassaslığa gerek yok. Daha beterlerini duydun.

Duymuştum da.

O yüzden bu kadar sinirli ve ufacık da olsa... kırgın mıydım?

“Köf... Jasmine,” Ivan’ın tanıdık sesi arkamda bir yerden bana seslendi.

Durmadım çünkü ondan kaçmıyordum, bir programım vardı. “İşe gitmem gerekiyor,” diye omuzumun üzerinden cevaplarken yavaşlamadım.

“Biraz dur.”

Sağ elimi kaldırıp üzerindeki kocaman kırmızı S harfini gördüm. Yüzümü buruşturup yine de elimi salladım. “Öğleden sonrasında görüşürüz,” dedim soyunma odalarına yönlendiren ko-

ridoru dönmeden önce. Ivan'ın ağzından ne çıkacağı yüzünden değil, gerçekten işe gitmem gerektiği için içeri daldım.

Tanrım, acınası bir şeyim.

Neden onunla konuşmamıştım ki?

Neyse ki o anda soyunma odasında benden başka bir kişi vardı. Sadece bakıştık. Dolabımı açıp çantamı kaparak iş kıyafetlerimi, deodorantı, makyaj malzemelerimi ve ıslak mendili kaptım. Ama cep telefonumdaki yeşil renkli yanıp sönen ışık duraklamama sebep olmuştu. Telefonumu kapıp kilidini açtığımda iki mesajın beni beklediğini gördüm.

Bir tanesi babamdan gelmişti.

Sana geçen hafta mesaj gönderdim. Eylül'de geliyorum. Seni de görmeyi umuyorum.

Dinlenme odasındaki tuhaf hissin tekrar vücuduma yayıldığını hissettim ama uzaklaştırdım. TAMAM, diye cevap yazarak göndere basarken daha uzun bir şey yazıp göndermediğim için biraz suçlu hissettim. Ama yukarı doğru çıkarak ona en son dört ay önce attığım mesajı görünce birden o kadar da kötü hissetmedim.

Sonraki mesajımı kontrol ettiğimde annemden geldiğini gördüm.

Röportajında başarılar. Kıpır kıpır durma, surat yapma ya da kamera varsa gözlerini devirme. Ayrıca küfretme de.

Sızının yerini alan ufak bir tebessüm yüzüme yayılırken, Çok geç... diye cevapladım.

Aradan otuz saniye bile geçmeden, çoraplarımı ve iş ayakkabılarımı ararken telefonum annemden gelen bir başka mesajla titredi.

Seni tanımıyorum.

Seksizinci Bölüm

“Umurumda olduğundan değil ama bana kızgın mısın?”

Ivan bana doğru kayarak bu aptalca soruyu sorduğunda bir saatlik ısınma seansım sonrası buzda ısınmak için dönüşleri tamamlamak üzereydim.

Cevap verirken ona bakma tenezzülünde bile bulunmadım. “Hayır.”

“Hayır, kızgın değil misin?” diye sordu.

Gözümün kenarından üzerindeki fermuarlı beyaz süveterini ve siyah patenlerinin içine sıkıştırdığı lacivert eşofmanının hatlarını görebiliyordum. Neden hep giyimine dikkat ediyordu? Ayh. Solmuş taytım ve üzerinde birkaç delik olan soluk uzun kollu tişörtümden oluşan tipik kıyafetimi giyiyordum. Uzun boylu olmamanın güzelliklerinden biri de on yıldan uzun bir sürede kıyafetlerimin küçülmemesiydi.

“Hayır,” diye kendimi tekrar ettim.

İlk seferi kadar üstünkörü olmayan hızımı biraz daha artırarak dönüşümü yaparken benimle aynı hızda durup bir anlığına bir şey demedi. “Artık değil misin?”

Neden beni takip ediyordu? Dün yüzümü görmemişti ve bir sorun varmış gibi davrandığımı sanmıyordum.

Değil mi?

Sonra ‘umurumda olduğundan değil’ yorumunu hatırlayıp gözümü devirdim. “Hayır, sana hiç kızmadım.”

“Bana kızmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadım.”

“Tamam,” dedim kısaca.

Bir duraklama oldu. “Kızgın değil misin?”

Kızgın mıydım? Hayır. Hassas bir nokta hakkında şaka yapmış mıydı? Evet. Takıldığım birkaç konu hakkında beni yakaladığını ona söyledim ama ona bunu söylemek, bana daha çok sataşmasına sebep olabilirdi.

Çünkü her zaman yaptığı buydu ve suçlayabileceğim tek insan bendim. Bir de o. Bu... yürüyen ilişkimizi veya adına her ne denirse... bunun üzerine kurmuştu.

“Hayır,” dedim. Gözlerim hâlâ ileriye odaklanırken kelimelerimi ona yönlendirdim. “Kızmam için söylediklerini önemsemem gerekiyor.”

Omzunun üzerinden bana bakarken buz pistinde bu kadar erken vakitte yalnızdık ve bir dönüşü daha tamamlarken cevap vermedi. Dün öğleden sonraki antrenmanımızda doğrudan işe girişmiştik. Onu normalden daha fazla mı görmezden gelmiş-tim? Hayır. Ona davranmam gerektiği gibi davranmıştım. Halimizi düzelterip bu durumdan olabildiğince yararlanabilmek için kısıtlı zamanımız varmış gibi davranmıştım.

“Bu sadece bir yıllığına,” diye birden sanki unutmuşum gibi bana hatırlattı.

Gözlerimi devirmeye tenezzül bile etmedim. “Konuyu açtığın ilk seferde seni duymuştum aptal.”

“Unutmadığından emin olmaya çalışıyorum,” diye can sıkıcı bir ses tonuyla ekledi.

“Bana her gün hatırlatırken nasıl untabilirim ki” diye kendimi tutamadan onu tersledim. Durmam gerekiyordu. Kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum.

Bu bana bakmasını sağladı. “Birisi alınmış.”

Gözlerimi devirdim. Bildiğim ve unutmadığım bir şeyi söyleyerek beni rahatsız ediyordu. “Alınganlık yapmıyorum.”

“Alıngansın.”

“*Sen* alıngansın.”

“Tek yaptığım sonrasında hayal kırıklığına uğramadığından emin olmak,” derken ses tonu tuhaf ve boğuk çıkmıştı. Bu ona iyice bakabilmem için kaymayı bırakmama sebep oldu.

“Sen ne halattan bahsediyorsun?” Kaşlarımı çatarken hemen ardımdan durup benimle yüzleşmesini izledim. Benden bu kadar uzun boylu olmamasını diliyordum. Bana bakmak için resmen çenesini eğmek zorunda olması sinir bozucuydu.

“Beni duyduğun,” derken ses tonu avuç içimi kaşındırıyordu.

“Hayal kırıklığına uğrayacağım ne var?” Muhtemelen gözlerim yuvalarından çıkmış ya da çıkmak üzereydi.

Ve bu aptal gözlerini kırptırdı. “Benimle uzun süreliğine partner olamadığın için.”

Ona bakarken şaka mı yapıyor diye düşündüm ama egosunun boyutunu bildiğimden kafasındaki berbat düşüncelerini içten bir şekilde söylüyordu. “İyi olacağım Lucifer. Benim için endişelenme. Sana *o kadar* da bağlanmayacağım. Kişiliğin *o kadar* da mükemmel değil.”

Gerçekten aşağılanmış gibi gözüktüğünde şaşırmadım. “Bu şansını elde etmek isteyen birçok insan olduğunu biliyorsun.”

“Evet, bu şansını takdir edecek birçok insan var ama altın yu-murtalamadığının farkına var dostum.”

Gözkapakları neredeyse şeffaf görünen mavi gözlerine doğru biraz daha çekildi. “Altın yumurta mı?”

“Kaz Ana’yı hiç duymadın mı?”

Gözlerini tamamen açıp kapattı. “Resim kitabı mı?”

Bu yüzümü ifadesiz hale getirdi, en azından gözlerimi kısarak ona bakana kadar. “Resimli kitaplardan hoşlanıyorsam ve kız kardeşin bana menüleri okuyorsa ne olmuş?” diye bu saçmalığa dahil olmamam gerektiğini kendime hatırlatmadan önce ağızımdan kaçırdım.

Ivan gözlerini kırpıştırmadan önce bir adım geri çekilmiş gibi görünüyordu. Sonra başını iki yana salladı. “Kızgın olduğun biliyordum. *Biliyordum* işte.”

Kahretsin. “Kızgın değilim ahmak.”

Kara kafasını iki yana salladı. “On beş saniye önce bana resmen bağırdın.”

Gözlerimi kırpıştırırken fark etmeden ellerimi yumruk haline getirdim. “Çünkü sinirlerime dokunuyorsun.”

“Resimli kitaplar sevmem üzerine konuştuğum için. Sana daha kötü şeyler söyledim ve gözünü bile kırpmamıştın ama...”

Haklı mıydı? Elbette haklıydı. Bunu itiraf edecek miydim? Asla.

“Kızgın değilim,” diye kendimi tekrar ederek sakın olmamı ve soğukkanlılığımı korumamı söylemeye çalışıyordum. Buna değmeyeceğinden onun üstün gelmesine izin vermememi. Değmeyecekti. Hayır.

“Kızgınsın,” diye ısrar etti.

Ona yan bir bakış attım. “Hayır, değilim.”

Tekrar, “Evet, öylesin,” derken beni daha fazla sinirlendirdiğinden ya haberi yoktu ya da biliyordu ama umurunda değildi. Ne de olsa bunu yapan Ivan olduğundan ikisi de mümkündü. “Bana gerçekten öyle olduğun halde yalan söyleyip kızgın olmadığını söyleyen ilk kadın değilsin.”

Bu adamı bir ara tokatlayacaktım ve bunu gerçekten hak ediyordu.

Ama sadece toplum içinde olmadığımız bir yerde yapabiliyordum. Bu koşulu unutamazdım.

“Beni eskilerinle karıştırma,” diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

Yüzünde tuhaf bir şey o kadar hızlı belirip kayboldu ki, hayal ettiğimi sandım. Ama etmemiştim.

Bana daha fazla saçmalığını yedirmeye çalışmadan veya eski

kız arkadaşlarının, eski partnerlerinin ya da her kimden bahsediyorsa onların lafını açmadan sözüme devam ettim. “Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil Ivan. Eğer öyle olsaydı durum çok daha farklı olurdu ama umurumda değil. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey hislerimi incitemez.”

Bu seferki gözlerini kırpması farklıydı. Daha yavaş. Daha uzun süreli. Yüz ifadesinin eski haline dönmesi üç saniye almıştı. “Seni yeterince iyi tanıyorum,” dedi.

“Bir halt bildiğin yok,” diye tersledim.

Ama bu adam hiçbir zaman pes etmemişti ve pes edeceğini hiç sanmıyordum. Bana bir anlığına bakıp derin bir nefes aldıktan sonra bıraktı. “Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum.”

Nefesimi alıp verme sırası bendeydi. Ne düşündüğünün bir önemi yok, diye kendime söyledim. Bir önemi yoktu. Umurumda değildi. Bunun ne olduğunu biliyordum. Bir yıllığınaydı. Bir kazanma şansı. Sonrasında kalıcı bir partnere sahip olma şansı vardı.

“Hayır. Tanımıyorsun,” diye iddia ederken nefes alışlarımın dengesiz olmak yerine düzenli olduğundan emin oldum. İstedğim son şey üzerimde herhangi bir etkisi olmasıydı.

“İkinizi dört dakikalığına yalnız bırakıyorum ve çoktan tartışmaya başlamışsınız,” diye Koç Lee’nin tanıdık sesi, panonun oradaki yerinden pist boyunca yayılırken buzda bize katılmak için paten korumalarını çıkarıyordu. “Birbirinizle hiç anlaşacak mısınız?”

Ivan, “Evet,” derken ben aynı anda “Hayır,” diyerek ona kötü bir bakış attım.

Koç Lee iç çektiğinde kafasını kaldırma zahmetinde bile bulunmadı. “Söylediğimi unutun. Hadi işe koyulalım, olur mu?”

Bugün bunun olacağını bilmem gerekiyordu, diye kendi kendime düşünürken kantağı çevirince hiçbir şey duymadım. Çalışmaya uğraşan motorun zorlanma sesi yoktu. Hiçbir şey. Sadece klik sesi çıkmıştı.

“Lanet olsun,” diye ön kolumu direksiyona vurup, “Şerefsiz-hödüğün-önde-giden-mankafalı-oğlu. HAPI YUTTUM!”

Neden? Neden bunun olması gerekiyordu? Eğer o anda ağlarsam, kendimi bu konuda haklı görecektim.

Yorgundum. Ayak, el bileğim ve dizlerim döndürmeler üzerinde çalışırken Ivan’ın beni kahrolası buza düşürmesi yüzünden ağrıyordu. Bu beni havaya fırlatıp, en tepedeyken üç dönüş yapmaya çalıştığım ve sonra inişte beni tuttuğu anlamına geliyordu. Beni sadece üç kez düşürmüştü ama bir düzine gibi hissettirmişti. Bu sayı minderde iki katı daha fazlaydı.

Tek yapmak istediğim eve gitmekti. Cumartesi öğleden sonrasıydı. LK’ye kimsenin akşam ve gece dersleri için varamayacağı kadar erkendi. Bu akşam pilates ya da ona Ivan’dan bahsetmediğim için beni daha yeni affetmeye başladığım ağabeyimle yaptığım koşular yoktu. Yatmam gerektiği için ya da buz banyosu yapacağımdan ya da ne yapmam gerekiyorsa onlar yüzünden acele ettirmeden akşam yemeği yemek zorunda olmadığım tek akşamdı.

Tek yapmak istediğim lazanya ve annemin yapacağını söylediği çikolatalı pastayı yemekti. Annem iki gün önce kırmızı et ve peynir üzerine olan kaçamak yemeğimi *cumartesi gününe* planlamam gerektiğini bana haber verdiğinden beri kocasının sarmısaklı batonsalelerinin hayalini kuruyordu.

Ama kapana kısılmıştım.

Elbette yolda kalacaktım. Telefonumu çantamdan çıkararak kimi arayabileceğimi düşünmeye çalıştım. Sigortamdaki yol asistanını reddetmiştim çünkü daha pahalı hale getiriyordu. Büyük ağabeyimi arayabilirdim ama önceki grup mesajlarımıza bakılırsa, bu sabah görüştüğü bir kızla beraber şehir dışında bir

seyahate çıkmıştı. Jonathan YouTube’da ne yapmam gerektiğini araştırmamı söylerdi ve annemin kocası arabalardan anlamazdı. Annem bana kendi mekanik dükkânı ve çekicisi olan dayımı aramamı söylerdi.

O yüzden...

Doğru numara için rehberle bakarak aramaya bastım. Üç çalıştan sonra kısık sesi duyuldu. “Kızım, nasıl gidiyor?”

Gülümsemeden edemedim. Sadece dayımla dedem bana böyle sesleniyordu. “Merhaba Jeff dayı. Hayattayım, ya sen?”

“Hâlâ yaşamaya devam ediyorum, tatlım.”

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim...”

Boğuk bir kıkırtı çıkardı. “Beni rahatsız etmediğini sana kaç kere söyleyeceğim? Neler oluyor?”

“Arabam çalışmıyor,” dedim ona hemen. “Motor çalışmıyor. Sadece klik sesi var. Işıklarımı açık bırakmadım.”

Hmm sesi çıkardı. “Bataryan kaç yaşında?”

Kahretsin. “Hiçbir fikrim yok.”

Kahkaha attı. “Muhtemelen bataryan ölmüş ama bir bakmam gerekiyor. Bağlantı uçların aşınmış olabilir. Onları senin için temizlerim ama bakmadan bilemem. Sorun şu ki bugün ve yarın Austin’deyim. Sen neredesin?”

“Lukov Kompleksi’nin park alanındayım,” diye cevapladım.

“Yarın şehre dönene kadar orada bırakabilir misin?”

Yarın... tek yapmam gereken koşmak, esnemek ve haftalık market alışverişimi yapmaktır. Bunun için annemin arabasını ödünç alabilirdim. “Evet, burada bırakabilirim.”

“Tamam, orada bırak. Yarın seninle buluşup aracına bir bakar ve seni duruma dair bilgilendiririm, tamam mı?”

Ya bunu yapacaktım ya da başka şeyler için ihtiyacım olan yüzlerce doları, çekici şoförüne arabayı evine veya şu anda her halükârda kapalı olan dükkânına çekmesi için ödeyecektim. “Tamamdır. Teşekkür ederim. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Kızım, ben sana ne dedim? Beni rahatsız etmiyorsun. Yarın görüşürüz, tatlım. Akşamın erken saatlerinde olacak, o yüzden yoğun takviminde benim için boşluk bırak. Anneni görme vaktim gelmişti zaten. Yeterince uzun zaman oldu. Birinin ona ergenliğe girmeden önce köprü altındaki trol gibi gözüküğünü hatırlatmasına ihtiyacı var,” diyerek kahkaha attı.

Gülümsedim. “Bunu ancak sen yapabilirsin. Yüzünde kırıklık gördüğümü sandığımı söylediğim son seferinde neredeyse popoma şaplağı yiyecektim.”

Biraz daha güldü. “Pekâlâ, yarın konuşuruz. Sana bugün yardımcı olamadığım için tekrar özür dilerim.”

“Sorun değil. Görüşürüz, Jeff Dayı.”

“Güle güle Jasmine kızım,” dedi kapatmadan önce.

Telefonu kapatırken kendimi daha iyi hissettim.

Sonra hâlâ eve gitmem gerektiğini hatırladım.

Hay ben böyle işin...

Kapıyı ittirerek açıp arabadan çıktım ve beni almasını istersem bana daha az problemi kimin çıkaracağına karar vermeye çalışırken arabanın diğer tarafına geçtim. Yolcu kapısını açıp çantamı kaptım, Ruby veya Tali’nin mi en iyi seçenek olacağını düşünürken biri korna çaldı. Görmezden gelerek çantamı kaptım ve arabadan çıkarıp kapıyı kalçamla kapatırken tekrar çalan korna sesi omzumun üzerinden bakmama sebep oldu... ve o anda pişman oldum.

Çünkü şık tasarımlı, sürücü tarafının camı indirilmiş siyah arabada çok iyi tanıdığım bir yüz vardı.

“Biraz şeker ister misin, ufak kız?” diye sordu aptal, ön kolunu kapıya yerleştirip siyah çerçeveli ve camlı güneş gözlüğünü aynı şekilde siyah olan saçlarının üzerine yerleştirerek.

Bir adım geri çekilip kalçamın hardal rengi Subaru’nun yolcu kapısına yaslanmasına izin verdim. “Senden değil,” diye cevaplarken bütün öğleden sonrasında konuşmamaya çalıştığım adamı izliyordum.

Yüzünü buruşturmamış ve surat yapmamıştı ama kaşlarını kaldırdı. “Bir yere bırakılmaya mı ihtiyacın var?”

Bunu nasıl bilebiliyordu?

“Arabana girdiğini ve direksiyona vurduğunu gördüm,” diye sanki bunu merak ettiğimi bilerek konuşmaya devam etti. “Buji kablom yok.”

Elbette yoktu. Arabası bir yıllık bile değildi. Bundan önceki aracı gece mavisi renginde, üç yaşında bile olmayan BMW marka bir arabaydı.

“Atla,” diye lafına devam etti.

“Ben...”

“Seni bırakırım. Üzerine düşünmeyi bırak. Bana para ödeme bile gerek yok.”

Aman Tanrım. Ondan nefret ediyordum. Komik olduğunu düşünüyormuş gibi güldüğünde ondan daha fazla nefret ediyordum.

Jojo’yu, Tali’yi, Ben’i, James’i ya da Ruby’i arayabilirdim. Beni almaya gelirlerdi. Geleceklerini biliyordum. Çoktan annemin evinde olsalar bile.

“Gerçekten burada birinin seni alması için beklemeyi mi istiyorsun?” diye sorarken tekrar kaşlarını kaldırdı.

Beni burada yakalamıştı.

Ama aynı zamanda onunla arabaya binmek de istemiyordum, o yüzden...

“Atla hadi zavallı.”

Bu gözlerimi kapatıp açmama sebep olmuştu. “Az önce bana alıntı mı yaptın...”

“Bütün gün seni bekleyemem. Hadi gidelim. Burada beklemek istemiyorsun, ben de öyle,” diye lafını bitirdikten sonra kafasını yolcu koltuğuna doğru eğdi.

Kahretsin.

Biz tartışırken park yerine iki araba daha park etmişti ve ailelerin araçlarından çıktıklarını görebiliyordum. İnsanlar izlerken

Ivan ile dışarıda tartışmak istiyor muydum? Belki. Ama daha iyisini yapacağımızı ve bu role devam edeceğimizi söylemiştim, o yüzden...

“Pekâlâ,” diye mırıldanırken kulağa nankör bir pislik gibi geldiğimin farkındaydım ve bu konuda sadece biraz suçlu hissediyordum. Tesla aracına doğru bir adım attıktan sonra durdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Beni öldürmeyeceğine söz veriyor musun?”

Sırttı. “Eğer öldürürsem hızlı ve acısız olacağına söz veriyorum.”

Bunu ben kendime yapmıştım.

“Eğer kaybolursam aracında DNA’mı kontrol etsinler diye plakanın fotoğrafını çekeceğim.”

“Çamaşır suyum var,” diye hemen laf yetiştirdi.

Ne yapmaya çalışıyordu? Hoş değildi ama... tam bir hödük de sayılmazdı?

Arabanın arkasından dolanıp plakasını çekmek için yürürken kaşlarımı çattım çünkü gerçekte Ivan’ın beni öldürmeyeceğini bilsem de biri nerede olduğumu bilmeliydi. En azından eğer benim pozisyonumda olsalardı, kız kardeşlerime aynen bunu söyledim. Kimseye güvenemezsiniz.

Anneme Ivan’ın plaka numarasını gönderdikten sonra arabanın önünden dolandım çünkü beni geri almak için olay çıkarmak biri varsa bu da annemdi. Arabaya binip sırt çantamı yere koyduktan sonra emniyet kemerimi bağladım.

Sonra içten içe yüzümü buruştururken Ivan’a bakmak için döndüm ve “Teşekkürler,” diye kelime ağzımdan cımbızla koparılmış gibi yavaşça mırıldanırken kendimi yüzüme bir gülümseme koymaya zorladım.

“O kadar heyecanlı gözükme,” diye cevapladıktan sonra gülümsedi. “Hangi köprünün altında yaşıyorsun ve oraya nasıl gidebiliriz?”

“Sana katlanamıyorum.”

Güneş gözlüğünü burnunun kemerine düşürürken kıkırdayarak önüne baktı. “Nereye?”

Burnumu buruşturdum ama yola koyulabilmesi için ona adresi verdim. Sessiz ve mükemmel arabasını otoyola çıkarırken bir iki dönüş yapmasını sessizce izledim. Cama, kocaman ön panele ve beni görebileceğini düşünmediğim Ivan’a sırasıyla baktım. İsteyebileceğim en son şey burnunun ne kadar mükemmel bir şekli olduğunu, kemik yapısının geri kalanına nasıl mükemmel uyduğunu incelerken beni yakalamasıydı. Çenesi büyük ergenlerin üzerine heyecanla konuştuğu bir şeydi. Elmacık kemiği ile kaş kemiği yüzünün geri kalanıyla orantılıydı. Bana kalırsa yüzü bir prene ait bir simayı hatırlatıyordu. Asil.

Bunu asla itiraf edecek değildim.

Bu tatlı yüz ve güzel tenin altında şeytanın yeniden doğmuş hali olunca pek bir önemi kalmıyordu.

“Bir fotoğraf çek, daha uzun süreli olur,” diye birden konuştu.

Gözlerimi kııptım ve bakışlarımı çekmeyi düşündüm ama bunun daha kötü görüneceğine karar verdim. “Çekeceğim. Sanırım ansiklopedide aşağılık herifler için bir girdiye ihtiyaç varmış ve örnek olarak senin resmini kullanabilirim.”

Sol elini direksiyondan çekerek kalbinin üzerine koydu. “Acıttı.”

Burnumdan alaycı bir ses çıktı. “Ah hadi ama.”

Gözleri o çılgınca kara gözlüklerle örtülmüş halde bana baktı. “Ne? Beni incitebileceğini sanmıyor musun?”

“Acıması için bir kalbe ihtiyacın var.”

Eli yerinden ayrılmadı. “Acıdı Jasmine. Gerçekten. Bir kalbim var benim.”

“Çubuklardan, taşlardan yapılmış ve kırmızıya boyanmışa sayılmaz.”

Görebildiğim kadarıyla dudağının kenarı biraz kıvrıldı. “Çamurdan yaptım, Köfte. Bana biraz hak ver.”

Yapmak istememiştim. Gerçekten de istememiştim. Ama kırdadım ve yüzümü bunu yaptığımı görmesin diye gerçekten olmuyormuş gibi uzaklaştırdım.

“Eğer denersen gerçekten iyi geçinebileceğimizi biliyorsun,” dedi bir an sonra, ben hâlâ yüzümü uzağa çevirmişken.

Ona bakmak istiyordum... çünkü bir insanın yüzünün, özellikle Ivan’ınki kadar iyi bildiğimi sandığım bir yüzün saklamayacağı çok şey vardı... ama bakışlarımı dışarıya çevrilmiş halde tuttum. Çünkü Ivan ile arkadaş olmak mı? Neden bu konuyu açıp soruyordu ki? Bundan çıkarının ne olduğundan emin değildim. “Bu konuda bir fikrim yok,” dedim ona dürüstçe.

Sürmeye devam derken bir duraklama oldu. “Aynı kız kardeşim gibisin.”

“Ama sen kız kardeşin gibi değilsin. Kişilikleriniz çok farklı.” Çünkü gerçekten de öyleydi. Karina çoğunlukla tatlıydı ama fazlasıyla saygı duyduğum, omurga sahibi biriydi. Onları cidden önemsemediği sürece çoğu şeyi ciddiye almazdı. Beni dengede tutuyordu. Benim aksime... sıcak ve yumuşak başlıydı.”

Ivan homurdandı ama, “Bu kadar bahane uyduracağını düşünmedim,” dedi.

İşte bu ona bakmamı sağlamıştı. “Bahane uydurmuyorum.”

Konuşurken Ivan’ın bakışları önündeydi. “Bana öyle geliyor.”

“Uydurmuyorum...” Öyle miydi? Lanet olsun!

“Her zaman her şeyi yapabileceğini söylüyorsun...”

“Çünkü yapabilirim.” Sonra da kaşlarını çattım. “Lee bir-bimize karşı sadece nazik olmamızı istedi. Biz ise... durumu idare ediyoruz.”

Tek kelime etmedi. Sanki beni gaza getirmek istermiş gibi tek omzunu kaldırdı. Ama neden bunu yapacaktı?

“Benden nefret etmesen çok daha kolay olurdu,” diye ekledi.

Ön cama bakarken kaşlarını çattım. “Senden nefret etmiyorum.”

Bu sefer bana bakarken yüzü ifadesizdi ama bakışında inanmadığını gösteren bir şey vardı.

“Senden nefret etmiyorum,” diye kendimi tekrar ederken, çoktan bakışlarını çevirdiği halde ona bakıyordum. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü ‘senden nefret ediyorum’ dedin.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bu senden gerçekten nefret ettiğim anlamına gelmiyor. Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Senden hoşlanmıyorum ama ciddi anlamdan senden nefret etmiyorum.”

Kıs kıs gülüşü sinir bozucuydu. “Benden nefret etmen gerçekten *umurumda* değil.”

Bu gözlerimi devirmeme sebep oldu. “Hadi arkadaş olalım, ama bu *umurumda* değil tamam mı,” diye onu taklit ederken başımı iki yana sallıyordum çünkü bu kulağa kahrolası mantıklı gelmiyordu.

“Ee?”

Hâlâ buna devam mı ediyordu? “*Ee* ne?”

“Evet mi hayır mı?”

Evet mi hayır mı? Neden denemeye tenezzül ettiğini anlamadığım halde arkadaş olmamıza mı? Arkadaş olsak da olmasak da *umurunda* değilmiş gibi gösterdiği halde mi? Bu da nesiydi? Gerçek hayatta insanlar böyle mi arkadaş oluyorlardı? Bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim? Sahip olduğum bütün arkadaşları tanıştığım insanları rahatsız etmediğim zamanlarda yapmıştım.

Peki ya Ivan?

“Yani...”

“Yapabileceğini düşünmüyorsan...” diye lafının bitmesine izin vermeden birkaç aydır beş bin defa ellerimi koyduğum o omuzlarını silkti.

Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsam...

Kahretsin!

Yüzünü izledim ama hiçbir şey değişmemişti. Önüne bakmaya devam ediyordu. Ben... kötü ve tuhaf hissediyordum. “Arkadaş olursak bu ne anlama geliyor? Bir şey yapmamız gerekiyor mu ya da...”

“Bilmiyorum,” diye dâhiyane ve beklenmedik cevabı geldi. Çünkü nasıl bilebilirdi ki? Yüzlerce defa insanlar tarafından çevrelendiğini, gülümseyerek, sarılarak, ilgiden hoşlanıyormuş ve hayatının her anında ilginin odağı olmak için doğmuş gibi davrandığını görmüştüm.

Ama daha önce insanlarla birkaç dakikadan uzun süre konuştuğunu hiç görmüş müydüm?

Aha!

Gördüğüme emin değildim.

“Bunu düşünceğim,” dedim kendimi durdurmadan önce.

Bu bana bakmasına sebep oldu. Sesi normalden daha boğuk çıktıysa da fark etmemiştim. Cevabı, “Tamam,” oldu.

Bütün bunlar ne manaya geliyordu? Ne yapmam gerekiyordu? Sebepsiz yere sarılan biri değildim ve ortamlarda takılacak veya ‘arkadaşlar’ ne yapacaksa onları yapacak zamanım yoktu. Yalan söylememiştim. Ondan nefret etmiyordum. Eski partnerimden ve başka bir insandan nefret ediyordum ama Ivan’dan sadece hoşlanmıyordum. Sürekli tartışıyordu, küstah ve pervasızdı...

Az önce kendimi tarif etmiştim değil mi? Kahretsin.

Bu iş hiç yürümeyecekti. Bu yüzden arkadaşlarım yoktu ya da çok az vardı çünkü...

Acaba... arkadaş olabilir miydik? En azından daha az tartışmayı deneyebilir miydik?

Gerçekten bilmek istediğim, bunu yapmak istiyor muydu?

“Bu sadece bir yıllığına,” dedim ona çoktan bildiği kahrolası şeyi hatırlatarak. Bunlar her istediğinde benim üzerimde kullandığı aynı kelimelerdi. Daha saatler önce, sabahki antrenmanda ve baleden önce aynı kelimeleri kullanmıştı.

“Bunu biliyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman ne anlamı var ki?”

“Tamam, unut gitsin,” diye mırıldanırken arabayı annemin mahallesine giden caddeye doğru çevirdi.

“Konuyu açan sensin,” diye karşılığında mırıldandım.

“Eh, fikrimi değiştirdim.”

“Söyledikten sonra fikrini değiştirebileceğini sanmıyorum.”

“Değiştirdim.”

Gözlerimi kırıştıtırırken birden fikrini ‘değiştirdiği’ için aşağılanmış gibi hissetmekten hoşlanmamıştım. Arkadaşı bile olmak istemiyordum. İstediğim ya da beklediğim son şeydi ama şimdi...

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istemiyordum. Sorun bu olmalıydı. Kendime bunu söyleyecektim. Hayatımla ve zamanımla ne yapmam gerektiğine daha fazla karışma hakkı yoktu. “Çok yazık, seni pislik. Sanırım deneyebiliriz.” Sadece bunu söyleyerek terlemeye başlamış olabilirdim.

Direksiyonu çevirirken bir ses çıkardı. “*Sanıyor musun?*”

“Evet, sanırım.”

Surat yaptı ama “Bunu düşüneceğim,” dedi.

Alaycı bir ses çıkararak kendimi önüme bakmaya zorladım. “Düşüneceksin...” Sağda beliren iki katlı evi görünce hemen sustum. Garaj yoluna park edilmiş tanıdığım üç araba vardı. Ayvayı yedim. “Geldik,” dedim evi işaret ederek.

Ivan arabayı evin önündeki boşluğa yönlendirdi ve o anda hızlıca, “Tamamdır, beni getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim. Bir elim çoktan kapıya, diğeri ise çantamın askısına gitmişti.

Arabayı durdurmasını izlerken kontağı kapattığını duymuştum.

Bu da nesi? Yoksa o...

Ivan bana dönmeden önce kaşlarını kaldırdı. “Lavaboyu kullanabilir miyim?”

Dokuzuncu Bölüm

Gözlerimi kırıştırdım.

Gözlerimi kapatıp açtım ve hayatım boyunca öğrendiğim bütün kelimeler hafızamdan silindi. Çünkü o anda, pürüzsüz deri koltukta otururken bir elim çoğu ailenin evinden daha pahalı arabanın kapı koluna tutunuyordu ve lanet olsun ki ne diyeceğimden emin değildim. Onu doğru duyduğumdan bile emin sayılmazdım.

“Ne dedin?” diye düpedüz boğuk bir ses tonuyla sorarken hayatımda ilk defa böyle konuştuğumdan emindim.

Direksiyonun arkasında oturan adam sorularımı cevaplama tenezzülünde bile bulunmadı. Tek yaptığı kenara uzanıp... kapısını açmaktı. Sonra, “Banyoyu kullanabilir miyim?” dedi.

Onu...

Onu eve davet etmemi mi istiyordu? Bunu cidden bana soruyor muydu? Kurnazca *evime* girmek istediğini mi söylüyordu? Ailemin olduğu yere? İşemek için?

Tekrar gözümü kapatıp açarken hayır kelimesi dilimin ucundaydı ve boğazımı dolduruyordu ve o kadar büyüktü ki yutağımdan da aşağı indi. Pişman olacağımı bildiğim aptalca bir cevaptı ama yine de söyledim. Çünkü... *Daha iyi biri ol.* “Eğer... istersen.”

Ivan’ın cevabı arabadan çıkıp kapıyı kapatmak oldu. Bu süreçte hâlâ öylece oturup neler olduğunu merak ediyordum. Sonra Ivan kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıp bütün eşyalarımı

kaptım ve kapıyı olabildiğince nazikçe kapattım. Beni ön kapıya yönlendiren taş döşemeli yolun yarısında çoktan bekliyordu ve ellerini eşofmanın ceplerine sokmuştu. Siyah muflon süveteri göze batmayan siyah tenis ayakkabılarına mükemmel bir şekilde uymuştu. O da düş almadığı halde benim aksime hiç de ihtiyacı yokmuş gibi görünmesi canımı sıkırmıştı.

“Evde kim var?” diye meraklı hödük sordu.

Onun etrafından çimlere geçip ön kapıya doğru giderken yan bir bakış atıp çantamın fermuarını açarak anahtarlarımı aramak için elimi soktum. Çoktan uzun garaj yolundaki arabaları görmüştüm. Cadillac marka araç James’e, ağabeyimin kocasına aitti. 4Runner marka araba Tali’nin, Yukon ise Squirt’in kocasıydı. “Annem, kocası Ben, ağabeyim ve eşi, iki ablam, ablamın kocası Aaron ve çocukları.”

“Hangi ablanın?” diye sordu.

Anahtarla kapıyı açarken bu durumun ne kadar berbat gideceğini merak edip ona gözlerimi kocaman açarak baktım. Birden ona kadar derecelendirseydim muhtemelen otuz olurdu. Çünkü bütün günler arasından bugün lavaboyu kullanmak için kendini davet ettirmişti.

Tanrı yardımcım olsun.

“Kızıl olan mı yoksa tatlı ve sessiz olan mı?” diye sanki ablamın farklılıklarını bilmiyormuşum gibi sordu.

“Aaron, Ruby’nin eşi. Tatlı olan o,” diye cevaplarırken kelimelerim kulağıma dalgalı ve yapmacık gelmişti çünkü ablamı tanımak için neden bu kadar dikkatini verdiğini anlayamıyordum. Küçük ablam Ruby benimle buz pistine gelmeyi yıllar geçmişti. İlk çocuklarına hamile olduğundan beri gelmemişti. Tali hâlâ arada sırada öylece oturup beni eleştiriyordu ama o da artık eskisi kadar gelemiyordu. Karina ile takıldıktan sonra ikisinin beni onların evinden almak için geldiklerini hatırlamıyordum.

“Başka bir erkek kardeşin daha var, değil mi?” diye sorarken anahtarımı yuvadan çıkarıp kapının kolunu döndürüyordum.

Bir ağabeyim daha olduğunu nasıl biliyordu? Belki de Karina önceden bahsetmişti. Bir zamanlar Seb’e karşı platonik bir aşkı olduğunu iddia etmişti. “En büyük erkek kardeşim. Sebastian.”

Ivan çenesini eğerek kapıya, aynı zamanda bana doğru bir adım atarken kapıyı ardına kadar açtım. Hemen mutfağın olduğu yönden sessiz kahkahaların geldiğini duyabiliyordum.

Bu işten pişmanlık duyacaktım. Onu içeri aldığım için pişmanlık duyacağımdan kesinlikle emindim. Ama eğer ona içeri gelmesini istemediğimi söylersem zayıf ya da ondan sakladığım bir şey varmış gibi görünecektim. Ayrıca bu kısmen acımasızca olacaktı.

Ivan’ı elimle içeri davet ederken kapıda durarak arkasından kapadım. “Sana banyoyu göstereyim,” diye teklifte bulundum.

Surat yaparken dikkati kahkahanın olduğu yöne çevrildi. “Önce yanlarına gidip merhaba demeyecek misin?” diye teklifte bulundu.

Öyle mi yapmalıyım? Belki. İstiyor muydum? Hayır.

“Annene merhaba demeliyim, değil mi?”

Aman Tanrım.

Eve ailemle tanıştırmak için hiçbir sevgilimi getirmememin bir nedeni vardı. Ve şimdi... eh, tanıştığım ve bir ilişkimin olduğu en önemli insanlardan birini annemle selamlaşması için bir anlığına da olsa bu psikopatlarla gösterecektim.

Yıllar boyunca ağabeylerimin ve ablalarımın eski sevgililerinin önünde söylediğim bütün korkunç şeyler pişman olmam için yeterliydi. Muhtemelen bana karşılığını ödeyeceklerdi.

Altın madalyalı biri merhaba demek için gelecek diye en iyi hallerinde olacağını düşünecek kadar aptal değildim.

En azından Ivan’ın tek yapacağı şeyin bu olmasını umuyordum. Kokuyu burnuma çekerek yemeğin neredeyse pişmek üzere olduğunu söyleyebilirdim. Çok güzel kokuyordu.

Omzumu silkerek beni takip etmesi için başımı yana eğdim. Oturma odasını likör dolabının önünde üç farklı kadehe cin ve tonik dolduruyormuş gibi görünen Ben dışında boş bulmuştum. “Merhaba, Ben,” diye seslenirken onu karşılamak için kanepenin ardında durdum.

Elindeki şişeyi kapatırken geriye doğru dönmedi. “Merhaba Jas,” diye fısıldarken omzunun üzerinden bakar bakmaz gözleri durduğum yere kitlendi ve konuşmayı kesti. Viski renginde gözleri kocaman açıldı ve birkaç adım ötede kimin durduğunun fazlasıyla farkında olduğunu biliyordum.

“Neden fısıldıyorsun?” diye sordum.

Üst katı işaret etti. “Çocuklar odamızda kestiriyorlar.”

Ah. Sonrasında annemin odasına bir bakmaya karar vererek yanımdaki adama odaklandım. “Ben, bu partnerim Ivan. Ivan, bu da annemin eşi Ben,” diye onları tanıştırtırken Ivan’ın gözlerini yavaşça kırpıştırıp sonunda bir adım öne atarak konuşması konusunda ne yapacağımdan emin değildim. Normal ve nazik bir insan gibi, “Tanıştığıma memnun oldum,” demişti.

Hah.

Ben’in bakışının bana kayarak, ‘*Bu da nesi, Jasmine?*’ diye bakış attıktan sonra Ivan’a elini uzattığını fark ettim. “Ben de tanıştığıma memnun oldum.” Durakladı. “İçki ister misin?”

“Araba sürüyorum ama teklif için teşekkür ederim,” diye kolaylıkla cevap verdi.

“Eğer fikrini değiştirirsen söylemen yeterli,” diye cevap verdi Ben ve bana bir kere daha gözlerini kocaman açarak bakış attı.

Ivan başıyla onaylarken beni mutfağına doğru takip etmesini elimle işaret ettim. Ablamın kahkahasını ve peşinden Jojo’nun, “Kapa çeneni,” demesini tanımıştım.

Mutfağın geniş kapılı eşiğinden geçerek ablalarım ve eşlerinin tezgâhın etrafında oturduklarını, bir şeye fazlasıyla odaklandıklarını fark ettim. Annem diğer yanda iki katlı fırından birine bakıyor ve içinde bir şeyleri dürtüyordu. Ivan’a bakarak kaşı-

mı kaldırdım ve böylelikle mutfğa girerken onun da beni aynı anda takip etmesini bekliyordum. Granit zemine bir şey düşme sesinden hemen sonra Jonathan ellerini havaya kaldırdı.

“Hayır!” diye ağabeyim tıslarken aynı anda ablam Tali konuştu. “Bunu nasıl batırabilirsin?”

“Jenga’yı oynayamadığını biliyorsun,” diye araya girerek kız kardeşime ait olduğunu bildiğim vücudun arkasına geçtim. Kafasının üstüne dokunduğum anda arkasını döndü.

“Jasmine,” Ruby –benden birkaç yaş büyük olan kız kardeşim– heyecanla bağırıp elleri bana doğru ilerlerken vücutlarımız arasında donakaldı. Sanki tereddüt ediyor gibiydi. Her zaman öyle yapıyordu.

İç bile çekmedim. Kollarımı ona doladım ve onun da bana sarılmasının kısa bir zaman aldığını fark ettim.

“Ben sürekli geliyorum ama bana böyle hiç sarılmıyorsun,” diye Jojo tezgâhın diğer tarafındaki yerinden araya girdi.

Ona bakarak konuşurken hâlâ Ruby’ye sarılıyordum. “Çünkü o ben duş alırken banyoya girip üzerime bir sürahi buzlu su dökmüyor.”

“Hâlâ bu konuda bana sinirli misin?” diye ağabeyim sorarken dirseklerini tezgâha yerleştirip dişlerinin arasındaki açıklık ortaya çıkana kadar kocaman gülümsedi.

“Geçen hafta yaptın,” diye ona hatırlattım. “Ve ondan iki hafta önce de.”

“Sadece sana yardımcı olmaya...” demeye başlayacakken yanında oturan James, dikkatini çekecek kadar dirseğiyle koluna vurduktan sonra kolunu ovalıyordu. “Bu ne içindi?”

James’in gözleri eşini tekrar dirseklerken arkamdaki noktadaydı.

Ya şimdi ya hiç, değil mi? “İvan arabam çalışmadığı için beni eve bıraktı,” diye açıklarken hepsinin, fırının başındaki annemin bile dönüp arkama bakmaya çalışmasını izledim. “Millet, bu Ivan. Ivan, bu da millet.”

Ağabeyim cırladı. James kardeşime tekrar dirseğiyle vurdu. Ablam Tali, gözlerini kırptırdı. Ruby'nin sırtındaki eli sarsıldı. Annem ve doğrudan sağ tarafımda oturan ablamın yakışıklı sarışın kocası hiçbir şey yapmadı.

"Merhaba," diye seslendi Ivan, belli ki kibar tavrını takınmıştı.

Cevap veren annem olmuştu. "Merhaba Ivan," derken tezgâhın etrafından dönmüş, ellerini kıyafetinin üzerine giydiği önlüğüne siliyordu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Ivan duymadığım bir şekilde cevap verirken Ruby'nin sırtındaki eli hareket etti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Yüz yüze geldiğinde çok uzun boylu ve yakışıklı."

Tezgâha doğru dönen ve her tarafa yayılan tahta blokları toplamaya çalışan adama baktım. "Yakışıklı kocana diğer adamları gözetlediğini söyleyeceğim."

Kaşlarını çatıp geri çekildi. "Baş belasısın, Jasmine."

Ona gülümseyerek tekrar kafasının tepesine dokundum. Ablalarım ve ağabeylerim arasından en son taşınan o olmuştu ve bu olayın üzerinden altı yıl geçmesine rağmen, hâlâ onu dün gibi öz-lüyordum. Kendi çarpık halimizde Jonathan ile çok yakın olmama rağmen, her zaman en yakın hissettiğim Ruby olmuştu. Annem tam zıttı olduğumuzdan ve birbirimizi dengelediğimiz için böyle olduğunu söylemişti. Aynı Karina ile olduğu gibi. Her zaman bana karşı çok sabırlı olduğu için diye düşünmüştüm ve benden beş yaş daha büyük olmasına rağmen ona karşı fazlasıyla korumacıydım.

Elimin tersiyle sağa uzanıp kocasının omzuna dokunurken masada önünde duran bebek monitörünü fark ettim. Havalı, videolu olanlardandı.

Jenga parçalarını toplamak üzereyken bana bakış atıp sırttı. "Jasmine."

Ben ona ufak bir tebessüm ettim. Yapmamak çok zordu. "Aaron."

"Ruby başka bir partner bulduğunu söylediğinde sana ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim," diye adam tatlı Louisiana aksanıyla cevap verdi. "An meselesi olduğunu biliyordum."

Gülümsemem gittikçe genişledi ve ona başımı sallarken bir kere daha teşekkür etmem için omzuna hafifçe vurdum. Karşılığında ağabeyimin daha önce bir kitabın kapağında gördüğüne yemin ederek şakalaştığı adam bana yeterliymiş gibi gülümsedi. Aaron'un kız kardeşimin ilk erkek arkadaşı olmayı hak ettiğini bana kanıtlaması beş dakika sürmüştü. Ondan nefret etmeye hazırlıklıydım. Ama kız kardeşimin onu eve bizimle tanıştırmak için getirdiği beş dakikada, kaçarak evlenmelerinden altı ay, bizim bunu öğrenmemizden altı buçuk ay öncesinde, Aaron kız kardeşimden yıllarca yaptığı bütün kostümleri göstermesini istemişti ve o anda onun nazik, düzgün bir adam bulunduğunu biliyordum.

Eğer öyle olmasaydı annemle beraber bizi tanımayacağı karanlık ve yağmurlu bir gecede onu benzetmeye hazırдық.

"N'aber dostum," dedi ağabeyim Jonathan, yakınlarda bir yerden.

Omzumun üzerinden bakış attığımda Jojo'yu tezgâhtaki yerinden kalkıp annemin yanında dikilerek çoktan Ivan ile el sıkışırken buldum.

"Nasıl gidiyor?" diye cevap verdi Ivan. "Ben Ivan."

Sanki Jojo kim olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Jonathan," dedi ağabeyim tamamen soğukkanlılıkla, Ivan'ın patenci kalçalarından geçmişte bahsederken olduğu gibi değildi. "Bu da eşim James," diye lafına devam ederken başparmağıyla tezgâhta oturduğu yeri işaret etti. James el salladı.

"Benim dördüncü en sevdiğim artistik buz patencisi sensin," dedi James, ona göz kırparak.

Dördüncü mü?

Jojo bile aynı şeyi merak etmişti. "Birinci kim?"

"Jasmine."

"İkinci ve üçüncü?"

"Jasmine."

Ölmüş kalbim duygu yoğunluğuyla biraz hayata döndü ve birine öpücük gönderecek bir insan olsaydım, ona gönderirdim. “Eğer ezilmek üzere olsaydın seni yoldan iterdim,” dedim ona içten bir şekilde.

Gülümseyerek bana tekrar göz kırptı. “Yapacağını biliyorum, Jas.”

Ivan’a dönüp beni izlediğini görmeden önce gülümsemesine karşılık verdim. Neye baktığını ona sormak üzereydim ama onunla arkadaş olmaya çalışacağımı hatırlayınca durdum. Kahrolası aklım neredeydi?

“Beni arabanın önünden iterek uzaklaştırır mıydın?” diye sordu Jojo.

“Hayır. Ama cenazen için güzel çiçekler seçerdim.”

Kaşlarını çatarak bana dilini uzattı. Ben de karşılık verdim. Ortaparmağı yüzüne doğru kalktı ve onunla burnunun ucunu kaşıdı. Ben de ortaparmağımı kaldırıp kaşım boyunca kaşıdım.

“Jasmine hadi ama,” diye inledi annem. “Misafirlerin önünde olmaz.”

“Ama o...” diye konuşmaya başlayıp Jonathan’ı parmağımla gösterirken kendimi durdurup başımı iki yana salladım.

Ağabeyimin kısık sesle ‘he he’ diye gülüşünü güçlkle de olsa duymuştum.

“Akşam yemeği neredeyse hazır. Duş alacak mısın Jasmine?” diye annem sorarken Tali, Ivan’ın yanına yaklaşıp kendini tanıttı. En azından ona sarıldığında bunu varsaymışım.

Başımı sallarken onları izliyordum. “Hı-hı.”

Ivan kız kardeşime daha önce görmediğim bir şekilde gülümsemi... ve bu kendimi tuhaf hissetmeme sebep oldu. Tali annemin genç versiyonuydu. Kızıl saçları, soluk teni ve dünyadaki hiçbir plastik cerrahın yapamayacağı kemik yapısıyla güzel ve zayıf bir vücudu vardı. Onunla dışarı çıktığım her seferinde mut-

laka bakan veya asılan birileri olurdu. Duruma o kadar alışık ki artık fark etmiyordu. Bu kadar güzel olduğunu umursamayı çok ama çok uzun zaman önce bırakmışım.

Bazılarının görünüşleri diğerlerinden daha güzeldi. Ben ab-lalarım kadar güzel olmayabilirdim ama onun kışına tekneyi basabilirdim ve bu her zaman kendimi iyi hissetmeme sebep oluyordu. Ama eğer ihtiyacım olursa... bir ceset gömmeme yardım edecek kişi Tali olurdu.

“Git duş al o zaman,” diye emretti annem. “Lazanyanın yan-masını istemiyorum.”

Başım la onaylayıp hâlâ ablam la konuşan Ivan’a baktım. “Ivan sana banyonun yerini göstereyim...”

“Bu Jenga turunda bizimle oynamak istiyor musun?” diye ben konuşurken sordu Jonathan.

Gözlerimi kırptırdım.

Gözlerimi kırpttırırken Ivan, “Tabii,” diye cevap verdi.

Ne?

“Git duş al ki yemek yiye bilelim kokarca,” diye lafına devam etti Jojo.

Ivan bakarken yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü pamuk şeker pambesi dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Evet kokarca. Git duş al,” diye hödük gibi onun lafını tekrarladı.

“O da henüz duş almadı,” diye onlara bildirdim.

“Ben kokmuyorum,” dedi Ivan.

“Ben de öyle.”

“Bu tartışılır,” dedi Tali öksürerek.

Gözlerimi kırptırdım ve onu görmezden geldim çünkü durumu kontrol altına almazsam ne olacağını biliyordum. “Ivan istemezsen kalmak zorunda değilsin. Eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır. Sana banyonun yerini gösterebilirim.”

“Jenga oynamak istiyorum,” diye cevap vermişti.

Ne yapacaktım? Ona hayır mı diyecektim? Buna pişman olacaktım. Gerçekten de öyle.

“Ben sana banyonun yerini gösteririm,” diye teklifte bulundu Jojo.

Kahretsin.

“Tamam,” diye mırıldandıktan sonra Ruby’ye yaslanarak, “Lütfen kötü bir şey olmadığından emin ol,” diye fısıldadım. Kahkahasını duyup kafasını sallayışını hissettim. Tekrar kafasına dokunarak mutfğa son bir bakış attığımda Ivan’ı James’in yanına otururken gördüm.

Sonra oradan çekip gittim ve merdivenlerden kışım ateş almış gibi çıkarken Ben’in yanından geçtim. Hayatımın en hızlı düşünu alırken Ivan’a hakkımda anlatabilecekleri korkunç şeyleri hayal ediyordum. Tam da hak ettiğim şey olacaktı. Giyindim ve neyse ki haftada bir gün düzgün görünüyordum. O da cumartesi akşam yemeklerinde tembellik yapıp istediğimi yediğim zamanlardı.

Zavallı yorgun ayaklarıma aloe vera sürdükten sonra merdivenlerden inerken hakkımda ne halt konuşabiliyor olacaklarını dinlemek için kulak kesildim. Sorun şu ki, bu sefer hepsi fısıldıyor ya da konuşmuyordu çünkü net bir şey duyamıyordum.

Ta ki kapı girişine gelene kadar. İşte o zaman hepsinin çok ama çok sessiz şekilde kahkaha attığını duydum.

“Anlamıyorum, neden bu herkesi güldürüyor?” diye Aaron’un, Ruby’nin kocasının sorduğunu duydum.

Cevap veren Jojo olmuştu. “Ergenliğe girmeden önceki fotoğraflarını gördün mü?”

Bu ne hakkında konuştuklarını anlamama yetmişti. Adi pislikler. Ama hâlâ yerimden kıpırdamadım. -

“Hayır,” diye cevap verdi diğer adam.

Biri alaycı bir ses çıkardı ama Tali olduğunu biliyordum. “Jas ergenliğe çok geç girdi. Kaç yaşındaydı? On altı mı?”

On altı yaşındaydım ama bunu onaylayacak değildim.

Ama annem tereddüt bile etmedi.

“Bazı çocukların bebeklik kilolarını uzun süre taşıdığını bilirsin,” diye devam etti Tali, hâlâ çok kısık sesle konuşarak. “Jas ergenliğe girene kadar on altı yıl taşımıştı,” diye kıs kıs güldü.

“Hayır,” diye inkâr etmeye çalıştı Aaron, Tanrı ondan razı olsun.

“Evet,” diye onayladı Tali. “Biraz tıknazdı.”

Jojo burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Biraz mı?”

“Ayy, acımasızlık yapıyorsunuz ama,” diye araya girdi Ruby. “Çok tatlıydı.”

“O kadar kocaman bir poposu vardı ki leotard giymekten nefret ediyordu çünkü sürekli tenini kızartıyordu,” diye annem paylaşmaya karar verdi. “Ona bol kıyafetler giydirmeye çalışsak da rahatsız olduğu halde o kahrolası tek parça streç giysileri ve unitardları giyiyordu.”

Ivan’a ait olduğunu bildiğim bir kıkırdama duydum. “Bu tam da ona benziyor.”

“Hem de nasıl. Bu kız sürekli insanların ondan istediklerinin tersini yapmayı âdet edinmişti. Prensip yüzünden yapıyordu. Her zaman da öyle yapmıştı. ‘Hayır’ kelimesinin onu durdurduğu tek sefer o filmi izlediğindeydi... adı neydi? Takıntı haline getirdiği hokey hakkında olan...”

“*Mighty Ducks*,”⁷ diye fikir belirtti Ruby.

“*Mighty Ducks*, evet. Onu hokeye yazdırmam için bana yalvarmıştı ama kızları alan hiçbir hokey dersi yoktu. Bir koçla onu denemeye alması için kavganın ortasındaydım ki Galleria’da bir doğum günü partisine davet edildi ve onu gitmeye ancak birçok hokey oyuncusunun yeteneklerini geliştirmek için artistik buz pateni yaptığını söyleyerek ikna edebilmişim.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi James.

“Aman Tanrım, o filmi milyon kere izlemişti. O teybi en az haftada bir kere çöpe atmayı deniyordum ama annem sürekli çöpten alıyordu,” diye inledi Tali.

“Bir keresinde seni çöpe atarken görünce bunun üzerine kav-gaya girişmediniz mi?” diye sordu Ruby.

Bu gülümsememe sebep olmuştu çünkü o günü çok net hatırlıyordum. Kavga etmiştim. Ben on yaşındaydım. Tali sanırım on sekiz yaşındaydı. Neyse ki çok kısa boylu biriydi ve filmimi çöpe attığı için onu dövmek çok zor olmamıştı.

“Evet. Kahrolası burnumu yumruklamıştı,” diye cevapladı ablam.

Annem kahkahayı patlattı. “Çok kanamıştın.”

“Saldırıya uğramama nasıl gülebiliyorsun?” diye nefesini tutarak sordu Tali, bana ailedeki ikinci en büyük drama kraliçesi olduğunu hatırlatıyordu.

“On yaşındaki kız kardeşin yüzüne yumruk attı. Bu olurken gülmememin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Hak etmiş-tin. Ben seni uyardım, kardeşin uyardı ama sen yine de yaptın,” diye annem katılarak gülerken kendiyile saçma bir şekilde gurur duyuyormuş gibiydi.

Bu beni güldürdü.

“Bu saçmalık anne.”

“Ah, sessiz ol. Ivan, küçük bir kızın ablasını dövmesini önemsemiyorsun değil mi?” diye sordu annem

Bir duraksama olduktan sonra, “Jasmine’in yumrukladığı ilk kişi ya da son kişi olmadığına eminim,” dedi.

Bir duraklama daha olduktan sonra Tali ekledi. “Evet, değil-dim.” Fazlasıyla burundan gelen alaycı bir sese benzer bir şey duyuldu. “Her zaman kavgacı veledin tekiydi. Gündüz bakıme-vindeki o çocuğa vurduğunda üç yaşında filan değil miydi?”

“Üç yaşındayken eteğinin altına bakmaya çalışan o çocuğu tekmelediğini sanıyordum?” diye sordu Jojo.

“İkisi de oldu...” diye annem anlatmaya başlamadan önce Ivan kahkaha attı.

“Ne?”

“İlk uyarısını onu yere iten çocuğu tekmeleyerek vermişti. Sonra aynı çocuk eteğinin altına bakmaya çalışınca onu tokatladığı için gündüz bakımevinden kovuldu. Doğrusu tekmeleme olayı olurken bunu ona Sebastian’ın söylediğinden oldukça emimim.”

“Sonra anaokulunda iki kere ceza aldı. Bir kız saçını çekmişti, o da onun saçını...”

James’in kahkahasını tanıdım.

“Bir başka kız da onun atıştırmasını yemişti ve Jasmine de onu gözüne tükürmekle tehdit ederken öğretmeni duymuştu,” diye lafına devam etti annem. “Birinci sınıfta bir oğlanın külotunu sertçe yukarı çektiği için uzaklaştırma almıştı. Jasmine başka ufak bir çocuğa sataştığı için yaptığını söylemişti. İkinci sınıfta iki kere uyarı aldı. Süt dökmüştü...”

Ve bu kadar yeterdi. Haylazın tekiydim. Bunun kimseyi şaşırtmaması gerekiyordu.

“Tamam Ivan, Aaron ve James’in ufakken başımı soktuğum bütün belaları bilmelerine gerek yok,” dedim sonunda mutfığa girerken.

Annem Ivan ve Ruby’nin arasında oturup bana kocaman tebessüm etti. “Tam da güzel kısımlara geliyordum.”

“Her şeyi duymak benim için sorun değil,” diye araya göz kırparak girdi James.

İç çekerek Ruby’nin arkasında durdum. “Annem beş ile on yaş arasını önümüzdeki cumartesi sana anlatır.”

Annem onun taburesini geri çekti. “Hadi yiyelim çocuklar.” Sonra Ivan’a baktı. “Bizimle yer misin? Altın Madalya alan birine layık değil ama...” Omzunu silkti, “...lezzetlidir.”

Ivan bir anlığına düşünüyormuş gibi durup bana bakmadan önce öylece durmuş, hayır demesi için dualar ediyordum. Bana, “Sen yiyor musun?” diye sordu.

Siktir. “Evet. Bu benim kaçamak yemeğim.” Neden bunu açıkladığımdan emin değildim.

O parıldayan gözler yüzümde bir anlığına gezindi. “Tamam.” Sonra anneme döndü. “Eğer yeterli yemeğiniz varsa kalırım ama eğer yoksa anlayışla karşılarım.”

Annem kıs kıs güldü. “Yeterince yemeğimiz var. Endişelenme.” Sonra duraksama sırası ondaydı. “Biz mutfakta yiyoruz.”

Ivan gözlerini kırptırdı. “Tamam.”

“Bu tuhaf oldu,” diye mırıldandı Tali taburesini geri ittirip ayağa kalkmadan önce. “Yemeğe hazırım.”

Yirmi yıldan fazla zamandır yaptığımız gibi tabakları kapıp birbirimize uzattık. Sonra annemle Tali’nin tezgâha yerleştirdiği tencerelerden yemek almak için sıraya girdik. Geride durup Ivan’ın tezgâhı dolanmasını beklerken önümde ilerlemesine izin verdim.

“Bakımevi zamanlarından beri sorun çıkardığına pek şaşırmadım,” diye bana fısıldadığı ilk şey olmuştu.

Gözlerimi devirdim. “O zamandan beri çok fazla tecrübem oldu.”

O sinir bozucu yüzündeki kaşlarını kaldırdı. “Birileri canımı sıktığı zaman bunu hatırlayacağım.”

Hah.

Bu farklı olmaya çalışma şeklimiz miydi? Emin değildim. “Tamam.” Sonra onu baldırından tekmeledim. Nazikçe. Kıs-men. “Sırayı ilerlet. Açlıktan ölüyorum.”

Bir adım geri atıp omzunun üzerinden baktığında sırada olan James’in hemen arkasında olduğunu gördükten sonra bana bakarak fısıldadı. “Burada olmamı sorun etmiyorsun değil mi?”

Evet. Kesinlikle sorun ediyordum. Bu konuda ne yapacağımı

bilmiyordum. Onunla özellikle. Bir saat önce bir sebepten dolayı iyi geçinmemiz gerektiğini söyleyen Ivan Lukov’la.

Birbirimize söyledığımız ve yaptığımız onca şeyden sonra, tanıdığımı düşündüğüm bu adam arkadaş olmayı denememizi istiyordu.

Ne yapacağımı veya nasıl davranacağımı bilmemek hoşuma gitmiyordu.

Ama bunların hiçbirini ona söylemedim çünkü meraklı ailemin etrafındaydık ve en azından birkaç tanesinin kulak misafiri olduğunu biliyordum. Onun yerine yalan söyleyerek, “Sorun değil,” demekle yetindim.

Gözlerini kıstı. “Emin misin?”

Gerçekten korkunç bir yalancıydım. Kaşlarımı kaldırıp olayı devam ettirmenin bir yararı olmayacağını anladım. “Bir önemi var mı?”

Bu pembe dudaklarının kenarının kıvrılmasına sebep olarak... beni biraz ürkütmüştü. “Hayır.”

Ben de öyle düşünmüştüm.

“Ailen oldukça komik,” diye lafına devam etti.

“Eminim öyledirler.”

“Benimkileri çoktan tanıyorsun, böylesi daha adil oldu.”

“Ne için adil oldu?”

“Bizim için. Arkadaş olmamız için.”

Elimin bilekliğime gittiğini fark etmemiştim bile. Parmaklarımın ucuna metal batana kadar halkalar arasındaki katmanlarla sertçe oynuyordum. Etrafıma baktığımda ailemden kimsenin ben fısıldarken bize bakmadığından emin oldum. “Bu arkadaş olma sevdasının ne anlama geldiğine anlam veremiyorum.”

Gözlerini kırptırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Konuşurken ona baktım. “Kulağa nasıl geliyorsa onu demek istiyorum. Benden ne beklediğini bilmiyorum.”

“Arkadaşlar ne yaparsa onu.”

Gözlerimi kırıştırmaya sırası bendeydi. Kimse bize bakmadığı için ona gerçeği söylemeye devam ettim çünkü sır filan değildi. Utanmış falan da değildim. Çünkü utanmamıştım. “Bunu anladım. Ama kız kardeşinin kan bağımın olmadığı ve yıllar boyunca sürdürebildiğim tek gerçek arkadaşım olduğunu biliyorsun.” Bu konuda gurur duyuyordum. Diğer insanların saçmalıklarına zamanım yoktu. Bunun cidden en takdir edilen özelliklerimden biri olduğunu düşünmüştüm.

Ivan’ın tek yaptığı bana bakmak oldu.

Omzumu kaldırdım.

Sonra o gözlerini kapatıp açtı. “Yakınlarda onunla konuştun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Sen?”

“Hayır.” Dönüp bir adım atarak tezgâhın yanına ulaştı. Omzunu üzerinden sordu. “Ona partner olduğumuzu söylemedin mi?”

Kahretsin. “Hayır.” Durakladım. Onun söylediğini sanmıştım. “Ona sen de söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Ebeveynlerin?”

“Rusya’dalar. Dünya müsabakalarından beri onlarla konuşmadım. Annem bana birkaç resimli mesaj gönderdi ama bütün iletişimimiz bundan ibaret.”

Kahretsin. “Onlara söylediğini sanmıştım.”

“Ben de Karina’ya söylediğini sanmıştım.”

“Onunla eskisi kadar konuşmuyorum. Tıp okuluyla meşgul.”

Başıyla yavaşça ve düşünceli bir şekilde, sanki aynı şekilde düşünüyormuşuz gibi onaylarken sadece kafasının arkasını görebilmiştim. Sonraki sözcükleri de bunu onaylamıştı. “Bizi öldürecek.”

Çünkü öyleydi. Öyle olduğu kesindi.

“Onu arayıp anlat,” diye Ivan’ın üzerine atmaya çalıştım.

“Sen arayıp anlat,” diye dalga geçerken bana bakmıyordu.

Onu sırtından dürttüm. “O senin kız kardeşin.”

“O da senin tek arkadaşın.”

“Adi pislik,” diye mırıldandım. “Kimin yapacağına karar vermek için yazı tura atalım.”

Bu sefer bana bakış attı. “Hayır.”

Hayır. Hödük.

“Ben yapmayacağım.”

“Ben de öyle.”

“Korkaklık etme de kıza anlat,” diye tıslarken ses tonumu alçak tutmaya çalışıyordum.

Kıs kıs gülüşü kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Tek korkak ben değilmişim,” diye cevap verdi.

Ağzımı açıp kapadım. Beni yakalamıştı. Kahrolası, beni yakalamıştı.

“Soru. İkinizin anlaştığınız herhangi bir konu var mı?” diye sordu Jojo, Ivan’ın birkaç adım arkasında, tezgâhın önünde ağzına kadar doldurulmuş bir tabakla dururken.

Gördünüz mü? Her şeye burunlarını sokuyorlardı. Kulak mîsafiri oluyorlardı.

“Hayır,” diye cevap verdiğim an Ivan, “Evet,” dedi.

Ağabeyimin yüzüne yavaşça yayılan gülümseme bana her şeyi duyduğunu söylüyordu. En azından çoğunu duymuştu. “Dinlemeye çalışmıyordum ama elimde değildi. Eğer ikiniz de Karina’yı aramaya korkuyorsanız, neden buradayken onu görüntülü aramıyorsunuz? Böylelikle kızgın olamaz ya da olursa da ikinize aynı anda olacaktır. Ne dersiniz? Ha?” diye teklifte bulunurken hayatını hiç ilgilendirmeyen bir konuyu dinlemek sorun değilmiş gibi bir tavrı vardı.

Ve öyleydi de. Ondan veya kan bağımin olduğu hiçbirinden farklı bir şey beklemiyordum. Babamın meraklı olduğunu sanmıyordum ama... kesin bilmiyordum ve doğruyu söylemek gerekirse bir önemi yoktu. Hiçbir zaman etrafta olmuyordu.

Jojo'nun doğru bir noktaya parmak bastığına odaklandım. Ivan da öyle görmüş olmalıydı çünkü bana bakışlarını çevirerek kaşlarını kaldırdı. İkimiz de ona oldukça önemli bir şey söylemediğimiz için Karina'nın sinirlenmesini kafama takmak istiyor muydum? Hayır.

Ama...

“Bana sorarsan iyi bir fikir,” diye mırıldanarak yanımdan yürüyerek tezgâhta bıraktığı taburesine doğru ilerledi Jojo.

Ivan sırasında ilerledi ve hemen tabağına yemek koymakla meşgulken herkesin duyacağı kadar yüksek sesle, “Kötü bir fikir değil,” dedi.

“Değil ama bunu söylediğini duymasına izin verme. Eğer yaparsan ajandasına yazıp önümüzdeki beş yıl boyunca konusunu açacaktır.”

Önümdeki uzun boylu adam lazanya için servis bıçağını bana uzattı. Beni doyuracağını bildiğim porsiyonu aldım ama son birkaç haftadır diyetime dikkat ettikten sonra beş kilo aldırarak kadar doyurmuyacaktı. Ondan sonra iki dilim sarmısaklı ekmek ve ufak porsiyon salata aldım çünkü kaçamak yemeğim olsa da hâlâ sebze ihtiyacım vardı.

Dönene kadar üzerine oturulmamış iki tane uyumsuz tabure kalmıştı ve ikisi de yan yanaydı. Ivan birine, ben de diğerine otururken kendimi onunla Ruby arasına sıkıştırdım. Birinin tezgâhın üzerinde bıraktığı kâğıt havluya uzanırken ona gözlerimi açarak baktım. Bir tane yırtarak elini bir anlığına havada bıraktıktan sonra bir tane daha yırttı. Tam lazanyamı keserken beyaz bir şey kucağıma düştü.

Kâğıt havlulardan bir tanesiydi.

“Onlara uzanabileceğinden emin değildim,” diye fısıldarken ukalalık yapıyordu.

Gözümün kenarından ona bakarken ellerim hâlâ tabağımın üzerindeydi.

“Bilirsin işte, kısa olduğundan.”

Fiziksel bir tepki vermemek için yanağımın içini ısırarak mırıldandım. “Evet, ne demek istediğini biliyorum.” Ama çoğunlukla peçeteye bakıp kendime sebepsiz yere iyi bir şey yaptığını söyledim. İçine tükürmemişti. Görmüş olurdum. Yine de, “Teşekkürler,” demek dışında bu hareket karşısında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama bunu söylemek bile neredeyse canımı acıtmıştı. Neredeyse.

Biliyor olmalıydı çünkü gözümün kenarında vücudunun üst kısmını döndürdüğünü gördüm ve sanki t kelimesini söylediği me inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdığından emindim.

Ben de t ile başlayan kelimeyi söylediğime inanamıyordum. Bugün çoktan bir kere söylemiştim. Limitime ulaşmak istemiyordum.

“Antrenmanlar nasıl gidiyor Ivân?” diye annem masadaki yerinden sorarken hâlâ neler olduğunu, ne yaptığımı veya bu ‘arkadaşlık’ saçmalığında Ivan’ın planının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Jasmine’in tek söylediği iyi gittiği oluyor.”

Ağzıma bir çatal dolusu lazanyayı soktukten sonra anneme bir bakış attım. Mızımız. Bir rapor istiyordu ama ona söyleyecek hiçbir şey yoktu. Bir sebepten dolayı bana inanmıyordu. Genellikle kendimi ona her şeyi anlatırken bulduğumu biliyordu.

“İyi gidiyor. Henüz koreografilere başlamadık. Hâlâ birbirimizin acayıplıklarını öğrenmeye çalışıyoruz. Muhtemelen haziranın ilk haftası koreografla çalışmaya başlayacağız,” diye kolayca cevap verirken tabağının her iki yanındaki ellerinin biriyle bıçak tutarken diğeriyle de çatalı tutuyordu.

Masanın etrafındaki birkaç kişi başını salladı. Sarmısaklı ekmeğimden bir parça koparıp onu sorguya çekmeye kimin devam edeceğini görmek için aile üyelerimi izledim. Çünkü durum bundan ibaretti. Kaçınmaya çalıştığım da buydu. Ivan’ın erkek arkadaşım olmamasının bir önemi yoktu. Hayatımdaki en önemli figür değilse bile önemli biriydi. Aslında vaktimi harcayanlardan kesinlikle daha önemliydi.

“Gayet iyi,” diye cevapladı annem, yemeğimi yarıladığım sırada. Sonra gülümsedi ve yüz ifadesi tuhaf bir şekilde sakın, hoş bir hal aldı. Ağzından çıkacak lafın ters bir şey olacağını biliyordum. Yemin ederim yanındaki Ben bile görmüş olmalıydı ya da sezmişti çünkü “Ah olamaz,” diye fısıldadığından emindim.

“Neden Jasmine ile sadece bir yıllığına eşleşiyorsun?” diye ürkütücü şekilde sakın gülümsemesiyle sordu.

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım ki bu ağzımdaki ekmeğimin boğazıma kaçmasına sebep olmuştu. Ruby, “Anne!” diye tıslarken ben öksürmeye başladım.

Biraz daha öksürdüm. Kahrolası ıslak tahıl nefes boruma veya her nereyse yapışmıştı ve bir yere gitmiyordu. Ağır, kocaman bir şey sırtıma sertçe vurup ekmeğin yerinden oynamasına sebep oldu. Ivan’ın bana uzattığı kâğıt havluya çamur gibi olmuş yiyeceği tükürerek güçlükle nefes alıp öksürdüm. Biri göğsüme bir bardak su ittirirken gözlerim sulanmıştı ve neredeyse bardağı görmeden alarak kafaya diktikten sonra her şey yoluna girene kadar elime doğru biraz daha öksürdüm.

Sırtıma ilki kadar sertçe vuran Ivan’ın kocaman elleri olmalıydı. “Ben iyiyim,” diyerek öksürdüm.

Sırtıma bir kere daha sertçe vurduğuna şaşırılmamıştım.

“İyi misin?” diye yanımda oturan Ruby sordu.

Bir yudum daha su içerek başımla onayladım. Boğulurken beliren gözyaşlarını gözlerimi kırıştıtarak uzaklaştırdım.

Annem, “Ee?” diye sorarken, hareketleri beni şaşırtmamıştı.

“Ahh...” diye konuşmaya başlayacakken Ivan, elimi kaldırıp başımı iki yana salladım.

Cevabı duymak istiyor muydum? Hayır, bu beni ne kadar korkak yapsa da duymak istemiyordum. En azından ailemin önünde duymak istemediğim kesindi. “Hayır, buna cevap vermek zorunda değilsin.” Anneme bakıp omuzlarımı silktim. “Hayır, kadın. Bu onu ilgilendirir.”

Annem korkak olduğumu düşündüğü her seferinde takındığı

surat ifadesiyle önüne bakmak için başını çevirerek başka bir rota çizmeye karar verdi. “Peki ailen nasıl, Ivan? Onları birkaç ay önceki Noel partilerinden beri görmedim.”

“Moskova’da aileyi ziyaret ediyorlar ama iyi durumdalar,” diye cevapladı.

“Büyükbaban iyi mi? Annen geçen sonbahar kalp krizi geçirdiğinden bahsetmişti.”

O geniş omuzları biraz yukarı kalktı. “Daha iyi durumda ama seksenlerine geldiğini ve artık şirketini onun yerine yönetecek insanların olduğunu kabul etmeyi reddeden inatçı bir adam. Artık stres altında olmaması gerekiyor ama...” Sıcacık bir gülümseme yüzünde belirdi ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. “...tam olarak ona kimse ne yapacağını söyleyemiyor.”

Masanın karşısından Jojo’nun, “Bizim ailemizde de onlardan var,” diye mırıldandığını duydum. Peşinden James’in ona dönerek susmasını sağlayacak şekilde başını sallaması takip etmişti.

Diğer yandan ben yorumu kendi haline bıraktım. Ondan ailemizde fazlasıyla vardı ve o bunu gayet iyi biliyordu. Bütün bu soruları soran kadın ise başı çekiyordu.

“Bazı insanlar nasıl emekli olacağını ya da yavaşlayacağını bilmiyor. Bu beni hiç şaşırtmadı,” diye cevap verdi annem.

Ivan başıyla onayladı.

“Bana senin Rusya’ya taşınmanı istediğini söylediler,” diye ortaya attı.

Sözcüklerini anlamak için bıçağımla yaptığım kesme hareketini durdurdum.

Ivan Rusya’ya mı taşınacaktı? Annem bana bundan bahsetmemiştir.

Ama neden bahsedecekti ki? Bütün bunlardan önce Ivan’dan bahsetmemizi gerektirecek bir sebep yoktu. Ona bayılmadığımı biliyordu. Aynı zamanda onun da bana bayılmadığının farkındaydı.

Ama...

Ivan Rusya'ya mı taşınıyordu? Amerika Birleşik Devletleri'nde doğmuştu. Kız kardeşi Karina büyükbabasının işi yüzünden ailesine yapılan tehditler dolayısıyla nasıl göç ettiklerinin hikâyesini yıllar önce bir kere anlatmıştı. Çift çok uzun süredir evli değillerdi ama çocuklarının tehlikede olmalarını istemiyorlardı ve Rusya'nın en zengin adamlarından birinden çok uzakta sıfırdan başlamaya karar verdiler.

Bir kere, sadece bir kere, Karina büyükbabasının, altın madalya kazanan torununun, yaşlı adamın hayatı boyunca yaşadığı ülke için müsabakalara katılamamasının hayal kırıklığından bahsetmişti. Ivan'a taşınması için nasıl rüşvet verdiğini ve nasıl işe yaramadığını anlatmıştı. Bu arada Karina kakhaha atmış ve eğer büyükbabası ona teklif ederse parayı alıp gideceğini söylemişti... ama teklif gelmemişti. Çünkü Karina ülkesini gururlandıracak başarılı bir atlet değildi. Sadece doktor olmak isteyen koca gönüllü ve akıllı bir insandı. Önemsiz biriydi.

“Benden her yıl taşınmamı istiyor,” diye onu aydınlattı Ivan, ses tonu daima nazikti.

Ama kulağa tuhaf geldiğini söyleyebilirdim.

Belki de şımartılması veya korunması gerektiğini düşündüğüm dünyadaki son insan olduğundandı ama kesinlikle konuşmak istemediğin bir konuyu konuşmaya zorlanmanın ne demek olduğunu biri biliyorsa, o da bendim. Ve bu insanlar ailemin bireyleriydi. O yüzden üzerine pek de düşünemeyeceğim bir hareketle, pişman olacağımdan emin olarak dikkatleri üzerime çekmeye karar verdim.

“Birkaç gün içerisinde fotoğraf çekimi yapacağız,” diye öylesine bombayı bırakırken çoktan iyi olmaya çalıştığım için pişman olmuşum.

James soruyu sormuştu. “Bir internet sitesi mi yoksa gazete için mi?”

Ağzıma bir parça daha lazanya tıkarak cevap vermeden önce çoğunu çiğnediğimden emin oldum. “Bir dergi için.”

“Hangi dergi?” diye sordu. “Tanıdığım herkese bir tane aldırırım.”

Tanıdığı herkese mi? Lanet olsun! Bu konuda utanacağım ne vardı? Kahrolası hiçbir şey. “TSN,” diye cevap verirken *The Sports Network* dergisinden bahsediyordum.

Peşinden konuşan ablamın kocası olmuştu. “Rubes Noel hediyesi olarak bana üyeliğini aldı.”

Gözlerimi kapatıp bu çekimi neden kabul ettiğim gerçeğini kendime hatırlattım. Herkesin popo yanakları vardı. Eğilerek onları tutarak açmam istenecek değildi ya.

Ama...

“Evet, bizim olduğumuz sayfayı atlamak isteyebilirsin,” dedim enişteme. James’in popomu görmesi umurumda değildi çünkü Dumbo ile evli olduğu için görünüşe çok fazla önem vermediği belliydi ama Aaron’ın görmesi daha farklı hissettirmişti. Belki de kadınlardan hoşlandığı içindi. Ve ciddi bir şekilde yaksıklı olduğu için. Ruby’nin bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim.

Annem tam da kendine yaraşır bir şüpheyle, “Nedenmiş?” diye sordu

Onlara gerçeği söylemeden önce ağzıma daha fazla lazanya sokuşturdum. “Çünkü Ivan da ben de tamamen çıplak olacağız.”

Ivan’ın bana baktığını fark ettim ve yüzünde hafif bir gülümseme gördüğümü sandım.

“Anatomi sayısı için mi?” diye sordu Aaron, belli ki tam olarak ne için olduğunu biliyordu.

Bir parça daha sarmısaklı ekmek ısıtırken ona başımı salladım.

“Bu harika, Jas,” diye hemen sonrasında araya girdi James. “Benim almam sorun olur mu?”

Yanında oturan kardeşim alaycı bir ses çıkardı. “O sapığın umurunda olmaz.”

Ah, işte başlıyoruz. “Utangacın teki olmadığım sapık olduğum anlamına gelmiyor.” Sonra dikkatimi James’e çevirerek ekledim. “Ayrıca hayır, sorun olmaz. En kötüsü popomu gösterirler...” En azından ben öyle umuyordum. Dergide göğüs uçlarımı göstermelerine imkân yoktu. Değil mi? Koç Lee’nin yapmayacaklarına dair onayladığını sanmıştım ama kesin hatırlamıyordum. Ivan’a dönüp sordum. “Öyle değil mi?”

“Dergide en fazla poposunu gösterecekleri için ne kadar hayal kırıklığına uğramış gözüktüğünün farkında mısınız?” diye James’e sordu Jojo, surat yaparak.

Onu görmezden geldim. Herkes kardeşimin, her şeyden çok utangaç biri olduğunu biliyordu. Bahriyeli olduğu zamanlarda yaralanmıştı ve sırtında izler taşıyordu. Bildiğim kadarıyla her zaman fazla namusluydu ama emin değildim. Annem ve ben bu kadar muhafazakâr olmasını hoş buluyorduk ama bunu ona kesinlikle söylememiştik.

Ivan şaka yapmak istediğini ama kendine saklayacağını söyleyen bir surat yaptı. “Daha fazla göstermelerini mi istiyorsun?” diye yanımdaki aptal sordu.

Ona gözlerimi kırıştırdım.

“Gördüğüm kadarıyla epeyce 13+ içerikleri var,” dedi. “Fotoğrafçı ve ekibi dışında kimse... her şeyi göremeyecek.”

Onun dışında.

Vücudumdan hiç utanmıyordum. Belki müsabaka yaklaştıkça daha fit bir görünüş kazanabilirdim ama bu işe girdiğimizden beri yediklerime dikkat ediyordum ve bana verilen genlerden utanmıyordum. Kendini beğenmiş bir insandım ama *o kadar* da ileri bir vaka değildim.

Koç Lee’nin birkaç hafta önce konuyu açmasına rağmen yanımda oturan bu aptalın beni çıplak görmesi hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

“Anne, ona yapmaması gerektiğini söylemeyecek misin?” diye ağabeyim sordu.

“Neden böyle bir şey yapayım?” Annem tek kaşını kaldırıırken büyücü gibi gaipen ortaya çıkardığı kocaman kadehinden şarap yudumluyordu.

“İşte.” Jojo omzunu silkti. “Kızın milyonlarca insanın onu doğduğu günkü gibi görebileceği bir dergide çıplak poz verecek.”

“Ne olmuş?” cevabı beni şaşırtmamıştı. Annem çatlakları ve altmış yaşındaki tenini umursamayarak hâlâ bikini giyiyordu. “Bunda ne sorun var?”

Jojo’nun koyu kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana çevrildikten sonra konuştu. “Çıplak olacağı?”

Annemin gözünü kırıpıştırması benimkinin de böyle mi göründüğünü merak etmeme sebep oldu. “Sen soyunmuyor musun?”

Jojo inleyerek taburesinde geriye yaslandı. “Milyonlarca insanın göreceği ve tahrik olacağı yerde değil!”

Kelimelerinde bir şey *yerine oturdu*.

‘Milyonlarca insanın’ beni görmesindeki problemi hatırladım. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

“Kız kardeşinin vücudunda bir sorun olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu söylemeye çalışmıyorum.”

“Eğer Sebastian fotoğraf çekimi yapsaydı, herhangi bir şey söyler miydin?” diye sordu annem kadehinden bir veya birkaç yudum alırken ama ben Jojo’nun yorumunu düşünmekle meşguldüm. Beni doğduğum günkü halimle görmelerini istemeyeceğim insanlarla ilgili.

Çoktan kabul ettin, diye kendime hatırlattım. Çoktan kabul etmiştim. Ne yapacaktım? Bazı şerefsizler yüzünden hayatımı yaşamayı mı bırakacaktım?

Hayır. Ama bunu istemiştim.

Ama yapamazdım. Endişelerimi sonrası için bir kenara ittim. Kimsenin yüz ifademi okuyup onların bilmesini istemediğim bir konuda endişeli olduğumu fark etmelerini istemiyordum.

Jojo iç çektikten sonra, “Hayır,” diye mırıldandı.

Bu annemin ona göz kırpmasına sebep olmuştu. “O zaman ikiye bölün ya da cinsiyetçi olma. İnsan vücudu doğal bir şeydir. Yapacağı şey cinsellikle bağdaştırılmaz... Değil mi, Ivan?”

Ivan’ın tezgâhın altındaki bacağı bana çarptı ama “Hayır, hanımefendi. Bu sanat için,” demeyi başardı.

“Gördün mü? Sanat içinmiş. David heykeli de çıplak. *Venus de Milo* heykeli de aynı şekilde çıplak. Gençliğimde sanatçı olan bir erkek arkadaşım vardı. Onun için bir iki kez poz vermiştim. Doğduğum günkü kadar çıplak şekilde, Jojo.” Gülümsedi. “Kız kardeşinin Ivan kadar iyi olduğunu düşünmüyor musun? Onun bunu hak etmediğini mi...”

“Aman Tanrım. Özür dilerim,” diye hızla söylerken başını sanki sonunda kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi sallıyordu. “Bir şey söylememem gerekiyordu.”

“Kız kardeşin milyonlarca insanın yapamadığı şeyleri yapan güzel ve güçlü bir kadın. Vücudu binlerce saat antrenmanla şekillendi. Bu konuda utanacak hiçbir şeyi yok. Hepimizin göğüs uçları var. Seni emzirdim ve o zaman bu konuda bir şikâyetin olmamıştı.”

Konuşmasının yarısına doğru Jojo, ‘hayır, lütfen olmasın,’ dermiş gibi başını hızla sallamaya başladı. Eline geçen bu olmuştu.

“Özür dilerim, özür dilerim dedim. Hiçbir şey söylememişim gibi davran...” dedi.

“Utanılacak hiçbir şey...”

“Anne, özür dilerim dedim.”

Ivan’ın bacağı tekrar bana çarptı ama tepki veremeyecek kadar Jojo’nun yüz ifadesine gülmekle meşguldüm.

Annem ağabeyimi görmezden geldi. “Göğüsler doğal...”

“Biliyorum anne. Öyle olduklarını biliyorum. Kadınları seviyor ve onlara saygı duyuyorum. Sadece onları gözümün dibinde istemiyorum...”

“Onlar kadınlığı, güzelliği temsil ediyor...”

Jojo’nun boğulmaya başladığından emindim. “Anne lütfen...”

“Sadece vajinalarımız ve göğüslerimiz var diye kadınların daha zayıf cins olduğunu düşünmek bağnaz ve cinsiyetçi bir zihniyettir...”

“Sen zayıf değilsin. Hiçbiriniz zayıf değilsiniz, yemin ederim...”

“Hiçbir fikrin var mı acaba...”

Ivan’ın bacağı benimkine vurdu ve onunla yüzleşmek için vücudumun üst kısmını döndürmeden edemedim ama kakhaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Cam gibi gri-mavi bir çift göz benimkiyle buluştu ve onun da kakhaha atmamaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Özellikle annem eşit olarak görülmemenin ne kadar aşağılayıcı olduğundan bahsettiğinde...

“Kadınlar, annenin ve kız kardeşinin kocalarının malları değil de bir birey olmalarını sağlamak için yürüyüşlere katıldılar ve saldırıya uğradılar.” Annem birkaç dakika sonra konudan çekildi. “Eğer kız kardeşin tanrının ona bağışladığı vücudu göstermek istiyorsa, gösterebilir ve onu ne ben ne sen ne de başka biri durduracak.”

Sonra çatalını doğrultunca gözlerimi kırptırdım. “Sana bundan daha iyisini öğretmiştim Jonathan Arvin.”

İkinci ismini ortaya attığı anda neredeyse kendimi kaybedecektim.

Jojo birkaç dakika önce başını yana eğmişti ve inlerken hâlâ kıpırdamamıştı. “Öğrettin. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Annem sırtarak bana kakhaha attıran bir şekilde göz kırptı. “Ben de böyle düşündüm. Derginin bütün sayılarını alıp tükendiğinden emin olabiliriz. Çerçeveletip şöminenin üzerine koyacağım.”

Bütün bunlardan pek emin değildim ama çenemi kapalı tuttum.

Aaron kıkırdadı. “Sayının tükenmesi konusunda bir sorun olacağını sanmıyorum. Genellikle tükeniyor.”

“Gördün mü? Herkes çıplaklığı takdir ediyor. Bunda sorun olan bir şey yok. Sanki bilmediğimi sandığın zamanlarda pornografi izlemiyordun.”

Bu hepimizin sızlanmasına sebep oldu.

“Bir daha asla pornografi deme,” dedim ona, annemin ağzından böyle bir şey çıktığının hatırasını silmeye çalışarak.

“Sen sessiz ol,” dedi annem. “Jasmine Imelda.”

Bana daha fazla sarıp geçmişte yaptığım ya da söylediğim bir şeyi ortaya çıkarmadan önce sessiz oldum. Bu bağlamda, konuyu değiştirmek veya içten içe sevdiğim ama buna alışkın olmayan herkesi bundan kurtarmak istediğim için hemen atladım.

“Karina’yı arayıp ağzından baklayı çıkarmak ister misin?” diye birden Ivan’a sordum.

Jojo tezgâhın karşısından sanki canlanmış gibi nefesi kesilmiş, ciyaklar gibi sesler çıkardı.

Ivan ise öte yandan, neden konuyu birdenbire değiştirdiğimi anlamadığı için surat yaptı. Belki de bana hak verip ne yaptığımı anlamayacaktı ama bu ilk seferi değildi. “Emin misin?”

Onun ‘emin misin’ soruları kulağa daha çok ‘sanırım’ gibi geliyordu ama bu onun bir parçasıydı.

Soğuk lazanyadan ve sarmısaklı ekmekten ölmeyeceğim, diye kendime söylerken pişman bir şekilde tabağımda kalan yemeğe baktım. Cep telefonumu cebimden çıkararak tezgâha koydum ve Rehber simgesine tıklayıp en üstte Karina’nın ismini buldum. Arama düğmesine bastım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu annem.

“Kimse Karina’ya, Ivan ve Jas’in partner olduğunu söylemedi,” diye cevap verdi ağabeyim, çatalını ve bıçağını tabağının üzerine bırakıp parmaklarını birleştirerek ellerini çenesinin altına koyarken dirseklerini tezgâha dayayarak normale dönmüştü.

Çalmaya başlayınca telefonu hoparlöre aldım. Şansım varsa cevap vermeyebilirdi. Ama cevap verme ihtimali de vardı. Artık programının nasıl olduğunu bilmiyordum. En son konuştuğumuzda o beni aramıştı.

“Karina’yı ara! Karina’yı ara!” diye Jojo kısık sesle tekrarlamaya başlarken onu annemin sesi takip etti.

“Ara onu!” Tali’nin ağzı dolu olmasına rağmen merakla çıkan sesi araya girdi.

“Arıyorum,” diye fısıldarken ekranın hâlâ aramayı bağlamaya çalıştığını göstermesini izliyordum. Ivan’ın bana baktığını görebiliyordum ama tek kelime etmedi.

Telefon son bir kere daha çalarken, aramanın sesli mesaja dönmesinden son bir bip sesi önce...

“Merhaba,” diye hatta nefes nefese bir ses duyuldu.

Ivan ile birbirimizin gözünün içine baktık. Neden böyle nefes alıyordu?

“Jasmine, orada mısın?” diye Karina’nın tanıdık sesi hattan geldi.

“Evet. Kötü bir zamanlama mı?”

“Koşu bandındaydım ve olabildiğince hızlı bir şekilde atmaya çalıştım,” diye açıklarken hâlâ güçlkle nefes alıyordu. “Özür dilerim. Bir dakika.”

Kahverengi gözlerim, Ivan’ın mavi gözleriyle buluşunca erkek veya kız kardeşlerin bilmemesi gereken diğer şeyleri yapmadığı için bir rahatlık hissettim.

“Tamam, döndüm. Özür dilerim. Biraz su içmem gerekiyordu. Neler oluyor? Sonunda iyi bir arkadaşın olduğunu filan mı hatırladın?” diye takılırken hâlâ güçlkle nefes alıyordu.

“Sende numaram var.”

Dilini şaklattı. “Çok yoğundum...”

“Her neyse. Bak, şu anda ailemle yemek yiyorum...”

“Hoparlörde miyim?”

Durakladım. “Evet.”

Sonra o durakladı. “Hamile misin?”

Masanın öteki tarafından Tali alaycı bir ses çıkarırken ona kötü bir bakış attım. “Neden böyle düşündün ki?”

“Başka neden beni hoparlöre alasın ki?” diye sordu eklemeden önce, “Ayrıca merhaba, diğer ailem. Hepinizi özledim.”

“Merhaba Karina!” Tali, annem ve Jojo seslenirken Ruby kısık bir ses tonunda selamladı.

“Merhaba!” diye mutlulukla çılgılık attıktan sonra sesi normale döndü. “Ama Jas, ciddiym. Hamile misin?”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Elbette değilim.”

“Ah, kutsanmış İsa aşkına! Hayatının bitmek üzere olduğunu sandım. Öf...”

“Benim beş çocuğum var,” diye sözünü kesti annem.

“Senin için değil, anne,” diye cevapladı Karina, anneme her zaman olduğu gibi anne diye seslendi. “Ama Jasmine’in hayatı sona erebilirdi. Her neyse, en iyi arkadaşına merhaba deyip hayatta olduğunu unuttuğunu söylemek için değilse, neden aradın?”

Gözlerimi devirerek Ivan’a, ‘*işte senin kız kardeşin,*’ diye dudak hareketleriyle söyledim. “Yoğundum ve sana bir şey söylemeyi unuttum,” diye lafa başladım.

“Devam et,” demeden önce bir duraklama oldu.

“Bugün öğrendiğime göre Ivan’ın da söylemesi gerekiyor.”

Bir duraksama daha oldu. “İvan mı? Kardeşim Ivan mı?”

“Ta kendisi üstün zekâlı,” dedim. “Mart ayında benden yeni partneri olmamı istedi.”

Karina cevap vermedi. On, yirmi, otuz saniyeliğine cevap yoktu. Karina’nın yüksek kahkahası hoparlörde yankılanmadan önce Ivan ile bakışırken sessizlik bir dakikaya bile uzamış olabilirdi.

“*Aman Tanrım,*” diye resmen telefona çılgılık attı.

“Neden kahkaha atıyor?” diye Aaron’un Ruby’ye sorduğunu duydum.

Kız kardeşim omzunu silkti.

“Ahhh!” Karina neredeyse çığlık çığlığa kahkaha atmaya başladı.

“Gülmeyi kes,” diye ona seslenirken bana odaklanamayacak kadar kendini kaptırdığını biliyordum.

“*Sen ve Ivan mı?*” diye çığlık attı.

“O da burada,” diye ona haber verdim.

“Merhaba Rina,” diye selamladı.

Karina gülmekten katılacak gibiydi. Yeniden.

“*İnanamıyorum!*” diye ulumaya başladı.

“Onu bu hale gelecek kadar kim incitti?” diye fark etmeden Ivan’a sordum.

“Bu şekilde doğdu,” diye cevap verirken gözleri boş ekrandaydı.

“Bu düşündüğümünden bile daha iyi gidiyor,” dedi James.

Jojo iç çekti. “Hayal kırıklığına uğradım. Onu unuttuğunuz için size çok sinirleneceğini düşünmüştüm.”

“*Tanıdığım en inatçı iki insan beraber mi kayıyor?*” diye çığlık attı Karina. “HAHAHAHA!”

“Sorunların var,” dedim.

“*Lütfen! Lütfen! Birinin beraber yaptığınız antrenmanları kaydettiğini söyle. Aah! Lütfen canlı video paylaştığınızı söyleyin. Her dakikasını izledim. Bana müsabaka tarihlerini önceden haber verin. Buzda Açlık Oyunları gibi olacaktır. Ailedeki herkese ön koltuklardan bilet alacağım,*” diye bağırırken sesinde kahkaha tınısı vardı.

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. “Biz...” Ne yapıyoruz? İyi mi geçiniyoruz? Bu tür laflar için biraz fazla erkendi. “Biz iyi durumdayız.”

“Bu on dört yıl gecikmeli gerçekleşen bir hayalimdi.” Bir duraklamadan sonra, *“Sen ve Ivan! HAHAAH!”*

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum... ama şaşırtmıştı. Elbette bunun komik olduğunu düşünecekti.

İki yıl önce, ben de aynısını düşünürdüm.

Ben ve Ivan. Beraber yemek yiyoruz. Kendi evimde. Ailemle birlikte. Arkadaş olmaya çalışarak. Bu da ne demekse artık...

Ama işte buradaydık. Görünüşe göre Karina bu saçmalığı yutmuştu.

Onuncu Bölüm

“Artık bunu yapmak istediğimden emin değilim,” diye bir hafta sonra Koç Lee’ye söyledim.

Bütün mal varlığımı Ivan’a göstermekle de sınırlı olmayan bu işi yapmanın neden aptalca bir fikir olduğunun bütün sebeplerini düşünmeden duramadığım bir haftaydı.

Bir haftalık arkadaşlığımız... iyi geçmişti. Bu süreçte birbirimize hakaret içeren bir şey söylememiştik. Koç Lee aksini söylerken doğru bir şey yaptığımız konusunda ona katıldığımda bana gülümsemişti bile.

İyiydi. Hem de çok iyi.

Belki de bana takılmaya başlamasını istemememin sebeplerinden biri de buydu. En azından kıyafetlerim üzerimde değilken. Fotoğrafçının veya ekibinin ne düşündüğü umurumda değildi... ama Ivan ciddi manada sinirimi bozma gücüne sahip tek kişiydi.

O yüzden bir gece boyunca çekim hakkında endişelendikten sonra işte buradaydım. Galina sabırsız olduğumu söylerdi ama sabırsız değildim. Sadece... sonuçları konusunda stres altındaydım. Uzun ve kısa vadede. Hem Ivan ile hem de diğer konularda.

Başlarda da çok memnun sayılmazdım ama içimdeki bir his kötü bir fikir olduğunu söylüyorsa... bunun bir sebebi olmalıydı. Daha önce içimdeki sesi görmezden geldiğim her seferinde bedelini ödemiştim.

O yüzden...

Koç Lee neredeyse boşalmış LK'deki buzun kenarında durduğumuz yerde benimle yüz yüze gelmek için döndü. Yüzü birden somurtkan bir hal alırken dudaklarının kenarı kıvrıldı ama onu ele veren hemen kıpırdatmaya başlattığı parmaklarıydı. O ve boğuk bir sesle konuşurken dudaklarına güçlkle yerleştirdiği gergin gülümsemesiydi. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Bilmesi gereken bir şey var mıydı?

Sinirler, gerçek sinirler, kötü sinirler vücudumun içini dışına çevirip midemin ağrımasına sebep olup neredeyse bütün vücudumu ele geçirmişlerdi ama tek yapabildiğim omuz silkemek oldu. "Bunu Ivan ile yapmak istediğimden emin değilim," dedim ona. "Kaldırışlarımızı kıyafetle yapmamız bir şeydi ama çıplak yapmayı düşündükçe... bilmiyorum," diye kısmen yalan söyledim.

Çünkü biliyordum. En büyük sebebin ne olabileceğini biliyordum. Tekrar tereddüt ediyordum.

Üç gün önce Picturegram sayfamda rastgele adamların yorumlarını ve mesajlarını silmeye başlamıştım. Sadece iki yorum vardı ama iki bile çok fazlaydı. Beni 'parçalayacaklarını' ve 'popomu yırtacaklarını' söylemişlerdi. Özel mesajlar vardı. İki tane penis fotoğrafı gönderilmişti ve bir tanesi çıplak ayaklarımın videosunu paylaşmamı istiyordu. Bu günler önce ağabeyimin yemekte yabancıların fotoğraflarımdan tahrik olmalarıyla ilgili söylediklerini düşünmemi sebep oldu.

Utangaç biri değildim ama aynı zamanda Koç Lee'nin bu amaçla bana e-posta attığı Ivan ile olan bale derslerimizden bir fotoyu paylaşmam sonrasında bu tür yorum ve mesajlarla başa çıkmaya çalışarak hayatımı yaşamak da hoşuma gitmiyordu. Penislere yabancı değildim. Ama onları görürken bunun benim seçimim olmasını istiyordum. Özellikle başka insanların bana daha kötü resimler ve videolar gönderdiğini hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordum. Beni çaresiz hissettirdikleri için uyuyamadığım türde fotoğraf ve videolardı. Çok iğrençtiler.

Bu çok yorgun olmadığım zamanlarda olmaya başlamıştı. Uyuyamamaya başlamıştım. Gittikçe daha fazla.

Ta ki bu noktaya, daha fazlalaşan şeyler için stres yapma durumuna gelene kadar. Bu tür şeyler görmek istemiyordum. Tek yapmak istediğim artistik buz pateni kaymaktı. Gerisi umurumda değildi.

Ama bugünlerde işler böyle yürümüyordu.

Koç Lee beni ve sözlerimi tartarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Ivan bir şey mi söyledi?”

Kahretsin. Bunu yeterince detaylı düşünmemiştim değil mi? Yapabileceğim tek şey kararsız davranmaktı. Sadece biraz ve dozunda. “O her zaman bir şey söylüyor ama konu bu değil.”

Gözlerini kıstı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Seninle çekim yapmak hakkında bir şey mi dedi? Çünkü dürüst olacağım, bu seni rahatsız edebilecek bir şey gibi görünmüyor.”

O kadar bariz miydi? Çünkü haklıydı, Ivan’ın yorumları genellikle beni rahatsız etmiyordu. Evet, canımı sıkıyordu. Evet, onu öldürmeyi istememe sebep oluyordu. Ama rahatsız olmak mı? Pek değil. Ama birinin önünde, özellikle açık mavi gözleriyle sürekli yargılayan Ivan gibi birinin önünde çıplak olmak, beni yoklukla bırakacak bir güç değişimi gibi hissettiriyordu. Birçok insanın hakkımda bilmediği şeyleri bilecekti ve bu insan her şey hakkında bana takılıyordu.

“Onun önünde çıplak kalmak istediğimden emin değilim. Hepsi bu. Eğer tek başıma olsaydım, çok büyük bir sorun olmayacaktı. Yabancılar bile sorun olmazdı ama onu her zaman görmek zorunda olduğum halde önünde yapmak, bilemiyorum.”

Yavaşça başıyla onaylamadan önce ellerini gözlerine götürerek burnunun kemiğini sıktı, belli ki bunalmıştı. “Tamam. Pekâlâ. Onunla ve fotoğrafçıyla konuşmama izin ver, bakalım ne tür bir çare bulabileceğiz.”

Bir anlığına fikrimi değiştirdiğim için özür dilemeyi düşündüm ama boş verdim. Bütün insanlar arasından Ivan’a çıplak

vücudumu göstermek istemiyordum. Eminim buradaki başka kimse de görmek istemiyordur. Bu benim kararımdı. Benim kararım. Benim vücudum.

Zahmet verdiğim için özür dilemeyecektim çünkü vermemiştim.

Ama Koç Lee topukları üzerinde dönüp boynunu ovalayarak fotoğrafçının Ivan ve asistanıyla derin bir sohbete daldığı yere ilerlerken kendimi biraz kötü hissettim. Buzda birkaç ortam ayarlamak için erken gelmişlerdi. Bir tanesi gri, diğeri ise ışıklarla çevrelenmiş beyaz bir arka plandı. Çok havalıydı.

Koç Lee'nin dudak hareketlerini izlemeye kendimi zorladıktan sonra Ivan'ın çenesinin bir anlığına öne eğildikten sonra gözlerinin hemen bana doğru çevrilmesini, Lee ne söylüyorsa dinlemek için tekrar ona odaklanmasını izledim.

Birkaç dakika sonra Ivan'ın kafasını iki yana sallayıp Lee'nin söylediği her neyse onu görmezden gelmesi beni çok şaşırtmamıştı. Bana doğru kayarken bornozundaki düğüm, uyluklarının bir kısmını, baldırlarını ve göğsünden fazlasını göstermesine engel oluyordu.

“Yapmıyorum,” dedim ağzından tek kelime çıkaramadan. “Eğer kendi başına yapmak istiyorsan, buyur. Ben de tek başıma yapacağım. Ama beraber yapmak istemiyorum.”

Son kelime ağzımdan çıktığı an omuzlarında gergin bir şey koptu. Ama yüzünün ciddileşip köşeli çenesinin gerilmesi, dudaklarının büzülmesi ve kaşlarının çatılması bunu daha belirgin hale sokmuştu.

“Yapmak istemiyorum, Ivan. Kendimi suçlu hissettirerek bana bunu yaptıramayacaksın, tamam mı? Büyük bir sorun olduğunu biliyorum ama seninle yapmak istemiyorum.”

O gri-mavi gözler panonun önünde durana kadar yüzümden ayrılmadı ve girişte durarak sanki kim olduğumu bile bilmiyormuş gibi bana baktı. Yavaş bir şekilde, her harfî uzatarak bana soru sorarken dikkatlice izliyordu. “Neden?”

Üzerine düşünmedim bile. “Çünkü göğüslerimin ve vajinamın gözünün önünde olmasını istemiyorum.” *İşte*. Oldu bitti.

O kadar düzensiz bir şekilde nefes alıyordu ki göğsünden görebiliyordum. “Birkaç gün önce utangaç olmadığın konusundaki övünüyordun. Şimdi geri adım mı atıyorsun?” diye sorarken beni fazlasıyla yakından inceliyordu. “Yalnız yapacaksın ama benimle mi yapamıyorsun?”

Bu şekilde söyleyince...

“Evet,” diye kabul ederken başımı salladım.

“Benim yüzümden mi?”

“Evet, senin yüzünden.” Arkadaşlar birbirlerine karşı dürüst olurlardı. Bu yüzden bende suç bulamazdı. Belki tam olarak dürüst değildim ama bu kadarı da bir şey sayılırdı.

Gözlerini kapatıp açarken hâlâ beni inceliyordu. “Aynı değil beraber yapmamızı istiyorlar.”

İki omzumu da silkerken hiç de pişmanlık duymuyordum. “Eh, Photoshop denen bir şey var. Muhtemelen berabermişiz gibi gösterecek şekilde bizi birleştirebilirler,” diye teklifte bulundum.

Tekrar gözlerini kırptırırken çenesini bir o yana bir bu yana sıkarak oynattı.

Ben sadece ona baktım.

Ivan bana gözünü kırptı, ben de karşılık verdim.

Elli küsur kiloluk kıcıımı tek başına kafasının üzerinde tutacak kadar büyük ve güçlü ellerinden biri boynunun arkasına uzandı. Çenesi tekrar seğirdi. Nefes alış yavaşladı. Âdemelması yukarı aşağı oynadı. “Bunu istemeyeceğin ne yaptım?” diye yavaşça sordu. “Saçma sapan konuşuyorsun. Arkadaş olacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.” O gözler makyözün bir saat boyunca yaptığı makyajla kaplı suratımda gezindi. “Beraber yemek yedik,” diye sanki annemin mutfağında ailemle Jenga oynayarak, lazanya yiyerek, o en ufak dilim bense onun üç katı, çünkü neden olmasın ki, çikolatalı pasta yiyerek geçirdiği üç saatı unutulabilir mişim gibi konuşmuştu.

Bana kâğıt havlu vermişti. Belki cidden masada ulaşamayacağı mı düşünmüştü, belki değildi. Beni eve arabasıyla bırakmıştı. Üzerine düşündükçe onun da ne anlama geldiğini bilmediği halde benden arkadaşı olmamı istemişti.

Nazik ol. İyi biri ol.

O yüzden ben de böyle olmayı denedim. “İvan, her gün yüzüne bakmak zorundayım. Önünde çıplak olmayı istememem için yeterli bir neden değil mi?” diye sorarken sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım.

Tereddüt etmedi. “Beni çıplak görmem umurumda değil.”

Kahretsin.

Pekâlâ. Daha daha bir yoldan gitmem gerekiyordu. “Eh, ben de bütün dünyanın beni çıplak görmesini umursamıyorum ama senin görmeni istemiyorum tamam mı? Buna saygı duyamaz mısın?”

“Ama neden?” diye cidden kafası karışmış gibi sordu.

Bıkkınlık belki de gerilim beni çok etkilemişti. Hem de çok. Ondan en beklemediğim şey bir açıklama istemesiydi. “Çünkü. Sana çoktan anlattım.”

“Hayır, anlatmadın.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Evet, anlattım.”

“Hayır. Anlatmadın.”

“Evet. Anlattım.”

“Hayır. Bana anlatmanı istiyorum. Geçtiğimiz hafta bundan vazgeçmeni sağlayacak ne yaptım?”

Bu işin ucunu bırakacak değildi. Aşağılık biri olmamaya çalıştım. Ama açıklama beklediği için ben de ona açıkladım. “İvan, göğüslerimi gördükten sonra ergenliği atladığıma dair bana takılmanı istediğimi mi düşünüyorsun? Çünkü bunu istemiyorum. Hem de biraz bile tamam mı? Bunu duymak mı istiyordun? Yüzünü sürekli görmek zorundayken bana bakarak beni yargılamanı istemediğimi mi? Kendimi gayet seviyorum.

Değiştiremeyeceğim şeyler konusunda benimle dalga geçmeni dinlemek istemiyorum. Ufak göğüslerim var. Tamam. İkimiz de bunu biliyoruz. Ya göğüs uçlarımla çok büyük ya da çok ufak olduğunu düşünürsen ya da çatlaklarıma gülersen ya da bana bütün kilolarımın nereden geldiğini anladığını söylersen? Kalçalarımdan!”

“Ne?”

Ona tekrar omuz silerken karnım onunla paylaştığım ufak gerçeklik karşısında rahatsız bir şekilde dalgalanıyordu. “Vücudumu seviyorum tamam mı? Sevmememi sağlamanı istemiyorum. Biliyorum...” Başımı sallarken lafıma devam etmedim. “Kendimi olduğum ve görüldüğüm gibi seviyorum ve sezon başlamadan önce biraz daha şekle gireceğim.”

Yavaş yavaş olduğunu fark etmedim mi yoksa bir anda mı olduğundan emin değildim ama bir noktada yüzü soluklaştı ve hemen sonra buza çıkarak bariyerin etrafından dönüp benden birkaç adım uzakta durdu. Bana sanki onu bıçaklamışım gibi tamamen şaşkınlıkla bakıyordu. “Jasmine,” diye ismimi yavaşça, neredeyse tıslayarak söylerken, bana Köfte demediği nadir zamanlardan biriydi. “Hadi gel.”

Sadece ona bakmakla kaldım. “Hayır, hadi ama Ivan. Ne düşündüğünü önemseydiğim gerçeğinden nefret ediyorum tamam mı? Bunu yüzüme vurmana gerek yok. Seninle... arkadaş olmaya çalışıyorum,” diye şakalaşmaya çalıştım ama ona dair hiçbir şeyi değiştirmede için işe yaramamıştı.

Aksine Ivan şaşkın gözüküyordu. “Jasmine,” diye ismimi tekrarlarlarken ses tonu kısık, neredeyse boğuk çıkmıştı.

“Yapmıyorum,” diye tekrarlama sırası bendeydi. “Üzgünüm. Söyleyeceğin veya yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştiremez. O yüzden oraya çık ve kendi kısmını tamamla ki ben de aynısını yapabileyim. Her şeyin iyi görüneceğinden eminim. Eğer gözükmezse... umurumda değil.” Eğer ona gerçeğin diğer kısmını anlatabilseydim, beni anlardı. Biliyordum.

Ama anlatmadım.

Ivan ortaya çıkmamıştı. Yerinden oynamadı. Bakışlarını da çevirmedi. Sadece bana yukarıdan bakarken nefes alışları düzgündü ve giydiği bornozun V şeklindeki yakasından belli olan göğsünün cildi pürüzsüzdü. O mavi gözler yüzümde dolanıyordu ve bundan nefret ediyordum. Onun için soyunmayacağımı itiraf ettiğim gerçeğinden nefret ediyordum çünkü güçlkle B cup olan göğüslerimin ya da popomun şekli ve boyutu yüzünden ya da bulabileceği milyonlarca farklı kusurla benimle dalga geçmesini istemiyordum. Çünkü fazlasıyla kusurlarım vardı. Mükemmel değildim. Annem, Tali ya da Ruby gibi değildim.

“Köfte,” derken hâlâ yavaşça konuşuyor ve yerinden kıpırdamıyordu. Yutkunmakta zorlanıyordu. Kelimeleri söylemekte zorlanıyordu ve bu yüzündeki tuhaf ifadeden belliydi. “Sadece seninle dalga geçerek sataşıyorum,” diye iddia ederken beni izledi. “Bunu biliyorsun değil mi?”

Bakışlarımı uzaklaştırarak başımla onayladım. Gözlerimi devirme dürtüsünü güçlkle bastırdım. “Evet, benimle dalga geçtiğini biliyorum. Üstesinden gelebilirim. Bazen...” Tanrım, bunu ona söylemek canımı acıtıyordu ama boş ver gitsin. “Bazen neredeyse kahkaha atmama sebep oluyorsun. Ama sen çıplakken bunu yapmak istemiyorum. Şimdi çok kişisel hissettiriyor. Biz... çok yakınız.”

Onun nefes alış verişinden daha fazlasını hissettim. Ama asıl hissettiğim bana bir adım daha yakınlaştığıydı. “Sana bu kadar sataşmamın tek sebebi tam bir baş belası olman ve bana aynı şekilde karşılık veren tek kişi olman. Güzel olduğunu sen de biliyorsun.”

Kıs kıs gülerken bu sefer gözlerimi devirdim çünkü *yok canım daha neler!* Gerçekten mi? Şimdi durumu fazla zorladığını biliyordum. Lütfen. Tanrım. “Eğer beni övmenin bu işi yapmaya ikna olmamı sağlayacağını düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın Lukov.”

“Lukov değil. Ivan,” diye kolayca cevap verirken ses tonu nazikti ve kendimi rahatsız hissetmeme sebep olmuştı çünkü bu ondan istediğim şey değildi. Ayrıca hiç de beklemiyordum. “Eminim oraların mükemmeldir.”

Bu sefer burnumdan alaycı bir ses çıkardım çünkü lanet olsun, beni ikna etmek için saçmalıklarını fazla artırmıştı. Tanrım.

Ama lafına devam etti. “Bornozunun altında bütün erkeklerin *tahrik* olmasını sağlayacak bir şey olduğuna eminim. İddiaya girerim, bazı kadınların bile.”

T ile başlayan kelimeyi kullandığı için ona yan bir bakış atarak kendime geldim. Tam bir yalan makinasıydı. Bunu biliyordum. O da farkındaydı. Eğer şu an duyabilseydi Koç Lee bile bilebilirdi. Kahrolası kiminle konuştuğunu sanıyordu? Onu on yıldan fazla süredir tanımayan, bütün bu süre boyunca aşağılık, dangalak yorumlarına katlanmayan biriyle mi? Şimdi beni sinirlendirmeye başlamıştı. “Çenenı kapatır mısın? Bunları söylemeni duymak istemiyorum tamam mı?” diye çıkıştım.

Elleri bileğime dokundu ve mucize eseri tutuşundan çekip kurtulmadım. “Bütün bunları laf olsun diye söylemiyorum,” diye o kısık, o kadar... ne bileyim nazik filan bir tonda söyledi ki beni huzursuz etmişti. Daha önce birinin benimle böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim. Dünyadaki en iyi adam olan James’in bile. Ivan devam etti. “Henüz ergenliğe girmediğini söylerken sadece sana sataşıyordum. Hadi ama,” diye ısrar ederken hâlâ ne yapmam, ne düşünmem gerektiğini bilmediğim o tonu kullanıyordu. “O kadar hassas olduğunu düşünmemiştim.”

Gözlerimi kırptırdım. “O kadar hassas değilim.”

“Jasmine,” diyerek nefesini verirken parmaklarımı bileğime sıkıca ama acı vermeden doladı. Makyajlı olan ya da olmayan koyu renk saçlı kafasını ve pürüzsüz yüzünü bana yaklaştırarak sordu. “Senin şu anki sorunun nedir?”

“Hiçbir şey,” diye ısrar ettim.

“Saçmalıyorsun,” diye iddia etti. “Kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorsun. Sana bunu söyleyerek egonu olduğundan daha fazla şişirmeyeceğim. Bana biraz müsamaha göster,” diyerek neredeyse bağırmişti. “Bu çekimi kendimle değil seninle yapmak istiyorum. Seninle. Bir ekip olarak. İkimizin bu sezona beraber girmesiyle güzel görünecek.”

“Elbette kim olduğumun ya da büyük bir egomun farkındayım. Tamam. Bak, bu işi bir an önce bitir de ben de peşinden yapabileyim. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Seninle şu anda tartışma havasında değilim.”

İki el omuzlarıma dokunduğu anda beklenmedik şekilde zıpladım. Dudakları benimkilerin hemen üzerinde durduğunda kesinlikle yerimden kıpırdamadım. Haftada altı gün, günde yedi saat birbirimize yakındık. Aramızda fiziksel bir sınır yoktu çünkü olamazdı.

Ama bu...

Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Birinin bana en son ne zaman bu kadar yakın durduğunu hatırlayamıyordum.

“Çok ciddiym,” diye tüm gücü ve kararlılığıyla fısıldadı.

Ona bakış atmadan edemedim. Ses tonu güçlü ve kararlıydı.

Bana o kahrolası suratla yukardan bakarken yarışmalardan öncesinde bile bu kadar ciddi görmemiştim. “Seninle asla dalga geçmeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım.

Bileğimi nazikçe sallayarak normalde bilekliğimin olduğu bölgeyi kavradı. Çıkarıp dolabımda bırakmıştım. “Sen çıplakken yapmayacağım,” dedi bana. “Ayrıca çıplakken seninle kim dalga geçebilir ki? İddia ederim ki o adamlardan hiçbiri seninki kadar bir insanı havaya kaldıran bacaklar ve popo görmemiştir.”

Bu yorumu didiklemeyecektim. Bunun yerine ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Neden kalçama bakıyorsun?”

Pembe dudaklarının kenarı ufacık kıvrıldı. “Çünkü bütün gün gözümün önünde.”

Sanırım haklıydı. Ara sıra ben de onun kine bakmıyor değilim. Çünkü tam karşımdaydı. “O zaman bakma. Arkadaşlar birbirlerinin popolarına bakmazlar.”

Gözlerini devirme şekli mideme rahatsız edici bir şey yapmıştı. “Jasmine bu vücut, dalga geçeceğimi düşündüğün bu kalçalar, aynı şekilde düşündüğün bu popo, bugünden sonra bize birinciliği kazandıracak. Bu konuda dalga geçmezdim. Seninle dalga geçmem. Her zaman yaptığımız gibi yapacağız. Buza adım attığımız an iş başlayacak. İşimize odaklanacağız, aptalca davranmayacağız.”

Nefesimi tutarken yüz hatlarını izledim. “Sana inanmıyorum.”

“Seninle dalga geçmeyeceğime mi?”

“Evet.”

Bir duraklamadan sonra, “Önce beni çıplak görmek mi istiyorsun?”

Kahkahayı patlattım. Anında. İstemedenden de olsa. İsteyebileceğim son şeydi. “Hayır!”

Bana gönderdiği sırıtışa bakılırsa o da bunu biliyordu. “Emin misin? Uyluğumda Florida gibi gözüken bir ben var. Belki benimle dalga geçebileceğin bir şey bulursun ama sanmıyorum.”

Gerçekten istemesem de hâlâ gülerken ona baktım ve başımı iki yana salladım. “Tanrım, ukala şerefsizin tekisin.”

Tebessümü ufaktı. “Gerçek bu. İstedığın kadar inceleyerek bakabilirsin, eğer bir şey bulursan kafana göre takıl ama sürekli çalışıyorum. Bütün yıl boyunca yüzde sekiz... kadar vücut yağım var. Kendime aynada bakmak çok zor bir şey değil.”

Daha fazla güldüm ama bu şekilde davranırken nasıl gülmezdim. Bu adamı tanıyıordum.

“Benimle dalga geçebilirsin ama dürüst olmak gerekirse geçmemeni tercih ederim. İnsanların cılız olduğumu söylemeleri hoşuma gitmiyor çünkü değilim,” diye neredeyse nazik bir şekilde söylerken gözlerini kırıştırmaya sırası bendeydi.

Bu adamın cılız olduğunu hangi kahrolası düşünüyordu? Onda ‘cılız’ olan tek bir şey bile yoktu. Yıllar önce bir kez spor yaptığını görmüştüm. Vücut ağırlığının iki katı olduğunu düşündüğüm ağırlıkla göğüs pres çalışıyordu. Yüzücüler, koşucular bile Ivan’ın gibi bir vücuda sahip değillerdi. Kesinlikle değillerdi.

Elbette bunu itiraf edecek değildim.

Çıplak bileğimdeki el beni biraz sarstı. “Hadi ama Köfte! Sadece sen ve ben. Sanat eseri popolarımızla herkesi kışkırtıracakız.”

Arkadaşlık böyle mi görünüyordu? Bu şekilde mi olmalıydı? Benimle şakalaşarak mı? Benim saçma sapan konuşmam ama bunu yüzümde gülümsemeyle yapmamla mı? Eğer öyleyse...

Eğer öyleyse bunu yapabilirim diye düşündüm. Belki.

“Senden nefret ediyorum,” diye iç çekerek tekrar ona hızlı bir bakış attım çünkü berbattım.

Sonra o canlı mavi gözlerini kahverengi gözlerime yönlendirerek durumu biraz daha yoğunlaştırmıştı. “O zaman Paul için yap. Böylelikle seni görüp, seninle TSN için çıplak bir fotoğraf çekimi yapamadığına pişman olsun.” Bileğimi bir kere daha titretti. “Ya da herhangi bir fotoğraf çekimi yapmadığı için.”

İşte beni burada yakalamıştı ve beni düşündüğümden daha iyi tanıdığını kanıtlamıştı.

Çünkü kahrolası şerefsiz Paul. Ah. *Aaah*.

İnsanların bana bakarak mastürbasyon yapmalarını istemiyordum. Ama bu, şerefsizin yüzüne vurmak için mükemmel bir fırsatsa... buna değerdi. Kesinlikle kahrolası değerdi!

“İşte benim Köftem,” dedi neredeyse fısıltıyla, bileğimdeki eli gevşeyerek ellerimin arasından kaydı ve binlerce defa yapmış gibi el ele tutuştuk. Çünkü yapmıştık. “Bunu yapıyoruz değil

mi? Beraber? Seninle dalga geçmeyeceğim ama sen benimle biraz geçebilirsin.”

O anda önümde kimin durduğunu bilmiyordum. Hoş, komik ve nazik bir adamdı. Ama yine de elini sıkarak başımla onayladım. “Evet, bunu beraber yapıyoruz,” diye homurdanırken o anda bunun farkına vardım. Belki bazı kısımlarından pişman olacağımı biliyordum ama hepsinden olmayacaktım. En azından ergenlik konusunda bir şaka yapmazsa olmayacaktım.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” diye söyleyerek elimi çekiştirirken sesi neredeyse neşeli çıkmıştı.

Ve böylelikle bornozlarımızın içinde, makyajlarımız hazır halde buzdaydık. En azından ben kesinlikle hazırdım. Koç Lee ile fotoğrafçı onlara doğru kaydığımızı gördükleri anda konuşmayı bıraktılar. Kadın ince siyah kaşlarını kaldırarak tereddütle sordu. “Fikrini mi değiştirdin?”

Başımla onayladım.

“Bunu sadece sen kendini rahat hissedersen yapmak istiyorum,” diye çabucak söyledi fotoğrafçı. “Hepimiz sana ve vücuduna sadece saygı duyuyoruz Jasmine. Eğer iç çamaşırın üzerinde kalacaksa bazı açılarla çalışabiliriz...”

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.” Ivan yüzünden soyunmak istemediğimi söylemeyecektim. Yapacak daha iyi işleri olmayan yabancı şerefsizlerden de bahsetmeyecektim. Acınası insan müsveddeleri.

“Emin misin?” diye sordu fotoğrafçı, eğer değilim dersem hayal kırıklığına uğrayacakmış gibi bir ses tonu yoktu.

Ama emindim. Böyle de söyledim. “Evet, eminim.”

Omzunu silkti. “Tamam. Eğer ikiniz de hazırsanız hadi başlayalım.”

Ivan bırakmadığı elimi sıkı ve duymam için yeterince yüksek sesle, “Ne kadar soğuk olduğunu hafife almışım... eğer vücudumun bazı bölgeleri kendilerini korumak için içeri çekilmeye çalışırlarsa... benimle dalga geçemezsin...”

Bu haklı olma hissi vücudumun üst kısmını kaplarken gülümsememi güçlkle tutabiliyordum. “Mary ve Maggie ile dalga geçmezsen, Peter ile dalga geçmeyeceğim. O iki sürtük soğuk yüzünden saklanmıyorlar. Öncesinde Gizleniyorlardı,” dedim düz bir şekilde.

Başıyla onayladı ama dudakları biraz kıvrılmıştı. “Şimdiye kadar üç göğüs ucunun olmasını beklediğimi biliyorsun değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Ben de penisinin üç santimetre uzunluğunda olmasını bekliyorum. Ödeştik.”

Ivan surat yaparak ellerimin üzerindeki parmaklarını sıktı. “Belki üç santimetre fazladır.” İnledim ama konuşmaya devam etti. “Hadi şu işi bitirelim, tamam mı?”

Ellerimizi bırakıp buz pistinin ortasında kurulan iki arka planın, ışık şemsiyelerinin olduğu yere doğru kayarken tek kelime etmedik ve başlamaya hazırдық. Koç Lee bize yaklaşıırken şüpheci gözlüküyordu. “Hazır mısınız?”

Ivan başıyla onayladı ve ben de “Hazırım,” dedim. Çünkü öyleydim.

Güzel görünecekti. Bir noktaya parmak basmak istemediğim ama ihtiyacımın olduğu insanlar için taşı gedğine koyacaktı. Diğer saçmalıklar için değerdı.

Alışık olmadığım şekilde derin bir nefes alıp bıraktım ve fotoğrafçı kamerasının arkasına geçerek –asistanı da pozisyon alınca– cesaretlendirmek için bize başını salladı. “İlk ne yapmak istiyorsanız oradan başlayabiliriz. Herhangi bir kaldırış veya sabit pozisyonlar iyi olacaktır.”

Evet. Görünüşe göre kasıklarımı Ivan’ın yüzünden uzak tutmaktan kaçınamayacaktım ama sürekli ağda yaptırmamın bir sebebi vardı.

Birbirimizi tamamen yeni bir seviyede tanımak üzere olduğumuzu tahmin ediyordum. Bunu yapabilirim. Elbette yapabildim. Güçlü ve akıllıydım, annemin her zaman bana söylediği gibi her şeyi yapabildim.

“El ele kaldırış mı?” diye partnerime, Ivan’ıma ellerim bornozumun bağcığına gidip çözmeye çalışırken sordum.

“Tabii,” diye fazlasıyla kolayca cevap verirken kendi elleri benimkiyle aynı yere gitti.

Ya bana karşı iyi olmak için çok çabalıyordu ya da bir şeyin peşindeydi. Emin değildim. Ama özellikle o cesaret konuşmasından sonra kameraların önünde böyle bir şey yapacağından şüpheliydim.

Öyle düşünmüştüm.

“Ne zaman hazırsanız,” diye seslendi fotoğrafçı.

Bana mı öyle geliyor yoksa ışıklar çok mu parlak, diye kendime sordum. Herkes kameraların sana beş kilo eklediğini bilirdi ama bütün bu ışıklarla beraber içimden bir ses on kilo olacağını söylüyordu. Eh, ne yapalım. Bırak da yargılasınlar. Benim için bir önemi veya anlamı olmayan insanlara kanıtlayacak bir şeyim yoktu.

Ivan’ın önünde ellerim hâlâ bornozumda hazırda beklerken ona, “Hazır mısın?” diye sordum.

Çoktan havasında olan Ivan başıyla onayladı.

Sanırım parti zamanıydı.

Belimdeki düğümü çözerek kendimi kontrol altına aldım ve kendime duyduğum bütün güveni, itibarı toplayarak kendime hiçbir vücudun mükemmel olmadığını hatırlattım. Düzgün durmayan her şeyi Photoshop programıyla düzelteceklerini umuyordum ama muhtemelen yapmayacaklardı çünkü bu sayıya Anatomi Sayısı deniliyordu. Aman salla. Eğer insanlar eğildiğimde simitlerimi parmakla göstermek istiyorlarsa, kim tutar onları. Dünyadaki en güzel üç kadının arasında büyümüştüm. Onlardan bir tanesi olmadığımı uzun süre önce kabullenmiştim ve bunda bir sorun yoktu.

Sonra bornozumu çıkardım.

Kimse bir şey demedi ama doğrudan göğüs uçlarımin üzerine beyaz bant yapıştırıp geri kalanımı serbest bırakmıştım. Yani,

tamamen üstsüz fotoğraflarımı yayınlamayazlardı, o yüzden neden büyük bir mesele olduğunu göremiyordum. Çıplak popom ve vajinamı önemsemiyorlardı bile. Hepimiz bir tanesiyle doğuyorduk.

Bunu yapabilirdim. Gerçekten de yapabilirdim.

Gözümün kenarından başka bir bornozun çıkarılıp verildiğini gördüm, biraz ten gördükten sonra bir el benimkini almak için uzandı.

Bu işi halletme vakti geldi, diye kendi kendime düşünürken ilk defa Ivan ile yüz yüze gelmek için döndüğümde belki kısmen nefesimi tutuyordum. Gözlerim onunkiyle birleştiği anda kaşlarımı kaldırıp hayatımda ilk defa kızarmamayı umdum çünkü bu durumu ciddiye alan verici bir hale sokabilirdi.

“Lanet olsun...” Ivan’ın kısık sesle mırıldandığını duyarak yüzüne baktığımda... onu sadece gözlerini sıkıca kapatırken buldum.

“Ne?” diye tersledim.

“Hiçbir şey,” diye hemen bana çıkıştı.

“Ne?” diye ısrar ederken neden vücudunun daha soluk hale geldiğini... ve bana bakmadığını anlamaya çalışıyordum.

“Hiçbir şey,” diye cevaplarken sesi tanıdığım Ivan gibi geliyordu. Tam bir baş belası gibi. Başını iki yana sallayarak yutkundu. “Hadi şu işi bitirelim.”

“İşi bitirelim mi?” diye sorarken hiç hakarete uğramış gibi hissetmiyordum. Belki şimdi o pişmanlık hissediyordu. Oh canıma değsin. “Yapmak isteyen sendin,” diye ona hatırlattım.

“Eh, bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum. O yüzden hadi bitirelim,” diye mırıldanırken gözleri hâlâ kapalıydı.

“Fazla namuslu,” diye fısıldarken en azından yüzüme neden bakmadığını anlayamıyordum. Bende bir sorun varmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

O yüzden ona baktım. Çünkü karşımdaydı.

Birden bunu yaptığım için tekrar pişmanlık duydum.

Çünkü Ivan'ın vücudu...

Kahretsin.

Belki atlet olduğum için, diğer insanların aptalca ne düşündüğünün aksine erkek atletlerin sahip olduğu bütün farklı formları takdir edebilirdim. Tek tek, düzenli olarak ufak kaslarını çalıştırmak zorunda olan, mükemmel bir şekilde yontulmuş vücutlara sahip erkek modellerin hiçbir zaman hayranı olmamıştım. Bütün şekillerde saf güçten hoşlanıyordum. Gerçekten de öyle.

Ama Ivan'ın vücudu özellikle bir usta tarafından boyanmıştı. Omzundaki kas çıkıntıları kalemle çizilmiş gibiydi. Ön kollarının sert ve kıvrımlı kasları ve pazıları güçlüydü. Sonra sert göğüs kasları, üzerinde sekiz küçük kare olan düz karın kasları vardı. Bütün kaldırmaların sonucu oluşan kalçasındaki detaylar ve uyluk ile kasıklarında uzun ve hat gibi kas çizgileri vardı.

Kalkık ve sıkı olduğunu görmek için kalçasına bakmama gerek yoktu.

Penise bakış atmadığımı söylersem yalan söylemiş olacaktım ama benim gibi o da *bir şeyi* örtmeye karar vermişti. Gizlenen şey aletini kapatan ten rengi çorap görüntüsüydü ve sadece kasıklarındaki kesilmiş kılları geriye bırakmıştı.

Hayalarını görebilir miyim diye eğilmeyecektim.

Ivan'a baştan sona bakarken başımı güçlükle sallamamayı başardım. Gerçekten mükemmel bir işçilikten oluşuyordu. Ciddi. Gerçekten.

Ama bunu ona söylemeden önce ölmeyi yeğlerdim. O yüzden bu konu hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bu işi bitirmeliydik.

"Hadi gel ama utangaç çocuk, hayaların vücuduna çekilmeye başlamadan önce," dedim ona.

Bu gözlerini hızlıca açıp bana kötü bir bakış atarken yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu. “Umarım ellerim kaymaz.”

“Umarım dengemi kaybetmem ve ayağım kıcına...”

“Tamam! Pekâlâ! Hadi ikiniz de başlayın,” diye bağırdı Koç Lee ve başını iki yana salladığını görmek için ona bakmama gerek yoktu.

Ivan’a gözlerimi kırıştıtırırken öylece çıplak duruyordum. “Hadi Çoraplı. Şu işi yapalım. Belki ön kapağa çıkarız,” dedim. Bunu söylerken midem bulanmamış veya endişelenmemiştim.

On Birinci Bölüm

O akşam annemin mutfakta normalde oturduğum yerde, önünde yemek dolusu bir tabakla beni beklediğini gördüğümde bir şeyler olduğunu bilmem gerekiyordu. Yıllardır bana yemek servis etmemişti. Ruby dışında... hiçbirimize önceden yemek hazırladığını cidden hatırlayamıyordum. Genellikle herkese açık bir durumdu. Annem her daim bizim hizmetçimiz olmadığını ve yemek bile yaptığı için minnettar olmamız gerektiğini söylerdi.

O yüzden bir işler döndüğünü bilmeliydim. Sorun şu ki kahrolası bütün sabahımı alan fotoğraf çekiminden sonra çok yorgundum. Gülme. Doğal görün. Tekrar o pozu yap. Birazcık daha uzun tutabilir misin? Bacaklarını bu tuhaf ve doğal olmayan pozda birkaç dakika daha tut. Orada dur ve kıcının donmasına izin ver. Başını şu şekilde kaldır, hayır diğer şekilde ve öylece tut. Ivan, buz gibi ellerini Jasmine'in vücuduna koy ve orada iki dakika tut.

Kahretsin, kahretsin, biraz daha kahretsin.

Bana dokunduğu her seferinde gülmemişti ve nefes almam gerekiyordu çünkü canım acıyordu ama onun da bunu yapmak istediğini biliyordum.

Göğüs uçlarım buzda, ufacık bir bantla kaplandığı için hâlâ sertti ve vajinamın tekrar ısınmayacağından çok emindim. Klistorisim muhtemelen kuru üzümüne dönmüştü. İlk seferden sonra Ivan'ın aletini kaplayan çoraba bir daha bakmamıştım çünkü

ortam buz gibiydi. Bir adamı aletinin soğukta görünüşüyle yargılamayacaktım.

Ayrıca bakacak diğer şeyler vardı.

Ekvatorun kuzeyinde ve güneyinde olan her şey. Kaslar, kaslar ve güzelce şekillendirilmiş biraz daha kas. Elleri bana her dokunduğunda onu karnından yumruklamak istesem de o kadar da zor değildi.

Ayrıca bir kere de olsa kısa süreliğine bacaklarının arasından sarkan koca hayalarının kazara görüntüsünü yakalamıştım ve kostüm içinde onlara ne yaptığını merak etnemi sağlamıştı.

Ama beni ilgilendirmezdi. O yüzden bu soruları sonrası için bir kenara ittim.

Önemli olan kısım ise işi bitirmiş olmamızdı. Günün sonunda önemli olan da buydu. İş halletmiştik ve birbirimizi öldürmemiş veya birbirimizle dalga geçmemiştik. Sadece çok uzun sürmüştü. Neyse ki önceden bunu düşünüp banka hesabımın bu tür bir kayba ihtiyacı olmadığı halde işten izin almıştım. Özellikle bu kadar fazla etkinlikte yarışacağımız için.

Durumlar öğleden sonraki antrenmanımızda tuhaf değildi ama vücudunun üst kısmına bir iki defa bakıp kıyafetsiz nasıl göründüğünü hatırlamadım desem yalan söylemiş olurum. Düşündüğüm gibi kendimi durmaya zorladım. Belli ki o aynı problemlerle boğuşmuyordu. Ivan öğleden sonraki antrenmanımızda, sabah tuhaf bir şekilde iyi davranmasından sonra tek kelime etmemişti.

“Merhaba huysuz,” diye beni mutfağa girdiğimi duyduğu anda karşıladı annem.

“Merhaba anne,” dedim arkasından gelerek yanağını öptüm. Çotkan eşyalarımı bırakmıştım. “İş nasıldı?”

İnce omuzlarını silkerek lavabodaki suyu kapatıp solundaki havluya uzandı. “İyi. Yemeğini soğutmadan ye. Garaj yolunda ışık gördüğümde mikrodalgaya koydum.”

“Teşekkür ederim,” derken hâlâ dikkatimi vermemiştim ama oturmak için arkamı döndüm. Pişmiş tavuğa, yasemin pirinci-

ne, tatlı patates ile yanında servis edilen salataya sanki hemen yemezsem yere düşeceğimi sanarak tabağıma daldım. Fotoğraf çekimi sırasında verdiğimiz bir saatlik arada ve öğleden sonraki antrenmanın arasında öğlen yemeğimi altı saat önce yemiştim ama çok daha uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Ivan ile fırlatmalara, yan yana dönüşlere üç saat çalıştıktan sonra LK'nin spor salonunda, kalp atışımı dakikada yüz seksen-iki yüz atışa, serbest kayışımızın beş dakikası boyunca olacağı seviyelere alıştırmak için koşu bandında yaptığım yüksek yoğunlukta mesafe idmanı da buna dahildi.

Gözümün kenarından annemin de tezgâhta yerini aldığını gördüm. İkimiz de aynı anda evde olduğumuzda her zaman yemeklerimizi beraber yedik ya da birbirimize eşlik ederdik. O yüzden üzerine çok düşünmedim.

Ta ki başımı kaldırıp dudaklarına bir kupa dolusu çayı tutarak bütün günümü mahvedene kadar.

Yüzüne iyice bakabildiğim anda ağzım açık kaldı ve neredeyse bağırmıştım. “Yüzüne ne halt oldu?”

Annemin gözlerini kırpışı tamamen etkilenmemiş gibi bir görüntü veriyordu.

Burnundaki bandı ve iki gözünün de altındaki iki şiş kırmızı mor halkaları incelerken bunu önemsemedim.

Dudağı da patlamış mıydı yoksa hayal mi görüyordum?

Yüzüne bakıp aklımdan ne olacağına dair binlerce senaryo geçerken tek kelime etmedi. “Bunu sana kim yaptı?” diye sordum. Birini öldürecektim. Kahrolası birini öldürecek ve bundan fazlasıyla zevk alacaktım.

“Sakin ol,” dedi kolayca, sanki dünyada yüzünün morarmış olması gerçeğine çıldırmam için bir sebep yokmuş gibi.

Elbette onu görmezden geldim. “Sana ne oldu?”

Annem çay olduğunu bildiğim şeyden bir yudum daha alıp benimle sakın sakın konuşurken masmavi gözlerini üzerimden çekmemişti. “Araba kazası geçirdim. Her şey yolunda.”

Annem bir trafik kazası geçirmişti ve her şey yolundaydı.

Telefonunu tezgâhtan sanki büyük bir sorun yokmuş gibi kaldırıp ekranda bir şey okumaya başladığında gözlerimi kırıştırdım. Diğer yandan ben öylece oturup kelimelerini ve ne anlama geldiklerini anlamlandırmaya çalışıyor... ve başarısız oluyordum. Çünkü kazanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Anlamadığım şey neden bunu anlatmak için beni aramadığıydı ya da en azından kahrolası bir mesaj göndermediği idi.

“Araba kazası mı geçirdin?” Kelimeler ağızımdan yavaşça çıkarken onları işlemekten geçirmeye çalışıyordum.

Annem bir kaza geçirmişti. Annem bir arabadaydı ve bu kadar kötü görünecek derecede ağır bir kaza geçirmişti. Bana doğrudan bakmadan söylediği buydu.

Bu. Da. Ne. Böyle?

Annem hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Çok önemli değil,” diye lafına devam etti. “Sarsıntı geçirdim. Burnumu yerine oturttu-lar. Araba tamamıyla tahrip oldu ama diğer sürücünün sigortası karşılayacak çünkü bana o vurdu ve ctrafta tanıklar vardı.” Son-ra beş çocuk doğurmuş, kesinlikle en küçük çocuğu yirmi altı yaşındaymış gibi görünmeyen kadın iki morarmış gözle bana doğru baktı. Annem dudaklarını ergenliğimde ona laf yetiştirip karşılığını fazlasıyla aldığım zamanlardan aşına olduğum şekilde bükerken hiç etkilenmemiş duruyordu. “Ağabeylerine ve ab-lalarına söyleme.”

Ağabeylerine, ablalarına...

Tabağımın yanında duran kâğıt havluyu kapıp içine pilavı-mı tükürmek için çenemin altında tuttum. Değerli yiyeceği boşa harcıyordum ve umurumda değildi. Kalp atışım ve tansiyonum o kadar fırlamıştı ki bu noktada... birkaç fiziksel durum dışında hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sağlıklı olmam bir muci-zeydi çünkü yerimde olan herkes şu anda kalp krizi geçirirdi. En azından başka bir insana değer veren herkes geçirirdi ve ben an-neme çok değer veriyordum. Teknik olarak dinlenirken kalbimin

bu kadar hızlı atmaması gerekiyordu. Kâğıt havluyu tabağımın yanına koyarken annem inleyerek doğruldu. “Hayır, hayır. Yemeğini tükürme.”

Yemeğimi tükürdüğüm son seferi düşünmeye tenezzül bile etmedim. Sinirlerimin daha fazla bozulmasına ihtiyacım yoktu. “*Anne*,” derken sesim normalden daha yüksek ve tiz çıkmıştı. Sesim bana değil de sanki tavır yapma evresinde olan bir ergene ait gibiydi.

Ama bu bir tavır değildi. Bu annemin incinip bana söylemesi yüzündendi. Başka kimseye de bu konudan bahsetmemi istememesiydi.

Beni resmen kendi başına yetiştiren kadın başını yana doğru eğdi ve drama seviyesini ölçmek için bana kelimeler olmadan gözlerini kocaman açarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama çoğunlukla gözümün batan gerçek ise beni terslerken bir fincan çayını tezgâha bile bırakmamıştı. “*Jasmine*. Benimle uğraşmayı kes.”

“Seninle uğraşmayı keseyim mi?” diye onu terslerken antrenmanda olduğumdan daha fazla tetikteydim. Bir dakika önce mutfaktaki mermer tezgâha bakıp ne kadar çok düş almayı ve yatağa girmeyi düşünüyordum... antrenmanı, artistik buz pateni veya geleceği bile düşünmüyordum... ama şimdi, *şimdi* kafayı yememe ramak kalmıştı. Durup dururken.

Çünkü. Bu. Da. Neyin. Nesiydi. Anne.

“Benimle uğraşmayı kes,” diye tekrar emrederek çayından bir yudum alırken sanki bana kaza yaptığını, sarsıntı geçirdiğini, burnunun kırıldığını ve aklındaki her ne sebeptense kardeşlerime bunu söylemeyeceğimi kolayca dile getirebiliyordu. “İyi-yim,” dedi ama onun *benimle uğraşma* saçmalığını görmezden gelip öne eğilerek ona gözlerimi sanki dünyadaki en kötü kuru gözlere sahipmişim gibi kırıştırdım.

“Neden beni arayıp haber vermedin?” diye sorarken on yıl önce kesinlikle cezalandırılmamı sağlayacak bir ses tonu kullandığımda öfke içimi altüst ediyordu. *Neden haber vermemiştin?*

Ellerim titremeye başladı.

Ellerim hiç titremezdi. Asla. Kısmen güvendiğim insanlardan kazığı yediğim zamanlarda olmazdı. Kaymayı beklediğim zamanlarda olmazdı. Kaydıktan sonra da olmazdı. Kaybettiğim ya da kazandığımda da olmazdı. Asla.

Annem gözlerini devirerek tekrar telefonuna odaklanırken elinden geldiğince aldırılmaz bir tavır içerisindeydi. Ne yaptığını biliyordum. Bu bir ilk değildi. “Jasmine,” diye başka ukala bir yorum yapmamı engelleyecek kadar etkili bir şekilde söyledi. “Sakin ol.”

Sakin ol. *Sakin ol* mu?

Ağzımı açtım ve renk skalasından gözlerim kapalı bile seçebileceğim o mavi gözlerini bir kere daha bana çevirdi. “İyiyim. Aptalın teki otoyoldan çıkarken dikkat etmeyerek bana arkadan vurdu. Ben de önümdeki arabaya vurdum,” diye lafına devam etti. Bunu neden kendine saklamayı düşündüğünü *biliyordum*. “Endişelenmeye değmez. Bu konuda sinirlenmene gerek yok. Ben iyiyim. Eğer sizden gizli tutabilseydim, yapardım.”

“Ben’in çoktan haberi var. Ağabeylerinin ve kız kardeşlerinin endişelenmesine gerek yok.” İlgisiz bir şekilde alaycı bir ses çıkardı. “Benim için endişelenme. Odaklanman gereken daha önemli şeyler var.”

İki elimi de yüzüme doğru kaldırarak parmaklarımın uçlarını alnıma bastırırken kendime sakın olmayı telkin ettim. Kendime söyledim. Stresimle baş etmeyi öğrenmek için yıllar boyunca öğrendiğim bütün sakinleşme tekniklerini denedim... ama olmadı. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbiri.

“Benim yüzümden dikkatinin dağılmasını istemiyorum,” diye ısrar etti annem.

Kulaklarımın uğuldamaya başladığına yemin edebilirdim. “Ambulans seni hastaneye götürmek zorunda kaldı mı?”

Usanmış bir ses çıkardı. “Evet.”

Parmaklarımı alnıma daha sıkıca bastırdım.

“Ah, ellerini aşağı indir ve tanganı kışının arasından çıkar,” diye şakalaşmaya çalıştı. “Ben iyiyim.”

Kulaklarım kesinlikle çınlamaya başlamıştı. Kesinlikle.

Konuşurken ona bakamıyordum bile. Sesim normalden daha kısık ve boğuk çıkmıştı. Bana aitmiş gibi değildi. “Beni arayabirdin anne. Eğer kaza geçiren ben olsaydım...”

“Sen de beni aramazdın,” diye lafını bitirdi.

“Ben...” Tamam, belki ben de aramazdım ama bu bilgi öfkemi biraz da olsa dindirmiyordu. Aksine beni daha da öfkeli yapmıştı. Ellerim o kadar çok titriyordu ki parmaklarımı esneterek onları yüzümün iki yanına kaldırarak salladım. O kadar sinirliydim ki çığlık atmak istiyordum. “Mevzu bu değil!”

İç çekti. “Bugün senin için büyük bir gündü. Seni rahatsız etmek istemedim.”

Beni rahatsız etmek istememişti.

Annem beni rahatsız etmek istememişti.

Ellerimi indirerek başımı tavana kaldırdım. Eğer istediğim şekilde anneme bakarsam muhtemelen iyice bir döverek o ifadeyi suratımdan silerdi. Sonra bu kadar sır saklamayı kimden öğrendiğimi merak ettim. Aman Tanrım!

“Sadece ufak bir sarsıntı ve kırılmış bir burun huysuz. Bana sesini yükseltme,” dedi ikinci defa ve bir kere daha tansiyonum üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. “Bu yılın senin için anlamını biliyorum. Bundan olabildiğince faydalanmanı istiyorum. Benim hakkımda endişelenmene gerek yok.”

Son cümleyi kafamda döndürdüm ve neredeyse beynim patlayacaktı. Bu rahatsız edici hissin midemden boğazıma kadar yükseldiğini hissettim.

Belki biraz durumu dramatize ediyordum ama sanmıyordum. Bu kadın benim annemdi. Annem. Kendimi kötü hissettiğim her seferinde nasıl ayağa kalkacağımı örnekleriyle öğreten kadındı. Tanıdığım en güçlü kadındı. En güçlü, en akıllı, en güzel, en sağlam, en sadık ve en fazla çalışkanıydı.

Boğazım sızladı. Yıllar önce göğsünde bir yumru bulduğunu söyleyince ödümüzü kopartmıştı ama sonra hiçbir şey çıkmamıştı. Bütün ağabeylerimin ve ablalarımın ağladığını duymuş ya da görmüştüm. Ben sadece sinirlenmiştim. Ve itiraf ediyorum korkmuştum da. Annem için korkmuştum ve bencil bir şekilde kendim için de korkmuştum. Çünkü onsuz ne halt edecektim?

En kötüsü bütün bu olay konusunda tam bir hödük gibi davranmıştım. Ama suçu ergen olmamda ve annemin hayatımın en büyük dayanağı olmasında buluyordum. Bu yüzden çıldırarak sanki bir şekilde bunu önleyebilirmiş gibi onu suçlamaya başlamıştım. Şimdi ise... eh, tekrar kızgındım ama bu sefer ona karşı değildim.

Eh, belki ona da kızgındım ama sadece bana incindiğini söylemekten kaçındığı ve... ve benim dikkatimi dağıtmak istemediği içindi. Beni *rahatsız* etmek istemiyordu. Ellerimi yumruk haline getirdim. Eğer tırnaklarım biraz daha uzun olsaydı muhtemelen kan akıtacaktım.

"Ben, benimle hastanede buluştu," diye açıklarken ses tonu tekrar sakın ve düzgün bir hal aldı. "Endişelenmene gerek yok."

Tek yapabildiğim ona bakakalmak olmuştu.

"Odaklanmanı istiyorum," diye ekledi. "Bunun senin için ne kadar önemi olduğunu farkındayım. Eğer kaza üç ay önce olsaydı, seni arardım ama tekrar yoğunlaşmaya başladın Jasmine. Bunu senden almak istemedim."

Bunu benden almak istemiyor muydu? Eğer tekrar çalışmaya başlamadan önce yaralansaydı beni arayacaktı ama şimdi aramayacak mıydı?

Başımı tavana kaldırıp yumruklarımı çözerек parmaklarımı olabildiğince geniş bir şekilde esnettim. Kelimeleri bulamıyordum. Onları alamıyor, çözemiyor, bulamıyor, uyduramıyordum. *Bunun senin için ne kadar önemi olduğunu biliyorum* lafına çok fazla takılı kalmıştım.

Göğsüm sızlama konusunda boğazıma eşlik ediyordu.

Onun için ne olursa yapacağımı anlamamış mıydı? Onu sevdiğimi, takdir ettiğimi ve dünyadaki en iyi insan olduğunu düşündüğümü? Babam ben üç yaşına kadar sadece göstermelik olarak etrafta dururken beş çocuğu nasıl yetiştirdiğine dair hiçbir fikrimin olmadığını? Ben'den önce üç defa evlendiğini, her seferinde kalbinin kırıldığını ama bir şekilde umudunu kaybetmeyip bütün bunların onu yormasına nasıl izin vermediğini anlayamadığımı?

Beni etkilemesine izin vermediğim birçok şey vardı. Düşüp kendimi incittiğim ama yoluma devam ettiğim birçok durum olmuştu. İnsanlar ben küçükken bana karşı birkaç kez acımasız davranmış, yorumlar yapmış ve görüş belirtmişlerdi, bu bile yabancılarla karşı kendimi kapatmama sebep olmuştu.

Ama annem hiçbir şeyin onu uzun süre etkilemesine izin vermemişti.

Neden ona çok değer vermeyeyim ki? Beni her şeyden çok yenilmez olduğumu düşünerek yetiştiren bu kadını nasıl sevmeydim? Benim için öncelik olduğuna nasıl inanmazdı?

“Benim için endişelenmene gerek yok,” diye sıradan bir şekilde ısrar etti. “Ben iyi olacağım. Ben ile birkaç hafta içerisinde Hawaii’ye gittiğimizde yüzümün fotoğrafını çekmesine izin vermeyeceğim. Bu şekilde tekrar gitmemiz için bir bahanem olacak,” diye neşeli bir şekilde söyledi.

Ama benim için hiçbir etkisi olmamıştı.

Bu benim hatamdı. Bütün bunlar benim hatamdı. Bu şekilde düşünmüş ve hissetmişti çünkü artistik buz pateninin beni özel hissettiren şey olduğunu binlerce defa ona söylemiştim. Bana bir amaç veren şey olduğunu. Sonunda bir şeyde iyi olduğumu hissettirdiğini. Bana hayat veren, mutlu eden, güçlü kılan şey olduğunu söylemiştim.

Ama gerçekte annem, bütün ailemde bunların temelini bana vermişti. Bütün bu duyguları onlar yüzünden biliyordum. Onun yüzünden.

Sanırım bunu her zaman bildiğini varsaymıştım.

Belki de bu konuyla yüzleşene kadar çok fazla kendime odaklanmıştım.

Göğsüm daha da sızlıyordu ve boğazım o kadar düğümlenmişti ki öylece oturup onu bütün kalbimle sevdiğim gerçeğiyle yüzleşiyordum. Ağzımdan çıkarabildiğim tek şey, “Anne,” olmuştu.

İşte o zaman cep telefonu çalmaya başladı. Telefonuna uzanıp cevap verirken bana tek kelime bile söylemedi. “Kızım,” dedi hemen ve o anda Ruby olduğunu anladım.

Bu konuşmanın sonunu getirmişti. Annemle işler böyle yürüyordu. O bitti derse bitmişti.

Haklı olarak eğer konuşmaya devam edersem muhtemelen bağırmaya başlayacağımı bekliyordu. En azından normal şartlar altında.

Boğazımdaki bu yumru, sanki az önce bana araba kazası geçirmenin önemli bir şey olmadığını söylememiş gibi kız kardeşimle gülerek konuşmasını izlerken daha da büyümüştü. Benim için kendini önemli görmediğini ima ediyordu.

Bu kadar kalpsiz mi görünüyordum?

Gözyaşına çok fazla benzeyen bir şey sağ gözümde birikti; parmağımın ucunu gözümün köşesine bastırıp üzerinde ıslaklık olup olmamasını görmezden geldim çünkü boğazım ve kalbim o kadar acıyordu ki, her şeyin önüne geçiyorlardı.

Öylece oturdum. Öylece oturup anneme bakarak gerçekten ne tür bir insan olduğumu düşündüğünü merak ediyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Benim mutlu olmamı istediğini de biliyordum. Bütün güçlü yanlarım ve kusurlarımı bildiğinin fazlasıyla farkındaydım.

Ama...

Annem bencilin teki olduğumu mu düşünüyordu?

İştahım kaçmıştı ve yorgunluğum ortadan kalkmıştı. *Hop.* Güle güle. Bir anda oluvermişti.

“Ah bebeğim, bunu yapmamalısın...” Annem taburesini geriye ittirip bana yüzünü acıtan bir sırıtış göndererek mutfaktan oturma odasına doğru giderken sesi gittikçe uzaklaşıyordu.

Annemin kahkahası duyulabilecek kadar yüksekti ve önümde bir tabak dolusu yemekle otururken öfke damarlarımda gezinmeye başladı. Annem iyiydi ve önemli olan da bu olmalıydı.

Ama...

Annem gerçekten artistik buz pateninin benim için ondan daha önemli olduğunu düşünmüştü.

Pateni seviyordum. Elbette seviyordum. Onsuz nefes alamazdım. Onsuz kim olduğumu bilmiyordum. Onsuz gelecekte kim olabileceğimden de haberim yoktu.

Ama annem olmadan da nefes alamazdım. Eğer ikisi arasında seçim yapmam gerekirse, bu konuda herhangi bir rekabet söz konusu değildi. Hem de hiç.

Benim suçum berbat bir evlat olmaktı. Berbat bir insan. Ağzımı açıp ona duyması gereken şeyleri söylememekti. Daha çok seni seviyorum, daha az alaycılık olması gerekiyordu. Paul'un beni terk ettiği için o kadar kalbim kırılmıştı ki onun ve karamsar, öfkeli bir sürtüğ olduğum halde beni gerçek hayata çekmeye çalışan kardeşlerimin değerini bilememiştim.

Tek istedikleri mutlu olmamdı. Kazanmamı istiyorlardı çünkü ben *bunu* istiyordum. Her zaman.

Onlara tek bir şey bile verememiştim. Ne olursa olsun onları gururlandıramamıştım. Karşılığında gösterecek hiçbir şeyim yoktu.

Boğulmak benim hatamdı. Çok fazla düşünmek. Takıntılı ve biraz zor bir kişilik olmak benim suçumdu.

Vücudumdaki düğüm daha büyüyerek beni boğmaya başlamıştı.

Tanrım.

Burada oturup öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Tek yapmak istediğim evde oturup yan gelip

yatmadan önce yemek yerken dinlenmekti ama şimdi... şimdi bunu yapmamın imkânı yoktu. Hayatta olmazdı.

Tam bir pisliktim.

Tanrım, kahrolası bir dangalakıtm ve bütün bunlar benim hatamdı. Eğer daha iyi bir insan, daha iyi bir atlet olsaydım belki her şey farklı olabilirdi. Ama değildi işte.

Bir şey yapmam gerekiyordu.

Kendi taburemi geri çekerek doğrudan ön kapıya yönelirken dışarı çıkmaya hazırdım ama bir anlığına duraklayıp ayağımdaki plastiği çözüp buzdolabına koydum. Sonra anahtarlarımı kaparak oradan çıkıp giderken ağızımda suçluluk ve çaresizliğe benzer bir tat vardı. Beni huzursuz yaparak... kendimi berbat gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum.

Kahrolası ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ama bir şey yapmalıydım çünkü bu... berbat şey... içimde gittikçe büyüyordu.

Annem benim en iyi arkadaşımı ve artistik buz pateninin ondan daha önemli olduğunu düşünmüştü.

Sevdiğim herkes böyle mi düşünüyordu? Onlar üzerinde böyle bir izlenim mi bırakıyordum?

Artistik buz pateni beni mutlu ediyordu ama annem veya kardeşlerim beni desteklemeden, bana sorun çıkarmadan, kötü hissettiğim zamanlarda hak etmediğim halde beni düşünüp sevmeselerdi, bu kadar önemli olmazdı.

Araba sürerken boğazım ve gözlerim yanmaya, dudaklarım kurumaya başlamıştı. Farkına varmadan, boğazımın acıyıp gözlerimin kısılmasına izin vermeden arabamı LK'nin park yerine çektim. Buraya varana kadar buraya geldiğimin farkına varmamıştım.

Elbette geri gidecektim.

Onlar dışında sahip olduğum tek şeydi. Ruby, Tali, Jojo veya Sebastian ile bunları konuşmak istemediğimden fazlasıyla

emindim. Kötü hissetmeye hazır değildim ve eğer beni teselli ederlerse veya bana sorun olmadığını söylerlerse, muhtemelen bu olacaktı.

Çünkü bir sorun vardı.

Hak etmem için bütün fedakârlıkları yapmam gerekiyordu.

Bu da bildiğim tek yoluydu.

Bir an önce dışarı çıkıp ön kapılara ilerlerken soyunma odalarına gitmeyi kafaya koymuştum. Çantamı evde bırakmıştım ama son çift patenimi yedek olarak dolabımda bırakmıştım. Çalışmak için en sevdiğim kıyafetlerimi de getirmemiştim ama... buna ihtiyacım vardı. Bütün vücudumu mahvedecek ve ailemin kendisini ikinci planda hissetmesine sebep olacak şey olsa da kafamı her şeyden uzaklaştıracak bu şeye ihtiyacım vardı.

Bu kadar büyük bir şeyi itiraf ettikten sonra annemi bırakmamam gerektiği gerçeği beynimi kurcalıyordu ama... geri dönemezdim. Ona ne halt söyleyecektim? Üzgün olduğumu mu? İstemeyerek benim için önemli değilmiş gibi düşünmesini sağladığımı mı?

İçeri girene kadar soyunma odası çoğunlukla boşalmıştı. Benden biraz genç iki kız konuşuyorlardı ama dolabımın şifresini girerek açarken onları görmezden geldim. Rekor bir sürede ayakkabılarımı çıkarıp sürekli dolabımda bıraktığım yedek çoraplarımı kaptıktan sonra onları ayağıma ve patenlerimin içine sokarken, patenimin fazlasıyla aşınmış üst kısmına tenimi koruması için genellikle kullandığımı bandajları giymediğim için pişman olabileceğim gerçeğini görmezden geldim.

Ama biraz enerjimi atmam gerekiyordu. Kafamı toparlamalıydım. Bu işi düzeltmeliydim. Çünkü düzeltemezsem... ne yapacağımı bilemiyordum. Muhtemelen şu an hissettiğimden daha fazla pislik gibi hissedecektim.

Benim yönüme şaşkın bakışlar atan odadaki diğer kızları görmezden geldim çünkü daha önce tesiste bu kadar geç saatte bulunmamıştım. Buz pistine doğru olabildiğince hızla yol aldım.

Neyse ki akşamın sekizinde buzda sadece beş kişi vardı. Ufak çocuklar çoktan evlerinde, yataklarındaydı ve gençler ise evlerine doğru yol almışlardı.

Ama hiçbirisi umurumda değildi.

Bıçaklarım buza değdiği anda kendimi dışarıya kapatmışım. Panolara doğru, birkaç milimetre kalana kadar kaydım. Hızlı, daha hızlı kayarken bütün bu zehri atmam gerekiyordu. At. At, at, at. Bunun neden bu kadar değerli olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Ne kadar dönüş yaptığımı, sürat patencisi gibi hız aldığımı bilmiyordum ve ne zaman atlayışlara geçtiğimden de emin değilim. Önceden ısınmadığım atlayışlar yapıyordum. Vücudum çoktan zorlu bir antrenmandan geçmişken ve o zamandan beri dinlenmeden yapmamam gereken atlayışlardı. Üçlü Salchow yaptım. Adına köşe atlayışı diyorduk çünkü patenin ucunun yardımını olmadan arkadaki iç kısımdan atlayıp diğer ayağının dış köşesine iniş yaparak hemen ardından aynısını tekrar ediyordun. Tökezleyerek dörtlü ayak ucu dönüşlerini yaptım ve ta ki ayaklarımın üzerinde durana kadar devam etmişim. Sonra yapmak için çok fazla yorgun ve bitkin olduğum üçlü Lutz'a geçerken her inişte kendimi çok zorluyordum. Peş peşe yere düşüyordum ve kığımın acıdığını aklımın bir köşesinde hissediyordum ama ona odaklanmadım.

Bu inişi yapmam gerekliydi.

Yapmalıyım.

Kalçalarım sızladı. Bileğim düşüşü aptal gibi engellediğim için acımaya başlamıştı. Bileğimin üzerindeki ten morarıyordu.

Ve ben düşmeye devam ettim. Tekrar ve tekrar. Düştüm.

Ne kadar başarısız olursam kendime o kadar öfkeleniyordum.

Lanet olsun. Her şeye lanet olsun. *Bana* lanet olsun.

Yine çok kötü indiğim bir düşüşle kafam yere sürttüğünde, öylece uzanıp gözlerimi kapatırken güçlükle nefes alıyordum ve kendimi berbat gibi hissederken derinlemesine hissettiğim her yerde öfke beni yakıp geçiyordu.

Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. *Ağlamayacaktım.*
Ailemi seviyordum. Artistik buz patenini seviyordum.
İkisini de sevmeyi beceremiyordum.

“Ayağa kalk, Köfte.”

Gözümü daha önce o kadar hızlı açtığımı sanmıyordum.

Gözlerimi açtığımda tanıdık bir yüz, havaya kalkmış iki tane kara kaş bana yukarıdan bakıyordu. Gözlerimi kırıştırdığım sürece yüzüyle aramda parmaklar vardı ve bana doğru uzanmaya çalışıyorlardı. Tek kelime etmeyip yerimden kıınıldamayınca kaşları daha da yukarı kalktı.

Burada ne yapıyordu?

“Hadi gidelim,” dedi Ivan, bana yüzünde çok fazla görmediğim ve anlam veremediğim bir ifadeyle bakarken.

Ayağa kalkmadım.

Ivan gözünü kırıştırdı.

Ben de kırıştıtırıp olabildiğince güçlkle yutkunurken boğazım alev almaya başladı.

Ivan iç çekerek elini cebine sokup tekrar uzatırken işaret ve ortaparmağının arasında *Hershey's Kiss* marka bir çikolata tutuyordu. Parmaklarının arasında çikolatanın paketini sallarken bana tekrar kaşlarını kaldırdı. Neden cebinde çikolata taşıdığını anlayamıyordum.

Ama elinden alırken gözlerim hep üzerindeydi. Profesyonel gibi ambalajını açıp ağzıma attım. Tatlılığın boğazımdaki acıyı biraz da olsa dindirmesi saniyeler almıştı ama hiç yoktan iyiydi.

“Şimdi kalkmaya hazır mısınız?” diye ağzıma çikolatayı attıktan biraz sonra sordu.

Çikolatayı yanağıma doğru ittirerek başımı sallarken dudakların doğru kelimeleri söyleyeceğine güvenmiyordum. Dilimi sarmalayan hazzı ve huzuru feda etmek istemiyordum. En azından henüz değildi. Alnım daha önce fark etmediğim bir şekilde zonkladı.

Ivan yine bana yukarıdan bakarken gözlerini kapatıp açtı.

Ağzımın içinde çikolata erimeye devam ederken hâlâ tek kelime etmemiştim.

“Eğer hastalanırsan seninle ilgilenmem,” diye biraz sonra lafına devam ederken kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu. Bir şey beklemekteydi. Sanırım.

Tek kelime etmedim. Sadece çikolatayı emmeye devam ederken sonunda sızlamaya başlayan sırtımdaki soğuğu görmezden geldim.

“Jasmine, buzdan kalk.”

Dudaklarımı yalarken ona baktım.

Ivan iç çekerek başını tavana bakmak için geriye doğru eğerken muhtemelen kirişlerden sallanan isimlerinin olduğu afişlere bakıp hayatının burada benimle olduğu noktaya nasıl geldiğini merak ediyordu.

Tanrım. Herkes kendini düşünen bencilin teki olduğumu mu düşünüyordu? Ivan bile?

Başımın ağrısı Ivan tekrar iç çekerken daha da kötüleşti.

“Ayağa kalkman için üç dakikan var yoksa seni buzda sürükleyeceğim,” derken hâlâ tavana bakıyordu ve onu iyi tanıyorsam bunu yaparken muhtemelen gözleri kapalıydı.

Gözlerimi kırıştıрма sırası bendeydi. “Denemeni görmek isterim.”

Ama beynimin gerilerinde --beni buzda sürükleyeceğini söylediğinde-- bunu muhtemelen yapacağını biliyordum.

O gri-mavi gözlerini kısarak bana bakarken dikkatli şekilde konuştu. “Pekâlâ. Seni sürüklemeyeceğim.” Klasik güzellikteki yüzündeki bir şey, yanaklarındaki hafif sakal gölgeleri, sanki güvenemezmişim gibi beni germişti. Sanki daha önce nasıl olduğumuzun bir hatırlatması gibiydi. “Ama ayağa kalkmak için iki saniyen var.”

Yoksa lafı havada asılı kalmıştı.

Sırtımdaki batma hissi daha keskin hale geldi ve sırtım, kalçalarım cidden ağrıyordu. Dürüst olmak gerekirse ayağa kalkmak istiyordum. Yapabilseydim kendi başıma kalkardım. Yalnız olsaydım muhtemelen soyunma odasına doğru gidiyor olurdu.

Ama şimdi soğuktan donmak zorunda kalacaktım çünkü benden bunu istediği için yapmayacağım kesindi.

Ivan bunu sezmiş gibiydi çünkü o cam rengi gözleri kısıldı.

Sonra geriye doğru saymaya başladı.

“İki,” diye başlarken önceden uyarı bile vermemişti.

Yerimden kıpırdamadım.

“Bir.”

Hâlâ olduğum yerdeydim. Siktir. Umurumda değildi.

İç çekişi çok derinden gelmişti. “Son şans,” derken başını iki yana bile sallamıştı.

Ona sadece baktım.

O da bakışlarıma karşılık verirken sonunda omzunu silkti. “Bunu sen istedin. Sakın unutma.”

Bu şerefsiz beni buzda mı sürükleyecekti? Bu da...

Ivan belini bükerken gözleri kararlı bir şekilde üzerime odaklanmıştı ve bir koluyla kafama ulaşacağı anda saçımı çekmeye karar verirse diye nereye ulaşabilirsem ısırarak için başımı yana çevirdim. Avuçlarını kollarımın altından geçirdi. Diğer kolunu da çok hızlı bir şekilde dizlerimin altından geçirirken bu adamın bütün hayatını ve başarılarını kadınları kaldırmaktan kazandığını unutmuştum. Kıçım havada omzuna doğru devrilirken kollarım sırtından sallanıyordu.

Bu sürtük...

İyi biri ol. İyi biri ol. İyi biri. Onu devasa hayalarından yumruklama. En azından bunu henüz yapma.

“Ivan,” diye ona seslenirken daha sakın hissediyordum ve beni gelip bulmak için patenlerini giydiğinin güçlkle farkına vardım. Panolara doğru kayıyordu ve ben nereye gittiğimizi bil-

miyordum. “İvan beni hemen yere bırak yoksa yüzüne tekme atıp bu konuda pişmanlık bile duymayacağım.”

“Köfte.” Benim konuşurken hissettiğim kadar sakın ve kısık bir sesle, “Denemeni görmek isterim,” diye iddia etti şerefsiz, sözlerimi benim üzerimde kullanırken kolunun ön kısmı baldırlarıma kitlendi ve yapacağımı düşündüğü şeyi ben yapamadan onları göğsüne doğru tutuyordu.

Ve bu konuda haklı olabilirdi.

“İvan,” dedim tekrar sakın bir şekilde. Bir kısmım bağırان, beni yere bırakması için kıcını ısırان cinste bir insan olmamı umuyordu. Ama söz vermişim. Toplum içinde terbiyeli olacağıma söz vermişim. O yüzden ses tonum nazik ve kısıktı. “Tanrı şahidim olsun ki hemen beni yere bırak.”

Cevabı mı? Yumuşak tonlu bir, “Hayır,” olmuştu.

“İvan.”

“Hayır,” diye tekrarlararken buzdan çıkıp görüş açımda olmayan bir şey kaptıktan sonra... bir yere doğru yürümeye devam etti. Göremiyordum. Görebildiğim paten korumalarını giymemiş olduğuydu.

“Şu an seninle oyun oynamıyorum,” derken gerçekten sinirlenmeye başlamışım.

“Ben de oynamıyorum,” diye cevap verirken baldırlarımı kendine doğru sıkarak çekti. “Sana bir şans verdim. Sana birkaç kere şans tanıdım ve beni dinlemek ya da kolay yolu seçmek istemedin. O yüzden inatçı olduğun için bana kızma.”

Ellerimi sallandıkları yerde sıktım ve cidden uzanıp kıcını ısırmayı düşündüm. Siktir. Bunu kendi istemişti. Kıcı ısırmaktan çok iç çamaşırını rahatsız edici şekilde çekecek tipte bir insan-dım ama pantolonun arkasına elimi daldıracak değildim.

“Şu anda ne sorunun olduğunu bilmiyorum ama buraya kadar araba sürdüm. O yüzden bana karşı şımarık bir çocuk gibi davranmayacaksın,” diye beni bilgilendirdikten sonra beni omzunda oflayarak kıpırdattı. “Yüce Tanrım, çok ağırsın.”

“Hadi oradan! Çek git,” diye çıkışırken onu ısırmamak için kendimi ikna ediyordum.

“Sen çek git,” diye cevap verirken tereddüt bile etmemiş, öfkeli veya usanmış gibi değildi ki bu daha da fazla canımı sıkmıştı.

“Beni yere bırak.”

“Hayır.”

“Yüzünü tekmeleyeceğim.”

“Eğer kanamama sebep olursan antrenmana ara vermek zorunda kalırız ve ikimiz de bunu istemeyeceğini biliyoruz.”

Bu konuda haklıydı, kahretsin.

“Bu sezon biter bitmez ilk fırsatta seni fena benzeteceğim,” diye tıslarken kan beynime akıp burnumun sızlamasına sebep olunca sırtımı bir anlığına gerdim.

“Deneyebilirsin,” diye cevap verdi.

“Olay çıkarmak istemediğim için çok şanslısın,” diye neredeyse hırıldamıştım.

Onun koridoru dönerken söylediği ‘biliyorum’ lafı daha fazla sinirimi bozmuştu.

Nereye gidiyorduk?

“Neden buradasın ki?” diye sorarken bulunduğumuz koridora göz atmak için vücudumun üst tarafını kaldırmaya çalıştım.

Ivan tek kelime etmedi. Sadece koridor boyunca yürümeye devam ediyordu ve daha önce hiçbir işim olmadığı için gitmediğim bir koridora döndü.

“Ivan.”

Hâlâ bir yararı yoktu.

Lanet olsun. Onu incitmek istemiyordum... çünkü antrenmanların gecikmesini istemiyordum... o yüzden bacaklarını tekmeleyemezdim... ve kıcını ısırmak gereksiz bir şekilde kişisel bir durumdu. O yüzden kıcına uzanırken öğleden sonrasındaki antrenmanda giydiğinden farklı bir eşofman altı giydiğinin

sonradan farkına vardım ve altında neyin yattığını bildiğim kıvrıma uzanıp... çimdik attım. Sertçe.

İrkilmedi bile.

O yüzden tekrar yaptım. Farklı bir noktada.

Hâlâ tepki yoktu.

Bu ne tür bir robottu? Ağabeyimi yarısı kadar bile sertçe çimdiklediğimde onu silahla vurmuşum gibi tepki veriyordu.

Uzaylı olup olmadığını anlayamadan bizi sola doğru döndürüp durdu. Bacaklarının arasından bir kapının önünde durduğunu gördüm ve bu noktada kapı kolunun üzerindeki numerik klavyenin tuşlarına basıyordu. Hangi cehennemdeydik?

“Bu da nedir?” diye sordum.

Sadece ‘giriş’ diye tahmin edebileceğim bir şeye basarken, “Benim odam,” diye cevap verdi.

Onun odası mı?

Sonra boş eliyle kapı kolunu döndürüp iterek açtı ve bir adım atarak tek boş eliyle ışık düğmesi diye tahmin ettiğim bir şeye uzandı çünkü hemen sonrasında her şey aydınlanmıştı. ‘Her şey’ derken bir duvarında mutfak, odanın ortasında önünde ufak bir orta sehpa olan koltuğu ve sallandığım yerden göremediğim başka neler vardı kim bilirdi. Boynumu bir o yana bir bu yana kaldırarak etrafa bakmaya çalıştım.

“Ne zamandan beri senin kendi... *kahretsin! Bu da ne içindi şimdi?*” diye feryat ederken birden sağ kalçamdan keskin bir acı geldi. “Sen beni mi çimdikledin?” diye feryat ederek popomda fena acıyan noktayı tutmak için uzandım.

“Bu beni çimdiklediğin içindi.” Sonra şerefsizin oğlu tekrar yaptı ve bacağımla tekme atmaya çalışırken onu incitmek istemediğimi bana unutturmuştu. “Dikkatini vermezsen işte başına bu gelir,” diye kolayca cevaplarırken hâlâ beni omzunda tutarak böylece dikiliyordu.

“Dikkatimi vermezsem mi?” diye tekrar bağıırken yakında moraracak popomu ovuyordum. “Bu kahrolası acıttı Ivan.” Çünkü *acıtmıştı*. Yüce Tanrım, çok güçlüydü.

“Sen de benim canımı yarmaya çalıştın. Sadece bana uygulamayı düşündüğünü sana yaşıyorum.” Haklıydı ama olsun. “Eğer dikkatini verseydin sağ kalçamın üzerine düştüğümü bilirdin. Senin sol tarafına düştüğünü biliyorum.”

Kahretsin.

Yine haklıydı. Birçok defa düştüğümden sol kalçamda diğerinden daha az his vardı. Bahse varım kıcımdaki sinirlerin yarısı ölmüştü.

Bunu bilerek benim üzerimde kullanması canımı sıkırmıştı.

Aynı travmaya sahip kalçasını çimdiklemeye çalışıp başarısız olmam daha fazla canımı sıkırmıştı, lanet olsun.

“Ödeştik,” dedikten sonra çömelme pozisyonuna geçip eğilerek beni kıcımın ve sırtımın üstüne doğru haliya, sanki değersiz bir patates çuvalıymışım gibi bıraktı.

Ona kötü bir bakış attım.

O kapkara kaşları havaya kalktı. “İyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın,” diye beni bilgilendirdikten sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. O derinlere işleyen gözlerini bir anlığına üzerimde gezdirip bakışlarını yere çevirdi ve elleri patenlerimden bir tanesine gitti. Bacağımı kendime doğru çektim ama bu onu durdurmamıştı. Parmakları botumun bağcıklarına gitti ve her zaman sıkı yaptığım düğümleri çözmeye başladı.

Bir kısmım ona ne halt yaptığını sormak istiyordu... ama sormadım. Sadece öylece kığım ağrırken oturarak bağcıklarımı çözmesini ve botumu çıkarmasını, aynısını diğerine de yapmasını izledim. Tek kelime etmedi ve ben de bir şey söylemedim. Sonra oturup kendi patenini çözüp onları benimkinin yanına yerleştirdi. Ivan ayağa kalktı ve mutfaka gideceği sırada dönüp bana baktı, sanki varlığı odanın tamamını kaplamıştı.

Kıçımı ovalarken öylece oturup ne halt olduğunu merak ettim. Sonrasında dizlerimin üzerine kalkarak etrafıma bakıp varlığından haberimin olmadığı bu mekânı inceledim. Ne kadar zamandır buradaydı? Başka bilen var mıydı?

Ama ona orada otururken aklımda dolanan en önemli soruyu sordum. “Burada ne yapıyorsun?”

Eğilip dolapların içine gömülmüş gibi görünen ufak bir buzdolabını karıştırırken cevap verdi. “Seni kontrol etmek için geldim.”

Ne?

Ivan elinde bir kutu badem sütüyle doğrulurken dönüp bana bakmadı, ayağıyla buzdolabını kapattı. “Galina, Lee’yi aradı, o da beni aradı,” diye lafına sanki aklımı okuyormuş gibi devam etti.

Galina mı? Galina neredeydi? Neden Lee’yi aramıştı? Bunları merak ettikten sonra soruları kenara öteleyip odaklandım.

“Gelmene gerek yoktu,” diye ağzımdan kaçırırken lafımın ne kadar hödük gibi çıktığını anlayınca yüzümü buruşturdum ve kısmen pişman olmuştum. Birazcık.

Partnerim daha fazla dolabı açıp içlerinden bir şeyler çıkarırken tek kelime etmedi.

Burnumun direğini tek elimle sıkarken diğer elim beni fena çimdiklediği noktayı ovalamak için popoma gitti. “Neden aradığını bile bilmiyorum. Her şey yolundaydı,” diye çıkışırken kalcamın acısından dişlerimi sıktım.

Yüksek sesle kıs kıs güldü.

“Ne?”

Sırtını bana dönerken, “*Her şey yolundaydı*. Tabii, Jasmine. Kendine bunu söylemeye devam et.”

Oturduğum yerden doğrulup tavırlarımı kontrol altında tutmayı kendime tembihledim. *İyi biri ol*. İyi biri olabilirdim. “Her şey yolundaydı.”

Belki değildi.

Dolaplardan çıkardıklarıyla uğraşırken başını iki yana salladığını görebiliyordum. “Saatlerce çalıştıktan sonra buraya geldin. Atlayışlarına çalışmak yerine içine şeytan kaçmış gibi düşüp kalkıyordun ve iyisin öyle mi?” diye bana laf atarken tezgâhtaki bir şeylerle uğraşıyordu.

“Evet,” diye yalan söyledim.

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Tanıdığım en kötü yalancısın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye cevap verirken sesim fazlasıyla sert çıkmıştı ama görmezden gelmeye karar verdim. Bacaklarımı altına çekerek ayağa kalktım.

Ivan bir şeyi açıp kapatarak bip sesi çıkartırken aynı anda iç çekti.

“İyiyim,” diye söylemeye devam ederken doğrularak kalçamı bir kere daha ovalayıp gözümün kenarıyla odadaki eşyalara bir bakış attım.

Arkasına dönüp tezgâha yaslanarak kaşlarını kaldırdığında ifadesi... rahatsız olmuş gibiydi. Cidden rahatsız olmuş. Hah. “Ne oldu?” diye sordu.

Bakışlarımı uzaklaştırarak odanın geri kalanını görmeye karar verdim. Sağ taraftaki duvarda kıyafetler, kısmen tanıdık kostümlerle dolu askılar vardı. Her zaman o kadar kostümü ne yaptığını merak etmişim. Benimkileri annemin evindeki boş yeri olan bütün giysi dolaplarına sıkıştırmışım.

“Jasmine.”

Sesindeki bıkkınlığı görmezden gelerek açık gri boyanmış odaya bakarken ne kadar organize ve temiz olduğunu incelemeye devam ettim. Bu beni şaşırtmamıştı. Ivan her konuda titizdi. Kıyafetleri, saç, tekniği, arabası... Elbette dağınık biri olmaya-caktı.

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Neredeyse temizlik hastasıydım. Neredeyse. Kesinlikle dakiklik konusunda takıntılıydım.

“Jasmine, bana sorunun ne olduğunu söyle.”

Gözlerimi sıra sıra dizili kostümlerden ayırmadan öylece dururken ilk geldiğimde etrafta Koç Lee veya Galina'nın bulunmadığından emin olmadığım için aklımda kıcıma tekme basıyordum. Arabaları park yerinde mi diye bakmamıştım bile. Acemi hatası.

“Bana her şeyi anlatabilirsin. Bu hayatın nasıl olduğunu bildiğimin farkındasın,” diye ondan beklemediğim kelimeleri mırıldanmıştı. İçime derinden işleyen kelimeleri.

Çünkü o haklıydı. Eğer biri bunu biliyorsa, o da Ivan'dı. Elbette o bilecekti. Benden çok daha uzun süredir yaptığı için çok daha iyi bile bilebilirdi.

Ne isterse yaptığı ve istediğini yapmaya devam etmesi dışında.

Bende durum böyle değildi.

LK'nin her tarafında onun isminin olup da benimkinin olmasının bir sebebi vardı.

Mikrodalga bip sesi çıkardı. Ben ise sonunda mağlup ve... üzgün hissettim. O kadar hızlı şekilde kendimi üzgün hissetmiştim ki neredeyse nefesim kesilmişti. Bir kalçasını tezgâha dayamış şekilde bir elinde fincan, diğerinde kaşıkla bir şey karıştırıyordu. Ama bana beklentiyle bakıyordu. Bekliyordu.

Her şey için savaşmayı beklediği insanın ben olduğum gerçeği beni daha da üzüyordu.

İyi biri ol. Hiçbir şey için geç değildi, değil mi?

Bir anlığına dudaklarımı birbirine bastırdım ve bütün öfkemi, bu kahrolası hüznü, hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Neredeyse zayıf, kesinlikle tuhaf bir şekilde konuşurken düzgün bir iş yaptığımı düşündüm. “Kendi odan olduğunu bilmiyordum.” Yutkundum. “Hoş olmalı.”

Bu ağzımdan düşündüğüm kadar yapmacık mı çıkmıştı?

Yüz ifadesi hiç değişmedi. Üzerine ne düşüneceğimi bilmediğim ses tonu da. “İnsanları buraya getirmem.”

Ağızımdan çıkan ‘ha’ sesi en az hissettiğim kadar tatsızdı.

Karıştırmaya devam ederken bakışları sabit kaldı. “Burası benim sessiz yerim.”

Bu yorumu karşısında şaşkın bir şekilde bakışlarımı ona çevirdim.

“Eskiden konferans odası ve depo odasıydı ama birkaç yıl önce hayranlar tesise sızıp duş alırken soyunma odasına girdiklerinde yenilettim.”

Ne?

“Resimlerimi çektiler. Georgiana polisi aramak zorunda kaldı,” derken genel müdürden bahsediyordu. Omuzlarını silktikten sonra bile bakışlarını benden ayırmadı. “Zaten an meselesiydi. O zaman bazı geceler eve gidemeyecek kadar yorgun olduğumda burada kalıyordum,” diye açıklarken beni daha da hazırlıksız yakalamıştı. “Artık bunu yapmıyorum.”

Nedenini merak ettim.

Sonra beni ilgilendirmediğini hatırladım. Arkadaş veya ne halt olursak olalım.

Ivan bana doğru bir elinde fincan, diğerinde kaşıkla gelirken tek kelime etmedi. Ben de konuşmadım. Sadece ne yapmaya çalıştığına anlam verebilmek için onu izledim.

Tam önümde, kişisel alanının olmamasına alışkın olmayan birine göre çok yakında durduğunda hâlâ tek kelime etmedim.

Bana fincanı uzattığında iç çekmeden ya da surat yapmadan göğsümün biraz ötesinde tuttu. Ona fincanın içine zehir katıp katmadığını sormadığım gerçeği aklıma hemen girip çıkmıştı. Baş belası olma havamda değildim. Gerçekten de değildim. Artık değildi.

Bu şekilde bende bir sorun olduğunu anladım.

Fincanın içine bakarken sütlü kahve rengindeki içeceği inceledikten sonra... kokladım. Tekrar bakışlarımı ona çevirdim.

Ivan kaşlarını kaldırıp bana biraz daha yaklaştı. “Paketlilerden,” diye açıklarken sanki kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi neredeyse mırıldanmıştı. “Eğer o tür şeylerden hoşlanıyorsan, hiç marshmallow bulamadım.”

O... O...

Ah, kahretsin.

“Ve badem-hindistancevizi sütünden yaptım. Ekstra işlenmiş süte ihtiyacın yok,” diye konuşmaya devam ederek öylece dururken göğsümden biraz uzakta tutuyordu.

Bana sıcak çikolata yapmıştı.

Ivan bana kahrolası sıcak çikolata yapmıştı. Ona göre marshmallow olmadan yapmıştı ama nadir durumlarda sıcak çikolata-ma marshmallow koyarak kendimi ödüllendirdiğimi bilemezdi.

Nasıl biliyordun... neden bu karışım elinde vardı... içinden çıkamıyordum. Sadece anlam veremiyordum. Sanki Koç Lee ile bana ilk partnerlik teklif ettiklerinde kafayı bulmuştum ve farkına varamamıştım.

Ivan Lukov, kardeşlerimden sonra hayatımdaki en dost görünümlü düşmanım, bana sıcak çikolata yapmıştı.

Ve kahrolası bir sebepten dolayı bundan yıllar sonra bile birden neden dünyadaki en berbat insan gibi hissettiğimi anlayamayacaktım. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Rekorlar kitabına girmişti.

Gözlerim hemen sızlamaya başladı ve birden boğazım daha önce olmadığı kadar kurudu.

Buraya Koç Lee onu aradığı için gelmişti.

Ivan bana *Hershey's Kiss* çikolatası vermişti.

Beni odasına kadar sürüklemişti.

Sonra bana sıcak çikolata yapmıştı.

Ellerim kendiliğinden kalkarken parmaklarımı sıcak seramiğe doladım. Ondan içeceği alırken bakışlarım fincanla onun fazlasıyla yakışıklı, sinir bozucu şekilde mükemmel yüzü ara-

sında dolandı. Benim hiç de tipik olmayan halimi takdir edilmesi zor hale getiriyordu. Elini çektiğinde fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken gözlerim öncekinden bile daha fazla yanıyordu. Kullandığı *inek ürünü olmayan* süt aynı şekilde tatlı değildi ama yine de tadı güzeldi.

Hâlâ öylece durarak beni izliyordu.

Ve ben... utanmış hissettim. Yapmak zorunda olmadığı halde bana gösterdiği bu ufak nezaket yüzünden kendimden utanıyordum. Onun yerinde olsaydım yapacağımdan emin olmadığım bir nezaketti ve bu kendimi çok daha kötü hissetmeme sebep oldu. Boğazım öncekinden bile daha fazla düğümlendi. Sanki kocaman bir üzüm yutmuş gibiydim.

“Ne oldu?” diye tekrar sorarken sabırla ağzından çıkan her harfi vurguladı.

Bakışlarımı uzaklaştırıp dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar ona baktım ve ses tellerime baskı yapan beyzbol topu boğutundaki pislikle boğuşuyordum. Sen pisliğin tekisin Jasmine, diye beynimin bir kısmı fısıldıyordu ve gözlerim daha da fazla yanıyordu.

Ona anlatmak istemiyordum. İstemiyordum. Hiçbir şey demek istemiyordum.

Ama...

Dangalağın tekisin, diye ses bana hatırlattı. *Bencil bir dangalak.*

Bakışlarımı ondan uzaklaştırarak bir yudum aldım ve sıcak sıvı ses tellerimdeki gerginliği yumuşattıktan sonra o kadar boğuk bir sesle konuştum ki neredeyse konuşmayı kesecektim ama yapmadım, “*Bunu...*” ‘bunun’ ne anlama geldiğini biliyordu, o her şeydi, “önceliğin yaptığın için hiç suçlu hissettin mi?”

Ivan sanki düşünceliymiş gibi bir ses çıkardı ve dönüp cevap vermeden önce yüz ifadesini görme fikri neredeyse cazip geldi. “Bazen,” dedi

Bazen. Bazen hiçbir zamandan daha iyidir.

Artistik buz pateni dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye değer vermiyorsun, demişti eski partnerim bir gün, beni aniden terk etmeden önce. Bana ulusal müsabakalardan bir hafta önceki gece soğuk aldığını düşündüğünü söylemek için mesaj attığında ona dersini vermiştim. *Çok soğuksun.*

Ama ben soğuk değildim. Tek istediğim kazanmaktı ve her zaman kendime bunun için yapamayacağım bir şey olmadığını söylerdim. Vasat olmayı beklemiyor veya istemiyordum. Kendimi iyi hissetmediğimde bunu sineme çekip yine de orada bulurdum. Bu o kadar yanlış mıydı?

Hayatını adadığın bir şeyi sevip en iyisini istemek bu kadar yanlış bir şey miydi? Hiç kimse sürekli üzerinde çalışmadan hiçbir şeyde iyi olmamıştı. Galina bir keresinde ergen zamanlarımda bana kızginken, *doğal yetenek seni sadece bir noktaya getirir yozik*, demişti. Birçok şeyde olduğu gibi bunda da yanılmıyordu.

Sadece bazı aptalca kararlar vermiştim. Her şeyi siyaha boyayan çok aptalca kararlar.

“Peki ya sen?” diye sordu Ivan, cevabının ardından ben hiçbir şey söylemeyince.

Kahretsin.

Sıcak içecekten bir yudum alıp tadının keyfine varırken bir yalan göğsümde hazırıldı... ve bundan nefret etmiştim. O yüzden yarayı deşmek gibi olsa da doğruyu söyledim. “Hissetmedim. Çok uzun bir süre hissetmedim ama şimdi...” Evet. *Hissediyorum.*

Bir duraklama olduktan sonra, “Çünkü sezona ara verdiğinde başka şeyler yapmaya başladığın için mi?”

Sezona ara vermek. Bu durumun nazikçe bir özetiydi.

“Başlangıcı bu oldu,” diye itiraf ederken gözlerim sızladığı halde bakışlarımı fincanımda tuttum. “Belki bu yüzden her şeyi öncekinden daha iyi görebiliyorum. Ne kadar çok şeyi kaçırdığımı görüyorum.”

“Ne gibi?” diye nazikçe sordu ama kıs kıs gülmeden edemedim.

“Her şeyi. Lise saçmalıklarını. Baloyu. Erkek arkadaşları.” Aşk. “Ablalarımın üniversite mezuniyetlerine sadece annem zorladığı için gittim. O gün antrenman yapmam gerekiyordu ve kaçırmak istememiştim. Olay çıkarmıştım.” Aptal gibi davranmışım ama bu kaniya kendi başına varabileceğinden emindim. “Ne kadar takıntılı olduğumu unuttum.”

Nefesini nazikçe bırakışını duyabiliyordum. “Yalnız değilsin. Bu sporda hepimiz takıntılıyız,” diye kıbarca cevap verdi. “Bütün hayatımdan vazgeçtim.”

Omuzlarımı silkip güçlkle yutkunurken hâlâ onunla yüzleşmedim. Haklıydı. Eğer üzerine düşünürsem farkına varacaktım ama bu gerçeği daha kolay kabul edilir kılıyordu.

Takıntılıyım. On yıldan fazla bir süredir ailemi görmezden gelmişim. Artistik paten kadar hiçbir şeyin, hiçbir kimsenin önemi yoktu... en azından dışarıdan öyle görünüyordu. Bu sporu kaybettiğimi düşünene kadar onları hep çantada keklik olarak görmüştüm. *Bir şey* kazanmaktan daha önemlisi yoktu. Biri olmaktan. Onları gururlandırmaktan. Her şeyi değerli kılmaktan.

Ama çoğunlukla yaptığım her şey kendim içindi. En azından öyle başlamıştı. Hep benimle ve beni nasıl hissettirdiğiyle alakalıydı. İyi, dayanıklı ve güçlü. Yetenekli. Özel. Sahip olamadığım ve iyi olmadığım diğer şeyleri telafi etmişti.

En azından ergenliğimin sonlarına girene kadar böyleydi. Sonrasında her şey sarpa sardı ve ben kendimin en büyük düşmanı haline geldim. Kendimin en acımasız eleştirmeni. Kendini sabote etmekle suçlu tek kişi.

Bilekliğimi döndürerek parmağımın ucuyla üzerindeki yazıyı ovaladım.

“Eskiden herkes gibi okula gitmediğim için pişmanlık duyardım,” diye neredeyse tereddütle ekledi Ivan. “Diğer çocuklarla içten bir şekilde vakit geçirdiğim tek zaman yazları dedemi ziyaret ettiğimdeydi. Uzun süre tek arkadaşım partnerimdi ama o zaman bile gerçek bir arkadaşlık olmamıştı. Balonun nasıl bir

şey olduğunu sadece televizyonlardan biliyorum. Eskiden insanlarla nasıl konuşacağımı öğrenmek için *reality show* izlerdim.”

Bir şey gözbebeğimi dürtüyordu ve işaretparmağımla silmek için uzandım. Elime ıslaklık gelmişti ama bu beni korkutup sınırlendirmemişti. Zayıf hissetmemiştim.

Zavallı gibi hissettim.

Berbat hissettim.

“Jasmine, atlet olan, başarılı olan herkes bir şey feda etmeli. Bazılarımızın diğerlerinden çok daha fazla şey feda etmesi gerekiyor. Bunu görüp bu konuda kendini kötü hisseden ilk kişi değilsin, sonuncu da olmayacaksın,” diye lafına başlarken sesi istikrarlı ve sabitti. “Zaman yaratmak için herhangi bir şey feda etmeden hiçbir şeyde iyi olamazsın.”

Ortaparmağımyı aynı göze bastırıp onunla da ıslaklığı hissederken ona bakmadım. Ağzımı açtım ama boğuluyormuşum gibi hissederek dudaklarımı tekrar kapattım. Ivan’ın karşısında ağlamayacaktım. *Ağlamayacaktım*. Gözlerimi tekrar açınca kendimi konuşmaya zorladım. “Ben...” diye konuşurken sesim çatallaşmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapatarak tekrar denedim. “Başarılı insanlar, Ivan. Eğer başarılıysan buna ediyor, değilsen bir anlamı olmuyor.”

Ve ikimiz de başarılı olmadığımızı biliyorduk. Herkes biliyordu. Hem de biraz bile değildim.

Daha fazla ıslaklık gözpınarlarıma dolarken bütün parmaklarımın uçlarıyla sıvıyı sildim.

Her şey bir hiç uğrunaydı. Bir yıl önce Paul terk ettiğinde kendime bunu söylemişim ve bu bende derin bir yara açmıştı.

Şu anda da aynısını yapıyordu.

Her şey bir hiç uğrunaydı ve bütün fedakârlıklarımı artık savunamıyordum.

Benden gelen burun çekme sesi utanmama sebep oldu. Küçük düşürdü ama beynim, yapma, kahrolası yapma dediği halde durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Ben bundan daha iyiydim. Bundan daha güçlü.

Ama yine de burnumu çektim.

Buradan çekip gitmek istiyordum. Artık bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ama eğer gidersem Ivan'dan kaçıyormuşum gibi görünecektim. Sürekli kaçıyormuşum gibi. Ben kaçıp gitmezdim. Hiçbir zaman. Belki görmemek için bakışını çevirmek kaçmak gibi değildi ama günün sonunda aynı kapıya çıkıyordu.

Ayrıca ben babam gibi değildim.

“Hiçbir şey kazanmadım,” derken sesimin zayıf çıktığının fazlasıyla farkındaydım ama ne yapacaktım ki? Gizleyecek miydim? Gurur duymam gereken ne vardı ki? Annemi kaza yaptıktan ve hastaneye gitmek zorunda olduktan sonra beni rahatsız etmek istemeyecek şekilde hissettirmek mi? *Pisliğin tekisin, Jasmine*. Gururuma tutunmak için hiçbir sebebim yoktu. Hiç. Ama Ivan bunu bilmiyordu. Ne kadar zavallı birine dönüştüğümün farkında değildi. Gerçekten ne kadar zavallı biri olduğumun. Muhtemelen bu yüzden sadece bir yıllığına beraberdik. Neden *benimle* kapana kısılmak istesin ki? Doğal yetenek seni bir yere kadar götürüyordu. Bu konuda kahrolası temsili bir örnek gibiydim. İnsan, evlat, kız kardeş ve arkadaş olarak hayal kırıklığı konusunda temsili bir örnektim.

Ve bu canım yakıyordu. Ah, hem de o kadar canımı yakıyordu ki dudaklarımdan kelimelerin çıkmasına engel olamadım. Keskin ve kırık köşeleriyle ufak cam parçaları gibiydi. “Bütün hepsi ne içindi o zaman? İkincilik için mi? Altıncılık için mi?” Başımı iki yana sallarken karamsarlık içimde gittikçe yükselecek her şeyi ama her şeyi gölgeliyordu. Gururumu, yeteneğimi, sevgimi, kahrolası her şeyimi... “Buna değermiş gibi görünmüyor.” Ben bunlara değmezdim. Değil mi?

Hiçbir cevap yoktu ama cevap iki koca elin omzuma dokunup etrafına sarılması şeklinde gelmişti.

Bütün hayatım bir hiç uğrunaydı. Bütün hedeflerim bir hiç içindi. Bütün elde edemediğim hayallerim ve bozduğum sözler hiç uğrunaydı.

Omuzlarımdaki eller beni sıktı ve onları silkeleyerek uzaklaştırmaya çalıştım ama hiçbir yere gitmediler. Aksine tutuşları daha bile sıkılaştı.

“Kes şunu,” diye Ivan’ın emri kulaklarıma boğuk gelmişti. Aynı zamanda arkamdan gelen vücudunun sıcaklığını ve uzunluğunu hissetmişim.

“Ben beceriksizin tekiyim Ivan,” diye çıkışırken öne bir adım attım ama üzerimdeki eller buna izin vermemişti. “Beceriksizin tekiyim ve hayatımda çok şeyden, beni karşılıksız seven insanlarla geçirebileceğim çok fazla zamandan vazgeçtim.”

Başarısızın tekiydim. Hem de her şeyde. Kahrolası her şeyde.

Göğsüm *sızladı*. Acıyordu. Eğer dramatik biri olsaydım, ortadan ikiye ayrıldığını düşünürdüm.

“Jasmine,” diye konuşmaya başlayınca başımı iki yana sallayıp tekrar omzumu silkerek ellerini uzaklaştırmaya çalıştım ama annemin kazasını nasıl önemsiz bir şey gibi göstermeye çalışması göğsümün daha fazla acımasına sebep oldu. Sanki benim onu önceliğim yapmamamı kabullenmişti.

Kendi annem benim için bir önemi olmadığını düşünmüştü.

Boğazım *yandı*. Gözlerim yandı. Ben... aşağılığın tekiydim. Beceriksiz biri.

Bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim.

Asla anlayamayacağım kahrolası bir sebepten dolayı konuşmaya devam ederken kendi sesimi neredeyse tanıyamamıştım. “Kendi ailem benim için değerleri olmadıklarını düşünüyor, peki ya ne için?” Sesim öfkeden başka şeyler yüzünden çatallaşırken içimde birikenleri nasıl sınıflandırmam gerektiğini bilmiyordum. “Bir hiç için! Kahrolası bir hiç için! Yirmi altı yaşındayım. Üniversite diplomam yok. Banka hesabımda iki yüz dolar var. Hâlâ annemle yaşıyorum. Garsonluk dışında iş görür bir kariyer yeteneğim yok. Ulusal, dünya ya da olimpiyat şampiyonu değilim. Annem kahrolası bir *hiç* için neredeyse iflas edecekti. Ailem müsabakalara ikinci, üçüncü, beşinci, altıncı olmam için binlerce dolar ödedi. Hiçbir şeye sahip değilim. Ben bir hiç...”

Ölüyor muydum?

Kalbinin kırılması böyle mi hissettiriyordu? Eğer öyleyse, hiç âşık olmadığım için memnundum çünkü *lanet olsun*. Tanrım.

Sanki organlarım çürüyüp düşüyor gibiydi.

Ağzım sulandı ve boğazım ağrıyordu ama neyse ki bağıarak ağlamaya başlamıştım. Ama öyle hissediyordum. İçten içe öyle yapıyordum. Ufalanıyordum. Parçalara ayrılıyordum. Sanki değeri olmayan bir şey gibi hissediyordum.

Dünyanın en yeteneklisi olabilir ama hâlâ bu konuda hiçbir şey yapamayabilirsin, diye konuşmuştu babam yıllar önce, artistik buz patenini tanı zamanlı yapmak yerine üniversiteye gitmem için beni ikna etmeye çalışırken.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve göğsümdeki acı daha kötüleşirken nefesimi tuttum. Denesem bile nefes alabileceğimden emin değildim. Burnumu çektim. O ufak sesi güçlkle duymuştum.

“Buraya gel,” diye sağ kulağımda yumuşak bir fısıltı duyar-ken omzumdaki kollar sıkılaştı.

Dudaklarımdan çıkan ‘Hayır’ sanki iki taşın birbirine sürtünmesi gibiydi.

“Sana sarılmama izin ver.” Sesi daha yakından geliyordu ve vücudu daha sıcaktı. Utanç beni içten içe yiyordu. Bir adım daha atmaya çalıştım ama eller beni bırakmıyordu.

“İzin ver,” diye emrederken beni dikkate almadı.

Gözlerimi daha da sıkıca kapatıp kendimi durdurmadan konuştum. “Kahrolası sarılmak istemiyorum Ivan. Tamam mı?”

Neden? Neden bunu kendime yapmıştım? Neden bunu başka insanlara yapıyordum? Sadece nazik olmaya çalışıyordu ve...

“Eh, çok yazık,” diye cevapladı Ivan. Bir an sonra omzumdaki eller yer değiştirip göğsümün üst tarafından, köprücük kemiğimin hemen altına kaymış, kolları önümde bir X oluşturmuştu. Sonrasında Ivan beni sırtım göğsüne, ten tene değene kadar geriye doğru çekerek sendelememe sebep oldu.

Sonra bana sarıldı. Bana o kadar sıkıca sarıldı ki nefes alamıyordum ve kendimden nefret ettim. Kendimden ikiyüzlü olduğum için nefret ettim. Daha nazik olmadığım için. Sürekli en kötüsünü beklediğim için. Kendimden birçok şey yüzünden nefret ediyordum ama hepsini sayıp bundan sağ çıkacağımdan emin değildim.

Etrafımdaki kollar, omurgamdaki bütün kemikler onun vücudunun üst kısmındaki kemiklere yapışacak kadar sıkılaştı.

“Gördüğüm en iyi artistik buz patencisisin,” diye doğrudan kulağıma fısıldarken tutuşu hayatımda hissettiğim en güçlü şeydi. “En iyisin. En atletik. En güçlü. En zorlu. En çok çalışan...”

Ondan uzaklaşabilmek için öne doğru eğildim çünkü bu saçmalığı dinlemek istemiyordum... ama hiçbir yere gidemedim. “Bu kahrolası şeylerin hiçbirinin bir önemi olmadığını biliyorsun Ivan. *Kazanamazsan* hiçbirinin önemi yok.”

“Jasmine...”

Kafamı öne eğerek gözlerimi daha da sıktım çünkü yanması iyice kötüleşmişti. “Anlamıyorsun Ivan. Nasıl anlayabilirsin? Sen kaybetmezsin. Herkes *senin* en iyisi olduğunu biliyor. Herkes seni seviyor,” diye boğuk bir sesle söylerken kelimelerimi bitiremedim, *sürekli hayal kırıklığına uğrattığım insanlar dışındakilerde kimse beni aynı şekilde sevmiyor*, diyemedim.

Kollarını etrafıma doladığı anda sıcaklığı yanağıma vurdu. Ivan dudakları kulağıma dayanmış şekilde fısıldadı, “Kazanacaksın. Biz kazanacağız...”

Nefesim kesildi.

“... ve kazanamamak bile sen herkes kadar başarısız olmaktan çok uzaksın, o yüzden çeneni kapat. Eminim annen hiçbir değeri olmadığını düşünmüyordur. Onu daha önce seni izlerken gördüm. Seni daha önce gördüm. Seni buzda görüp bir para limiti olduğunu düşünmesinin olanağı bile yok,” dedi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp boğazımda yükselen tıkanıklığı tutum ve tekrar ölüyormuşum gibi hissettim. “Ivan...”

“Bana ‘Ivan’ deme. Kazanacağız,” diye kulağıma fısıldadı. “Bana beceriksiz olduğundan da bahsetme. Ben de her seferinde kazanmıyorum. Kimse kazanmıyor. Evet eğlenceli değil ama sadece kolay pes eden biri böyle bir şey der. Yarı yolda bırakan kimse pes eder ve bu türlü bir ifadeyi gerçek hale getiriyor. Eğer pes edersen başarısız olursun. Pes ediyor musun şimdi? Her şeyden sonra? Bütün o kırık kemikler ve düşüşlerden sonra şimdi pes mi ediyorsun?”

Tek kelime etmedim.

“Pes ediyor musun, Köfte?” derken beni kendine doğru salladı. Bir şey demedim.

“O genç kızlar altın madalya kazandıktan sonra bırakıyor çünkü sonrasında kaybetmekten korkuyorlar. Kimsenin ikincilikleri hatırlamadığını söylüyorsun ama kimse bir kere kazanıp ardından kaybolan bir kızı da hatırlamaz. Tanıdığım kız, tanıdığım Jasmine bu tür haltlardan korkmaz. Pes etmez ve işte insanlar bu kızı hatırlayacak. Sürekli karşılarna çıkan kızı. Kazanacaksın ve kazanmayı denemeye devam edeceksin. Bunu tekrar etmemi benden istemesen iyi olur çünkü etmeyeceğim. Öncesinde sana ne olduğunu bilmiyorum ama her ne ise, üstesinden gelmen gerekiyor. Neler yapabileceğini hatırlaman gerekiyor. Ne olduğunu. Bütün fedakârlıkları değerli kılıyorsun. Bütün kurşunların değmesini sağlıyorsun. Beni anlıyor musun?”

Onu anlamak mı?

“Sadece beni bırak,” diye boğuk bir sesle söyledim. “Lütfen.” *Lütfen*. Lütfen. Ağzımdan çıkmıştı. Yüce Tanrım.

Bırakmadı. Elbette bırakmamıştı. “*Beni anlıyor musun?*”

Başımı eğerek çenemi kapalı tutarken organlarım alev almış gibi eriyordu.

Ivan’ın iç çekmesi kulağıma geldi ama artık bitmesini de istemediğim şekilde sıkıca sarıldı. “Jasmine, sen başarısız değilsin.” Çenesi olabilecek bir şey kulağıma değdi çünkü çıkmaya başlayan sakalları batmıştı. “Yıllar önce, geçen hafta, bugün ya da yarın değil. Hiçbir zaman değilsin. Kazanmak her şey değildir.”

Çıkardığım alaycı ses içimi yakıp geçirdi. Bunu söylemesi çok kolaydı. Bunu düşünmesi. Ivan kendine has şekilde ne düşündüğümü biliyordu çünkü “Hayatımdaki en mutsuz anlarımdan bazıları büyük ödüller kazandıktan sonra oldu. Ailen seni seviyor. Tek istedikleri mutlu olman.”

“Bunu biliyorum,” diye fısıldarken sesimin ne kadar zayıf çıktığından nefret ediyordum ama değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Acınası haldeydim. Paul’un terk ettiğinden bile daha beter haldeydim. Belki de babamın evden ayrılacağına farkına vardığım zamandan bile daha kötü haldeydim.

“Beraber bunu onlara vereceğiz. Beni anladın mı?”

Bir hıçkırık boğazımda tırmanmaya çalıştı ama içimde tutum ve derinlere gömdüm. O kadar derinlere gömdüm ki bu şansı cevap vererek riske etmeyecektim. Çünkü bu yeterliydi. Bu çok fazlaydı.

Ben acınasıydım.

“Evinde yemek yediğim akşam, annenin bana söylediği ikinci şey, *işlerin kaza gibi görünmesini sağlayabilirim*, oldu,” diye mırıldandı ve donakaldım. “O akşam evden ayrılırken ağabeyinin kocası onun için ufak kız kardeşi gibi olduğunu ve sana kendi kız kardeşime davrandığım saygıyla davrandığımı umduğunu söyledi. Ablan Ruby rastgele bir şekilde kocasının on yıldan uzun bir süre askeriyede olduğunu fısıldadı. Sanırım bunu tehdit olarak söylemek istemişti.”

“Ağabeyin ve ablan cesetleri gömmek için çukur açma konusunda deneyimin olduğundan bahsetti,” diye lafını bitirirken ses tonu hâlâ nazikti. “Bu konuda gurur duyuyormuş gibiydiler. Cidden gururlu, Jasmine.”

Gözlerimi kırptırdım, sonra biraz daha kırptırdım. Bu... bir şeydi, sadece içimde dönen yangının güçlkle yerine geçiyordu. Pek fazla değildi ama belki yakında tekrar nefes alabileceğimi hissettirecek kadar yeterli yükü göğsümden kaldırmıştı. Belki bir yıl içinde. Belki iki. Çünkü ailemden bahsediyorduk.

Ivan'ın sonraki kelimeleri beni içten içe yiyen hislerimi biraz daha altüst etmişti.

“Onlar anlıyor Jasmine,” diye lafına devam etti. “Seni bu kadar önemserlerken nasıl hiçbir şey yapmadığını düşünürsün? Sana hayranlık duyuyorlar. Ne kadar sert olduğun konusunda övünüyorlar. Ne kadar elastik olduğun konusunda. Sen buz pistinde yanlarından geçerken parıldayan kızlar var. Muhtemelen hayatlarını değiştirdin ve her gün çalışmak için gelerek, kendine sadık kalıp hiçbir kimsenin seni vazgeçirmesine izin vermayerek onlara ilham oldun. Benim bile vazgeçirmeme izin vermedin. Neyi başarısızlık olarak gördüğünü bilmiyorum ama bu kelimeyi düşündüğümde aklıma bu tür özellikler gelmiyor.” Başımı eğerek dudaklarımı ısırırken söyleyecek kelimem yoktu ve aklım her şeye güçlkle anlam verebiliyordu.

Sonra benim işimi bitirdi.

“Sen ve ben, Köfte. Eğer ihtiyacın olan buysa kazanacağız. Anlıyor musun?”

On İkinci Bölüm

“Sanırım bugünlük işimiz bitti,” derken fırlatıldıktan sonra yere indiğim yerden birkaç adım ötedeki yerinden seslendi Koç Lee.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan vererek elimdeki SAĞ ve SOL harflerinin silikleşmesine sebep olan ve fazlasıyla terleten antrenmandan sonra güçlkle nefes alırken başımla onayladım. Zamanı gelmişti. Yorgundum ve Ivan’ın da yorgun olduğunu biliyordum. Son kez beni fırlatmak için ne kadar enerjisinin derinlerine inmesi gerektiğini hissetmiştim.

Ayrıca berbat uyumamın hiçbir yardımı olmamıştı. Bu sabah lokantada çok yoğun olduğumuzdan mola verme şansı yakalayamamamın da yardımı olmamıştı. Bir gece önce kendimi fazla zorlamıştım. Hem içten hem de dıştan, vücudum normalde yaptığım gibi ona iyi davranmadığım için beni affetmemişti.

Seçimlerimi, ne yapmak istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu düşünmeden duramıyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Ivan’ın nezaketini beklediğimden çok daha fazla düşünmüştüm. Sakinleşip ufak ufak ayaklarım yere basana kadar muhtemelen bana on dakika boyunca sarılmıştı.

Beni neyin üzdüğünü sormamıştı. Bana bu konuda takılmamıştı. Sıcak çikolatamı bitirince fincanı yıkayıp lavabonun kenarına koymak için beni bırakmıştı. Sonra beni boş giyinme odasına kadar takip ederken eşyalarımı almamı bekledi.

Beni eve kadar takip etmişti.

Birbirimize pek bir şey söylemedik. Kafamda bir şeyler döndüğünü bildiğinden mi yoksa kendimi kaybetmem konusunda ne düşüneceğini bilmediğinden mi olduğundan emin değildim. Dürüst olmam gerekirse ben de emin değildim. Bildiğim tek şey Ivan ertesi gün utanç içinde olacağını düşünüyorsa, utanmadığım için cidden şaşkına uğramış olmalıydı.

Bana baktığı her seferinde bunu gözlerinde görebiliyordum. O kristal berraklığında, neredeyse gökyüzü mavisi gözleri yüz yüze olduğumuz her seferinde yüzümü inceliyordu. Beni izlediğini yakaladığım ilk seferinde bakışlarımı uzaklaştırmayı düşündüm.

Ama yapmadım. Bunu yapmayı reddediyordum.

Çünkü bunu yapmak, beni böyle bulması yeterince kötü değilmiş gibi neredeyse ağladığımı duyduğu ve izlediği için utandığımı gösterirdi. Artistik buz pateninde öğrendiğim en iyi derslerden biri düştüğünüzde hemen ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi davranmanız gerektiği idi. Siz durumları önemli ya da önemsiz kılan kişiydiniz. Eğer ayağa kalkıp gülerек başını dik tutarsan... hâlâ itibarını korurdun.

İtibarıma iki elimle, var gücümle tutunacaktım.

En azından geriye kalanına.

Biz arkadaştık. Bazen arkadaşlar birbirlerinin yanında kendilerini kaybedebilirdi. En azından ben böyle anlamıştım.

“Acele etme ve biraz dinlen, Jasmine,” dedi Koç Lee, bana doğru kayarak ciddi bir şekilde ve oyalanarak beni inceledi.

Galina’nın dün gece onu aradığını unutmuştum. Sadece başımla onaylamayı başarabildim. Başka ne söyleyebilir ya da yapabiliyordum ki?

“Yarın sabahın erken saatlerinde görüşürüz,” diye lafını bitirirken parmak uçlarını bir anlığına omzuma değdirdikten sonra elini çekerek kayıp uzaklaştı.

Ellerimi kalçalarımın yerleştirip buzda etrafa bakarken nefesimi yakalamaya çalışıyordum. Hâlâ antrenman yapan diğer altı

kişiyi izlerken özel buz zamanı bitmeden ve grup dersleri için pist açılmadan önceki birkaç dakikadan faydalanıyordum. Galina'yı benimle çalıştığı zamanlarda genellikle oturduğu yerde hemen gördüm, çenesini panoda birleştirdiği ellerinin üzerine yerleştirmişti. Bakışları birkaç adım uzakta kol hareketi dizilimini yapan bir genç kızdıydı.

“Bu akşam yemeğe davetli miyim?” diye arkamdan Ivan'ın sorusu geldi.

Gözlerimi kırıştıtırıp omzumun üzerinden ona dönerek baktım. Antrenmana koyu yeşil fermuarlı süveter giyerek başlamıştı ama bir saat önce üstünden çıkardığında geriye üzerine oturan siyah bir eşofman altı ile göğsü ve karın kasları boyunca koyu renkli ıslaklıklar görünen açık gri uzun kollu tişörtünü bırakmıştı. Belki iyi uyumamıştım ama onun gözünün altında morluklar olmadığından aynı sorunu yaşamadığı belli oluyordu. Yüzü her zamanki gibi berrak ve parlaktı.

Şanslı kerata.

Burnumdan nefes alarak bir anlığına dudaklarımı birbirine bastırdım ve tam omzumu silkecekken onun yerine başımı onaylar şekilde salladım. Ona bu kadarını borçluydum. Bu kadarını hak ediyordu. “Eğer yapacak başka bir şeyin yoksa,” dedim, ses tonumun nazik ve düzgün çıktığından emin olarak.

Ivan başıyla onayladı. “Sonrasına kadar yok.”

Sonrasında ne yapacak, diye merak ettim.

“Seni eve kadar takip ederim o zaman,” derken sesinde her zamanki gibi... iğneleme yoktu. “Eğer psikopat gibi araba sürmemeyi becerebilirsen, çok iyi olur.”

İşte başlıyorduk.

“Hız limitinde araba kullanıyorum.”

O kalın, koyu renkli kirpikleri gözlerinin üzerinde dans etti. “Hız limitinin on kilometre üzerine çıkmaya böyle mi diyorsun?”

Ona surat yaptım. “Hiç ceza almadım.”

“Hı-hı.”

Gözlerimi devirirken ona kötü bir bakış atmamayı güçlükle başardım. “Ön kapıda seni bekleyeceğim, Çorapçı Çocuk.”

Dudağının kenarı seğirdi... ama çenesini eğdi.

Bana gözlerini açıp kapatarak baktı.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra dudağının diğer kenarı da seğirdi.

“İğrençsin,” dedim kendimi durduramadan.

“Sen daha iğrençsin,” diye cevap verdi geriye doğru kaymaya başlamadan önce. “On dakika sonra görüşürüz.”

Burnumu buruşturdum ve buzdan çıkmak için yol alırken Ivan’ın arkasından panodaki açıklığa ilerledim. Paten korumalarını giyerken bunu yapışımı izlediğini fark ettim. Aileler gelmeye başlamış, tribünlere doğru yol alıyorlardı.

Ama tartışmadık. Ben soyunma odalarına doğru ilerlerken ön kapıya en son gelen olmak istemiyordum. Onun beni beklemesindense onu beklemeyi tercih ederdim. Yola çıkmadan önce anneme onun geleceğini mesajla bildirmek muhtemelen iyi bir fikir olacaktı.

Onu geçen akşam kazadan bahsettikten sonra görmemiştim ve ima ettikleri konusunda onunla konuşmak istesem de tam olarak ne diyeceğimi bilemiyordum. ‘Seni seviyorum’ demekten daha etkileyici olacağından emin değildim.

Ve annem bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Koridorun ilk köşesini, Ivan’ın özel odasına ilerlediği yeri dönüp dosdoğru ilerledim. Hemen kapının dışında dikilen iki genç kıızı fark ettim. Bunlar bana sürekli nazik davranan iki kızdı. Gerçekten kapıya yaklaştığım gibi dönüp ikisi de bana utanç bir şekilde gülümsedi.

“Merhaba, Jasmine,” dedi aralarından biri, diğeri ise, “Merhaba,” diye ciyakladı.

Ivan'ın dün akşamki sözlerini düşünerek önlerinden yürürken ikisine hafifçe tebessüm ettim. "Merhaba." Ellerim açmak için kapıya gitti... ve konuşmadan önce durakladım. "İyi çalışmalar."

Girişken olan, "Teşekkürler!" diye ben içeri girerken neredeyse bağırıyordu.

Her cumartesi günü olduğu gibi soyunma odaları on üç ile on sekiz yaşında genç kızlarla doluydu. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki kulaklarımı neredeyse acıtıyorlardı. Dolabıma yönelerek hepsinin isimsiz tanıdık yüzler olduğunu görmek için yan bir bakış attıktan sonra onlara arkamı döndüm. Dolabımı açıp botlarımı çıkardım, çantamı ve telefonumu almadan önce patenlerimi koruyucu kutularına koymak uzun sürmemişti. Parmaklarımı kıpırdatarak sızlayan bileklerimi döndürürken telefonumun ekranını açtım.

Mesajlarda annemin ismini bulup olabildiğince hızla mesaj yazarken kelimelerimi doğru yazdığımdan emin olmaya çalışıyor, kızların seslerini olabildiğince duymazdan geliyordum.

Lukov'u yemeğe getiriyorum, diye ona mesaj gönderdikten sonra telefonumu yanımdaki boş sıraya bıraktım.

Çoraplarımı ve bağları çıkardıktan sonra telefonumun titrediğini hissedip elime aldım. Sadece Tamam ;) yazıyordu.

O göz kırpan surata dokunmayacaktım bile. Telefonumu tekrar bıraktıktan sonra şıpidik terliklerimi bulmak adına çantamı karıştırmak için eğilirken bir sebepten dolayı kızların konuşmalarına kulak vererek, "... koca eller ve koca ayaklar," dediklerini duydum.

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun? Koca elleri ve koca ayakları olup şişkinlikleri olmayan bir sürü adam var."

Bu çocuklar neden şişkinliklerden konuşuyorlardı?

"Kim gibi?"

"Aynı..." Konuşan kız sesini kısarak sanki bunu yaptıktan sonra onu duyamazmışım gibi fısıldadı. Aptal. "Ivan Lukov gibi. Kostümünün altında hiçbir şey görmedim, anlarsın işte."

Ivan hakkında ne halttan bahsediyorlardı? Bu ufak sapıklar kasıklarına bakarak ne yapıyorlardı? Önümde %99,99 çıplak durmuştu ve kapattığını görmek için birkaç saniyeden fazla bile bakmamıştım.

Neden penisi olmadığından bahsediyorlardı? Bu bir anlama gelmiyordu. Çoğu adam bantlıyor, diye düşündüm. Bir keresinde Paul'e sormuştum. Sadece kızarak kahkaha atarken kekelemiş ve kıyafeti altında penisi olup olmadığını bilmiyormuş gibi konuyu savuşturmuştu. Bir başka aptal daha.

"Elleri ve ayakları kocaman," diye bir kız daha fısıldamaya çalıştı ama o bu işte daha beterd.

"Ama aranızda bir şey gören oldu mu?" diye ufak budala kıkırdamadan önce sordu.

Sırada olabildiğince hızla dönüp kelimelerimi düzgün seçmeye çalıştım. "Keser misiniz? Hepiniz erkeklerin sizin ardınızdan... vücudunuz hakkında konuşmasını ister miydiniz?"

İşte böylelikle hepsi bir anda konuşmayı kesmişti ve sadece Ruby'nin yapabileceğini düşündüğüm şekilde kızarmışlardı.

Ben de böyle düşünmüştüm.

Başımı iki yana sallayıp tekrar önüme dönmeden önce hepsine bir bakış attığımdan emin oldum. Kimse bir şey söylemedi ve beni gammazlayacakları hakkında endişe etmedim çünkü ne yapacaklardı ki? Ivan'ın kasıkları hakkında konuştuklarını itiraf mı edeceklerdi?

Şıpdık terliklerimi giyip topuk kıvrımlarımı esnetirken parmaklarımı kıpırdattım. Anahtarımı ve cüzdanımı kapıp ayağa kalktıktan sonra çantamın sapını tutmak için eğildim. Odanın diğer yakasında hepsi yavru köpeklerini tekmelemişim gibi görünen kızlara yan bir bakış attım ama umurumda değillerdi. Dolabımı tekrar kilitleyip kapıya doğru ilerlerken kapıyı olduğundan daha sertçe çektim.

Tanrım, bu ergenlerin sorunu neydi? Ben onların yaşındayken insanların penisleri hakkında konuştuğumu hatırlayamıyordum. On yedi yaşımdayken tamam. Ama kahrolası on dört yaşımda mı?

“... leotardın içinde çirkin ve şişman duruyor.”

Ve işte başlıyorduk.

Çocuklar.

On üç belki de on dört yaşındakiler kapının dışında duruyorlardı. İki ergen haftalar önce benim hakkımda saçma sapan konuşan ikiliye çok fazla benziyordu. Ve bu ikili sürekli bana selam veren iki kızımın önünde duruyordu. İki tane tatlı ama komik ufak kız beş dakika önce bana sırtıyordu ama şimdi sırtlarını duvara vermişlerdi ve parlayan gözleriyle ağlamanın eşiğinde gibi görünüyorlardı.

Kahretsin.

Bu neden benim başıma gelmek zorundaydı?

Yürüyüp uzaklaşmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Bu ufak pisliklerle çoktan çatışmaya girmiştım ve tekrar çatışıp başımın belaya girmesini riske etmek istemiyordum.

Ama...

Girişken ufak arkadaşımın gözlerinde yaşlar vardı ve o pisliklerden biri ona ya da arkadaşına şişman ve çirkin demişti. Zorbalık oyunlarını oynamazdım.

O yüzden durdum ve iki arkadaş canlısı kızla göz göze gelip kaşımı kaldırdım. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

İkiliden girişken olan gözyaşlarını savuşturdu ve bu hareket hemen omurgamda tuhaf bir hissin dolanmasına sebep oldu. Onları bu ana getiren, ben soyunma odasındayken verdikleri karardan pişmanlık duymuş gibi görünen iki acımasız kıza gözlerimi kısarak baktım.

Nazik kızlardan hiçbiri iyi olduklarını söylemeyince omurgamdaki his çoğaldı ve ne olduğunun farkına vardım. Koruma içgüdüğü. Zorbalardan nefret ediyordum. Zorbalardan *cidden* nefret ediyordum.

“Size mi bulaşıyorlardı?” diye yavaşça, sakince sorarken dikkatimi nazik çocuklarda tuttum.

“Hiçbir şey yapmıyorduk,” diye ufak pisliklerden biri itiraz etmeye çalıştı.

Bakışlarımı konuşana çevirip, “Sana sormadım,” dedim. Sonra gözlerinde yaşlar olana dönüp tekrar sordum. “Size mi bulaşıyorlardı?”

Başıyla onaylamadan önce yutkunması gerekmişti. İkisi de öyle. Omurgamdaki his daha da çoğaldı.

Sormadan önce yanağımın iç kısmını ısırđım. “İyi misin?”

Başlarıyla hafifçe onaylamaları neredeyse kalbimi kırmıştı.

Ben en iyi cadaloz ifademi takınırken iki pislğe başarılı bir şekilde odaklanmayı başarmışlardı, yavaşça Jojo’nun birden fazla durumda korkutucu olarak adlandırdığı gülümsememi takınırken, “Eğer sizin tekrar onlara veya buradaki herhangi birine sataştığınızı görür veya duyarsam, burada ders almaya karar verdiğiniz güne pişman olmanızı sağlarım, tamam mı?”

İkisi de başını sallayıp evet dememişti ve bu omurgamın yeniden karıncalanmasına sebep oldu. Daha iyi bir insan ilham verici bir şeyler eklerdi. Ama ben böyle değildim.

Dikkatimi iki nazik kıza çevirdim. “Tekrar size sataşılırsa, gelip bana söyleyin tamam mı? Sizin için onlarla ilgilenirim. Yarn, önümüzdeki ay ya da bir yıl sonra da olsa çekinmeyin, burada olduğum sürece sizinle ilgileneceğim. Kimse bu şekilde konuşulmayı hak etmiyor.”

Bunu ben bilirdim. Yeterince başıma gelmişti. Karşılığı iki tane boş bakıştı ama endişeden mi olup olmadığına dair fikrim yoktu, sonrasında iki kız da hızlıca başlarını salladı.

Sorun olmadığını söylercesine gülümsedim. Onların arkasını kolluyordum. Herkes berbat değildi ama kötü insanlar bunu unutmayı kolaylaştırıyordu. Bunu çok iyi bilmeliydim.

Ama yine ufak pislğe dönüp baktıktan sonra onların güzel suratlarına odaklanırken gülümsememin kaybolmasına izin verdim. “Ve siz ikiniz, bunu tekrar yaptığınızı yakalarsam, kışınızda bir kutu kış tekmeleyici açarım ...”

“Jasmine!” Yakın ama çok da yakın olmayan bir mesafeden tanıdık bir bağırs duyudum.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Ivan’ı koridorun sonunda, bir eli duvara yaslanmış şekilde buldum. Onu daha iyi göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama onun şeklini ve uzunluğunu biliyordum. Bu sesi her yerde tanırdım.

“Hadi gidelim, acıktım,” diye sebepsiz bir yere seslendi diye düşünürken kafama dank etti.

Beni duymuştu. Bu yüzden bana bağırarak planladığım gibi kızlara şerefsizin evladı diye seslenmeden beni durdurmuştu.

İyi bir fikir olmazdı ama neyse. Hak etmişlerdi.

İki terbiyesiz pislige, “Ahmak olmayın,” dedikten sonra diğer kızlara dönüp, “ve sizle uğraşırlarsa bana söyleyin,” dedim.

Cevap olarak ikisi de başını sallayınca diğer çifte gözümün üzerinde olduğunu göstermek için kötü bir bakış attım. Hâlâ dikilip beni bekleyen holdeki Ivan’a doğru ilerledim ama birkaç adım öteden başını iki yana salladığını fark edebiliyordum. Ona yakınlaştığım an sırtıttığını gördüm. O dümdüz, parlak beyaz dişlerinin hepsi konuşurken dışarıdaydı, “Bugün ufak kızlarla uğraşma günün mü?”

Gözlerimi devirirken öne doğru bir adım atıp ona bakmak için kafamı kaldırdım. “Onlar çocuk değil, ufak canavarlardı.”

Sırtışı gittikçe büyürken gözleri bana odaklanmıştı. “Bilmek istediğim şey...” dedi.

Gözlerimi kırıştıtırırken ne sormak üzere olduğundan emin değildim.

“Bir kutu kış tekmeleyici nedir ve nereden bulabilirim?”

Gülümseme niyetim yoktu ve bunu istemediğim kesindi.

Ama kendime hâkim olamadım.

Gülümsemem o kadar genişti ki yanaklarım hemen acımişti ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Sen bir aptalsın.”

Bir saat sonra annemin evinin merdivenlerinden inerken giydiğim hafif ve ince elbiseyi ıslatmasın diye saçımdaki suyu olabildiğince sıkmaya çalıştım. Her gün saçımı yıkamaktan nefret ediyordum ve saçımın kuruluğu onun da saçımı her gün yıkamamdan nefret ettiğini gösteriyordu ama günde iki defa antrenmanla ne kadar terlediğim düşünülürse, bir günden fazla saçımı yıkamadan geçirirsem çok fazla yağlanıyordu.

Aşağı indiğimde mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Yarım saat önce evime geldiğimizde Jonathan ve Aaron'un arabası garaj yolundaydı. Ablalarımın veya ağabeylerimin ne yaptığını sormamıştım ama onları akşam yemeği için birkaç gün önce geldiklerinde ikisini de görmüştüm.

Annemin morarmış, şişmiş burnunun olduğu taraftaki yanığına öpücük kondurma şansı yakalamışken dramatik dangalak Jojo konuşmaya başladı. *Jas nasıl bizi arayıp annemin kaza yaptığını söylemezsin?* Neredeyse onu otobüsün altına itip annemin bir şey anlatmamı istemediğini söyleyecektim... ama ispiyoncu değildim. Geçen gece onun tavırlarıyla uğraşamayacak kadar yorgundum. Bu umduğum kadar iyi geçmişti ve beş dakika sonra düş almak için yukarı koşarken Ivan'ın annemin yüzünü görüp dün akşam olanları bir araya getirmiş olabileceğini söyleyen meraklı bakışlarını izliyordum.

Ve... bunu öğrenmiş olduğu umurumda değildi.

Salondan mutfaka doğru ilerlerken sesler daha yüksek gelmeye başladı. Kız kardeşimin ve annemin kahkaha seslerini tanıdım... ve Ivan'ın hafif kahkahasının da araya kaynadığını duyduğumu sanmıştım. Koridorda kızlarla olan anı düşünmek tekrar gülümsememe neden olmuştu ama gülümsememi sildim. Ivan gerçekten aptalın tekiydi.

"... her şeyi bantlamamı mı sağladılar?" diye Jojo soruyordu.

Aman Tanrım!

"Jonathan," diye kocasının azarladığını duydum. "Ne fark eder ki?"

“Ah, sadece merak ettim. Bu hafta dergiye baktım. O fotoğraflarda haya veya buna benzer hiçbir şey göremedim ve fotoğrafların çekiliş açısından bu pek mümkün görünmüyor. İnsanların haya keselerinin ne kadar sıkı olduğu umurumda değil, bir yerde ufacık bir haya işareti görmemek fiziksel olarak mümkün olmamalı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Anatomi sayısı için yapılan fotoğraf çekiminden bahsediyorlardı ve elbette Jojo bunu soracaktı.

“Belki çıktığında o dergiyi almalıyım...” diye annem konuşmaya başladığı anda Ruby ve Jojo, “Dur!” ve “Kimse bunu duymak istemiyor!” diye sızlanmaya başladılar.

“Siz ikiniz çok hassassınız,” diye homurdandı annem ama önce lafına devam etmedi. “Benim de gözlerim var. Sizlerin de öyle. İnsan vücudu inanılmaz bir şey değil mi Ivan?”

Ivan, “Öyle,” diye cevaplarırken hiç tereddüt etmemişti.

“Eminim Huysuz güzel çıkmıştır.”

Ama Ivan sormadan önce biraz duraksamıştı. “Huysuz kim? Jasmine mi?”

“Evet.”

Hiç kimse bir anlığına konuşmayınca Jojo araya girdi. “Küçüklüğünde Pamuk Prenses’ten nefret ederdi.”

“Neden?”

Annem cevap verdi. “Çünkü o... eskiden ona ne derdi? Erkeklerden faydalanan tembel bir salak mıydı?”

Jojo beni güldürecek şekilde kahkahayı patlattı. “Eskiden izlerken çok sinirlenirdi. Hatırladın mı? Televizyonun önünde otururken kendi kendine ileri geri konuşuyordu. Nefret ederdi ama yine de tekrar tekrar izlerdi.”

Sonra Ruby kahkaha atmaya başladı. “Etrafta dolanırken Pamuk Prenses’in güzel olmadığını, öyleyse bile kendine biraz saygı duyması gerektiğini söylerdi. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ama bir keresinde annemin söylediğini duymuş ve aklına takılmıştı.”

Sonra annem kakhaha attı. “Bu yüzden ona Huysuz demeye başladık çünkü cüceler arasından kötü bir ruh halinde olması için sebebi olduğunu bir tek onun bildiğini söylemişti. Bütün gün madenlerde çalıştıktan sonra hiçbir şey yapmayan bir kızla ilgileniyordu.” Kakhahası gittikçe yükseldi. “Ah bu kız. Bu hale gelmesinde hepiniz kendinizi suçlayabilirsiniz. Hepinizden bir şeyler kaptı. Ivan, hepsi onların suçu.”

Bir duraksama daha olduktan sonra Ruby, “O benim idolüm,” dedi ve Aaron sandığım bir kişiden boğuk bir kakhaha yükseldi.

“İşte benim kızım,” diye annem onu tekrar etti.

Burnum kaşınıyordu ve gözlerim biraz sızlıyor olabilirdi.

Tamam, birazdan daha fazlaydı.

Gözlerimi kırptıştırıp onların kakhaha atmasını dinlerken kendimi toparladım. İçimde gittikçe büyüyen iyi ve sıcacık duyguyu hissettim. Kendimi... iyi hissetmeme sebep olmuştu. Ivan’ın nazik davrandığı o akşamdan bile daha iyi hissediyordum.

Birkaç kere yutkunup normale döndüğümünden emin olmak için gözlerimi kırptıştırdıktan sonra mutfığa ilerledim, tezgâhın etrafında annemin kocası dışında herkesi buldum. Ben, sırtı gruba dönmüş şekilde ocakta kocaman bir tencerede harika çili yemeğini karıştırmakla meşguldü. Ivan ile kız kardeşimin arasında ve Aaron ile Jonathan’ın arasında birer tane boş tabure vardı.

Ivan’ın yanındakine oturdum.

Bir sebepten dolayı bunun üzerine çok düşünmeyecektim ve elimi bana yakın olan uyluğuna uzatıp bacağını sıktım. Acı verici bir sıkış değildi, sadece çok sert ya da çok gevşek olmayan normal bir dokunuştı. Arkadaşlar böyle şeyler yapardı, değil mi?

“Jas,” diye Ruby konuşmaya başlarken tezgâha doğru eğilip beni tedirgin eden şekilde ölçülü bir tebessüm gönderdi. “Meşgul olduğunu biliyorum...”

Neden yüreğim yerinden hoplamıştı?

“... ama birkaç hafta önce bizim için çocuklara bakman hakkında konuşmuştuk ya? Hâlâ yapabileceğini düşünüyor musun?” diyerek gülümsedi. “Eğer yapamazsan sorun değil.”

Midem sıkıştırılmış gibiydi. Çok erkendi. Çok fazla erken. Ama üstesinden gelebilirdim. Yapacaktım. Daha iyi olabilirdim.

“Unutmadım,” derken vücudumun merkezindeki gerginliği göz ardı etmeye çalışıyordum. “Onlara göz kulak olabilirim.”

“Emin misin? Çünkü...”

Gülümsemeye çalıştım. Onu sevdiğimi ve evet, çocuklarını da sevdiğimi söylemeye çalıştım. Onlar için her şeyi yapardım. Ama onun yerine olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla, “Evet. Eminim. Onlara göz kulak olabilirim,” dedim.

“Biz de onlara bakabiliriz,” diye araya girdi Jojo.

Ona bir bakış attım. “Hayır. Onlara ben bakıcılık yapabiliyim. Kendi yeğenlerini bul.”

Jojo gözlerini devirip Squirt’e döndü. “İstedğin zaman onlara bakabilirim, Rubes. Şuradaki Rosemary’nin Bebeği’nin⁸ onları kötü etkilemesine ihtiyaçları yok.”

“Benny’nin uyandığında ilk gördüğü şeyin Junior *Shrek* olmasını gerçekten istiyor musun?” diye sorarken ağabeyime de bir bakış attım.

“Ortalama bir boyum var,” diye iddia etti Jojo.

“Tabii öyledir,” diye lafına karşılık verirken ona cidden gülümsedim. “Her şekilde *Shrek* gibi gözükmediğini söylemedin, o zaman...”

Jonathan alnını kaşımaya karar verdi. Ortaparmağıyla.

“İkiniz şunu keser misiniz?” diye annem sonunda iç çekti.

“Gerçekten *Shrek* gibi gözük müyorsun Jojo,” diye ekledi Ruby. “Sanırım daha çok Eşek gibi gözüküyorsun.”

Jonathan sadece ona göz kırptırırken gözlerini bana kaydırarak, “Çok kötü bir örnek teşkil ediyorsun,” dedi.

“Annendir.”

8 1968 yapımı doğaüstü korku öğeleri barındıran bir filmidir. (ç.n.)

Ağabeyim yanımdaki Ivan’a doğrudan bakarken ortaparmagını tekrar elbette benim için alnına götürerek, “Ivan, eğer onu kaldırırken kazara takılıp düşürürsen, hiçbirimiz seni suçlamayacağız. Gerçekten,” dedi

Bacağının kenarı dizime değdikten bir an sonra çok iyi tanıdığım elinin avucu da peşinden takip etti. “Bunu aklımda tutacağım. Belki dünya müsabakalarından sonraki gösteri sırasında,” diye partnerim teklifte bulundu.

Ben kızgın veya kırgın bile olamadım.

On Üçüncü Bölüm

Arabadan inerken Ivan'a, "Benimle gelmek zorunda değildin," dedim. Bütün gün canımı sıkan boğazımdaki tuhaf gıdıklanmayı içgüdüsel olarak ovalıyordum. Su şişemi arabamda bıraktığıma ve tekrar koşup almadığıma ya da Nancy Lee'nin gazabıyla yüzleşmediğime suç buluyordum.

Ivan ofladı ve yemin ederim gözlerini devirmişti. "Çoktan geleceğimi söyledim."

"Bunu biliyorum ukala şey ama hâlâ kaçabilirsin. Ablam veya kocası gitmek istersem sonrasında beni eve bırakabilir," diye teklifte bulunurken onu yolcu tarafı kaldırıma yakın diye ablamın evinin yolunda bekliyordum.

Ivan omuz silkip kara saçlı kafasını salladı. "Sözümünden dönmüyorum. Sadece... ne kadar süreliğine olacağını söylemiştin? Üç saat mi?"

"Dört saat," diye onu düzelttim.

Başını yatırıp yanıma gelmeden önce bunun üzerine düşünüyormuş gibiydi ve bir sonuca varmıştı. "Sana daha önce dört saat boyunca dayandım, bunlar sadece iki çocuk, o kadar da zor olamaz."

Eğer o kadar zor olamayacağını düşünüyorsa, belli ki bu adam daha önce çocuk bakmamıştı ama ona bunu söyleyecek değildim. Bir çocuk ve bebekle baş etmeye çalıştığını görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. "Pekâlâ, sana kaçış şansını verdiğimi unutma."

Ivan o mükemmel, simetrik suratını buruştururken ön kapının önünde durduk. “Bana biraz inancın olsun, sadece çocuk bakacağız. Roket bilimi filan değil ya.”

Uzanıp kapıyı çalmadan önce onu sağ dirseğimle dürttüm.

O da beni dirseğiyle geri dürttü.

Bu noktaya nasıl gelmiştik?

Kahrolası arabam çalışmamıştı. Yine. Dayımı aradığımda telefonuna cevap vermemişti ve çekici çağırmaı tam olarak karşılayamazdım. Uçak biletleri, otel odaları, market alışverişi, sigorta, ‘kiramın’ bir kısmı olarak ödediğim elektrik faturası ve her ay yaptığım rastgele harcamalar için para biriktirmeye çalışıyordum. Beni alması için kimi arayacağımı düşündüğüm an, klasik bir siyah arabadan gelen çirkin bir korna sesi havada yankılandı ve yerimden zıplamama sebep oldu. Kornayı çalan sürücünün camı indirilmişti ve camın kenarından fazlasıyla tanıdık bir yüz belirdi.

“Tekrar araba sorunu mu yaşıyorsun?” diye sordu Ivan, gözlerinde güneş gözlükleri vardı ve direksiyonun arkasındaki yerini almıştı.

İç çektikten sonra başımla onayladım.

“Yeni bir araca ihtiyacın var.”

Sadece ona baktım. “Tamam, derhal ilgileniyorum.”

O da bana surat yaptı. “Atla.”

“Eve gitmiyorum,” dedim ona.

O kara güneş gözlükleri doğrudan bana yönelirken çenesi şu seğirme hareketini yaptı. Sonra, “Ne? Ateşli bir randevun mu var?” dedi.

“Hayır, eksik akıllı. Bu akşam çocuk bakıyorum.”

Yüzündeki ifade hemen değişti ama üzerine çok düşünmedim.

“Ablamın evine gidiyorum,” diye lafıma devam ederken ona önünde bir hafta önce Ruby ile konuştuğumuz konuyu hatırlattım.

Ivan gözlüklerini gözünün hemen üstüne parmağının ucuyla ittirdi. “Atla o zaman.”

“Annemden çok daha uzakta.”

“Ne kadar uzakta?” diye yavaşça sordu.

Ona kasabanın hangi tarafında olduğunu söyleyerek surat yapışını izledim.

“Ne kadar süre çocuk bakman gerekiyor?”

“Dört saat kadar,” dedim kararsız bir sesle, çoğunlukla ne kadar sürdüğü konusunda endişeli olduğunu merak ediyordum.

Sonra düşünceli bir ifadeyle, “Tamam. Bir dakika,” dedi. Telefonuna uzanmış olmalıydı çünkü kucağına odaklanıp, “Bir dakika daha,” dedi.

Kime mesaj atıyordu? Ne mesajı atıyordu?

Ne olduğunu merak etmeye başlamışken başını tekrar kaldırıp, “Tamam. Eğer sadece dört saatliğineyse, seni oraya götürüp sonrasında eve bırakabilirim,” dedi.

Bekle. Sonrasında mı?

“Geri dönüp sonrasında beni gelip alacak mısın?” diye kaşlarını çatarak sordum.

Eskiden aptal olduğumu düşünüyormuş gibi gözükteğinde yaptığı gibi nefret ettiğim şekilde dudaklarını büzdü. “Hayır. Bu yaşadığım yerin tam tersi tarafında, zeki şey. Seninle çocuk baktıktan sonra seni eve geri bırakacağım... sadece dört saatliğine olduğu sürece. Ondan sonra evde olmam gerekiyor.”

Evde neden olması gerekiyordu? Biri onu mu bekliyordu? Bir... kız arkadaşı mı vardı?

“Biniyor musun?” diye konuştu.

Beni ilgilendirmezdi. Hem de hiç.

Hayır, kesinlikle benim işim değildi.

Eğer zorla yutkunduyسام, üzerine pek kafa yormayacaktım. “Beni sadece bırakabilirsin. İçlerinden biri daha sonra beni eve bırakır.”

Gözlerini devirdiğini anlamam için yüzüne bakmama gerek yoktu. “Kapa çeneni ve bin. Çok geç kalmadığım sürece seni eve götürebilirim.”

Bir kız arkadaşı vardı, değil mi?

“Kalmana gerek yok...” diye konuşmaya başlayacakken lafını kesti.

“Atla Köfte,” diye emrederken çoktan camını kapatmaya başlamıştı.

Kötü bir bakış atıp sonrasında ne yaparsa yapsın benimle alakalı olmadığını kendime hatırlatarak araca bindim. Bizi kız kardeşimin evine götürdükten sonra taş döşeli kaldırımda onu beklediğim yerde, Ivan ile onun yavaş veya benim hızlı sürdüğüm üzerine laf dalaşına girip tartışıyorduk.

O yavaş sürüyordu.

Bu şekilde kendimi Ruby’nin evinin önünde, Ivan yanımdayken bulmuştum.

“Geliyorum!” diye kız kardeşimin kapının diğer tarafından seslendiğini duydum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve işte kız kardeşim karşımda, onun uğruna birini öldürebilirmişim ve kalplerini de yiyebilirmişim gibi hissettiren koca gülümsemeyle çoktan parıldıyordu. “Jas.” Bir adım öne atıp kollarını bana dolamadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti.

Ben de ona sarılırken bana dokunmadan önce tereddüt etmesi konusunda çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Onun bana sarılmasını hiç istemediğim olmuş muydu? Hatırlayamıyordum ve bir zamanlar bana sarılmak gibi basit bir şeyi yapmadan önce bir kere daha düşünmesine sebep olduğum olasılığı midemin kasılmasına yol açtı.

Bunu düzeltebilirdim. Üzerine çalışabilirdim.

Geriye çekilip başımı Ivan’a doğru eğdiğim aynı anda onun da gözleri o tarafa çevrilmişti. “Çetene bakmak için destek getirdim.”

Kız kardeşimin yüzü hemen pembeleşti ve gergin bir şekilde başıyla onaylarken gözleri benimle Ivan arasında gidip geliyordu. “Merhaba, Ivan,” demeyi başardı.

Ivan nazikçe gülümsedi. Sonra elini ona uzattığı için ve Ruby de aynısını yaptığında elini tutup nazikçe sıktı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Squirt.” Beni bir sebepten rahatsız hissettiren çekici bir şekilde gülümsemişti. “Sana böyle seslenmemde bir sorun yok, değil mi?”

Kız kardeşim gözlerini kırıştırdı ve ben de aynısını yaptım. Ama onun tepkisinin Ivan yakışıklı diye olmadığını biliyordum. Kocasını tamamen farklı ama Ivan’a eşit şekilde çok ateşliydi. Ve kız kardeşim kocasına deliler gibi âşıktı.

Sadece biraz utangaçtı.

Onu aile dışında kimse Squirt diye çağırmamıştı. En azından bildiğim kadarıyla Aaron bile ona böyle demiyordu.

“Sorun değil,” diye neredeyse fısıldarken gözleri bana ve sonrasında Ivan’a döndü. “Artık neredeyse ailedensin, değil mi?”

Neredeyse aileden mi? Ivan beni dürterken bu fikri kenara öteledim ve onu aynı şekilde dirseğimle dürttüm.

“İçeri gel,” dedi Ruby, bir adım geri atarak. “Gitmeye hazırız. Sadece yemek yapıyorduk ve sonrasında... markete gideceğiz.” Market derken böbreğim üzerine iddiaya girerim ki çizgi roman dükkânından bahsediyordu ama Ivan burada olduğu için bunu itiraf etmediğini biliyordum. “Çok geç kalmayız.”

Omuz silktim ve kocası askeriyedekeyken dört yıl boyunca yaşadığı Washington’dan Houston’a geri taşındığı ve geçen yıldan beri birçok defa geldiğim evine adım attım. Son birkaç yıldır hızla üniversite diplomasını almaya çalışıyordu ve... VA hastanesinde... eski askerlerle bir şeyler yapacağı bir iş bulmuştu. Tam olarak ne iş yaptığını bilmeyen kötü bir baldızdım. Gerçekten Ruby’ye sormam gerekiyordu. “Sorun değil. Ne istersen onu yap. Uyumaktan başka yapacağım bir şey yok,” derken, bilerek Ivan’ın dört saat sonra gitmesi gerektiği kısmından bahsetmemiştim.

“Merhaba, Jasmine,” diye hoş bir ses koridordan seslendikten sonra uzun boylu, sarışın bir adam bize doğru yürüdü.

“Merhaba, Aaron,” dedim topuklarım üzerinde salınarak. “Aaron, Ivan’ı hatırlarsın.”

Eğer askeriyede olmasaydı yemin ederim jigolo olarak mükemmel bir kariyer yapacak olan sarışın kaslı erkek elini bana doğru uzattı ve avucuna vurduğum. Sonra Ivan’a dönüp ona da elini uzattı ve Ivan el sıkıştı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi eniştem, kız kardeşimle yan yana durarak. “Çocuklara baktığınız için teşekkürler.”

Omuz silktim ama Ivan, “Tabii,” dedi.

“Hızlı bir şekilde dönebilmek için hemen çıkıyoruz,” dedi Aaron, kız kardeşimi alnından öpmek için eğilerek.

Ruby başıyla onayladı. “Her şeyin yerini biliyorsun. İkisi de şu anda üst kattalar. Yemeklerini yediler. Benny yatağımızda uyuyor. Yerinden kaldırmak için onu uyandırmak istemedim. Hâlâ tuvalet eğitimi vermeye çalışıyoruz...”

Onu elimle savuşturdum. “Endişelenme. Hallederim.” Öylece duran Ivan’a dönüp baktım ve onun alıştırmaya külotu değiştirdiğini hayal etmeye çalıştım... ama mümkün değildi. “Hallederiz.”

Belki. En azından ben edebilirdim.

Aaron, Ruby’yi alnından bir kere daha öptükten sonra evden kaçarak kapıyı arkalarından kapatıp kilitlediler. Kilit kapanır kapanmaz üst kattan bir feryat koptu.

“Hadi işe girişelim,” dedim üst katı işaret ederek.

Ivan başıyla onayladıktan sonra beni taşradaki dört yatak odalı büyük evin merdivenlerinde takip etti.

Kız kardeşimin bebekleri aynı odayı paylaşıyorlardı. Beşikleri birbirleriyle karşılıklıydı ve biri beyaz, diğeri ise ahşap tonlarındaydı. Doğrudan beyaz olana ilerlerken kımıldayan, yüzüstü yatan ufak bedeni gördüm. Jessie o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki onu kaldırıp göğsüme götürerek özenle kucaklarken yüzümü buruşturdum. Çok ufaktı ve... kahretsin ki çok sesli.

Onu kucağımda sallarken, “Şşş, şşş, şşş,” diye fısıldayarak onu sevdiği şekilde hafifçe zıplattıktan sonra Ivan’ı kapının girişinde aptal gibi sırtıırken buldum. Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Jessie feryat etmeye devam ediyordu.

“Onu çok kolayca kaldırdın,” derken gözleri benimle bebek arasında, sanki mucize filanmış gibi hareket ediyordu.

“O sadece bir bebek, bomba filan değil,” derken hâlâ, şşş, şşş, şşş diye fısıldıyordum ve en sevdiğim ufaklığı sakınleştirmek için zıplatıyordum. Her zaman işe yarardı. Tatlı ve sinirli suratına gülümseyerek baktım.

“Çocukları sevdiğini bilmiyordum,” diye mırıldandı Ivan, yanımda durup kucağımdaki çocuğa bakmak için boynunu uzattı.

Jess’e gülümserken beni görmediğini biliyordum ve burnumu kırıştırdım. “Çocuklara bayılıyorum.”

Onun, “Gerçekten mi?” diye sorması beni hiç şaşırtmamıştı.

Bebegi biraz daha hoplattıktan sonra feryadı sızlanmaya dönmüştü. Bingo. Bebeklere Fısıldayan Jasmine. “Ah evet,” diye yumuşak bir şekilde konuşurken ses tonumu alçak tutmaya çalıştım. “Çocukları seviyorum. Sadece yetişkinlerden hoşlanmıyorum.

“Yetişkinlerden hoşlanmıyor musun? İnanamıyorum,” diye burnundan alaycı bir ses çıkarıp bebeğe odaklanmadan önce bana gülmek için boynunu döndürdü. Parmağını kaldırıp Jessie’nin yanaklarından birine tatlı bir şekilde dokundu, muhtemelen ufak bir çocuğu bu kadar yakından ilk görüşüydü ve yumuşaklığını inceliyordu.

“Kes sesini.”

Hafifçe nefes alışını duyabiliyordum. “Çok yumuşak ve ufak bir şey. Her zaman bu kadar ufaklar mı?”

Yeğenimin küçük suratını izlerken gözkapaklarının altında bir gün annemin göz rengine benzeyebilecek canlı mavi gözler olduğunu biliyordum. “Neredeyse üç kilo doğdu. Bu kız kardeşimin ufak tefek yapısına göre epeyce büyük,” diye açıkladım.

“Benny de kocaman, babalarına çekmişler.” Mızımız bir şekilde ağlarken Jessie’nin alına öpücük kondurmak için başımı eğdim. “Çocuklar masumdur. Tatlı ve dürüsttüler. Çok tatlılar. Yetişkinlerden daha iyi yanışı ve doğruyu ayırt edebiliyorlar. Sevilmeyecek ne var ki?”

“Sesleri çok yüksek?”

Ona gözümün kenarından bakıp boğazımı temizlerken gıdıklanmayı göz ardı etmeye çalıştım. “Senin de sesin yüksek.”

Konuşurken gözleri çoktan benim üzerimdeydi. “Bazen öfke nöbetleri geçiriyorlar.”

Tavana baktım. “Hâlâ kendini tarif ediyormuşsun gibi geliyor.”

Ivan olabildiğince kısık sesle güldü. “Ağlıyorlar.”

Ona surat yapmam bana bembeyaz dişleriyle sırtımasına sebep oldu.

“Kes sesini. Ben asla ağlamam,” diye fısıldadı.

“Sızlanmak... ağlamak... aynı şeyler.”

“Çok yalancısın.”

Başımı iki yana salladıktan sonra Jessie’ye, ufak yeğenime baktım. “Bebeklere bayılıyorum, özellikle bunlara. Benim bebeklerime,” diye fısıldayıp onu iyice kucakladım. Jessie hafifçe sızlandı ve bezini koklamak için onu yukarı kaldırıp yine hareket ettirdim. İyi kokuyordu. Kız kardeşime çekmişti. Tuvaletini yaptığında leş gibi kokuyordu.

“Sadece iki yeğenin mi var?” diye birden sordu.

“Hayır, büyük ağabeyimden bir yeğenim daha var. Artık ergenlik çağında.”

“Onunla yakın mısın?”

Tekrar Jessie’ye bakıp diğer yeğenimde başarısız olduğum noktaları düşündüm. Onun hayatında fazla bulunamamıştım. Favori bir halası vardı ama o ben değildim. Bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim. “Artık daha fazla ama yine de yeterince yakın değiliz. Doğduğunda çok gençtim, büyüdüğünde de...”

zaman ayırmadım ya da yeterince ayıramadım, ne demek istediğimi anlıyor musun? O daha bebektir ve sonra büyüdü. Bunun farkına varana kadar her şey için çok geçti.”

Elbette zamanın daralması konusunda ne demek istediğimi biliyordu. Nasıl bildiğinden emin değildim. Ama biliyordu.

“Evet, biliyorum,” diye katıldı. “Bu sadece bir kısmı.” Gözümün kenarından bana baktığını görebiliyordum. “Buna tutunmana gerek yok. Anlamsız olduğunu biliyorsun.”

Omuz silktim. “Çok kolaymış gibi söylüyorsun ama olmadığını biliyorsun. En büyük kız kardeşimin onun favorisi olduğu umurumda olmamalı ama canımı sıkıyor,” diye ona bir sebepten dolayı söylemiştim. “Kaybetmeyi hazmedemeyen biriyim. Sanırım bu yüzden.”

Bir şey omzuma dokundu ve Ivan’ın elinin olduğunu gördüm. “Kaybetmeyi hazmedemiyorsun,” diye kabul etti.

Ona çok da içten olmayan ufak bir tebessüm gönderdim.

“Muhtemelen bu kızın favorisi olacaksın.” Tekrar Jessie’nin yanağına dokundu.

“Üzerinde çalışıyorum,” dedim ona. “Hedefim bu. Bir kereliğine olsun birinin favorisi olmak.”

Başını yavaşça döndürme şekli beni tedirgin etmişti. Sonra fısıldayarak, “Bu ne demek oluyor?” dedi.

Tekrar omzumu silkerek gaipten beliren bu ağır hissi kenara ittim. Bir şeyleri düzelterek. Daha iyi olacaktım. “Hiçbir şey. Sadece ailemde birinin favorisi olabilirim, o yüzden yeni bir sayfa açtığım için Jessie’yi seçtim.”

Yüz ifadesi bana bir şey anlatmalıydı ama anlatmadı. “Hâlâ ne demek istediğini anlamadım. Açıkla.”

Gözlerimi devirdim. “Ne dediysem o. Annemin favorisi ağabeyim Jonathan. Babamın favorisi ise ablam Ruby.”

“Ne?”

Omuz silktim. “Kendi favorileri var. Her ebeveynin vardır. Ruby’nin en sevdiği kişi ablam Tali. Tali’nin en sevdiği ise Ruby. Sebastian ve Jojo’nun favorisi de Ruby. Sorun değil.”

Ivan surat yaptığından değildi, çünkü yapmamıştı, en azından insanların %99,9’unun fark edeceği bir surat değildi. Ama sorunda buydu. *Fark edecek* %0.01 aralığındaydım. Çünkü fark etmiştim. Çene kaslarını germesinin refleks olduğunu biliyordum. Çabuk olan bir şeydi. Hızlıca germesi gördüğüm en kısa, en kolay hareketti.

Ama görmüştüm.

“Ne?” diye ona sorarken hâlâ aynı şekilde surat yapıyordum.

Yakalandığı için şaşkın görünmüyordu ve Ivan’a has bir şekilde beni kandırıp yalan söylemeye çalışmamıştı. “Senin favorin kim?” diye bana yavaşça sorarken grimsi mavi gözleri derinlere işliyordu.

Kollarımdaki bebeğe bakarak ufak suratıma gülümsedi. “Bebeklerin ikisi de.”

Ivan o kadar güçlükle yutkundu ki fark ettim, aynı zamanda bana başka bir soru sorarken sesinin ne kadar boğuk çıktığının da farkına varmışım. “Kendi ailende Köfte. Yakın ailende favorin kim?”

Üzerine düşünmeme gerek bile yok. Bir anlığına bile. Hiçbir zaman. Cevaplarken ona bakmama gerek olmadığı da kesindi. “Hepsi.”

Kelimelerimi benim üzerimde kullanırken ses tonunda hiç şüphe yoktu. “Hepsi mi?”

Bebeğin alnına öpücük kondurup, “Evet. Hepsi. Favorim yok,” dedim.

Durakladıktan sonra sordu. “Neden?”

Göğsümdeki sızı o kadar aniden belirmişti ki neredeyse nefesimi kesecekti.

Neredeyse.

Ama yaptığı şey canımı yakmıştı. Birazcık. Yeteri kadar. Ama yakmıştı işte. Ne kadar nadir olsa da hep aynı şekilde hissettiriyordu.

O yüzden neredeyse her günümü beraber geçirdiğim bu adama cevap verirken bakmadım. “Çünkü hepsini eşit şekilde seviyorum.”

Ama bu şerefsiz işin peşini bırakmamıştı. “Neden?”

“Ne demek neden? Seviyorum işte,” derken kucağımdaki ufak yüzü çoktan ezberlemiş olmama rağmen hâlâ göz teması kurmaktan kaçınmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Atletlere dair olan şey –yani herhangi bir şeyi veya her şeyi kazanma ihtiyacı olan insanların– genel olarak ne zaman pes etmeleri... bırakmaları gerektiğini bilememeleri idi. Bu durum onlar için çok yabancıydı. O yüzden tanıdığım kaybetmeyi en hazmedemeyen insandan yani benden bile daha beter olan bu adamdan, takıldığı belli olan bir şeyi bırakmasını neden beklediğimi bilmiyordum.

O yüzden konuyu devam ettirip kesinlikle cevap vermek istemediğim tek soruyu sorduğu için şaşırılmamalıydım.

“Ama neden, Jasmine?” Duraklayarak kelimelerin gerçekten zihnime işlemesine izin verdi. “Neden hepsini eşit şekilde seviyorsun?”

Yalanlardan nefret etmeye dair problem şuydu; bir tanesine kapılmak istiyorsanız, seçmek, elinde tutup ne yapacağına karar vermek... her şekilde sızlayacağını bilmek çok can yakıyordu. Belki beni zayıf biri yapmıştı ama bunu görüp kabullenmişim. O yüzden ona doğruyu söyledim. “Çünkü hepsinin iyi ve kötü yanları vardı. Onlara karşı kin tutmuyorum,” diye açıkladım ama bunu kesinlikle istemesem de yapıyordum. Canımı deli gibi yakması gerçeği dışında doğrudan sorun olan neydi?

Lafıma devam etmeden önce bakışlarımı Ivan’a çevirdim çünkü utandığımı düşünmesini istemiyordum. Bu durumun olduğundan daha büyük görünmesini istemiyordum. Aksi halde

gerekenden daha ileri götürecekti ve bunu kesinlikle istemiyordum. O yüzden ona söyledim. “Onları oldukları gibi sevdiğimi bilmelerini istiyorum. Birini diğerinden daha fazla sevdiğimi düşünerek hiçbirinin kendini kötü hissetmesini istemiyorum.”

Ve işte her şey ortadaydı. Kelimeleri geri alamazdım.

Kelimeler Ivan ile aramdaki havada asılı kalmışlardı.

Tek kelime etmedi.

Öylece upuzun boyu ve mükemmelliğiyle tek kelime etmeden durup bana mavi gözleriyle o kadar uzun süre baktı ki yerimden kıpırdamak istiyordum ama o, arkadaş olsun olmasın, bunu dünyada önünde yapmak istediğim son kişiydi. Beni çoktan en kötü halimde görmüştü. Favorilerden konuşmanın beni gerçekten nasıl hissettirdiğini görmesine gerek yoktu.

O yüzden onun yerine gözlerimi devirerek sordum. “Şimdi başka bir şeye bakmaya ne dersin? Kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyorsun.”

Bu aptal ne diye cevap vermişti? “Hayır.”

Onu göz ardı ettim.

Neyse ki o anda Benny kıyafetleri darmadağın, yüzü şişmiş ve tatlı bir şekilde sallana sallana yürüyerek odaya girip “Ben azıktım, Jazzy,” dedi.

Bu fırsat kaçmadan hemen atladım. Üzerine düşünmek istemediğim konuları konuşmak zorunda kalmıştım. “Tamam, Benny.” Sonra Ivan’a bakıp sordum. “Bebeğimi mi çocuğumu mu istersin?”

Yüz ifadesi o kadar çabuk telaşlı bir hal aldı ki kıs kıs güldüm. “Bir tanesini almam mı gerekiyor?”

“Seni neden getirdim sanıyorsun? *Evet.*”

Ivan bakışlarını hâlâ yarı uykulu kapıda duran Benny’den, Jessie’nin uyuyan yüzüne çevirirken gözlerini kırptırdı. “İkisi de bebekler,” dedi sanki bu yeni bir şeymiş gibi.

Gözlerimi kırpma sırası bendeydi.

Ivan pembe dudaklarını ısırarak öylece duran, muhtemelen ebeveynleri olmadığımızı bile tamamen anlayamayan ufak oğlana baktı. Sonra kararını verdi. “Bebeği alacağım.”

Yüzümde şaşkınlığının görünmesine izin vermedim. Jessie yerine kesinlikle Benny’yi alacağını düşünmüştüm. “Tamam. Al,” dedim önünde durup çoktan kollarımı ona uzatmıştım.

Yüz ifadesi *neredeyse* kahkaha atmama sebep olmuştu.

“Daha önce hiç bebek tutmadım,” diye mırıldanırken bütün vücudu gerildi.

“Yapabilirsin.”

Bu kollarını benim gibi yaparken bakışlarını bana çevirmesine sebep oldu. “Elbette yapabilirim.”

Kıs kıs güldüm. Bu onu da güldürdü. Bebeği kollarımdan onunkilere transfer etmem oldukça kolay olmuştu. Doğuştan yetenekliydi. Bebeğin başını kolunun kıvrımıyla destekledikten sonra onu vücuduna doğru yaklaştırmıştı.

“Çok hafif,” diye onu tamamen kollarına aldığı an yorum yaptı.

“Daha birkaç aylık,” derken çoktan Benny’nin önünde eğilmek için dönmüştüm.

Ivan kıs kıs güldü. “Bunun pek bir anlamı yok. Sen de ufak tefeksin ama fena ağırısn.”

“Ah kapat çeneni. Ben ağır değilim.” Kollarımı yeğenime uzatırken omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

“Öylesin. Şu ana kadar sahip olduğum en ağır partnersin.”

“Hepsi kastan ibaret.”

“Adına böyle mi deniyordu?”

Benny hâlâ yüzünü ovalayarak bana doğru gelirken kahkaha attım. “Tamam Tinkerbelle, sen de pek hafif sayılmazsın,” diye laf attıktan sonra en sevdiğim yeğenime kollarımı dolayıp onu kaldırdım.

Ivan bebeği birkaç dakika önce yaptığım şekilde yüzüne yaklaştırdı. “Olmamam gerekiyor. Hepsi kastan ibaret.”

“İnsanların neden bu kadar şikâyet ettiğini bilmiyorum. Bu çok kolay,” dedi Ivan, Jessie’nin ağzına iştahla emdiği biberonu tutarken.

Bu bebek durumlarının Ivan ile ne kadar kolay olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Muhtemelen olmaması gerekiyordu. Ama öyleydi.

Jessie bu sefer onun kollarında bir kere daha feryat etmeye başlayınca biraz sıçramış, kaşlarını çatmış, bana panikle baktıktan sonra ona ne yapması gerektiğini söyleyince ve hımmmlamaya, onu kendi başına sallamaya başlamıştı. Şşş, şşş, şşş sesleri ağzından tuhaf çıkıyordu. Zaman filan tutmamıştım ama bir dakika sonra ufaklığın ağlayışı sızlanmaya dönüşmüştü ve bir dakika sonra da tamamen durmuştu. Ona neredeyse doğuştan yetenekli olduğunu söyleyecektim ama bu tür şeyleri aklına sokmaya gerek yoktu. Kendini yeterince bir şey sanıyordu. Sonra beni biraz daha şaşırttı.

Çok kısa bir süre sonra tekrar ağlayınca muhtemelen altının değişmesinin gerektiğini söylediğimde tek dediği, “Tamam,” olmuştu. O yüzden o Benny’yi alırken değiştirmeyi teklif ettiğimde, “Ben yaparım. Bana ne yapacağımı söyle,” dedi ve bunu yapmıştı. Onun altını değiştirirken sadece iki defa yalandan öğürmüştü.

Fazlasıyla sabırlıydı. Yorulmuyordu. Şikâyet etmiyordu.

Buna şaşırmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım. Onu haftanın her günü sabırlı, yorulmadan ve şikâyet etmeden görüyordum. Bunu artistik buz pateninden öğrenmişti. Ama onu sandığım kadar iyi tanımadığımı düşünmeden edemedim.

“Daha önce onlarla geceyi geçirdim. Bunu yaptıktan sonra gel de bana kolay de. Kız kardeşimin nasıl yürüyen bir zombi olmadığını bilmiyorum,” derken yerde Benny’nin yanında uzanıyordum ve kale yaptığı blokları uzatıyordum. Ya da kaleye benzeyen bir şeydi.

“Çok fazla uyanıyorlar ha?”

“Evet, özellikle bu kadar ufaklarken. Ruby ve Aaron ebeveynlik konusunda çok sabırlı ve iyiler.”

“İyi bir baba olabilirim,” diye fısıldadı Ivan hâlâ Jess’i yedirirken.

İyi olmayı istediği her konuda iyi olabileceğini ona söyleyebilirdim ama boş ver.

“Çocuk sahibi olmak istiyor musun?” diye bana birden sordu.

Benny’ye bir blok daha uzattım. “Belki çok uzun zaman sonra.”

“Ne kadar... uzun zaman sonra?”

Bu Ivan’a omzumun üzerinden bakmama sebep oldu. Bütün dikkatini Jessie’ye vermişti ve ona gülümseyerek baktığından kesinlikle emindim. Hah. “Belki otuzlarımın başında? Bilmiyorum. Hiç çocuk sahibi olmamayı da sorun etmeyebilirim. Yakın zamanda çocuk istemediğim dışında üzerine çok düşünmedim, anlarsın ya?”

“Artistik buz pateni yüzünden mi?”

“Başka ne için olacak? Şimdi bile zar zor yeterli zamanım oluyor. Antrenman yapmaya çalışıp çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Bunun işe yaraması için bebeğimin babasının zengin, evde duran bir baba olması gerekiyor.”

Ivan yeğenime burnunu kırıştırdı. “Çocukları olduğunu bildiğim en az on tane patenci var.”

Gözlerimi devirdim ve ufak elini başka bir blok için uzatan Benny’nin yanlarını parmağımla dürttüm. Bu bana gülerken dişlerini göstermesine sebep olmuştu. “İmkânsız demiyorum. Sadece yakında yapmak istemezdim. Yarım yamalak yapmak ya da pişman olmak istemiyorum. Eğer çocuğum olursa, önceliğim olmalarını istiyorum. Hayatımda ikinci sırada geldiklerini düşünmelerini istemiyorum.”

Çünkü bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Çok sevdiğim koskoca yetişkinlerin önemli olmadıklarını düşünmelerine sebep olarak durumu batırmıştım. Eğer bir şey yapacaksam, en iyisini yapmak ve onlara her şeyimi vermek istiyordum.

Tek söylediği, “Hmm,” olmuştu.

Bir düşünce aklıma gelerek midemin çalkalanmasına sebep oldu. “Neden? Yakın zamanda çocuk sahibi olmayı mı düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum,” diye hemen cevap verdi. “Bu bebeği ve şunu sevdim ama. Belki de düşünmem gerekiyor.”

Kaşlarını çatarken karnındaki his gittikçe çoğaldı.

Gevezelik etmeye devam etti. “Çocuklarımı genç yaşta eğitmeye başlayabilirim... onlara koçluk yapabilirim. Hmm.”

Burnumu kırıştırma sırası bendeydi. “Çocuklarla üç saat geçirdin ve şimdi çocuk mu istiyorsun?”

Ivan bana sırtıtarak baktı. “Doğru insanla. Onları herhangi biriyle yaparak kanımı zayıflatmayacağım.”

Bu aptala gözlerimi devirirken karnımda hiçbir zaman kabullenmeyeceğim tuhaf hissi göz ardı ettim. “Tanrı korusun ya mükemmel olmayan birinden çocuğun olursa. Hödük.”

“Değil mi?” diye burnundan alaycı bir ses çıkarıp bebeğe baktıktan sonra pek hoşuma gitmeyen bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. “Kısa boylu, acımasız, çekik, ufak tefek gözleri, kocaman ağzı, kalın kemikleri ve kötü tavırları olabilir.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Umarım uzaylılar tarafından kaçırılırsın.”

Ivan kakhaha attı ve bu ses gülümsememe sebep oldu. “Beni özlarsın.”

Omuz silkerken tek söylediğim, “Eh. Bir gün seni tekrar göreceğimi biliyorum...”

Ivan gülümsedi.

“... cehennemde tabii.”

Bu bakışı yüzünden silip götürmüştü. “Ben iyi bir insanım. İnsanlar benden hoşlanıyor.”

“Çünkü seni tanımıyorlar. Eğer tanışalar, biri çoktan kıcına tekme basmıştı.”

“Deneyebilirler,” diye karşılık verdi ve kakhaha atmadan edemedim.

Bizde bir sorun vardı.

Ve bundan nefret etmiyordum. Birazcık bile.

On Dördüncü Bölüm

“Senin sorunun ne?” diye tersledi Ivan, oturarak dönüşü tamamladıktan hemen sonra. Az önce tökezleyerek kırımın üstüne oturduğum aynı hareketti. Yaptığımız son altı seferde de dengeyi kaybetmeye devam ettiğim hareketti. Normalde peş peşe, havaya uçup oturarak dönme, ölüm düşüşü, sarmalla birlikte birçok varyasyonla yapabildiğim bir şeydi... normalde yapması sorun değildi.

Bütün vücudun alev almıyorsa, çenenle dizin arasındaki bütün kasların sızlamıyorsa ve kafam patlayacakmış gibi hissettirmiyorsa tabii.

Bunun üzerine boğazım sanki zımpara kâğıdı çiğnemişim gibiydi ve ayakta durmak bile bütün enerjimi alıyordu.

Berbat hissediyordum.

Tamamen ve şüphesiz berbat hissediyordum. Sabahtan beri böyleydin. Normalde hiç yapmadığım şekilde gece yarısında kalktığıma emindim çünkü başım ağrıyordu ve boğazım eğlenmesine cam lavı yutmuşum gibi yanıyordu.

Ama Ivan’a veya Lee’ye bundan bahsetmemiştim.

Koreografiye çalışmaya başlamadan önce tam bir günümüz kalmışken hasta olmaya vaktimiz yoktu. Ivan ile Ruby’nin çocuklarına bakıcılık yaptığımız günün sabahı bir şeyler çıkmaya başlamıştı. Boğazım gittikçe daha fazla gıdıklanıyordu. Başka bir gün kafamı tuhaf hissediyordum. Derken yorulmaya başladım. Sonrasında her

şey sızlamaya başlamıştı ki güm. Ateş ortaya çıktı. Her şey tam teşekküllü bir hastalığa dönüşmeye karar verdi.

Ayh.

Sırtıma doğru düşerken ağzımdan çıkan inleme başımın çok kötü şekilde ağrması yüzündendi. Dengemin bu kadar kötü olduğu en son seferi hatırlıyordum. Hiçbir zaman?

“Akşamdan kalma mısın?” diye Ivan hangi cehennemdeyse oradan sordu.

Başımı sallamaya çalıştım ama kusma dürtüsü beni karnımdan yakaladığı anda bundan hemen pişmanlık duymuştum. “Hayır.”

“Dün akşam geç saatlere kadar uyanık kaldın değil mi?” diye suçlarken bıçaklarının buzdaki sessiz ışığı bana yaklaştığını haber veriyordu. “Antrenmana yorgun gelemezsin.”

Yuvarlanıp dizlerimin üzerine dönerken enerjim sadece tek elimin parmağını sallamaya yetiyordu. “Geç saatlere kadar uyanık kalmadım hödük.”

Siyah botları göz hizama gelirken ofladı. “Tamamen saç...” Elinin kolumun üst kısmına uzandığını çok geç gördüm. O kadar geç gördüm ki bana dokunmadan hareket etmemin hiçbir yolu yoktu. Elleri beni dirseğimin üzerinden yakaladı ve hemencecik bıraktı.

O kadar ateşim vardı ki bir saat önce kolsuz tişörtümün üzerine giydiğim fermuarlı süveteri çıkarıp kollarımı açıkta bırakmıştım. Eğer tişörtü de çıkartabilsem, çıkarırdım.

Ivan’ın elleri elimin üst kısmına gidip bir anlığına kavradıktan sonra onları da bıraktı.

“Jasmine, bu da ne böyle?” diye çıkışırken enerjim olmadığı için ellerim ve dizlerim üzerinde öylece beklerken avuçları yanaklarıma gitti. Eğer buzda cenin pozisyonunda yatabilseydim yatardım. Yüzümü bir anlığına kavradıktan sonra diğer elini alnımı tutmak için yukarı kaldırıp kısık sesle Rusça küfredişi başka bir zaman beni etkileyebilirdi. “Yanıyorsun.”

Elinin üzerimdeki serinliğiyle inleyip, “Hadi ya?” diye fısıldadım.

Ukala yorumumu görmezden gelip kafamın arkasını avuçlaması doğrudan inlememe sebep olmuştu. Tanrım, iyi hissettirmişti. Belki bir dakikalığına buzda uzanabilirdim.

“Ateşi mi var?” diye Koç Lee’nin sorduğunu duyarken kendimi yavaşça yere bırakmaya başladım. Önce ellerimin yerini dirseklerim aldıktan sonra dirseklerimi buzda sere serpe yatana kadar geniş bir şekilde açtım. Yanağım, kollarım ve avuçlarım yere yapışmıştı.

Çok soğuktu ama harika hissettiriyordu.

Ivan’ın Lee ile konuştuğunu duyabiliyordum. Kelimeleri git-tikçe daha uzaktan gelmeye başlıyordu.

“Bana bir dakika müsaade et,” diye olabildiğince yüksek sesle söylerken soğuğu dudaklarımda hissediyordum ve içimde cidden bunu yalama isteği vardı.

Yapmadım. İnsanların bıçaklarının ne kadar kirli olduğunu unutacak kadar hasta değildim.

Yukarıdan ‘inatçı’ gibi gelen bir şey duydum.

Yüzümü diğer tarafa çevirerek buzun yanağımı öpmesine izin verip iç çektim. Biraz kestirmek kulağa hoş geliyordu. Hemen burada. Hemen şimdi.

“Boş ver, şunu beş dakika yapalım,” diye uyuşmuş bir şekilde fısıldarken bir elimle enseme uzanmaya çalışmıştım ama bunu yapamayacak kadar bile yorgundum.

“Tamam, pekâlâ, yuvarlan Jasmine,” diye Koç Lee’ye ait olduğundan fazlasıyla emin olduğum kadınsı bir ses yukarıdan bana söyledi.

“Hayır.”

Üç dakika. Eğer gözlerimi üç dakikalığına kapatabilirim...

Bir iç çekişle omuzlarımda parmak olması gereken bir şeyler beni çekiştiriyordu. Direnmedim. Hareket etmedim. Ama bir şekilde beni döndürmüşlerdi ve neredeyse acı verici şekilde sırtüstü dönmemi sağlarken tavandaki parlak ışıklar gözlerimi ka-

patmaya zorluyorlardı çünkü başımın ağrısını kötüleştiriyordu. İnememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

“İki dakika lütfen,” diye fısıldarken dudaklarımı yaladım.

“Hadi oradan iki dakikaymış,” diye Ivan cevapladıktan sonra bir şey omuzlarımı yukarı doğru zorlamaya çalışıp altından yol aldığı anda başka bir şey de dizlerimin altında geçerek aynı şeyi yapıyordu.

“Sadece bir dakika. Hadi ama. Söz veriyorum ayağa kalkacağım.” Yukarı kaldırıldığımı hissettiğim anda kalktım. Görebildiğimden değildi. Hâlâ gözlerim kapalıydı. Işıklar beni kör etmeye ne kadar muhtemelen öyle kalacaktı.

“Personel odasında bir termometre olduğunu biliyorum,” dedi Koç Lee’ye benzeyen bir ses. “Gidip getiririm.”

“Benimle odamda buluş,” diye Ivan’ın cevap verdiğini duyarken beni buzdan kaldırıp göğsüne doğru çekti.

Aman Tanrım. Beni taşıyordu.

“Beni yere bırak. Ben iyiyim,” diye boğuk bir şekilde konuşurken hiç de iyi hissetmiyordum. Kollarım ile omurgamda bir titreme dolanıp silkelenmeme sebep olmuştu.

“Hayır,” ağzından çıkan tek laf olmuştu.

“İyiyim. Antrenmanı tamamlaya...” sözcüklerimin sonunu getiremezken baş ağrım ve kusma dürtüsü kötü bir hal alınca gözlerimi sıkıca kapattım. “Lanet olsun Ivan. Beni yere bırak. Kusacağım.”

“Kusmayacaksın,” derken beni taşıyordu ve aynı zamanda göğsüne değen tarafımdaki harekete bakılırsa kayıyordu.

“Kusacağım.”

“Hayır, kusmayacaksın.”

“Üzerine kusmak istemiyorum,” diye güçlkle nefes alırken asit midemde çalkalandığında öğürmeye *kahrolası çok* yakındım.

“Üstüme kusman umurumda değil ama seni yere bırakmıyorum. Kabullen ya da yutkun, Köfte,” bunu bir anne şefkati ve ilgiyle söyledi ki hiçbirine sahip değildi.

Başım zonkluyordu. “Ben...”

“Kusmayacaksın. İçinde tut,” diye emreden bu adam –yani partnerim– kaymak yerine yürürken beni kendine doğru çekiyordu.

“Eğer kusarsam kendimi daha iyi hissederim,” diye fısıldarken kendi sesim bile canımı sıkıyordu. Boğazım daha bile kötü durumdaydı. Ama hasta olamazdım. Zamanımız yoktu. “Bırak beni ki çalışmaya geri dönebilelim. Tylenol alabilirim...”

“Bugün daha fazla çalışmayacağız,” diye beni sinir bozucu şekilde ukala ses tonuyla bilgilendirdi. “Ya da yarın.”

Bu başımı omuzlarına doğru kaldırmaya çalışırken inlememe sebep olmuştu ve bunu bile yapamadığının farkına vardım. *Bitik* haldeydim. Yüce Tanrım. “Zorundayız.”

“Hayır, değiliz.”

Yutkunup kuru dudaklarımı yaladım ama hiçbir yararı olmadı. “Ara veremeyiz.”

“Evet, verebiliriz.”

“İvan.”

“Jasmine.”

“İvan,” diye resmen inlerken bu saçmalıkla uğraşacak havada değildim. Kendimin veya onun saçmalığıyla.

“Artık çalışmıyoruz, o yüzden konuyu açmayı bırak.”

Sadece bir günümüz kalmıştı. Koreografin *yarın* başlaması gerekiyordu. Dönerek kaldırma hareketini denemeye başlamıştım ve tatile çıkmaya karar veren karın kaslarımı çalıştırmayı deneyip... başarısız oldum. Aman Tanrım, bir halt yapamıyordum.

İvan iç çekti. “Seni bir dakika içerisinde yere bırakacağım. Kıpırdanmayı kes,” diye emrederken hâlâ beni taşıyor, çaba harcamadan yürüyordu. Beni kollarında tutarken düzenli ve eşit bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Söylediğini yapmamın sebebi olarak yorgun olmamı ve başımın dönmesini suçlayacaktım. Başımı omzuyla boynu arasındaki kıvrıma yasladığım için de aynı şekilde bunları suçlamaktay-

dım. Kollarımı boynuna sarmama gerek yoktu. Beni yere düşürmesi imkânsızdı. Bu onun için çocuk oyuncağıydı.

“Annen işte mi?” diye bir an sonra kısık sesle sordu.

“Hayır, o... Ben ile Hawaii’ye tatile gitti,” diye halsiz şekilde cevaplarırken kolayca aşağı ineceğimi fark ettim. Bir titreme daha bütün vücudumu sarsarken, hayatımda hiç bu kadar sertçe sarsılmamıştım. Kahretsin. “Özür dilerim Ivan.”

“Ne için?” diye sorarken nefesini yanağımda hissetmeme bakılırsa bana bakmak için başını eğmişti.

Alnımı serin boynuna yaslayıp kendi nefesimi bıraktım. Kaşlarının arasındaki çizgileri kızgınlık olarak önemsemezken titrememin devam ettiğinin farkına vardım. “Hasta olduğum için. Benim hatamdı. Aslında hiç hasta olmam.” Bir titreme nöbeti daha omuzlarımdan omurgama kadar doğruca ilerlemişti.

“Sorun değil.”

“Sorun işte. Ara veremeyiz. Belki bir şey alırsam, kestirirsem bu akşam tekrar çalışabiliriz,” diye teklifte bulunurken her kelime bir öncekinden daha bitkin çıkıyordu. “İstediğin kadar uzun süre kalırım.”

Boynunun hareket ediş şekline bakılırsa başını iki yana sallıyor olmalıydı. “Hayır.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Gerçekten üzgünüm.”

Tek kelime etmedi. Bana sorun olmadığını söylemedi. Tekrar çenemi kapatmamı da söylemedi. Onunla daha fazla tartışmak için fazlasıyla yorgundum.

Ama kısa bir sürede bizi Lukov Kompleksi’ndeki odasına getirmişti ve fazlasıyla nazikçe beni uzanabileceğim bir kanepeye bıraktı. Tekrar titrerken hem yanıyor hem de üşüyor gibi hissederken sırtım biraz önce olduğundan daha fazla acıyordu. Ellerimle yüzümü kapatarak inlememi durdurdum.

Ölmek böyle hissettiriyordu. Öyle olmalıydı.

“Ölmüyorsun, aptal,” dedi Ivan bir an sonra vücuduma bir şey örtüp hemen ardından alnıma soğuk ve ıslak bir şey bıraktı.

O az önce...

Evet, beni battaniyeyle sararken alnıma ıslak bir havlu koymuştu.

“Teşekkürler,” diye söyleyecek netliğe sahipken uzanarak başımı yaptığı şeye sarmam gerektiğimi biliyordum ama bunu yapmak için kendimi çok fazla ahmak gibi hissediyordum. Sonrasında, çok sonrasında bana ne kadar nazik davrandığını takdir edebilirdim. Ama şu anda kafam patlayacakmış gibi hissettiriyordu.

Ivan cevap vermedi ama arka plandan gelen başka sesler duydum ve bir süre sonra, belki saniyeler ya da dakikalar geçtikten sonra ayağımın etrafında bir hareket oldu. Biraz sonra, önce bir ayağımdaki, sonra ötekiindeki patenler çıkarıldı. Ondan dikkatli olmasını istemedim. Hiçbir şey söylemedim.

Sonra Ivan, “Doğrul, Köfte,” dedi.

Belli ki bana böyle seslenmeyecek kadar kendini kötü hissetmiyordu.

Doğrudum ya da en azından doğrulmayı denedim ama vücudum çalışmıyordu. Bazı şeylere ihtiyacı vardı; dinlenmek, uyku, güzelce kusmak, biraz Tylenol, önce soğuk sonra sıcak banyo. Bütün bunlara belirli bir sıra olmadan ihtiyacım vardı.

Of gibi bir ses ağzımdan çıkarttıktan sonra elleri enseme girdi ve kafam yukarıdaydı.

Sonra kanepeye oturdu.

Ve başımı tekrar... bacaklarına yerleştirdi.

“Şunu iç,” diye emir verirken alt dudağıma pürüzsüz, sert bir şey değdi.

Gözlerimi açtığımda dudaklarıma cam tuttuğunu gördüm. Çok güçsüz bir şekilde uzanıp ondan aldım çünkü başımı kucağına yatırması bir şeydi ama dudaklarıma bir bardak su tutmasına izin vermek bambaşka bir şeydi. Birkaç yudum alırken boğazım her yudum ağır hissettirdiği için itiraz ediyordu.

“Bunu da yutmalısın,” derken elinde iki tane beyaz hap tutuyordu.

Yakışıklı ve aptal suratına baktım.

Gözlerini devirdi. “Arsenik değil.”

Hâlâ ona bakıyordum.

“Dünya müsabakalarından sonrasına kadar seni zehirlemeyeceğim, tamam mı?” diye eklerken ses tonu normalde olduğu kadar ukala çıkmamıştı.

İki gözümü de aynı anda kapatırken bunu ‘tamam’ diye anlamasını umuyordum. Ağzımı açıp hapları dilime bırakmasına izin vererek üç acı verici yutkunuşla onları mideme gönderdim ve başımı tekrar Ivan’ın kucığına bırakarak gözlerimi kapattım. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Kesinlikle cevap olarak ‘hı hı’ deyişini duymuştum. Saçlarıma dokunan, kafamda hareket edenler parmak olmalıydı. Çekiştirmeye başlayana kadar naziktiler.

“Ayy,” diye sızlanırken gözlerimi açtığımda üzerime doğru eğildiğini, saçımı çekiştirip yüzünde sinirli bir ifadeyle bana baktığını görmüştüm.

“Bu da neydi?” diye terslerken biraz daha çekiştirdi.

Tekrar yaptığında irkildim. “Saç lastiği?”

Çekiştirdi ama bu çabasıyla çok fazla saç koparmamıştı. Saadece yüz tane kadar. “Çok sıkı.”

“Hadi canım,” diye boğuk bir sesle söylerken beni duyduğundan emin değildim.

Surat yaparak saçımı son bir kez daha çekiştirdi, tokayı çıkarıp zaferle kaldırırken iki yüz kadar saç telini de koparmıştı. “Bunu kullanırken nasıl başın ağrımıyor?” diye sorarken siyah lastiğe sanki daha önce hiç görmediği çılgınca bir şeymiş gibi bakıyordu.

Yıllar boyunca partnerlik yaptığı onca kadına rağmen daha önce bu tip bir tokayı nasıl görmemişti? Ayh. Bu konu hakkında sonrasında endişelenirdim. “Bazen ağrıyor,” diye ona fısıldadım. “Pek bir şansım yok.”

Açıklamama kaşlarını çattıktan sonra elini bırakıp tokenin bir anlığına kaybolmasını sağlayarak eli boş olarak geri dönmüştü. Gözlerini bir kere daha kapatırken parmaklarını saçımda dolaştırıp yüzümden ve kucağından olduğunu düşündüğüm yerden okşayarak uzaklaştırmaya başladı. Bacağı kafamın altında, parmakları saçımda iyi hissettirmişti ve bunu yaparken iç çekmeden edemedim.

Uykuya dalmış olabilirdim ama sonrasında bildiğim şey birinin dudaklarımı dürttüğüydü ve gözlerini açtığımda kafam hâlâ Ivan'ın kucağındaydı. Koca eli doğrudan yüzüme termometre tutuyordu. Kaşını beklentiyle kaldırırdı, ben de bu yüzden ağzımı açıp mavi çubuğu ağzıma koymasına izin vererek dudaklarımı sonrasında kapadım.

“Doktora gitmesi gerekiyor,” diye iddia etti Ivan, Koç Lee'nin oturduğu yere bakarak... ki yüzünde endişeli bir ifadeyle orta sehpanın üzerine oturmuştu. İçeri girdiğini duymamıştım.

Sonra Ivan'ın kullandığı kelimeyi anlayabilmişim. Doktor.

“Katılıyorum,” diye cevapladı koçumuz, çoktan telefonunu çıkarmak için cebini karıştırmaya başlamıştı. “Dr. Deng'i aradıktan sonra Simmons'u tekrar program yapması için ararım.”

Ivan bakışlarını aşağı çevirerek bana sertçe baktı. “Sakin üzgün olduğunu söyleme.” Sonra ağzımdan tek kelime çıkarmadan diğer kadınla konuştu. “Ona acele olduğunu söyle. Bir açıklığı olduğu anda Jasmine'i götürürüm. Simmons'a programını boş tutmasını da söyle. Zamanlarının hakkını aldıklarından emin olacağım.”

Başıyla onaylarken çoktan telefonu ekranını dürtmek için çıkarmıştı.

Bu arada başımı iki yana sallarken konuşabilmek için termometrenin ötmesini bekliyordum. Cihaz sonunda öttüğünde Koç Lee telefonda beklemeye alınmıştı. Ekran 39,8 derece ateş gösteriyordu.

“Doktor olmaz,” diye ikisine söylerken Ivan termometreyi iyice okuyabilmek için elimden aldı.

O mavi gözler iki saniyeliğine bana döndükten sonra tekrar termometreye baktı.

“Ivan, doktor olmaz.”

“Doktora gidiyorsun,” diye beni bilgilendirirken Lee’ye söylemeden önce sayıları anladığında yüzü gerilmişti, “Onlara ateşinin neredeyse kırk derece olduğunu söyle.”

Dudaklarımı başarısız bir şekilde yaladıktan sonra başımı kaldırırken bütün bu sıcak-soğuk durumlar üzerimdeki battanıyeyi tekmeleyerek atmayı ama aynı zamanda boynuma kadar çekmeyi istememe de sebep oluyordu. “Doktor yok.” Yutkunup gözlerimi bir anlığına kapattıktan sonra konuştum. “Lütfen.”

Ivan’ın elleri gevşek saçlarımı okşarken bana yukarıdan baktı. “Daha iyi hissetmek istiyor musun istemiyor musun?”

Ona çirkin bir bakış atmaya çalıştım ama yüzümü kontrol edemediğim için yapamamıştım. “Evet, berbat hissetmeye, antrenmanı kaçırmaya ve her şeyi berbat etmeye bayılıyorum.”

Kalın kaşlarının ikisi de, ‘hadi canım’ dermiş gibi kalktı.

“Unut gitsin. Doktora gidiyorsun. Eğer ilaca ihtiyacın varsa olabildiğince erken alman en iyisi olacaktır.” Dudaklarını bir anlığına büzdükten sonra ekledi. “Böylelikle koreografiye geri dönebiliriz. Sen hazır olduğunda.”

Bu şerefsiz. Bana nasıl ulaşacağını biliyordu. Tanırım.

“Bak, bugüne ihtiyacım var, yarın...”

“Bugün ara veriyoruz.” Gözlerini kırıpıştırdı. “Neden doktora gitmek istemiyorsun?” Gözlerini kıstı. “Yemin ederim, eğer içnelerden korkuyorsan...”

İnleyip başımı iki yana sallamaya çalışırken acı mide bulanımı tetiklediği için kendimi durdurdum. “İçnelerden korkmuyorum, kim olduğumu sanıyorsun? Kendin gibi mi?” diye fısıldadım.

Koç Lee telefonda kısık sesle konuşuyordu ama ikimiz de ona dikkat etmiyorduk.

“Tamam o zaman. Doktora gidiyorsun.”

Gözlerimi kapatıp ona doğruyu söyledim çünkü eninde sonunda benden bunu öğrenecekti. Kafamı ütülemesi için havamda değildim. “Sigortam yok. Şimdi bu masrafı karşılayamam. Cidden, iyi olacağım. Sadece bana bir gün ver. Gececektir. Bağırsıklık sistemim normalde iyidir.”

Ivan’ın dudakları hareket etti. Gözlerini kırptırdı. Bakışlarını yukarı çektikten sonra tekrar bana bakarken kafasını iki yana sallıyordu ve sesi fısıltıyla yükselmişti. “Seni inatçı şey...”

“Çek git,” diye fısıldadım.

Ivan *tısladı*, “Sen çek git. Doktor muayenesinin ve ilaçlarının parasını ödeyeceğim. Aptallık etme.”

Dudaklarımı kapattım ve boğazımdaki sızıyı yutkunmaya çalışırken kelime seçimi yüzünden göğsüme bir acının saplandığını hissettim. “Aptal değilim. Bana aptal dışında ne istersen diyebilirsin.”

Beni ya göz ardı etmeyi seçmişti ya da umurunda değildi. “Sen bir aptalsın ve doktora gideceksin. Gururunun iyileşmenin önüne geçmesine izin verme.”

Onunla tartışmamıştım bile. İşte kendimi bu kadar kötü hissediyordum. Maalesef haklıydı. Sadece gözlerimi kapatıp, “Peki. Ama sana geri ödeyeceğim,” diyerek yutkundum. “Bir yılımı alabilir.”

Ivan kısık sesle pek de hoş olmayan bir şey mırıldandı ama avuçları hâlâ saçımı okşuyor, sanki isteyebileceği son şey canımı yakmak olabilirmiş gibi saç tellerime dokunuyordu. Bu seferlik. İyi hissettirmişti.

“Onu öğlende kabul edebilirler,” dedi sonunda Koç Lee. “Bu arada ateşini düşürmemiz gerekiyor. Ağrı kesici verdin mi?”

“Evet,” diye cevapladı bacağına kafamı dayadığım adam.

Birbirleriyle umursamayacağım kadar kısık sesle konuşurlarken Ivan’a parmaklarını saçlarımda dolaştırmak için para teklif edip etmemek arasında kalırken yanağımda bir dokunuş hissettim. “Hmm?”

“Ayağa kalkma vakti,” diye fısıldadı Ivan. “Duş alman gerekiyor.”

Kalkmak mı? “Sağ ol, ben almayayım.”

Bir duraksamadan sonra, “Rica etmiyorum. Ayağa kalk,” dedi.

“Ayağa kalkmak istemiyorum,” diye sızlandım.

“Tamam,” diye kolayca kabullendi. “Seni içeri taşıyım.”

“Yok almayayım.”

Parmakları kafamı okşarken alnımdaki havlunun kenarını tutup çekerek aldı ve daha önce hiç bu kadar nazik olmadığını iyi bildiğim parmaklarını tenime dokundurdu. Ses tonu konuşurken kısıktı. “İstemediğini biliyorum ve kötü hissettiğinin de farkındayım ama kalkman gerekiyor ufak kirpi. Serinlemen gerekiyor.”

İnleyerek k ile başlayan kelimeye kulak asmadım.

Ivan iç çekti ama eli hâlâ saçımı okşuyordu. “Hadi ama. Benim için ayağa kalk.”

“Hayır.”

Kıs kıs gülüp saçımı okşadı. “Hastalandığında bebekleştğini düşünmezdim,” derken sesinin eğleniyormuş gibi geldiğini düşündüm ama emin değildim çünkü ne kadar berbat hissettiğimi fark etmemeye çalışıyordum.

“Hı hı,” diye ona katıldım çünkü annem sürekli aynı şeyi söylerdi. *Ne kadar da sulu gözlü.* Çok sık hastalanmazdım. Bana ilgi gösterecek olsa bile... ilgi çekmeye çalışmıyordum. Ama her zaman benden çok kız kardeşimin biraz üşütmesinden veya öksürmesinden endişelenirdi ve benim hiç umurumda olmazdı.

“Kalkacak mısın?” diye tıslayarak sorarken alnıma avucunu koydu. Bunun tenimin yandığı anlamına geldiğini anlayamayacak kadar hasta değildim.

“Hayır,” dedim tekrar, yanağım bacağına bastırılacak, burnum kalçasına gelecek şekilde yana doğru yuvarlandım. Kasık-

ları hemen *oracıkta*ydı ama aleti dışarıda olsa bile umurunda olmazdı.

“Kendi kendine kalkmayacak mısın?”

“Evet.”

Bir duraklamadan sonra sonunda güçlükle konuşurken sesinden eğlendiği belliydi. “Madem ısrar ediyorsun.”

İsrar ediyordum. Özellikle bir titremenin daha vücudumu sarsıp omurgamı kötü bir seans ve ciddi bir hastalıkta olduğu gibi ağrıtmasına sebep olduğundan cidden ısrarcıydım. Ayağa kalkmıyordum.

Ama Ivan’ın başka planları vardı.

Planının ilk adımı altımdan kayarak uzaklaşmaktı. Hayatımda başımı koyduğum en rahatsız yastığı kaybettiğim için inleyerek itiraz ettim ama umduğuna değil bulduğuna konman gerektiğinden o sert bacağı her gün tercih ederdim. Planın ikinci adımında birkaç dakika önce bulundukları aynı yere iki kolun kayması vardı. Kürek kemiklerimi ve dizlerimin altını destekliyordu. Beni kaldırarak yürümeye başlarken her adımı sağlam ve dengeliydi.

İtiraz etmedim. Hem de birazcık bile.

Ağırlığımı biraz bile olsa kaldırmayı deneyip ona yardım etmediğim gerçeği daha sonra utanç duymama sebep olabilirdi. Onun yerine uzun bir yolculuğun ardından yatağına taşınan bir çocuk gibi başımı omzuna yaslayarak uzanırken biraz daha titredim. Yürüyebilirdim, elbette bunu yapabilirdim. Ama kahrolası istemiyordum. Özellikle bana bu kadar yardım etmeye hevesli olduğunda.

Sıcak ve sert vücudunun bana yaslandığını hissetmek bile kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyordu.

Çabucak daha önce fark etmediğim bir kapıyı açıp bizi banyoya yönlendirdi. Pek havalı bir şey değildi. Sadece duş kabini, lavabosu ve tualeti vardı. Ivan çömelerek yavaşça ayaklarımın üzerine beni bırakırken başım aniden döndü.

“Soğuk duş almaya ihtiyacın var,” derken beni tek kolunu omuzlarıma dolayarak sabit tuttu.

“Ayh,” diye homurdanırken gözlerimi kapattım. Haklıydı. Yüksek ateşle uğraşan diğer insanları gördüğüm nadir anlardan ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Daha fazla beyin hücresi kaybetmeye ihtiyacım yoktu. Bir titreme daha vücudumda dolandı ve bu Ivan’ın beni bırakıp duşun kapısını açması için etrafımdan dolanmasına sebep oldu.

“Hadi gel,” diye dürttü.

Kollarımı kaldırmaya çalıştım ama vücudumdan birazcık bile ayrılmayınca onları serbest bir şekilde bıraktım. Lanet olsun. Daha önce bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyordum.

Yutkunarak tekrar gözlerimi açıp ‘*Boş ver. Üstüm başımla gireceğim,*’ diye düşündüm. Çantamda yedek kıyafetlerim vardı. Lee veya Ivan benim için onları alabilirdi. Noel’de ailemin bütün üyelerinin en iyi canlandırmasını yapmaya çalışarak öne doğru tökezlerken gözlerimi kısıtım ama parlak tavan lambası körleştirecek cinstendi.

Doğrudan çoraplarımla beraber duş bölmesine girmeden önce Ivan’ın kolları zemine paralel bir şekilde kalkarak daha ileri gitmemi engelledi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ona bir bakış attım. “Duşa giriyorum?”

“Üstünde kıyafetlerin var.”

“Kıyafetlerimi çıkaracak enerjim yok,” derken sesim boğuk çıkmıştı.

Gözlerini devirme şekli gözümünden kaçmamıştı. “Sana yardım edeceğim.”

“Tamam,” diye fısıldarken üzerine pek düşünmedim. Neden düşünecektim ki? Her gün ellerini vücudumda dolaştırıyordu. Beni neredeyse çıplak, yarı çıplak ve vücuda yapışan kıyafetlerle görmüştü. Utangaç olma durumlarını geçmiştik.

Bir anlığına tereddüt ettikten... sonra hafifçe gülümsedi. Önümde durmak için yana doğru bir adım atarak yüzündeki o

komik, ufak tebessümle kolsuz tişörtüme uzandı. İkimiz de üzerine çok düşünmeden kafamdan çekerek çıkardı.

Artistik buz pateninde neredeyse hiç göğsü olmadığını bildiğim bazı diğer kızlara göre her zaman sporcu sutyeni giyiyordum. Destek hoşuma gidiyordu. Hareket edecek pek bir şey olmasa da kafa aşağı olduğumda etrafta oynayan bir şeyin olmasına ihtiyacım yoktu.

Eğer Ivan kıyafetlerimin altında sutyensiz olmadığımı şaşır-mışsa da yüzünden belli olmuyordu.

Ama şaşkınsa bile güçlükle gözümü açabildiğimden kaçırmış olabilirdim.

Elleri taytımın üst kısmına gelene kadar aşağı doğru yol almaya devam etti ve diz üstü durarak onları bacaklarımdan çıkardı. Hâlâ giyiyor olduğum çoraplarımı ayak parmaklarımla çıkarmayı deneyecekken bir bacağımı eline aldı ve diğeriyle ince çorapları, bu sabah taktığım bandajları çıkardı. Başparmağının düz kısmını ayağımın kıvrımına sürttükten sonra kucağından indirdi ve diğer ayağımı eline aldı. Ona da aynısını yaparken gözleri doğru görüyorsam ayak parmaklarımda dolanıyordu ve eğer enerjim olsaydı parlak pembe ojeli parmaklarımı kıpırdatırdım. Kafasını kaldırıp bana güldüğü gerçeği aklımı karıştırmıştı ama düşüncelerimin orada oylanmasına izin vermedim. Midem altüst oldu. Bu sabah zorla yediğim kahvaltıyı güçlükle kusmamayı başarmıştım.

Ivan topuğumu sıkıp ayağımı bırakırken kıs kıs güldü. “İçeri gir, şampiyon.”

Bir şey veya biri alnıma vurduğunda ölü gibi uyuyordum. Sertçe vurmuştu.

Sonra bir şey veya biri bana üç defa daha peş peşe vurdu. Bir ritmi olduğu gerçeği gözlerimi hızlıca açmama sebep oldu.

Biri kafamı tıklatıyordu.

Ve bu biri Ivan’dı.

Ivan bana doğru eğilirken yumruğu yüzümden birkaç santimetre uzaktaydı. Bana sırtıarak bakıyordu.

“Uyan, *Tehdit*’teki⁹ maymun. Yeniden Tylenol alma vaktin geldi.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sonra arkasındaki tavana bakıp neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. İşte o zaman, bunu merak ederken, kafam hâlâ ağrıdığını bana hatırlattı. *Hâlâ acıyordu*. Titredim, ateşimin çıktığının hatırlatmasıydı. Vücudumda yayılan titremenin bir anlamı varsa, muhtemelen hâlâ ateşim olduğuydu.

Hastaydım. Doktor virüs olduğunu söylemişti. Ivan beni oraya kadar arabayla götürmüştü ve sonrasında eczaneye götürdüğünde arabada oturup sıcaklandığımı, sonrasında üşüdüğümü için titrerken bir şişe Tylenol alıyordu çünkü elimde ne kadar olduğunu hatırlayamıyordum. Sonra beni eve getirdi. Boş bir evdi çünkü annemle Ben gitmişlerdi ve plajın keyfini çıkarıp yapmayı çok isteyeceğim eğlenceli şeyler yapıyorlardı.

Onun yerine odamda, örtülerin altında yatıyordum. Alnım bundan keyif aldığı belli olan biri tarafından tamtam olarak kulanılıyordu.

“Saat kaç?” diye sorarken gözlerimi kırıştıtarak yatak başlığına doğru çekilmeye çalıştım. Sesimin ne kadar pürüzlü, boğuk çıktığının güçlkle farkına varmıştım. Daha önce olduğundan bile kötüydü.

“Tylenol alma vaktin,” diye cevap verirken kafama vurmak için kullandığı yumruğunu salladı.

İnleyerek gözlerimi devirmeye çalıştım ki uykuya geri dönebileyim ama omuzlarımı kavrayıp daha önce yattığım şekilde durmamam için beni yerimden oynattı.

“İki tane aldıktan sonra uykuna geri dönebilirsin,” diye benimle anlaşılmaya çalıştı.

“Hayır.”

9 1995 Amerikan yapımı medikal felaket temalı bir film. (ç.n.)

O cam gibi gözler üzerime kilitlenmiş halde kalırken yüz ifadesi hâlâ üzerine iddiaya girebileceğimden bile neşeliydi. Ama sesi o kadar şakacı değildi. “Hapları al Jasmine.”

Gözlerimi kapatıp sırtımın ve omuzlarımdan ağrısından inledim. “Hayır.”

İç çekişini omuzlarında görebiliyordum. “Kahrolası hapları al. Hâlâ ateşin düşmedi,” diye emrederken omuzlarıma hâlâ tutunuyordu çünkü fırsat yakaladığım ilk an tekrar yuvarlanmaya çalışacaktım. O kadar öngörülebilir biri miydim?

“Boğazım acıyor,” diye fısıldarken bunu ona karşı kullandım.

Tekrar iç çekerek yumruğunu bir kere daha salladı. “Sana çocuk Tylenol’ü almayacağım. Hapları al.”

Tek bir gözümü kapattım ve fısıldarken diğerini açık bıraktım. “İstemiyorum.”

Hayatım üzerine yemin ederken Ivan bana o kadar hızlı bir şekilde gülümsemişti ki bir an oradayken sonrasında yok olmuştu. Normale dönmüştü. Kendi iyiliğim için bana emirler yağdırmaya çalışıyordu. “Onlara ihtiyacın var,” diye bana hatırlattı.

Ona sadece tek gözümle baktım.

“Hayır mı?”

“Hayır,” diye onun duyacağı kadar yüksek sesle söyledim.

Çenesi seğirerek gözleri kısıldı. “Annen hastayken baş belası olduğun konusunda beni uyardı.”

Aynen bunları söyleyeceğini bildiğimden şaşırmamıştım. Hastayken sızlanan cadalozun tekiydim. Haklıydı. O yüzden ke-limelerimi ve boğazımı ona katılmak için yormadım.

Merak ettiğim şey ise... ne zaman annemle konuşmuştu?

Bunu merak eder etmez umurumda olmadığına karar verdim.

Sonra aklıma dank etti. “Aramayı unuttum...”

“Annen senin için patronunu aradı,” diye lafımı kesti. “Şimdi şunları al.”

“Hayır.”

“Bu oyunu oynamak istiyorsan, oynayabiliriz,” diye kolayca cevap verirken birden bu işi batırıyor muyum diye merak etmeme sebep oldu. Lafına devam etti. “Onları *alacaksın*.” Yutkunduktan sonra bu hareketin cevabı olan acı yüzünden yüzümü buruşturdum.

Bana gözlerini kırptırması sinirimi bozmuştu. Sonra kelimeleri benim için biraz endişelendiğini onaylamıştı. Konuşurken ses tonu kısıktı. “Onları *alacaksın* yoksa alman için seni zorlayacağım.”

Ayh.

“Şirret,” diye fısıldadım.

Bana gülümsemişti. Parlak bir şekilde cidden gülümserken tehdidinin boşuna olmadığını ikimiz de farkındaydık. Hem de hiç. Birazcık bile boşuna değildi. “Hazırsın o zaman?”

Ağzımı açıp ona neredeyse ufak bir kuş gibi görünürken elimden gelen en kötü bakışı attım ve ellerinin yüzümde dolanıp hapları ağzıma bıraktıktan hemen sonra bir bardak su vermesini izledim. Üç küçük yudumda ilacı yutup bardağı geri verdim. Elimden aldığı bardağı yatağın kenarındaki komodine koyduktan sonra bütün bu süreç boyunca oturduğu yatağın kenarından bana döndü.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Biraz,” diye fısıldadım çünkü öyle hissediyordum. Birazcık iyiydim. Ama baş ağrısı o kadar da kötü değildi ve ateşim olmasına rağmen biraz azaldığına oldukça emindim. En azından bunu umuyordum. Olabildiğince en kısa sürede iyileşmem gerekiyordu. Bunu unutmamıştım.

Ivan bana hafifçe tebessüm ederken alnıma elinin tersiyle çok nazikçe dokundu. “Ateşin düştü. Bir saat önce ölçtüğümde 38.8 çıkmıştı.”

Bir saat önce ölçmüş müydü? Tanrım, kendimde değildim.

Ivan elini çevirip yanağıma soğuk parmaklarının ucuyla dokundu. “Alnın için yine ıslak havlu ister misin?”

“Hayır,” diye cevap verdikten sonra ekledim, “teşekkürler.”

Bu bana yine hafifçe tebessüm etmesine sebep olmuştu. “Bir şey istiyor musun?”

“İyi hissetmek.”

“Yarın kendini iyi hissedeceksin,” dedi.

“Mecburum.”

O parlak mavi gözlerini devirdi. “Hayır, ama iyi hissedeceksin,” diye iddia ederken kalçasını yatakta biraz daha kaydırды. “Alt katta senin için biraz çorba var.”

Kaşlarımı çatmama engel olamadım. “Sen mi yaptın?”

“Seni zehirlemek istiyormuşum gibi bana bakma. Eğer isteseydim çoktan yapardım.” Parmak ucunu alnım boyunca dokundurdu. “Ağabeyinin kocası getirdi.”

İşte bu sefer gülümserken tatlı ve mükemmel James’i düşündüm. “Çok güzel çorba yapar.”

“Güzel kokuyordu. Seni görmek istedi ama uyuyordun.”

Örtünün uç kısmını çekerken kaslarım bu harekete bile itiraz etti ama bir şekilde çeneme kadar biraz çekmeyi başarmıştım. “O en iyisidir.”

Bu gözlerini kırıştırmasına sebep oldu. “Başka birinin en iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“James en iyisi,” dedim. “Annem de öyle. Ablam Ruby de aynı şekilde. Ablam Tali ise kız problemleri çekmediğinde öyledir.” Üzerine düşünüp tekrar yutkundum. “Lee oldukça hoş. Ağabeylerim de sanırım öyle. Aaron harikadır. O da bu listede olabilir.”

Ivan bir ses çıkarıp yatakta biraz daha kaydı. Onu izlerken yer vermek adına yana doğru kayıp ne halt ettiğini merak ediyordum. Elini örtülerin olduğu, dirseklerimin içeride kaldığı noktaya dokundurdu ve hiç de huyu olmayan bir şekilde neredeyse tereddütle sordu. “Peki ya baban?”

Babamın isminin geçmesine bile sinirlenmemiştim. Ya da

hayal kırıklığına bile uğramamıştım ki bu da kesinlikle bir şey söylüyordu. O kadar kötü hissediyordum. Ama ona gerçeği söyledim. “Bana karşı değil.”

Gözleri bana doğru çekilirken kelimeleri güçlkle söylemiştim.

Ama neden böyle düşündüğümü sormamıştı ve cidden kendimi rahatlamış hissediyordum. Bu konuda konuşmak istediğim son kişiydi. Son olmasa da ilk üçte vardı. Kesinlikle ilk dörde girerdi.

“Listede başka biri var mı?” diye babam üzerine düşünürken oluşan tuhaf bir an sonrası sordu.

“Hayır.”

Bana gönderdiği kaçamak bakış gözümünden kaçmamıştı. “İki altın madalya kazandım,” diye bahsetti.

“Hadi ya,” diye alaycı bir şekilde mırıldanırken sağ tarafı bana bakacak şekilde örtünün üzerinde kıpırdanmaya devam etmesini izledim.

“Tabii ya,” diye aynı alaycı şekilde cevap verdi. “Bir değil. İki tane. Birkaç tane de dünya şampiyonluğum var.”

“Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?” diye boğuk bir sesle sorarken boğazım kurumuştı. Sonra omurgası benimki gibi yatak başlığıyla buluşana kadar geriye doğru kaydı.

Ivan bacaklarını havaya fırlatıp havalı siyah deri botlarını teker teker yere fırlattı. “Bazı insanlar en iyisi olduğunu düşünüyor.”

“Kim?” diye zayıf şekilde alaycı bir ses çıkarırken bacaklarını yatağa yerleştirip bir bileğini diğerinin üzerine atmasını, bana giydiği pembe şeritli mor çoraplarını göstermesini izledim.

Vücudunun üst kısmını beni iki gözüyle de izleyebilecek, çenesi tişörtlü göğsüne değecek kadar çevirdi. “Birçok kişi.”

Hızlıca nefesimi tutarken birden bundan pişman olmuşum çünkü boğazımın ağırmasına sebep olmuştu. “Yani... sanırım sen de oldukça iyisin.”

O siyah kaşları havaya kalktı. “Sanırım mı?”

“Sanırım. Paten kayışın oldukça iyi. Bana bugün cidden iyi davrandın. Dün. Bugünün ne olduğunu bile bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Eğer durumu tuhaflaştıracaksan, sen de o listede olabilirsin.”

“O kadar heyecanlı gözükme.”

Kahkaha atıp aynı zamanda yüzümü buruşturdum ve yanımdaki uzun vücudu, en kötü halimdeyken saçlarımda dolanan, şu anda göğsünde birleşmiş haldeki parmakları inceledim. Düşünmeden ona kayarak yaklaşırken bana tekrar dokunmasını, ilgisini istiyordum. Kalçalarımızı aynı hizaya getirmek örtülerin altında bile bacaklarımızın yanlarının birbirine değmesine sebep oluyordu. Yutkunarak içimde bir yerlerde ona yakın olmak istediğim için benimle dalga geçmeyeceğini biliyordum ve başımı yana eğerek omzuna yasladım. Bugün son iki ayda olduğumuzdan daha yakındık. Bir anlamı yok, diye kendime söyledim. En ufak bir anlamı yoktu. Buna benzer bir şeyi asla ama asla pislik Paul ile yapmadığının bilgisine rağmen kendime bunu söyleyecektim.

“Çiftli patende,” derken sesim hissettiğim kadar zayıf çıkmıştı, “en iyisi sensin.”

Kıs kıs gülerken bir şey yumuşak bir şekilde kafama dokundu ve başını ya da yanağını kafamın üstüne yasladığını düşündüm. “Bunu açıkça belirttiğin için teşekkür ederim.”

Biraz daha kahkaha atmam boğazımın sızlamasına kesinlikle değerdı. “Şimdiye kadar bana çok iyi bir arkadaş oldun ama seni karşılayabileceğim sadece kız kardeşin var.”

“Hmm,” diyerek iç çekip yanımdaki yerinde kıpırdandıktan sonra beklenmedik şekilde kollarını etrafıma doladı. İtiraz edecek değildim. Sıcak ve ağırdı. Kendimi kozaya sarılmış gibi hissettirmesinden hoşlanmıştım. Güvende. Hem de çok hoşuma gitmişti. “Bu doğru.”

“Benden yirmi santimetre daha uzayıp beni geride bırakmadan önce ondan kıyafetler ödünç alırdım. Ama o beni senin gibi havaya kaldıramıyordu.”

Benimle hemfikir olurken kahkahası yumuşak bir ses tonundaydı. “Bu konuda haklısın Köfte. Ama ben yakışıklıyım.”

Hemen pişman olduğum alaycı sesin çıkmasına engel olamadım. “Çok sinir bozucusun.”

“Sürekli bunu söylüyorsun.”

Omzuna doğru gülümserken havanın oflayarak çıkmasını duydum. Muhtemelen aynı şeyi yapıyordu. “Biliyorsun, kalmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Annen o gelene kadar kız kardeşlerin veya erkek kardeşlerinin senin huysuz kişiliğini kontrol etmek için geleceklerini söyledi.”

Surat yaptım. “Tali’nin odama tuzlu kraker ve enerji içeceği atmasını ilgilenmek olarak görüyor. Kendi başıma kalmayı tercih ederim.”

“Enerji içeceği veya tuzlu kraker yok. Bunlar ihtiyacın olan son şeyler,” dedi. “Şeker ve gereksiz karbonhidratın sana bir yararı yok.”

Ivan’ın ağzımdan geçen bütün gıdayı yargılamasına şaşırmıştım.

“Eğer gittiğimde bu olacaksa, seni kesinlikle yalnız bırakmam,” diye fısıldadı.

Kıs kıs güldüm.

“Biraz daha kalmak benim için sorun değil ama sonrasında bir saatliğine de olsa eve gitmem gerekiyor.”

Aklımın bir köşesinde bir şey yapmak için gitmesi gerektiğini kayıt altına aldım. Aynı Jessie ve Benny’ye benimle bakıcılık yaptığı ve annemde akşam yemeği yediği zamanlardaki gibi. Ama buna odaklanmadım ya da neden veya ne için gitmesi gerektiğini sorgulamadım. Çok yorgundum.

“Eğer istersen şimdi gidebilirsin.”

“Hayır, saat daha beş Köfte,” diye cevapladı. “Daha çok zamanım var. Sorun değil.”

“Eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır.”

Omuzlarındaki kolu aşağı indi ve Ivan'ın eli omzunu tutup aşağı yukarı hareket ettirerek okşadı. "Sessiz ol ve uykuya dön, tamam mı?"

Uyku mu? Kulağa harika geliyordu. Hem de çok harika.

Tartışmadan gözlerimi kapattım ve her gün muhakkak sürdüğü parfümünün kokusunu içime çekerek sordum, "Bunu bütün partnerlerinle yapıyor musun? Yoksa bir yıllığına kısıp kaldıklarına mı yapıyorsun?"

Yanağımın altında vücudu gerildi ve cevap verirken de öyle kaldı. "Çenenin kapa ve uykuya dön olur mu?"

Avucumu doğrudan karın kası dediği sert tabakaların üzerine yerleştirecek kadar hareket ettim. Süveterini çıkarttığına veya esnemek için uzandığına ya da karnını kaşıdığına birçok defa kısa süreliğine görmüştüm... ama onlara hiç dokunmamıştım. Bir kere bile elimin değmesinden fazlası olmamıştı. Ama göründükleri kadar serttiler.

"Gerçekten kalmana gerek yok," diye tekrar edip ona bir açıklık vermeye çalışırken yorgunluk gözlerimin ağırlaşmasına sebep oluyordu.

İç çekti ve başını iki yana salladığını hissettim. "Sana benim kadar iyi hiç kimse bakmayacak." Haklıydı ama değil mi? Ne kadar hızlı iyileşirsem, onun için o kadar iyi olacaktı. İkimiz için de.

Eğer karnımda hissettiğim hayal kırıklığıysa görmezden geldim. Önemi yoktu. O şimdi buradaydı ve başka kimsenin yapmak istemeyeceği şeyi yapıyordu.

"Tekrar uykuya dalmadan, uzaktan kumanda nerede?" diye sordu.

Arkama bakmadan uzanıp diğer komodinden kumandayı alarak kucığına bıraktım.

Ve bayılıp gittim.

Sonrasında sıcak bir şey dudağıma değdi. “İç, bebeğim,” diye birinin bana fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Hepsini içtim. Artık ne haltsa.

Bir ara uyanıp kafamın sert bir şey üzerinde olduğunu hissettim ve gözlerimi açtığımda başımı onun kucağında, kollarımı ise dizlerinin üzerine serilmiş şekilde buldum. Televizyonun sesi kısıktı ve altına kıvrıldığım örtü yatağından yere itilmişti.

Terliyordum. Sıcaktı. Ama bir şekilde tekrar uykuya dalmayı başardım.

“Jasmine,” diye tanıdık bir ses kulağıma fısıldarken saçlarımı ve kolumu okşadı. “Eve gitmem gerekiyor.”

Berbat hissediyordum. Tek yapabildiğim, “Tamam,” diye fısıldamaktı.

Ivan’ın tanıdık eli saçımı, kolumu, bileğimi okşayıp orada oyalandı. “Cepte telefonun hemen yanında. Annen birinin gelip seni kontrol edeceğini söyledi. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara olur mu?”

Sadece, “Hı hı,” diyebildikten sonra parmakları ya da eli bileğimi bıraktı.

“Sabah geri geleceğim,” derken sıcak ve ıslak alnıma o kadar hafifçe, aynı zamanda hızla dokundu ki hayal ettiğimi sandım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, zihnim bir anlığına netleşmişti ama boğazım kupkuruydu.

“İki komodinin üzerine de senin için su bıraktım. Onları iç.”

Alnıma başka bir şey daha dokunduktan sonra, “Tamam, Vanya,” diye iç çekerek yuvarlanıp uykuya geri döndüm.

On Beşinci Bölüm

Beni uyandıran alnımın dürtülmesi olmuştu. Ardından gelen, “Uyan uyan,” lafıyla gözlerimi açıp yüzümün önünde duran parmağa odaklanmaya çalıştım. Ama boğazımın kuruluğu ve başımdaki hafif ağrı boğazıma kadar çektiğim çarşafı aşağı it-tirmeme sebep olmuştu. Örtümün nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Poposu yatağın neredeyse ortasında, elleri kafasının üzerin-deyken, temiz, ıslıl ıslıl görünerek oturan Ivan, gözlerini sanki renkli lensler kullanıyormuş gibi gösteren mavi bir tişört giyi-yordu.

“Ne istiyorsun?” diye inlerken köprücük kemiklerim yatağın başlığına yaslanana kadar yatakta kıpırdandım.

Düpedüz kaba olan sözlerimi görmezden gelerek gülümsedi. “Üzerini giyin. Duşa ve bu odadan bir süreliğine çıkmaya ihti-yacın var.”

Onu esnediğim süre boyunca izledim. Boğazımdan gelen ağrı yüzünden yüzümü buruşturduktan sonra, dün akşam Ivan’ın ko-modinime bıraktığından beri orada duran ve neredeyse boş olan su bardağına uzandım. Oda sıcaklığındaki suyun geri kalanını yudumlayıp ona gözlerimi kırıştıtararak sordum. “Bu yüzden mi beni uyandırman gerekiyordu? Duş almamı söylemek için mi?”

“Ve seni evden çıkarmak için.”

Ama evden çıkmak istemiyordum. Yatağımdan bile çıkmak istemiyordum. Özellikle duş almak için.

Parmak uçları yüzüme o kadar hızlı yaklaşmıştı ki alnımı dürtmeden önce kendimi çekme fırsatı yakalayamamıştım. “Hadi kıpırda. Lacey pek sabırlı sayılmaz.”

“Lacey kim?”

“Onunla bir dakika içinde tanışacaksın. Acele et. Bu arada sana bir bardak daha su getireceğim.” Ivan ayağa kalkıp surat yaptı. “Dişlerini de fırçala.”

Bir anlığına sırf yorumu için ona iyice nefesimi üflemeyi düşündüm ama yeterli enerjiye sahip değildim... ayrıca bana çoğunlukla iyi davranmıştı. En azından dünden beri bir sürü zahmete girmişti.

Ahmaklık yaptığı halde bu seferlik hastalıklı nefesimi kendime saklayabilirdim.

Ama soru cevapsız kalmıştı... Lacey de kimdi ve onunla tanışmak zorunda mıydım? Özellikle ben hastayken. Ağzımı açıp onunla tartışacakken başımın zonklaması bana vücudumun en son hasta olduğum zamandan beri geçen aylar ve muhtemelen yıllardan sonra bu virüsle mücadele etmeye çalıştığını hatırlattı.

Bütün vücudum bana, “Siktir oradan,” derken çarşafı yana fırlatıp bacaklarımı kenardan sarkıttım. Sızlamalara, ağrılara alışkıttım ama hasta olmanın vücudunu soktuğu özel bir işkence vardı. Göz yuvalarımdan parmak uçlarıma kadar her yerim sızlıyordu. Sırf bu hareketler yüzünden çatırdıyormuş gibiydi. Yavaşça ayağa kalkarken inlememe güçlkle hâkim oldum.

Ivan, ‘hah’ demişti. Belki yüzümü görmüştü ya da hareketlerimin tutukluğunu fark etmişti ama başka bir şey demedi.

Bu bile yorucuydu. “Hiçbir şey yapasım yok.”

“Seni bir şey yapmaya zorlamayacağım,” diye cevap verdi Ivan. “Çoktan dinlenmen gerektiğini söyledim.”

Üzerindeki kot pantolonuna gözümü dikerek baktım. “O zaman... nereye gidiyoruz?”

Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Kötü bir yere değil.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Bana güven...” Surat yaptı. “Boş ver. Sadece giyin.”

Onunla tartışmamam veya daha fazla soru sormamam bile ne kadar yorgun ve berbat hissettiğimi belli ediyordu. Ayaklarımı çekmeceme doğru sürüklerken iç çamaşırı ve sutyen çıkardıktan sonra kendimi daha da yorgun hissettim. Ivan’a yan bir bakış atınca onu hâlâ yatakta oturup... beni izlerken buldum. İç çekince o da tekrar kaşlarını kaldırdı.

“On dakikaya dönerim,” diye resmen sızlanıp kapıya doğru ayağımı sürüyerek ilerledim.

“Bana ihtiyacın olursa bağır.” Bir duraklamadan sonra, “Seni çoktan iki kere çıplak gördüm. Abartılacak bir şey yok,” dedi.

Eğer enerjim olsaydı boğulurdum ama yapamadım. Ona parmağı çekdim ama bu da olmamıştı. Tek yapmayı başardığım bornozumu kapının arkasındaki askıdan almak olmuştu. Oflayıp pufayıp Ruby buradayken onunla paylaştığım koridordaki banyoya doğru ilerledim. Duş almam normalden daha fazla sürmüştü ve bu da bacaklarım çok fazla batıyormuş gibi hissettirdiğinden kendimi tıraş olmaya zorlamam yüzündendi. Losyon sürmeye filan enerjim yoktu. Güçlülle iç çamaşırımı ve en rahat sutyenimi giymeyi başarmıştım.

Bornozumu giydim ve kollarım teslim olduğu anda kuşağı bağlamak üzereydim. Bel kısmını bir arada tutarak bedenimi odama sürüklemeye zorlarken kendime son bir kere daha sordum: *Lacey de kimin nesiydi?* Ve hangi cehenneme gidiyorduk?

Odada güçlülle iki adım atmıştım... zar zor Ivan’ın komodinin hemen yanında yatağın kenarında oturduğunu görmüştüm... güçlülle üst çekmecenin açık olduğu gerçeğini yakalamıştım... *elinde görmemesi ve varlığından haberi olmaması* gereken beyaz kâğıtlar tuttuğu gerçeğini yakaladığımda Ivan’ın kafası hızla kalktı ve yüzünün olmaması gereken bir renge döndüğün *gördüm*.

Sonra kendini kaybetti.

“Bu halt da ne böyle?” diye sorarken elinde kâğıtları öylesine sinirle ve hızla sallıyordu ki kendimi gerçekten kötü hissettim.

Sadece bir anlığına. Ama yine de başıma gelmişti.

Çiğerlerimden bıraktığımı fark etmediğim nefesim onu terslemeyi başarmadan önce geri gelmişti. “Eşyalarımı karıştırarak ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Hemen bana cevap verememesi ne kadar öfkeli olduğunun bir işaretiydi.

Benim suçumdu. Meraklı olduğumu biliyordum. Meraklı olduğumu biliyordum çünkü ben de öyleydim. Ama lanet olsun! O kâğıtlar yıllardır güvenli bir şekilde oradaydılar.

Ivan sorumu görmezden gelerek kâğıtları elinde o kadar sıkıca ezdi ki neredeyse top haline geldiler. “Kim... kim?” diye kekelemesi ne kadar öfkeli olduğunun başka bir işaretiydi. Ivan hiç kekelemezdi. Hiçbir zaman tökezlemezdi. *Ensesi bile kızarmaya başlamıştı.*

Kâğıtları bir kere daha salladı. “*Bunu kim yaptı?*”

Yutkundum.

“*Sana bu pisliği kim gönderdi?*”

“Ivan...”

Başını iki yana sallarken kâğıtları tuttuğu elini yumruk haline gelene kadar bacağına indirdi. Başı öfkeyle yana doğru eğilmişti. O kadar sinirliydi ki neredeyse tadını alabiliyordum. “Bana ‘Ivan’ deme. *Bunlar nereden geliyor?*”

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin. *Kahretsin!*

Çekmecemde sakladığım notları, çünkü annem eşyalarımı karıştırmazdı ve hayatımda bu noktayı çoktan geçmiştik, şaka gibi göstererek saçma oyunlar oynamayı düşünmedim. Ivan’ı iyi tanıyordum. Bu saçmalığı her detayını açıklayana kadar bırakmayacağını biliyordum.

Onu suçladığımı söyleyemezdim.

Eğer yüzleri vücutlara bantlanmış, üzerlerine kalpler yapıştırılmış, oklarla cinsel organları işaretlenmiş, LEZİZ ve EVET gibi kelimelerle birleştirilmiş çıplak erkek fotoğrafları bulsaydım bir anlığına gülebilirdim... ve sonrasında çok fazla endişelenirdim.

Tanrım, Tanrım, *lanet olsun*.

“Jasmine.” Tekrar hız kazanmaya başlarken yüzündeki kızılık boynundan kulaklarının ucuna kadar tırmanıyordu. Yüce Tanrım, onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Müsabaka sırasında bir sorun olmasından başka buz dışında bu kadar kızgın olabileceğini düşünmemiştim.

İç çekişimi tutarken gizleme yerlerimi hafife aldığım için ve onları iç çamaşırı çekmeceme... ya da bulunması daha zor bir yere koymadığım için cidden pişmanlık duyuyordum. Onları çöpe atardım ama aptal değildim. Eğer bir şey olursa kanıtı ihtiyacım vardı.

Elimi sallarken avuç içlerim aşağı bakıyordu ve ona muhtemelen olması gerektiği kadar yumuşak olmayan bir tonda söylemeye çalıştım. “Sakinleş.”

Evet, bu yapılması gereken en kötü şeydi. Tekrar kahrolası kâğıtları salladı. “Bana sakınleşmemi söyleme!”

Ah, lanet olsun.

“Kahrolası bir sapığın var, Jasmine!” diye bana tekrar bağırırken annem ve Ben evde olmadığı için minnettardım.

Yüzümü buruşturarak ne demem gerektiğini düşünüyordum ve aklıma, “Beni tehdit etmedi...” demek geldi.

Ivan başını geriye doğru atarak nasıl tanımlamam gerektiğine emin olmadığım bir ses çıkardı. Hırlamış mıydı? “Lanet olsun?”

Sonunda patladım. “Bana bağırma, kahrolası!”

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda cidden ölü olurdum. “Bu şekilde şeyler alırken sana bağıracağım! Neden bana söylemedin?”

Aman. Tanrım. Bu tür saçmalıklar için havamda değildim. Hiçbir zaman olmamıştım ve kesinlikle de şu anda değildim. “Seni ilgilendirmedeği için söylemedim!”

“Sen beni ilgilendiriyorsun! O yüzden bu da beni ilgilendiriyor!”

“Hayır ilgilendirmiyor!”

“Evet ilgilendiriyor!”

“Hayır ilgilendirmiyor! Bu partner olmamızdan önce oldu.”

Ve ağzıma yüzüme bulaştırmıştım. Her zaman düşünmeden önce konuştuğum gibi yine ağzıma yüzüme bulaştırmıştım. Ağzımın olabildiğince boş bir şekilde konuşmasına izin vererek.

Ivan’ın yüzü resmen domates kırmızısına dönmüştü. O kadar kırmızıydı ki sağlığı için ciddi endişeliydim. “Seni öldüreceğim,” diye ses tonu bir anda kısıldı. Bana gözlerini kocaman açarak bakıyordu. “Seni kahrolası öldüreceğim.”

Bu konuda şaka bile yapamadım. “Lanet olsun biraz durur musun? Havamda değilim.”

Ivan başını iki yana sallayıp yumruğunu kaldırarak kâğıtları mükemmel bir şekilde toplanmış yatağıma bıraktı. “Şu anda havanda olmam zerre umurunda değil Jasmine,” dedikten sonra onunla biraz daha tartışmadan daha önce ondan duymadığım bir tonda, “Bu ne kadar süredir devam ediyor?” diye sordu.

Gözlerimi devirerek omzumu silerken bu kadar aptal olduğum için kendime kızgındım. Farkında olmalıydım. Farkında olmalıydım. Özellikle bu katı yürekli, inatçı hödükle en kötüsüne hazırlıklı olmalıydım. “Üç yıl,” diye mırıldanırken boğazımdaki ağrı yüzünden güçlkle konuşabilmeme sinirliydim.

O mavi gözlerini kapatıp ağzını açarak başını iki yana sallıyordu. “Üç yıl,” diye kelimeleri güçlkle tekrar etti. “Bunlardan kaç tane aldın?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Buz mavisi tek bir göz açılarak doğrudan bana hedeflendi. “Çok yazık. Bunlardan kaç tane aldın?”

İnleyip, homurdandım ve başımı yatırarak bir kere daha geriye doğru eğdim. Bundan kaçış yoktu. Değil mi? Kahretsin. “Bilmiyorum...” lafımı kesmeye çalıştı ama ona izin vermedim. “Hayır, cidden. Bilmiyorum. Onları almaya başladığımda ilk birkaçını çöpe attım. En iyi tahminle... yirmi tane? Belki?” Daha çok otuz taneydi ama bunu ona itiraf etmeyeceğimden emindim.

O kadar güçlkle nefes alıyordu ki neredeyse ona bakmak istememiştim ama korkağın teki değildim. Özellikle bu durumda. “Ailen biliyor mu?” diye tuhaf bir sakinlikle sordu.

Yalan söyleyebilir miydim? Hayır. Bu şerefsiz işaretlerimi çok iyi biliyordu. “Geçmişteki birkaç tanesini,” diye güçlkle söyledim.

“Bu ne anlama geliyor?” diye emrederken hâlâ beni tek gözyle izliyordu.

“Sosyal medya sayfamı silince göndermeyi bıraktılar,” diye açıklarken yapmamış olmayı diliyordum. “Ondan önce aldığım birkaç tanesini biliyorlar.”

Diğer mavi gözü de hızlıca açıldı ve Ivan gözümün içine bakıyordu. “Hâlâ bunları gönderiyorlar mı?”

Bakışlarımı ondan uzaklaştırırken omuz silktim. Çok fazla kızgındım. “Bilmiyorum. Artık postalarımı açmıyorum.”

Açmamıştım. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Durumum üzerine fazla düşünmek istemiyordum.

O yüzden habersiz davranmaya karar verdim. Ama bunu ona itiraf etmedim.

Aynı zamanda aldığım yorumlardan ve özel mesajlardan da bahsetmeyecektim.

Bu düşünce Ivan’ın çenesi kasılıp soruyu sorduğunda aklıma yeni gelmişti. “Peki ya Picturegram ve Facebook’a ne demeli? Oralarda bir şeyler gönderdiler mi?”

Lanet olsun.

Yüzüm bir şeyi ele vermiş olmalıydı çünkü başını geriye doğru atıp sağa sola döndürürken bu süreç boyunca sesli nefes alıyordu.

“Onlar...”

“Telefonun nerede?”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Sana gönderilenleri görmek istiyorum.”

“Bu seni ilgi...”

Başını öne doğru eğdikten sonra gözlerini kırıştırmaya sırası ondaydı. “O cümleyi bitirme,” dedi bana yavaşça. “Telefonunu görmeme izin ver. Eğer kötü bir şey yoksa bu kadar abartılacak da bir şey olmamalı.”

Haklı olduğu zamanlardan nefret ediyordum.

“Görmeme izin ver,” diye tekrar ederken ondan daha önce duymadığım ses tonunu kullanıyordu.

Lanet olsun. Bu saçmalığın peşini bırakmayacağına şüphe yoktu. Ayh. “Komodinin diğer tarafında,” diye mırıldanırken kendime sinir olmuşum. “O zaman senin de telefonunu görmeme izin ver.” Bu cümlenin neden ağzımdan çıktığını bilmiyordum ama çıkmıştı işte.

Bana bir başka öldürücü bakış attıktan sonra ayağa kalktı ve telefonunu bana fırlatıp yatağın üzerinde emekledi. “Çoktan kilidini açtım,” diye beni sinirli bir şekilde bilgilendirdi.

Göremese bile ona aynı yüz ifadesiyle baktım. “Şifrem...”

“Şifreni biliyorum. Daha önce girerken görmüştüm,” diye mırıldanırken eli komodinden telefonumu kaptı.

“Kahrolası sapık.”

Bana başka bir ‘Seni öldüreceğim’ bakışı attı ama yatağımın kenarında bir kere daha otururken çenesini kapalı tutup ekranı karıştırmaya başladı.

Telefonunu elimde tuttuğum halde onu izledim. Alnındaki çizgiler belirginleşti ve sol eli kafasının arkasına giderek orada kaldı. Sonra güçlkle nefes almaya başladı.

Lanet olsun.

“Bu pislik de neyin nesi?” diye güçlkle konuşurken telefona bakıyordu.

“Penis fotoğrafları, pisliklerden mesajlar...”

“Bu adam mastürbasyon yapıyor.”

“Kahrolası videoyu izlemedim, Ivan. İşin bitti mi şimdi?” diye ona tısladım.

Bana bir an baktıktan sonra, “Evet, bitti,” dedi. O pembe dudakları açılıp kapandı. Ivan tükürükler saçarak konuşmuştu. *Tükürerek*. Yüzü daha fazla kızardıktan sonra, “Eşyalarını topla. Bu akşam burada kalmıyorsun,” dedi.

Tükürükler saçarak konuşma sırası bendeydi. “Ne?”

“Bu akşam burada kalmıyorsun. Sen toplanırsın ya da ben senin yerine toplanırım. Şimdi karar ver.”

“Çok yaparsın, bekle seninle gelirim. Burada kalıyorum,” diye ona söyledim.

Gözlerini kırıştırdı. O kadar ısrarla kırıştırtıyordu ki hareketin psikotik oluşu yüzünden kısmen korkutucuydu. Bana Kuzuların Sessizliği filmindeki Hannibal'ın Ruby'ye aylarca korkulu rüyalar gösterecek yüz maskesini taktığı anı hatırlattığından oldukça emindim. Sebastian'a Cadılar Bayramı için bir yıl boyunca yalvardıktan sonra bana benzerini almıştı.

“Bu akşam burada tek başına kalmıyorsun,” diye ısrar etti Ivan, beni hatıralarımdan çekip alarak. “Ya benimle gelirsin ya da ağabeylerinden birinin evine gidiyorsun. Şen seç. Zaten günü benim evimde geçirecektin.”

“Patronum değilsin. Benimle böyle...”

Öküz lafımı bölmüştü. “Benimle gelirsın ya da hemen ağabeylerini arayıp annen gelene kadar neden burada kalamayacağını onlara anlatıyorum.”

Bu sefer ağzım ciddten açık kalmıştı. Annem gelene kadar mı? Bu iki hafta demekti. Ve Ivan'a aynen bunu söyledim.

Peki o ne yaptı? Omuz silkerken giydiği tişörtünden omuzlarının ve kollarının gerginliği belli oluyordu. “Seç, bebeğim. Ben veya ağabeylerin.”

Bu da neydi? “Hayır!”

“Evet,” diye bağırarak karşılık verdi.

Neler oluyordu? “Hayır!”

Beni tuhaf bir halde hareketsiz durarak izlerken eğer nefes alıyorsa bile güçlkle aldıktan sonra omuz silkti. “Pekâlâ.”

Sonra telefonunu kaldırdı. Ne yaptığını anlayana kadar elinden almak için çok geçti. Yine de ona doğru telaşla koştum.

“İvan!” diye bağırarak durduğu yere uzanmak için parmak uçlarımda yükseldim. Telefonu doğrudan kafasının üzerine kaldırdı. O kadar uzundu ki telefona yaklaşmamıştım bile.

“Üç saniyen var, kaz kafalı ahmak. Üç saniyen yoksa onları arayacağım. Eğer beni hayalarımıdan tekmellersen *hepsini* ararım.”

Yapardı. Kesinlikle yapardı.

Aptal. Aptal. Aptal. Kahretsin.

Dişlerimi gıcırdatarak gerçekten ona yöneltmek istediğim bağırışıma bastırdım ve tükürerek, “Peki. Peki,” dedim. Aşağılık herif.

“Hangisi olacak,” diye terslerken sesi belki benden bile sinirli çıkmıştı.

Ama düşünmedim.

Ona ortaparmağımı gösterme isteğimin önüne geçerek inledim. “Seninle, öküz. Seninle kalacağım.” Eğer elimdeyse iki ağabeyimle de asla kalmazdım. Ve böylelikle bir anda yeniden sinirlendim. “Bu saçmalık.”

Öfkeli bir şekilde burnundan ses çıkardı. “Evet, seni umursamam gerçekten saçmalık. Bunu kabullen ve eşyalarını al. Açıklayan gereken şeyler var. Ayrıca eşyalarını toparlamalısın. Sana o kadar kızgınım ki yüzüne bakmak istemiyorum.”

Onunla bu konu üzerine tartışabilirdim. Eh, en azından deneyebilirdim. Ama son birkaç aydır öğrendiğim bir şey varsa, o da Ivan'ın sözünün eri bir insan olduğuydu. Bu süreçte öğrendiğim bir diğer şey de eğer beni tehdit ettiği saçmalığı kabul etmezsem, muhtemelen buna pişman olacağımıydı.

Onun şansına, benim şanssızlığıma Jonathan ve James'in evinde kaldığım iki seferde de duvarlarının ince olduğunu öğrenmiştim. Hem de çok ince. Ve görünüşe göre James'in kocaman bir penisi vardı.

O yüzden yok ben almayayım. Ağabeyimi ve James'i seviyordum ama dünyada bilmek istemediğim bazı şeyler vardı. Kesinlikle.

Sebastian'a gelecek olursak, eğer postaları öğrenirse bu konuyu asla kapatmazdı. Ivan ile uğraşmak bir şeydi ama Jojo, Tali'yi ve Seb'i arayacaktı. Sonra ensemde sır sakladığım için bana kahrolası bir aptal diyen üç tane insan olacaktı.

Teşekkürler, ben almayayım.

Kötünün iyisini seçmek zorunda kalacaktım... Ivan muhtemelen ağabeylerimin ikisinden bile daha kötüydü ama kesinlikle iki ağabeyim ve Tali'nin toplamı kadar kötü olamazdı.

Lanet olsun.

"Bu çok aptalca," diye homurdandım.

Partnerim omzunu silkerken hiç de pişmanlık duymayan bir tavrı vardı. "Aptalca olan bana bu konudan bahsetmemiş olman. Toplanmaya başla, Köfte."

Ona, "Şerefsiz," diye duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

Eğer duymuşsa, ki duymalıydı, yüz ifadesinden belli oluyordu. Muhtemelen umurunda bile değildi. Tanrım. Benimle baş etmek böyle mi hissettiriyordu?

Sırtımı yatağımın yanında duran adama dönerek çantalarım-dan birini kapmak için elbise dolamı açtım. Parmak uçlarımda durarak uzanmaya çalıştım ama başaramadım. Ivan'a bakmadan odayı terk ettim ve holdeki dolaba merdiven almak için gittim.

Odama dönene kadar uzanmaya çalıştığım çanta yatağımın üzerine konulmuştu.

Ivan tekrar yatağın üzerinde oturarak duvara dönmüştü ve öyle gergin bir ifadeyle bakıyordu ki çenesinin kemikleri daha önce bu kadar belirgin görünmemişti.

Peki. Eğer benimle konuşmak istemiyorsa bu canımı sıkma-yacaktı. Ben de aslında onunla konuşmak istemiyordum.

Tabii, ben de başından beri hastayken evde yalnız kalmaktan çok hoşlanmıyordum. O kadar aptal değildim. Ama bana patronluk taslamak zorunda mıydı?

İkimiz de tek kelime etmezken siyah veya beyaz olan ne-redeyse her şeyi tutup çantama sıkıştırırken her ihtimale karşı yanıma iş üniformamı da aldığımdan emin oldum. Çünkü ant-renmana ara veremeyeceğim gibi işe de ara veremezdim. Kıya-fetlerimi, banyo malzemelerimi kapıp çantama tıkmam on daki-ka almamıştı. Bir takım daha kıyafet alıp giydikten sonra şıpidik terliklerimi ayağıma geçirdim.

“Hazırım,” diye mırıldanırken yatağımdaki yerinden kıpırda-mayan adama bakıyordum.

Ayağa kalkarken hâlâ bana bakmıyordu ve doğrudan yatak odamdan yürüyerek çıkarken beni görmüyormuş gibi davranı-yordu.

Pislik.

Onu arkadan takip ederken ışıkları usanmış bir iç çekişle ka-pattım. Ivan doğrudan garaj yoluna gitmişti ve ben alarmı kurup ön kapıyı kilitlerken tuhaf ve sessizdi. Nasıl o saçmalıkları ko-modinimde bırakacak kadar aptal olabilmişim? Aynı zamanda neden eşyalarımı karıştırmak zorundaydım?

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Başım tekrar zonklamaya başlamıştı ve yine midem bulanı-yordu. Dönmek için acele etmedim ve dönüp Ivan’ın arabasını ararken iç çektim. Ivan’ı bulmuştum.

Ama arabasını bulamamıştım.

Onun yerine beyaz bir minivanın yanında duruyordu.

Gözlerimi kırıştırdım.

“Geliyor musun yoksa bunu da zorlaştıracak mısın?” diye berbat ve küçümseyen bir ses tonuyla sordu.

Ortaparmağımı kaldırmak için çok yorgundum ve onun da bunu bildiğini umuyordum. “Araban nerede?”

Elleri yana doğru hareket etti. Minivana doğru. Bunu yaparken kaşlarını kaldırmıştı.

Tekrar gözlerimi kırıştırdım.

Hedeflediği el hiçbir yere gitmemişti.

“Ciddiyim.”

“Ben de. Araç benim. Atla.”

Bu... şey... onun muydu?

Minivanlar hakkında bir önyargım yoktu. Rubes ve ben dışında herkes taşınmadan önce annemin bir zamanlar minivanı vardı ama... Ivan? Neden Ivan'ın minivanı vardı?

Çocuğu olamazdı. Özellikle Ruby'nin bebekleriyle ne yapacağını bilmediğini söylemişti. Ailesini uzun zamandır tanıyorum ve hiçbiri de minivan sahibi değildi.

O zaman...

“Bugün.”

Gözlerimi kırıştıtırırken hâlâ hareket etmiyordum. “Bu da nedir?” diye yavaşça sordum.

Gözlerini devirip kapıyı açtı. “Bir araba.”

“Kimin?”

Ben içine binerken cevapladı. “Benim.”

“Neden?”

Kapıyı açık tutarak cevap verdi. “Yakıt konusunda tasarruflu, alçak zeminli ve çok fazla alanı var.” Bebeksi gülüşünün ışığı bir anlığına yüzünde belirip sanki bana kızgın olduğunu hatırlamış gibi birden kayboldu. “Ve Honda marka bir araç. Arabaya bin.”

Kızgın olduğunu unutan tek o değildi. “Senin mi?”

“Benim,” diye lafına devam etti. “Araya bin. Şu anda havamda değilim,” diye kapıyı sertçe kapatmadan önce emretti.

Berbat bir havada olacak neyi vardı?

Van çalışırken hafifçe hırıltısı duyuldu ve gözlerimi kırpıştırmaya fırsat bulamadan sürücü tarafının camı indirildi ve Ivan kendini tekrar etti. “Bugün.”

Ona burnumu buruşturdum. Kötü bir bakış atarken Honda’yı daha önce görmediğim bir uzay gemisiymiş gibi inceledim. Onun duyamayacağı veya cevaplayamayacağı bir şey söylemek için ağzımı açmak üzereyken, minivanın arka camında bir şey hareket etti. Bir baktım ki, kahverengi bir kafa kenardan çıkıp... başını Ivan’ın omzuna yaslamıştı. İki koca göz bana bakıyordu. Tekrar diyecek söz bulamadım.

Ivan üzerine yaslanan kafaya bakış bile atmadan gelmem için parmaklarıyla bana işaret ediyordu. “Etrafta çıplak halde koşmayacağız ya da cesedini herhangi bir yere atmayacağım. En azından henüz değil. Arabaya bin. Russell bile beklemekten sıkılmaya başladı. Yarım saatir burada seni bekliyorlar.”

Ağzımı açıp kapattıktan sonra konuşmak için tekrar açtım. “Köpeğin mi var?”

Başıyla onaylarken köpeğin kafası bu hareketiyle kıpırdandı. “Russell. Hadi ama. Havamda değilim.”

Bu kahrolası insan da kimdi? Bu insan da neyin nesiydi? Ivan’ın sadece köpeği değil aynı zamanda kahrolası bir minivanı da mı vardı? Onu sadece Tesla aracıyla görmüştüm. Bununla... değil.

Daha önce kıyafetinde köpek kılı gördüğümden bile emin değildim.

Görmüş müydüm?

“Bütün gün bekleyemeyiz. Seni içeri sokmadan ve insanlar seni kaçırdığım için polisi aramadan önce arabaya bin,” diye sinirli bir şekilde laf atarken gözlüklerini gözlerine çekti. “Eğer şimdi binersen seni eninde sonunda affetmeyi düşünebilirim.”

Ivan'ın ne söylediğinin tamamen farkına varmış gibi köpek yanağını yalayıp bana ela olduğundan emin olduğum gözleriyle baktı.

Sonra vanın içinde bir yerden tiz bir havlama geldi ve Ivan vücudunun üst kısmını arka koltuğa bakmak için döndürüp konuştı. “Şimdi olmaz, Lacey. Bunu çoktan konuşmuştuk.” Sonra havlamasının tizliğine bakılırsa ufak bir köpeklerle konuşmamış gibi benimle yüzleşmek için dönüp kaşlarını kaldırdı. “Drama kraliçesi. Hazır mısın?”

Hazır.

Hazır mıydım?

Onunla ve iki köpeklerle araca binmek için. Sahip olduğundan haberimin olmadığı iki köpek. Köpeklerden birisiyle bir çocukla tartışıyormuş gibi konuşuyordu. İkisine de insan isimleri verilmişti.

Lacey. Beni Lacey hakkında uyarmıştı.

Enerjim gittikçe yok olup öfkem ikisi arasında gidip gelirken arabaya binmem için neler söylediğini bilmiyordum.

“Bu arabadan çıkıp seni iç çamaşırlarından buraya sürüklemeyen önce dörde kadar sayıyorum,” diye seslendi.

Burnumu buruşturarak bir karara vardığımı tam anlamıyla kabul etmeden, “Deneyebilirdim ama iç çamaşırı giymiyorum,” dedikten sonra aracının kıvrımlı kaputundan dolanarak yolcu kapisını açtım. Bana vuran ilk şey klimanın soğukluğu oldu. Kıçımı yolcu koltuğuna yerleştirirken kafama dank eden ikinci gerçek ise az önce Ivan'ın omzunda gördüğüm kahverengi burnun şimdi oturduğum koltuğun başlığının üzerinde dolanmasıydı.

Köpeğin gözleri gerçekten ela rengindeydi. Ve... benim hakkımda gerçekten ilgili ve meraklı gözüküyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadım. Çoğunlukla yüksek sesle konuşmam ve Ivan'a bağırırmam yüzündendi.

“Isırmaz ama salya akıtıyor,” diye beni bilgilendirdi. “İstersen onu sevebilirsin.”

Köpek biraz öteden hâlâ bana bakıyordu. Ama Ivan haklıydı. Birazcık bile agresif durmuyordu. Onu sevmemi istermiş gibi bakıyordu ve tak, tak, tak sesi bir şey ifade ediyorsa, o da onu gerçekten sevmemi istediği anlamına geliyordu.

Ben de öyle yaptım. Yumruk haline getirdiğim elimi kaldırarak beni koklamasına izin verdim. Sonra bu kısım iyi geçince elimi açıp başının üstünü nazikçe okşadım. Bunda da sorun çıkmayınca elimi kulaklarının yumuşacık tüylerinde dolaştırdım.

Sonra o da beni yaladı.

Başım ağrıyor, boğazım sızlıyordu ve hastalığa yakalandığım için tam bir ahmak gibi hissettiğim halde gülmeden edemedim.

Ivan, köpeğine uzun zamandır yüzümde görmediği kocaman ve aptalca gülümsemeyle bakışıma tek kelime etmedi ama birkaç dakika geçtikten sonra oldukça sakin ve soğukkanlılıkla, “Kemerini tak. Senin için ceza yemeyeceğim,” dedi.

Köpeği Russell’a bir kez daha bakıp kulağını okşadıktan sonra tekrar koltuğa yerleşip emniyet kemerini taktım. Metal yerine oturur oturmaz, arabaya binmeden önce duyduğum aynı havlama bir kere daha duyuldu ve Ivan arabayı yola çevirirken açıkça inledi.

“Lacey, yemin ederim yine başlama,” diye omzunun üzerinden konuştu.

İkinci sıraya dönüp bir kere daha Russell ile yüz yüze geldikten sonra biraz kıpırdanıp yolcu koltuğundan sesler çıkarana iyice bakabildiğimde Ivan çoktan arabayı kullanıyordu. Gerçekten Russell koltuklar arasındaki daracık alanda duruyordu ama ikinci sıranın köşe kısmında sıkıştırılmış... emniyet kemerine takılmış pembe bir tasmaya bağlı, kısa boylu, dik kulakları ve ufak burnu olan kısa saçlı beyaz bir köpek vardı.

“Bu...” diye konuşmaya başlarken hayal görüyormuş gibi hissettim. Eğer hayal değilse, Ivan hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hem de hiç. Bildiğimi düşündüğüm her şey kahrolası bir yalandı ve bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim. “Bu Fransız buldoğu mu?”

Çoktan yoldaydık ve en yakındaki ana otoyola doğru yol alırken Ivan başıyla onayladığında gözleri dikiz aynasındaydı. “Evet. Arkadaki de Diva Lacey. Şu an cezalı. Onu evde bırakmalıydım ama Russ dışında kimseyle arabada durmuyor ve bugün onun sürüş vaktiydi.”

Az önce köpeğinin cezalı olduğunu söylemişti değil mi?

Aman Tanrım.

Neredeyse soruyu soramayacaktım. Haftanın altı günü antrenman yaptığım bu insanın nasıl bir kapasiteye sahip olduğundan haberimin olmadığı ikinci hayatı ve ikinci kişiliği konusunda fazlasıyla arada kalmıştım. Ama bir şekilde sormayı başarmıştım. “Neden cezalı?” diye resmen fısıldamıştım.

“Bu sabahdan beri çok fazla şımarıklık yapıyor. Kız kardeşlerine sataşıp mama çalmaya çalışıyor ve başı belaya girdiği için yataklardan birine işiyor,” diye dünyadaki en doğal şeymiş gibi açıkladı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Köpek ona şımarıklık yapıyor, kız kardeşlerine sataşıyor, mama alıyor ve intikam olarak işiyordu. İşte böyle. O yüzden başka bir şey demedim. Çünkü başka ne halt yapmam gerekiyordu ki?

Bu adamı tanı mıyordum. Bu adamı hem de hiç tanı mıyordum ve bu kendimi korkunç hissetmeme sebep oluyordu. Şimdiye kadar hissettiğimden daha da berbat hissediyordum.

Köpekleri olduğunu nasıl bilmezdim? Kulağa daha fazla köpeği varmış gibi geliyordu çünkü Lacey’in başka nasıl kız kardeşleri olabilirdi?

Kahretsin. Ivan hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ama belki kimse de bilmiyordu. Çünkü soyunma odasındaki kızlar eğer bilselerdi, aşırı titiz beyaz Fransız’ından bahsetmelerine imkân yoktu. Kahretsin, fanları bilseydi, muhtemelen programının sonunda ona köpek oyuncakları atarlardı.

Kimse bilmiyordu. Başka bir ihtimal yoktu.

Ama işte buradaydı.

Çok tiz ama aynı zamanda çok da kısık olan hırlama sesi üzerine arkamı dönünce ikinci sıra koltuklarda oturan beyaz vücutla göz göze geldim. Bana bakmıyordu bile. Cidden Ivan'ın koltuğuna kötü bakışlar atıyormuş gibi görünüyordu. Ama göğsüne takılmış pembe kayış takımı ve emniyet kemerine bağlanmış olmasının etkisini atlatamıyordum.

Üzerinde yapay elmasları olan daha açık pembe bir tasması olduğundan neredeyse emindim. En azından onların taklit olduklarını düşünüyordum.

Sonra Ivan'a bunun peşini bırakmamın imkânı olmadığını bilerek bakma sırası bendeydi. "Ufak köpeğin emniyet kemeri takmış," diye sanki onu bağlayan Ivan değilmiş gibi söyledim.

Tek yaptığı çenesini çok az eğerek önüne odaklanmaktı. "Arabanın içinde çok fazla hareket ediyor. Nasıl sabit oturacağını bilmiyor." Bana baktı. "Aynı tanıdığım biri gibi."

Yorumuna aldırış etmedim ve tekrar köpeğe baktım. Hâlâ Ivan'ın koltuğuna dik dik bakıyordu. Ondan yükselen gerginlik ve dramayı hissedebiliyordum.

Hah.

"Eğer kaza geçirirsek ön camdan fırlamasına da ihtiyacım yok," diye lafına devam ederken köpeğine kısa bakışlar attığımdan habersizdi. "Russ sadece araba sürmediğimde ayağa kalkıyor," diye kolayca açıklamaya devam etti. "O iyi bir çocuk."

Bu yorum kahverengi labrador olduğunu düşündüğüm ama kesin emin olamadığım Russ'a bakmama sebep oldu. Koltukların arasındaki zeminde, başını patilerin üzerine koymuş şekilde uzanıyordu. Kuyruğu *tak tak* ses çıkarıyordu.

"Evinde köpeğe dair hiçbir işaret görmedim," diye Ivan birden yorumda bulundu.

Camdan dışarı bakmak için önüme döndüm. "Evet. Annem alerjik." Sonra istemeyerek, "Eskiden kız kardeşimin vardı," dedim.

"Hangisi? Kızıl olan mı yoksa Ruby'nin mi?"

Ona tekrar bakış attım. “Ruby,” diye cevap verdim. “Aaron’un köpeğiydi. Birkaç yıl önce öldü.” Ölümüne ağlamıştım ama kimseye bundan bahsetmemiştim.

Ivan sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi yavaşça başını salladı. “En genç olan o mu?” diye sorarken sesinde hâlâ ukala bir tını vardı.

“Ailemde mi?”

“Hı hı,” diye cevap verirken trafikte ilerliyorduk.

“Hayır.” O kadar belli değil miydi? “Ben en küçüğüm. Ruby benden beş yaş büyük.”

Kafasını bana ‘saçmalıyorsun’ diye bir ifadeyle bakmak için hızla çevirdi. “Öyle mi?”

Alınmadım. “Evet.”

“En küçük *sen* misin?” diye sorarken sesi şaşkındı.

“Neden öyle söylüyorsun? Kendimi bakımevine başvurmam gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun.”

“Sadece...” Araba sürerken burnunu buruşturmuş, hatta başını iki yana sallamıştı. “Bilmiyorum.” Bana bakarak başını yine salladı.

Ne demek istediğini biliyordum. Annem ve herkes bana sürekli aynı şeyi söylüyordu. Fiziksel olarak annem gibi bebeksi bir surata sahip olan Ruby’den daha genç gösteriyordum. Ama *yaşlı, huysuz bir nene* ruhuna sahiptim. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Suratını çarpıtmasına bakılırsa hâlâ inkâr aşamasındaydı. “Gerçekten ondan daha ufak mısın?”

Ellerimi uyluklarıma kadar çektim ve başımı koltuğa yaslar-ken iç çekişimi durdurdum. “Aynen. Uzun süredir kalp hastalığı var. Ona karşı çok fazla korumacıydık.”

“Bunu bilmiyordum. Çok tatlı biri,” diye birden ortaya attı ve kafam *Şeytan* filminden fırlamış gibi bir hareketle döndü. Yemin ederken dönüp ona kötü bir bakış atarken boynum zorlanmadan dönüvermişti.

“Kız kardeşime bakma. O evli.”

Ivan kıs kıs güldü. “Biliyorum. Kocasıyla şimdiye kadar birkaç kere tanıştım. Tek söylediğim tatlı olduğu, onu yemeğe filan çıkarmak istediğimi söylemedim.”

“Güzel, çünkü o senin için fazla iyi,” diye ona laf çakarken hâlâ dik dik bakıyordum.

Bu “Hah!” demesine sebep oldu.

“Kesinlikle öyle,” diye ona yavaşça söylerken kahkahasının beni etkilemesine izin vermedim.

“Bilirsin, dünyada onlar için çok iyi olduğumu düşünen bir sürü insan var,” derken ses tonu... tuhaftı.

Gözlerimi devirerek koltuğuma yerleşirken kollarımı göğsümde birleştirdim. “Muhtemelen. Ama kız kardeşim için yeterince iyi olamayacaksın, ateşli şey. O yüzden egona biraz sahip çık.”

“Eğer o şekilde kız kardeşinle ilgilenseydim... ki ilgilenmiyorum, tek söylediğim tatlı olduğuydu, dünyada binlerce tatlı kız var...”

“Kız kardeşim içlerinde en güzeli. İkisi de öyle. Onları dünyadaki diğer kadınlarla karşılaştırma.”

Ivan kıs kıs güldü. “*Pekâlâ*. Tanrım. Sadece eğer kız kardeşinle ilgileniyor olsaydım, *ki değilim* derken beni dinlemelisin, gerçekten onlarla çıkmama izin vermeyecek misin?”

Midemi huzursuz eden tuhaf his üzerine kafa yormak istemediğimden göz ardı ettim. “Kesinlikle hayır.”

Kıs kıs gülmesi onu ne kadar aşağılanmış hissettirdiğim için benim de gülme sebep olmuştu. “Ciddi misin?”

“*Evet*,” diye vurguladım.

“Neden?”

“Nereden başlamamı istersin?”

Bir duraklama oldu. “Ben kaçınılmayacak bir fırsatım.”

“Avla ve salıver.”

İnledi ama gözümün kenarından ona bakmaya engel olamadım. “Birçok kadın benimle çıkmak isterdi. *Picturegram*’da haf-talık kaç tane mesaj aldığımı biliyor musun?”

“Ne kadar aptal olduklarının farkına varmak için yeterince büyümeyen ergenler ve göz problemi olan yaşlı kadınlar da sayılmaz,” diye ona bildirdim.

Görünüşe göre koşullarımı görmezden gelecekti çünkü konuşmaya devam etti. “Zenginim.”

“Ne olmuş?”

“Çirkin değilim.”

“Senin gözlerine göre.”

Ivan alaycı bir ses çıkarırken dudaklarının kenarı görmezden geleceğim bir tebessümle kıvrıldı. “İki tane altın madalyam var.”

Ona, ‘pff’ diye bir ses çıkarırken kalçamı ve vücudumun üst kısmını Ivan’ı izleyecek şekilde döndürdüm. “Onlardan bir ta-nesi takım altını ve adı lazım değilde bundan yirmi tane var.”

Bu adam bir şey söylemek için ağzını açıp tekrar kapattıktan sonra beni günün yarısında yukarıda tutan o omuzları silkti. Kas-lı ve insanların tahmin ettiğinden bile çok daha güçlü omuzları vardı. Kuş kadar hafif sayılmazdım. Vücut yapıma göre ağırdım ama hepsi kastı. Daha ufak yapıda olan kızlardan daha kilolu olduğumdan emimdim ve Ivan her zaman beni sorun değilmiş gibi kaldırıyordu.

Başını yana doğru yatırıp elleri direksiyonda gerildi. Sonra önüne baktığı halde sırtıttı. “Haklısın,” diye kabullenirken bu ko-nuda pek mutlu sayılmazdı. “Ama sende kaç tane var?”

Sonrasında olanları asla öngöremezdim. Ama olmuştu işte.

İkimiz de ağzından çıkan saçmalığa sanki beşinci sınıftaymı-şız ve iyi bir şaka yapmışız gibi ‘ooooo’ dedik.

O kadar uzun bir şekilde ‘oooo’ diyerek beklenmedik bir şekilde kendimizi kaptırdık ki, kahkahayı patlatmamız birkaç saniye almıştı. Başım bu harekete hayır diye bağırırken sırtım sızlıyordu ama yine de yaptım.

Bunun cidden canımı sıktığını bildiği halde hiçbir altın madalya kazanmadığımı belirtmesi onun için berbat bir şey mi? Tabii ki. Ama Ivan böyleydi işte. Ondan başka ne bekleyebilirdim ki?

Ayrıca onun yerinde olsaydım, yaptığının aynısını yapardım. Ama gülmeme sebep olmuştu. Kendi de gülmüştü.

Kendi kendime gülerken yine de ‘hödük’ diye mırıldandım ve bütün bu karmaşadan başım zonkluyordu ama gülümsüyordum. “Pislik.”

“Seni yakaladım,” diye kıkırdarken dudakları o kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu ki, sanki yüzü bunu kaldıramayacakmış gibiydi.

“Kes sesini,” diye cevap verirken başımı iki yana salladım. “Baş belasının tekisin.”

Kahkaha attı. “Bu asla eskimeyecek.”

“Siktir git.”

“Yok almayayım.”

Elimde değildi ama tekrar kahkaha attım ve Ivan da güldü ama bana doğru gizlice iki kere bakış atarken uçuk pembe dudaklarında bir tebessüm yakalamıştım. Tekrar yaptı. Ve bir kez daha.

“Neye bakıyorsun?” diye ona sorarken neden sürekli baktığından emin değildim ve hoşuma gitmemişti.

Cevap verirken gülümsemesi kaybolmamıştı. “Sana.”

“Neden?” Bana her gün bakıyordu.

“İşte.”

Yüzümde bir sorun mu vardı? “Ne için?”

“Çok nadir kahkaha atıyorsun.”

Eğer yüzümde gülümseme emaresi kalmışsa ortadan kaldırdım. “Kahkaha atabiliyorum.”

“Sadece birkaç kez kahkaha attığını gördüm.”

Oflamamaya çalıştım ama yine de yapmıştım. Bana bunu

söyleyen ilk insan değildi. “Bir şeyi komik bulmadığım sürece kahkaha atmam ama kahkaha atabiliyorum. Ailemle sürekli gü-lüyorum. Karina ile milyonlarca defa güldüm. Sadece biri berbat bir şaka yaptığında ya da aptalca bir şey söylediğinde komik olduğunu düşünüyormuş gibi davranmayacağım. Yapmacık de-ğilim.” Kulağa savunmacı mı geliyordum yoksa hayal mi görü-yordum?

Ivan konuşurken hâlâ gülümsüyordu. “Muhtemelen tanıdığım en yapmacık olmayan insansın, Köfte. Tanrım. Kulağa biraz korkutucu gelse de kahkahanı sevdim.”

Gözlerimi devirdim. “Korkutucu mu?”

“Heh, heh, heh diye kahkaha atarken kulağa psikopat gibi geliyorusun.”

Omurgam kaskatı kesildi. Vücudumdaki ateş yüzünden de-ğildi. “Sesim başka nasıl çıkması gerekiyordu? Hehehe gibi mi?”

Hâlâ sırtıyordu. “Hayır. Heh heh gülüşün de senin gibi, bir daha asla böyle gülme. Çok ürkütücü. Bu akşam bu yüzden kâbuslar görebilirim. Tanrım. İçine şeytan kaçmış bir bebek gibi ya da karanlık köşeden kahkaha atıp uyumamı bekleyen bir şey gibi sesin çıktı.”

Başım ağrıdığı halde tekrar gülmeden edemedim.

Sonra omzunun üzerinden bakıp ifadesi değişince her şeyi mah-vetmişti. “Bu arada hâlâ sana sinirliyim. Unuttuğumu sanma.”

Ben unutmuştum.

Ben ona kızgın olduğumu ve yaptığı şeyin tam anlamıyla saçmalık olduğunu unutmuştum.

Ama şimdi bana hatırlattığı için ondan uzağa dönüp çenemi kapattım. Başımı cama yaslarken ne kadar ağzıma yüzüme bu-laştırdığımı düşünerek uykuya dalmayı istememiştim ama yine de olmuştu.

Yemek yedikten sonra yan yana otururken bu süreç boyunca birbirimize iki kelime söylemiştik.

Yemek. Hazır.

Eve geldiğimizde beni uyandırmıştı. Burası onun yaşadığını hayal edebileceğim en son evdi ve belki de bana on kelime zor söylemişti. Onun üzerine bunların hiçbirini söylerken şaka da yapmamıştı. Bu benim için sorun değildi çünkü ben de havamda değildim.

Çiftlik tipi evi incelemekle meşgul olduğumdan çok fazla kafama takmadım. Beyaz panjurları olan masmavi ev, yaşayacağını düşündüğüm, çok gösterişli bir mevkide, korumalı, çok havalı su parkı olan, şehir kulübüne yakın, çatı katı tipi ya da Akdeniz evleri tarzında bir ev değildi. Hayır. Araziye bakarken tek gördüğüm yeşil çimenler ve uzaktaki ağaçlardı. Ivan'ın arazisi vardı. O kadar büyük bir arazi ki hiçbir yerde başka ev görmüyordum veya menzilde hiç ses duymuyordum.

“Kapıyı açtığımda korkma,” diye mırıldanırken sesi usanmış veya bıkmış çıkıyordu ya da onu bildiğim için muhtemelen her ikisi de geçerliydi. Bir de insanlar benim kötü tavırlarım olduğunu düşünüyordu.

Ivan arabadan çıkarken ve kendi kendine açılan yolcu kapısının yanına gelince ona korkacak ne olduğunu sormadım. “Gel Russ,” diye mırıldandıktan sonra, “Lacey, uslu ol,” diye bir şey mırıldandığını duyarken ufak beyaz köpeğin emniyet kemerini çıkarıyordu. Serbest kaldığı an koltuktan dışarı atlayıp son hızda evin önüne doğru koştu.

Ben de dışarı çıkarken çantamı tutuyordum. Eve doğru güçlükle taşımadan önce neredeyse inleyecektim. Ivan'dan bana yardım etmesini istemediğim için pişmanlık duyuyordum. Şu anki havasında yardım edecek değildi ama belki yapabiliirdi.

Sadece eve, yanındaki üç arabalık garajına ve uzun çimenlerine bakmaya devam ettim.

Çok güzeldi.

Özellikle şu anda ona bunu itiraf edecek değildim.

“Korkma,” diye kapının kilidini açmadan önce uyarırken sırtımı ön terasına vermiştim.

Sonra kıyamet kopmuştu.

Bir dakika sonra öğrendiğim şey, beş hayvanın, üç köpek, bir domuz ve kocaman tavşanın evin dışında hapishane kaçkını gibi koşturduğuydu. Köpekler birbirlerine bağlılardı ve diğerinin üç tane bacağı vardı ama fena koşuyordu. Hepsi oradalardı. Etrafıma dolaşmışlardı. Russ ve ufak huysuz Lacey’e katılırken kuyruklarını sallıyorlardı. Etrafımda dolanıp her şeye ve daha fazlası, sanki *benim* orada olmama inanamıyorlarmış gibi koklarken inanılmaz heyecanlılardı.

Ufak pembe bir domuz ayak parmağıma bastı ve kalbime... tasvir edemeyeceğim bir şey oldu.

Gördüğüm tavşana ne halt olduğunu bilmiyordum ama bütün bu heyecanlı yüzleri ve kuyrukları incelemekle meşguldüm.

Dışarıda beş köpekle, bir yavru domuzla iki saat oyun oynayarak vakit geçirdiğime kimse benden daha fazla şaşırılamazdı. Çünkü on saniye önce berbat hissediyordum ama yüzlerini bacaklarıma ve ellerime sürerlerken hepsi geçip gitmişti. O yüzden saatler sonra Ivan evden çıkarak bize içeri girmemizi söylediğinde özellikle ruh halinin hâlâ kötü olduğunu fark edince pek fazla itiraz etmedim.

Hâlâ berbat bir ruh halindeydi ve gördüğüm tavşanı göğsüne doğru tutuyordu.

Annemin rüstik olarak tanımlayabileceği mutfağına doğru giderken hâlâ o havasını sürdürmesinden kesinlikle şikâyetçi olmadım.

Ivan’ın buzdolabının üstünde öğle ve akşam yemeği planlarının yazılı olduğu beyaz tahtaları vardı. O yüzden bugünün cumartesi olduğu düşünülerek, bir paket tavukgöğsü çıkardı. Dolaptaki tahtada TAVUK, YASEMİN PİRİNÇ, PANCAR yazıyordu. Bunu yiyeceğimizi anladım. Her zaman bir şefi filan olmasını bekliyordum ama onu hiç tanımadığımın farkına varmaya başlamıştım.

O yüzden eşyalarını ararken dolapta yasemin pirinç bulup bir yandan da *Hershey's Kiss* ile doldurduğu cam kavanozu göz-lüyordum. Etrafta doğru boyutta bir tencere bulurken beni yok saymaya devam etti. Yemek pişirmeye başladık. Pancarları yap-masına izin verdim çünkü onlarla ne yapmam gerektiğine emin değildim. Ayrıca zaten çok iyi yemek yaptığım söylenemezdi. Bana kalsa sadece tuz ve biberle soslayarak pişirilmiş et ve pilav pişiricide yapabileceğim herhangi bir tahılla ve buharlanmış ya da pişirilmiş sebzeyle ömrümün geri kalanını geçirebilirdim.

Her tabağa bir buçuk bardak pilav ölçerken, çünkü Ivan'ın beyaz tahtasında tabağında her şeyin ne kadar olması gerektiği-ne dair ölçüleri vardı, telefonu çaldı. Tezgâhtan almak için bana sürtünerek yanımdan geçti ve hemen cevap verdi.

Konuştüğünü duyarken ölçmeyi bitirmiştim. “Evet, o bura-da... Daha iyi ama hâlâ hasta...” Belli ki ‘o’ bendim. Sanırım. Asıl soru şuydu, kiminle konuşuyordu? “Yarın mı? Ne yapaca-ğımıza göre değişir... Bu olabilir... Tamam. Kulağa iyi geliyor. Yarın görüşürüz o zaman... Ben de seni seviyorum. Görüşürüz.”

Kiminle konuştuğunun beni ilgilendirmediğini kendime söy-ledim.

Ama telefonunu öylece ortada bırakmıştı ve eğer bakarsam şifresini çözebilirdim.

Ivan nereye gideceğimiz veya ne yapacağımız konusunda bana bir şey söylemedi. Ben de ona soracak değildim. O yüzden çenemi kapalı tutup Ivan'ın yemekleri tabağa koymayı bitirme-sini geride durarak bekledikten sonra beraber yemek yedik.

Hindistancevizi yağında kısık ateşte karıştırarak pişirdiği li-monlu tavuğun son dilimini yutkunmayı bitirdiğimde Ivan kendi tabağını ittirip sonunda bana döndüğünde iki saat önce olduğu kadar sinirli gözüküyordu. Aptal omuzları bile gergin ve sertti.

Ona tembel bir bakış atarken en kötüsünü bekliyordum.

O yüzden bana cehennemi yaşatmasını beklerken ağzından çıkanlara karşı hazırlıksız yakalanmıştım.

“Tekrar hesaplarını iptal etmeni istiyorum.”

“Ne?”

Kendini tekrar etti. “Tekrar hesaplarını iptal etmeni istiyorum. Birkaç tane takipçiye sahip olman, böyle postalar almana değmez.”

Ne halt oluyordu? “İvan,” diye konuşmaya başlarken kafam karıştı. “Hâlâ bana posta gelip gelmediğini bilmiyorum ama özel mesajlar ve yorumlar artık...”

“Ekip hesabını da silebiliriz. Lee anlayış gösterecektir,” derken ağzından kelimeler gittikçe daha sinirle çıkıyordu.

Eh, diğer insanları arabanın altına atacak tipte bir insan değilim *ama...* “Lee’nin bunlardan haberi var. En azından bu konuda bir fikri var. Aylar önce konuştuk.”

Beni ne kadar rahatsız ettiğine bakılırsa parlak mavi gözlerinin içinde lazerler olabilirdi.

“Seninle partner olmayı ilk kabul ettiğimde bu konu hakkında konuştuk. Ona çok fazla bir şey anlatmadım. Neden hesaplarımı kapattığım hakkında bir fikir verdim.”

“Bekle bir dakika...”

Onu görmezden geldim. “Bana eğer bir şeyler çıkmaya başlarsa onu söylememi istedi ama yapmadım. Sadece postalarımı okumayı bıraktım.”

Gözlerini kırptırdı. “Ona söyledin. Ama bana söylemedin.” Neden kelimeleri kaskatı, robot gibi çıkıyordu?

“Evet.” Çünkü öyle yapmıştım. “Senin bilmen gerektiğini düşünmedim.”

Evet, tekrar sinirlenmeye başlamıştı. “Bilmem gerekmediğini mi düşündün?”

“Evet. Düşündüm. O zamanlar pek konuşmuyorduk. Anlamsız görünüyordu. Neden önemseyecektin ki?” diye ona omuz silkerek sorarken yaptığım şey için kendimi kötü hissetmeyecektim.

“Neden önemseyeyim?” diye kendi kendine mırıldanırken hâlâ gözleriyle beni öldürmeye çalışıyordu.

“Şimdi olsa anlarım. Arkadaşız. Partneriz. Ama sakinleşmelisin. Sorun yok. Hiç agresif mesajlar veya tehditler almadım. Sadece... resimler ve o videolar. Artık bana gönderilmiyor bile olabilir.”

Ben konuşurken bir noktada tavana bakmak için başını geriye doğru eğdi. Sesi iki metal parçası birbirine sürtünüyor gibi çıkarken bana bakmıyordu. “TSN çekiminde bu yüzden mi olmak istemedin?”

Ona söylemek istememiştim ama söyledim. “Evet. Bu diğer kısmıydı. Sana benimle dalga geçmeni istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum.”

Yüksek tavanındaki kirişlere bakmaya devam ederken inlemesi resmen gümbürdemişti. İç çekti. İç çekip başını iki yana salladı.

Benim iç çekme vaktimdi. “Kes şunu. Sorun değil. Ne yaptığımı biliyordum.”

Bu çenesini indirmesine sebep oldu. “Evet, eşek gibi inatçı olarak. Ayrıca kahrolası bir sorun var.”

Alaycı bir ses çıkardım.

Bana öylece baktı.

Tamam, belki haklı noktaları vardı. “Bak, kimsenin endişelenmesini istemiyorum. Herkesin hayatında yeterince stres var, kimsenin benim daha fazlasını eklememe ihtiyacı yok. Hayatımı yaşamayı bırakamam... bırakmayacağım. İstediğimi giyeceğim ve insanların pislik halleri yüzünden giymekten vazgeçmeyeceğim. Bunun başından beri beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum.”

Dik dik bakmaya devam etti.

“Eğer yardıma ihtiyacım olsaydı, yardım isterdim.”

Attığı kahkaha çok keskindi. Yapmacıktı. Saçmalıklarına saçmalık eklediğini bildiğini belirten cinstendi. “Böbrek nakline ihtiyacın olsa bile sahip olduğunu bildiğin birinden istemezsin Jasmine.” Başını iki yana sallarken dudaklarını büzdü. “Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?”

Eh. Kahretsin.

“Çok fazla inatçısın. O kadar inatçısın ki beni *çılığına* çeviriyorsun. Seni kaç kere boğmak istediğimi biliyor musun?” diye sorarken başını çileden çıkmış bir şekilde salladı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Muhtemelen seni boğmak istediğim seferlerin yarısı kadar.”

Şakamı anlamadı. “Sahip olduğumuz şey evlilikten bile önemli.”

Gözlerimi devirip e ile başlayan kelimeye elleşmedim.

“Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Sağlıklı ve odaklanmış olmana ihtiyacım var.”

İçimi huzursuz bir şey yakıp kavuruyordu. “Anlıyorum Ivan. Bensiz yarışamazsın. Güven bana, bunu anlıyorum. Biliyorum. Sana kazık atmayı planlamıyorum. Hasta olmayı ve koreografimiz işe başlarken işleri batırmayı ben istemedim. Üzgün olduğumu biliyorsun.”

Bana gönderdiği bakış...

“Sen arkadaşısın Jasmine. Sadece kahrolası partnerim değilsin. Bana bu saçmalıkları yedirmeye çalışma.”

Ses tonu karşısında geriye doğru sendelerken yüz ifadesinin *öfkeli* hale dönmesini izledim.

“Benim için önemli olduğun için güvende olmanı istiyorum. Partnerlerimi evime getirdiğimi mi sanıyorsun? Onları hayatıma dahil ettiğimi mi düşünüyorsun? Aileleriyle vakit geçiriyorum mu sanıyorsun? Yapmıyorum ve hiçbir zaman da yapmadım. Ergenlik zamanlarımda partnerim, gençlerin etkinliğini kazanmak için bize para verdiklerini söyleyerek aileme şantaj yapmaya çalıştığında dersimi almıştım. Bu yüzden, işleri profesyonel tutmak için

artık sözleşme yapıyorum. İlk partnerimin aileme ve bana çektiği zamanki kadar asla mutsuz olmak istemiyorum. Ama sen...”

Eh... bunu bilmiyordum, değil mi?

Ve birden deneyimsiz zamanlarındaki partnerinde iki kutu kır tekmeleyici açmak istememi sonrasında düşünecektim.

“Sen. Benim. İçin. Önemlisin. Sen. Benim yüzümden başına bir şey gelirse, kendimi asla affetmem,” diye lafına devam ederken sesi gittikçe yükseliyordu. “Seni küçüklüğünden beri, kız kardeşime düştüğünde buzda yardım ettiğin zamanlardan beri tanıyorum. Ona herkesin yaptığı gibi soyadı yüzünden farklı davranmadın. Ona benim hakkımda bir şeyler sormadın. Karina ile sadece birbirinizi seçtiniz. Onun için yaptığın şeyleri biliyorum, bana anlattı. Bize hiç kimseden korkmayan Jasmine Santos hakkında her şeyi anlattı. Unicornlardan değil de uçabildiği için Pegasus’tan hoşlanan Jasmine’i anlattı.” Biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Yıllardır partnerim olmanı istiyorum, ahmak. Karina bana çiftliye geçmeyi düşündüğünü söylediğinde rastgele bir şaka da olsa bana bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. Kırçım tekmeleyi basacağını söylemeni umuyordum ve seninle bu konu üzerine konuşmayı planlamıştım. Ama hiçbir zaman yapmadın. Sonra bir bakmışım, partnerin *olmuş*. Senin yarın kadar bile iyi olmayan geri zekâlının teki.”

Hayal gösteren ilaçlar mı almıştım?

“Bunu hatırlıyor musun? Ondan sonra seninle altı ay boyunca konuşmadığımı hatırlıyor musun?” diye sorarken *bana* odaklandı.

Başım la onayladım çünkü hatırlıyordum. Aniden intikamla saldırıya geçmiş, geçen iki yıl boyunca çok fazla saçma şeyler konuşmuştu. Kulaklarımın nasıl kanamadığından ve arabasını anahtarla nasıl çizmediğimden emin değildim.

“On üç yıldır hayatımdaydın. Seni önemsemediğimi nasıl düşünebilirsin? İkimiz de bundan hoşlanıyoruz diye birbirimize sataşıyoruz. Çünkü altından kalkabilecek kadar sataşabileceğimiz başka kimse yok.”

Yani... haklıydı. Beni çılgına çeviriyordu. Her zaman da öyle yapmıştı ama o, bu seviyede konuşabileceğim tek kişiydi. Yıllarca beni çok uyuz etmişti.

Ama...

Ama...

Ağzımın açık kalmasıyla sessiz kaldım.

Ben...

O...

Şey...

Elleri masada öylece duran ellerimi tuttu çünkü... şoktaydım. Şaşkındım. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. “Senin inatçı, geveze, acımasız kişiliğine bir şey olmasını istemiyorum. Partnerim ol ya da olma. Bunu açıklığa kavuşturduk mu?”

Bu. Da. Neydi?

“Bu saçmalıktan kurtulmana izin vermiyorum. Güvende olmanı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Gizli kapaklı işlerine veya saçmalıklarına katlanmayacağım. O yüzden buna alışsan iyi edersin. Bana annenin kazasından bahsedebilirdin. Mektuplardan ve yorumlardan bahsedebilirdin. Bana iyi hissetmediğini de söyleyebilirdin Jasmine. Ama o devir şu anda sona eriyor. Bundan sonra bu şekilde olacak. Tamam mı?”

Güvende. Mutlu. Saçmalıklarına katlanmadan.

Tek kelime etmedim ama bunu kabullenme olarak görmüş olmalıydı çünkü elimi bırakarak dik oturdu ve konuşmayı tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmadığımı bir bakışla sonlandırdı.

“Şimdi bunu da sonlandırdığımıza göre, köpekleri yürüyüşe çıkaracağım. Gelmek ister misin? Eğer yolda çok yorulursan, seni eve kadar sürükleyebiliriz.”

On Altıncı Bölüm

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Tesla marka aracının direksiyonunda olan Ivan omzunu silkti ve günün ikinci cümlesini kurdu. “Hiç kimseyi hasta etmeyeceksin. Bulaştırma periyodun çoktan sona erdi.”

Eğer öyle diyorsa.

Günümün çoğunu Ivan’ın bir gün önce eşyalarımı fırlattığı misafir odasında uyuyup uyanarak geçirmiştım. Dün akşam evcil hayvanları tarafından dikkatim o kadar dağılmıştı ki, yere düşürdüğüm çantamı almak için tekrar dışarı çıktığının farkına varmamıştım.

Akşam yemeğinden sonra köpekleri uzun bir yürüyüşe çıkardım. Görünüşe göre şehrin kırk dakika uzaklığında 41 hektarlık bir alanı vardı ve her gün köpeklerini, domuzunu da yapabildiği kadar yürüyüşe çıkarıyordu. Günde iki kere Ellie adında yardımcı bir kadın hepsini beslemek için gelip onlara ilaçlarını vererek Ivan benimle antrenmandayken etrafta koşuşturmalarına izin veriyordu.

Kimin aklına gelirdi ki?

Onun bu kadar hayvan sahiplenmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordum ama gerçek şuydu ki, önceki geceden beri onunla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Daha önce kimse benimle öyle konuşmamıştı. En azından annem dışında hiç kimse.

Benim güvende ve mutlu olmamı istediğini, bunun bizim partner olmamızla bir alakası olmadığını söylemişti.

Bu ne anlama geliyordu? Bilmek istiyordum. Ama sormaya ve öğrenmeye korkuyordum çünkü ya cevabı bir şeyleri yıkarsa?

Gerçeğin buna değeceğini düşünmüyordum.

O yüzden bir kilometreden fazla süren yürüyüşten sonra onu sessizce oturma odasına kadar takip ettim. Kanepede onun tam aksi yönünde otururken Russ ile benden çok hoşlandığına karar veren sekiz yaşında üç bacaklı Kraliçe Victoria adında bir Husky ile etrafım çevrildi. Kanepede bir köpek kucağımda diğeri yanımda on dakika geçirdikten sonra uykudan bayılmışım ama Ivan saatler sonra alnıma hafifçe vurunca uyandım. Beni eli ensemdede, yarı uykulu şekilde odama yürütmüştü.

Örtülerin altına kıvrıldığımı, çeneme kadar örtüleri çekenin o olduğunu, sonrasında ışığı kapatıp gitmeden önce alnıma avucunu koyduğunu hatırlamayacak kadar uykulu değildim.

Ertesi sabaha kadar uyudum ve neredeyse öğlene kadar kalkmamışım ki bu ne kadar kötü hissettiğimi gösteriyordu. Ivan gitmişti ama buzdolabına, LK'de olduğunu ve bir civarında geleceğini, eğer eve bir kadın gelirse endişelenmemem gerektiğini çünkü bu kişinin, normalde sabahın yedisinde gelen evcil hayvan bakıcısı Ellie olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Belli ki uyumuştum.

O yüzden bu durumdan faydalandım. Bir saat boyunca evini karıştırıp Ivan hakkında beni şaşırtan çok daha fazla şey buldum.

Tavşanın bile kocaman, havalı bir oyun alanı ve beş yatak odasından birinde evi vardı. Cidden kendi odamdan bile daha güzeldi.

Dört tane kocaman köpek yatağı ve devasa ana yatak odasında ufak bir köpek yatağı vardı. Özel yapım tempur yataklardan olduklarına emindim. Bir tanesine, Husky yani Kraliçe Victoria ile yattığım odanın dışındakine Russ ile oturdum. Yataklarının bile evdeki yatağımdan daha konforlu olduğuna karar verdim.

Ivan komodinlerinden bir tanesinde bir tüp kayganlaştırmacı bulunduruyordu. Karnımın endişeyle uyuşmuşçasına nabız gibi atmasını görmezden geldim.

Evi kusursuzdu.

Banyosunda hiç güzellik ürünü yoktu ki bu da doğuştan m kemm l bir cilde sahip olduğu anlamına geliyordu. Tam bir saçmalık. Ama  ekmecelerden birinde teneke bir kutuda organik sa  zimbirtılarından görmüştüm.

Hiçbir yerde prezervatif bulamadım.

Ama kupalarla, plaketlerle ve iki altın madalya ile doldurulmuş bir oda bulmuştum.

şifresini kıramadığım bir masaüstü bilgisayar ı vardı.

Astığı fotoğraflarda ailesiyle pozları, hayvanlarının poz vermeden halleri ve genel olarak ailesini içeren görüntüler vardı. Görünüşe göre iki tanesinde ben de vardım.

Hepsi oldukça ilgi çekiciydi.

Tamamen şaşırmadığım tek gerçek ise beyaz Fransız olan Lacey'in benden %99,9 hoşlanmadığıydı. G z göze geldiğimiz her an beni izliyordu ve bütün süreç boyunca dik dik bakıyordu. Ondan hoşlanmıştım. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilemeyecek akıllılık ediyordu.

Ivan eve dönene kadar çoktan bütün evini dolaşmıştım. Bakmak için işimin olmadığı çekmeceleri ve dolapları açmıştım ama bu konuda hiç de kötü hissetmiyordum. Ivan bunu bekliyor olmalıydı. Eğer beklemiyorsa, o zaman bu kadar güvenmesi onun su uydu.

Gizlice etrafı karıştırırken ateşim bir noktada tekrar  ıktı. Ivan köpekleri ve domuzu dışarı çıkarırken misafir odasına kestirmek için gittim. Saat altı civarında ıslak bir şey yüzümü d rt rek beni uyandırdı. Göğsümde oturan pembe domuzdu. Ivan yatağın kenarında dikilerek beni izlerken diğer eliyle kocaman bir tavşan kucaklıyordu.

“Ne?” diye boğuk bir sesle sorarken domuz yavrusunu sanki bunu defalarca yapmışım ve yeni bir şey değilmiş gibi okşamak için uzandım.

O gri-mavi gözler konuşurken  zerimdeydi. “Uyurken neredeyse tatlı g z k yorsun.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Neredeyse dedim.”

Hâlâ domuzu okşarken doğru yaptığımdan emin olmayarak Ivan’a eli tavşanın kürkünü okşarken tedbirli bir bakış attım. “Neden öylece durup beni izliyorsun garip şey?”

Ivan’ın bakışları cevaplarken domuza çekildi. “Seni uyandırmak için geldim. Ailemin evinde yemeğe gideceğiz. Hazırlan.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Tek yapacağımız yemek yemek olacak. Bir saatliğine oturabilirsin. Annem senin için çok endişelendi.”

Kahretsin.

“Onları hasta etmek istemiyorum.” Ki bu doğrudu. İstemiyordum. Lukovlar her zaman bana karşı harika davranmıştı. İçtenlikle. Eğer gerçekçi olmak istiyorsam zengin ve varlıklı insanlardı. Karina’ya göre muhtemelen bir noktada Rus kraliyesiyle evlenmiş bir soydan geliyorlardı ama onlar tanıdığım en nazik, en terbiyeli insanlardı.

Ayrıca bana LK ücretlerimde çok büyük bir indirim vermişlerdi. Yüzde doksan indirim. Neredeyse son on yıldır ödemek zorunda olduğum sadece koçluk masrafları ve koreografi ücretleriydi. Bunda ısrarcı olmuşlardı.

“Onlar iyi olacaklar,” derken hâlâ öyle dikilerek tavşanı alışkanlık haline gelmiş bir şekilde tutuyordu. “Ayrıca bugün babalar günü. Babamı görmek istiyorum.”

Babalar günü müydü?

“Ne? Bilmiyor muydun?” diye sorarken aklımı okuyordu.

Geçtiğimiz aydan beri o kadar meşguldüm ki canlı televizyon izleme fırsatım olmamıştı. “Evet. Bilmiyordum.”

Kaşları çatıldı. “Önce babanı aramak ister misin?”

Hâlâ zayıf, ağır ve dengem yerinde değilmiş gibi hissettiğim halde başımı iki yana sallamak için tereddüt etmedim.

“Emin misin?”

“Eminim.” Onunla bağlantıya geçip geçmemem umurunda değildi. Muhtemelen farkında bile olmazdı.

Ama...

Daha iyi biri ol.

Belki amaç da buydu. En azından ona mesaj gönderebilirdim. Daha iyi biri ol. Babama onu hayal kırıklığına uğratsam da uğratmasam da onun kızı olduğumu hatırlatmalıyım.

“Yolda ona mesaj atarım,” dedim Ivan’a omuz silkerek. Muhtemelen üvey çocuklarıyla eğlenceli bir şey yapmak için dışarı çıkmıştır. Karnımda bir anlığına beliren tuhaf bir his vardı ama hemen uzaklaştırdım. Çok fazla uzaklara. “Ağabeyime ve Aaron’a da bir mesaj atacağım.”

“O zaman geliyorsun?”

Bay Lukov için gelecektim. Hâlâ berbat hissettiğim halde. Ivan bir saatliğine demişti. Evlerinde bir saatliğine dayanabilirdim.

Bir an başını salladı ancak domuz boynuma sokulmak için yanıma geldiğinde bakışlarımız çakışınca gülümsedi. “Eğer ona izin verirsen seninle düş alabilir.”

Bu ufak varlık burnuyla tenime iki kere yumuşak bir şekilde üfledi ve kalbimde küçük bir sızlama hissettim. “Öyle mi?”

Başını sallamış olabilirdi ama tek duyduğum, “Hı hı,” oldu.

“Sorun olur mu?”

Kafamı kaldırdığımda bakışlarını çekmediğini fark ettim. “Hayır.”

Böylelikle, enerjimin yarısı benden emilmiş gibi hissettiğim ve baş ağrım hiçbir yere gitmediği halde doğrulup çarşafı üstümden ittirdim. Charlotte’u tekrar yatağa koyup bacaklarımı kenardan salarak ayağa kalktım.

“Eğer başın ağrıyorsa yatağın yanındaki masada ağrı kesici bıraktım,” diye beni bilgilendirdi Ivan. Başımla onaylamayı başardıktan sonra hapları kapıp ağzıma attım ve yatağın yanındaki

bardakta ne kadar su kalmışsa yutmaya çalıştım. Onları yutana kadar Ivan'ın bunları bana getirdiğini fark etmemiştim.

İki adım ötede, tavşanıyla yatağın yanında dikildiği yerden kıpırdamayan Ivan'a baktım. Konuşurken kelimeler ağzımdan eskisinden daha kolay çıkıyordu. "Teşekkürler."

Şaşkın görünmüyordu... ama sadece... bakıyordu. O kahrolası kocaman tavşanı tutarken.

Charlotte ile duş, üstümü giyerken yaşadığım hayatımın en isteksiz üç dakikası, bir bardak daha su ve kısa bir yolculuk sonrasında ailesinin evinin önüne park etmiştik. Çoktan bir kere daha kestirmeye hazırdım.

Ev Houston'ın güneyinde, birkaç hektar arazinin her malikâneyi birbirinden ayırdığı bir alan üzerindeydi. Lukovlar beş yüz metrekaare büyüklüğünde ustuka kaplamalı, kiremit çatılı, Karina ile ergenlik zamanlarımızda çok fazla zaman geçirdiğimiz sonsuzluk havuzu olan devasa bir yerde yaşıyorlardı. Eh, o kadar da çok fazla zaman geçirmemiştik ama okul, LK veya evimden çok daha fazla zaman geçirmiştik.

Ivan arabasını evin arkasına uzanan garaj yoluna çekerken çok geniş, dört araçlık garajın dışına park etti. Dışarı çıkıp geçmişte sürekli geçtiğim arka kapıya doğru ilerlerken yorgun bir şekilde nefes verdim. Ivan anahtar kullanarak açtı ve giydiği gömleği, özel yapım olduğundan şüphelendiğim pantolonunu—çünkü o şişkin kalçalarını esnemeyen bir şeye sığdırmasının imkânı yoktu— gri ve neredeyse bot gibi gözüken siyah deri ayakkabılarını inceledim. Sonra kendi giydiğim dar tişörtüme ve taytıma bakıp içten içe omuz silktilim. Lukovlar daha kötü hallerimi görmüşlerdi. Kendimi iyi hissetmediğimi biliyorlardı. Yeni erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmak için gelmiş değildim ya.

Bu daha önce olduğundan değildi. Çiftli patene geçmeden önce birkaç ilişkim olmuştu ama çıktığım her adam ikinci buluşmaya kadar aşağılık birine dönüşüyordu. Birkaç aylığına görüştüğüm sadece bir adam vardı ama artık nasıl görüldüğünü bile hatırlayamıyordum.

“Merhaba?” diye seslendi Ivan, mutfağa açılan kapıdan girdiği anda.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve yorgunluk bir kez daha beni etkilediğinden bir anlığına kapıya yaslandım. Mutfak neredeyse... bir yıl önce gördüğüm gibiydi. En son Karina’nın doğum günü için gelmiştim. Bu da Paul kancığı beni terk etmeden hemen önceydi. Sonrasında Karina tıp okulunda bir yıl daha okumak için gitmişti ve işte yine buradaydık.

“Oturma odası!” diye Bayan Lukov seslendi.

Ivan bana omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çatı. “İyi misin?”

Başımınla onayladım ama bu bile çok fazla enerji harcatmıştı.

Yüzümden anlamış olmalıydı çünkü kaşlarını çatı. “Evde kalmalıydık.”

“İyi olacağım,” derken kendimi kapıdan iterek uzaklaştırdım.

Bana inanmış gibi gözükmüyordu ama ona doğru yürürken tek kelime daha etmedi.

Bunun yerine Ivan elini uzattı ve elimi onununkilere geçirip ona yaslanırken üzerine pek düşünmedim. Buna alışkınım diye kendime söyleyebilirdim. Onun hemen yanında olmaya alışkındım. Olması gerekenden daha doğal hissettiriyordu.

“Tekrar kötü mü hissediyorsun?” diye nazıkçe sorarken ağırlığımı itirazsız kabul etti.

Omzuna doğru başımı iki yana salladım. “Sadece yorgunum.”

Elimi sıktı. “Biraz daha su ister misin?”

“Ben iyiyim.”

‘Hmm’ sesi çıkardıktan sonra sordu. “Neren ağrıyor?”

Yutkunup gözlerimi bir anlığına kapadım. “Her yerim.”

Ivan sorarken hiç tereddüt etmedi. “Sarılmak ister misin? Bu daha önce hoşuna gitmişti.”

Başımınla onayladım.

Ivan vücudunu döndürüp o uzun ve kaslı kollarını etrafıma doladı, beni yüzüm göğüs kaslarının arasındaki boşluğa gelecek

şekilde kendine bastırırken sessizdi. Aniden iç çektim. Ellerinden bir tanesi omurgama yerleşip aşağı yukarı ovaladıktan sonra en yüksek noktada duraksayıp köprücük kemiklerimi teker teker ovaladı. Halka, halka, halka yaparak sanki kahrolası bir büyü gibi acıyı bir şekilde dindiriyordu.

“Bu iyi hissettirdi,” diye fısıldarken ona iyice yakınlaşmaya çalışıyordum.

Hasta olmaya dair bir şey sarılmak istememe sebep oluyordu. Özellikle konu Ivan olunca. Beni gerçekten kavrayacak biriydi ve sevgi gösterisi, temas konusunda tuhaf ya da hassas değildi. Sanırım o da buna alışkındı.

O büyük ellerden biri enseme giderek oradaki kasları yoğurmaya başladı ve yemin ederim ki inledim.

Ivan kafamın üzerinden kısık sesle kıkırdadı. “O kadar iyi mi?”

“Çok iyi,” diye fısıldarken neredeyse bütün ağırlığımı ona doğru yaslıyordum. “Bu şekilde uykuya dalabilirim.”

“Döndüğümde sırtını biraz daha ovalarım,” diye teklif ederken bir eli boynumdaydı ve diğeri hâlâ omurgamın her iki tarafını da aşağı, yukarı ovalıyordu.

“Söz mü?”

Biraz daha güldü. “Söz. Ama ben hastalandığımda, iyiliğin karşılığını vermen gerekiyor.”

“Tabii. Hı hı.”

“Söz mü?” diye baş belası kısık sesle sorarken ses tonu eğlendiğini gösteriyordu.

“Söz.”

Göğsüne doğru iç çekerken genellikle kullandığı hoş ve güzel parfümünü kokladım.

“Benim zavallı zavallı Jasmine'im,” diye tanıdık bir ses yakınlardan geldi.

Donakaldım ve hangi cehennemde olduğumun, Bayan Lukov'un ne görüp düşündüğünün farkına vardım. Etrafımdaki kollar daha da sıkılaşıırken geri çekilmek üzereydim. O kadar sıkıydı ki öpüşürken yakalanmışız gibi geriye doğru sıçrama şansının olmadığını biliyordum. Ama tek yaptığımız Ivan'ın bana sarılması ve sırtımı ovalamasıydı. Bilirsiniz işte. Birkaç hafta önce önünde anadan doğma durduğum ve ellerinin *her* yerimde dolaştığı düşünülürse.

Ama Ivan bana sarılırken yakalanmaya dair bir şey öpüşmek gibi daha savunmasız ve özel hissettiriyordu. En azından ben öyle düşünüyordum.

“Kendini iyi hissetmiyor,” diye Ivan doğrudan kafamın üzerinden neredeyse saçıma doğru konuşuyormuş gibi fısıldadı.

“Ateş düşürücülerini alıyor musun?” diye arkamda bir yerlerden sordu Bayan Lukov.

Konuşurken hâlâ yerimden kıpırdamadım. “Merhaba, evet. Ivan ilaçlarımı eksik etmiyor.”

Ateşimin olduğunu nasıl bilmişti?

“Bu kadar aç gözlü olmayı bırak Vanya. Benim de ona sarılmama izin ver,” diye emretti Bayan Lukov.

Vücudumu o sıcak kollarıyla son bir kere daha sıktıktan sonra beni bıraktı. Hemen yüzümde sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Bu kadının oğlu tarafından sevgi gösterilirken yakalandığım için değil de hâlâ ateşim varsa, ateşim yüzünden fazla sıcaklamışım gibi görünmek için dua ettim. Kollarının arasından çıktığım anda yavaşça, görünüşe göre doğrudan arkamda duran Bayan Lukov ile yüz yüze gelmek için döndüm.

Yaşlı kadın çoktan bana parıldayan gözlerle bakıyordu. Annemden biraz daha yaşlı olan Bayan Lukov... daha yaşlı olması dışında iki çocuğunun da mükemmel bir karışımı gibi görünüyordu. Saçlarını onu tanıdığımdan beri doğal rengi olan siyaha boyuyordu. Uzun boyu, soluk teniyle zayıf biriydi ve Ivan'a aktardığı en parlak mavi gözlere sahipti. Neredeyse annem kadar güzel bir kadındı.

Sadece kaçık değildi.

“Korkunç gözükiyorsun, Jasmine,” diye bildirdi Bayan Lukov, bana sarılmadan hemen önce. 1.70 cm boyuyla kendimi neredeyse cüce gibi hissetmememe sebep oluyordu.

“Korkunç hissediyorum,” diye ona dürüstçe söylerken ben de ona sarıldım. “Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Umarım seni de hasta etmem.”

“Ah, sus bakayım. Vanya ailenle cumartesi yemekleri yediğini söylediğinden beri seni getirmesini söylüyorum ama beni duymuyormuş gibi davranıyor,” diye iddia ederken beni bir yandan diğer yana salladı. “Yeni partnerin olduğunu bana söylediğinde çok heyecanlandım. Petr ile her zaman bunun an meselesi olduğunu düşünmüşüzdür.”

Evet, anne babası çok tatlıydı. Biraz da saf. Ama onlardan çok hoşlanıyordum.

“Yıllar önce rüyamda ikinizi stantta altın madalya kazanırken görmüştüm,” derken beni hâlâ bir bebekmişim gibi sallıyordu. Ben de buna izin veriyordum çünkü kendi annem bile bana böyle davranmamıştı. “Belki bir işarettir ha?”

Sahip olamayacağım şeyin hatırlatılmasıyla elimde olmadan gerildim.

En azından Ivan ile olmayacaktı.

Bunu başından biliyordum, değil mi? Hayal kırıklığına uğramak için bir sebebe ihtiyacım yoktu. Bazı şeyler hiç olmamasından daha iyiydi. Umarım beraber stantta durabilirdik ama bu Olimpiyat madalyası için olmayacaktı.

Yine de bu yeterli olmalıydı.

“Hoş olurdu,” diye ona söylerken, sesim tuhaf çıkmıştı ama kötü hissettiğim için değildi. “Eminim Ivan’ın o zaman partneri kim olursa, onunla hoş görüneceğine eminim.”

Şimdi onun gerilme sırasıydı. Başının hareket ettiğini görmüştüm ama ağzından, ne yapacağımı bilmediğim bir ‘hmm’ dışında bir şey çıkmamıştı.

Kendime ne kadar sakinleşmemi söylesem de beceremiyordum.

Çünkü iki yıl içinde Olimpiyatlara gittiğinde Ivan'ın yanında duran ben olmayacaktım ve bu konuyu sorun etmemek zorundaydım.

Ama şu anda yapamıyordum.

Bayan Lukov'dan bir anlığa aldığım tuhaf bir his vardı. Akıldan ne geçtiğini bilmiyordum.

Bildiğim şey ise, bir dakika gibi bir süre sonra sırtıma hafifçe vurarak Ivan gibi sırtımda halkalar çizerken, "Bu virüsü atlatman için tam da ihtiyacın olan şeyi biliyorum," dedi.

Bayan Lukov'un çaylarından yıllar önce regl olduğumda içmiştim ve neredeyse kusacaktım. Karın ağrılarımı durduracağına yemin etmişti. Yaptığı şey ise iştahımı öldürmek olmuştu.

"C vitamini için taze sıkılmış portakal suyu..."

Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. O anda kollarında rahatladım.

"Ve votka. İçindeki bütün kötü mikropları öldürecektir."

Ve böylelikle tekrar gerildim. "Aah..."

"Vanya antibiyotik kullanmadığını söyledi," dedi bilmiyormuşum gibi. "Yarın antrenmanın yok. Sana iyi gelecektir, Jasmine."

Ivan hangi cehennemdeydi ve neden ona içki içemeyeceğimi söylemiyordu? İçmek *istemiyordum*. Votkanın tadını sevmiyordum ama...

"Bana hayır mı diyeceksin?" diye sordu yaşlı kadın ama sesi daha çok meydan okuma gibi çıkmıştı.

Ona hayır deme cesaretine sahip miydim?

İnsanlarla tartışmaya girdiğim zamanlar saymakla bitmezdi. İnsanlara kötü isimler söylediğim kişi sayısını hayal bile edemiyordum. Ailem dışında birinin ne düşündüğünü umursayalı çok uzun zaman olmuştu. O zaman bile, bu baskı beni genellikle onları utandıracak bir şey yapmaktan alıkoyamıyordu.

Eğer karşımdaki annem olsaydı, ona hayır demekte hiç zorluk çekmezdim.

Ama annem değildi.

Ve sesinin tonundan, eğer bana yardımcı olacağını düşündüğü şeyi yapmazsam, hislerini inciteceğim anlaşıyordu.

Kahretsin.

“Hayır, Bayan Lukov,” dedim bir an sonra, Ivan beni baldırlarımdan tekmelemeden önce.

Bacağımı kaldırıp ona eşek gibi tekme atmaya çalıştım ama erişebileceğim mesafenin dışındaydı.

“Harika,” diye cevap verdi kadın, beni yüzünde gülümseme ve iki eli omzumda çekiştirerek. “Vanya?” Birden etrafa sanki bir şey hatırlamış ve kafası karışmış gibi baktı. “Bebekler yok mu?”

Bebekler mi?

“Onları evde bıraktım,” diye cevapladı Ivan.

Ah. *Aah.*

“Benim ufak Lacey’imi getirmedin mi?” diye sordu Bayan Lukov, kelimelerinden hayal kırıklığı belli oluyordu.

“Hayır, özellikle Lacey’i getirmedim.”

Omuzları kesin bir hayal kırıklığıyla düşerken bana bakıp başını sallamadan önce kaşlarını bile çatmıştı. “Her zaman en az iki bebeğiyle beraber gelir. Her zaman. Etrafı dağıtıp her yere kıl saçıyorlar ama şimdi onları özlüyorum. Aptalca değil mi, Jasmine?” Ivan’a ancak sevgi dolu bir annenin başarabileceği merhametli bir bakış gönderdi.

“Vanya ve hayatını kurtardıkları. Küçüklüğünden beri her zaman diğer insanların istemediği şeyleri eve alırdı.”

Vücudumun üst kısmında tuhaf bir şey oldu. Annesiyleyken mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirmiş Ivan’a yan bir bakış atmadan edemedim. Gözlerimiz birleşip hiç ayrılmadı.

“Bir dahaki sefere sanırım. Çorba hazır. Sana içecek bir şey hazırlayayım ki yemek yiyebilelim!” diye bağırdı Bayan Lukov.

Kendi yatağımda olmadığımı bilerek uyandım.

Bunu bilerek uyandım çünkü kendi yatağımda çıplak uyanmanın ihtimali yoktu.

Ayrıca benim odam kraliyet mavisi rengine boyanmamıştı.

Ama çoğunlukla üstsüz asla uyumazdım. Ben uyurken odama dalıp bana bir şey yapmaması konusunda ailemdeki kimseye güvenmiyordum. Onların görmemeyi yeğleyeceğim yerlerini, ben de görmelerini sağlayarak hayatlarında sonsuza kadar iz bırakmak istemiyordum.

Yarı karanlık odada gözlerimi kırpıştırırken kendi odamda veya evimde olmadığımı kesinleştiren başka bir şey daha vardı.

Hiçbir dünyada veya cehennemin herhangi bir katında yatağımda sadece iç çamaşırla, *kahrolası bir kol belime dolanmış şekilde* uyanma ihtimalim yoktu.

Kalçalarımın sarkan belime doğru tüylerle kaplı ağırlığın farkına vardığım an ödüm kopabilirdi. Boynumda ilk nefesi hissettiğim an çılgılık atabilirdim.

Bütün bunların herhangi birini veya hepsini uyandıktan sonra yapabiliirdim.

Ama yapmadım.

Çoğunlukla *bu kahrolası kraliyet mavisini bildiğim içindi*. İlk önce etrafı karıştırırken görmüştüm. Aşağı doğru bakıp gözlerimi kısarken belime dayanmış *bu ten rengini biliyordum*. Benden daha açık tondaydı. Siyah tüylerle kaplanmıştı. Kolun ön kısmı ip gibi kaslarla kaplıydı. Bu yeterli değilmiş gibi gözlerim kapalıyken bile karnımdaki parmakları tanıyabiliirdim.

Ama bütün bunları bilerek bile üstümde sutyen filan hiçbir şey olmadan öylece otururken, ona bunu söylemesem de resmen dünyada ona güvendiğim için bana böyle dokunmasına izin verebileceğim tek adamın kollarındaydım ve mankene dönüşmeden edemedim. Çünkü ne zaman ona güvenmeye başladığımdan emin değildim ama bir noktada olmuştu. Sadece içime sızmıştı ve bu konuda düşünmeye ihtiyacım olduğunda oradaydı.

Ama kahrolası ne olmuştu?

“Günaydın, Köfte,” tanıdık bir ses yumuşak bir şekilde fısıldarken nefesi boynuma dokunuyordu... ağzından çıkan her harfin şeklini alırken nemli ve yumuşak olan dudaklarını hissediyordum.

“Günaydın mı?” diye sorarken dehşetle kaşlarımı çatıyordum ama umduğum kadar da değildi.

Ne halt olmuştu? Düşünmeye çalıştım... Ama bütün vücudum berbat hissettiğinden, ailesinin evine gidip Bayan Lukov boğazımdan aşağı borş dökmeye başladıktan ve aslında *screwdriver*¹⁰ olan ama adına *screwdriver* demeyi reddeden annesine Ivan'ın ikinciden sonra durmasını söylediği halde bardağım boşaldığı her seferinde tepemde olmasından başka hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Ama aynı benim annem gibi kimse Bayan Lukov'a ne yapacağını söyleyemezdi. Özellikle de oğlu.

Bundan sonra her şey bir hiçliğe doğru bulanıklaştı.

Ne halt oldu, diye merak ederken Ivan boynuma doğru iç çekti.

“Çıldırılmayı kes. Arabadan çıkarken üzerine enerji içeceği döktün ve gecenin yarısında yatağıma tırmandın.”

Aman Tanrım. Dehşetle inledim. Cidden. Dehşetle. Enerji içeceği hangi cehennemden gelmişti ve kendi üzerime döküp düş almak yerine yapacak en iyi şeyin soyunmak olacağına karar verecek kadar sarhoş muydum? Bazı içeceklerin ne kadar yüksek kalorili olmaları dışında nadiren içmemin bir sebebi vardı.

Ivan bunu biliyor olmalıydı çünkü kıkırdarken dudakları boynuma değdi. “Sana yatağına gitmeni söyledim ama sürekli öldüğünü söylüyordun...”

Şaşırmak istiyordum.

Şaşırmamıştım.

10 Portakal suyu ve votka ile yapılan kokteyl. (ç.n.)

“... sonra ‘iflas ettirdim’ deyip duruyordun ve sana neyi iflas ettirdiğini sordum.” Bana değen nefes alışları daha hızlı ve hafif hale gelirken aynı anda sesi kesildi.

Adi herif.

Yarı uykulu kakhaha atıyordu ama yapmamaya çalışıyordu.

“Ve sen... sen...” diye söylemeye çalışırken nefesinin hızlanması bana kakhaha attığını söylüyordu. Sanki vücudunun üst kısmının sarsılması bunu daha iyi belli etmiyormuş gibi.

İnledim. “Kes sesini.”

Hâlâ titriyordu. “Ciğerini iflas ettirdiğin konusunda ısrarcıydın,” diye nefesini verdi.

Peki. Bir şey iflas etmiş gibi hissettirmişti. Ama güzel iflas ettirmiştim. Bir *halt* hatırlayamıyordum. Daha önce bu kadar hiç içmemiştim. Bundan sonra içeceğimden bile daha fazlaydı. Ama Bayan Lukov içkime başından ne kadar votka katmıştı? Çok fazla eklemiş gibi tadı yoktu ama...

Lanet olsun.

Ama Ivan konuşmaya devam etti. “Ve seni hastaneye götürmemi istedin.”

İnledim. İçten içe inledim.

“Ciğerini bir arada tutmamı istediğini söyledin...”

Aman Tanrım.”

“*Birazcık Vanya, birazcık,*” diye boğulurmuş gibi konuştu. “*Ciğerimi iflas ettirdim.*”

Ona Vanya mı demiştim? Hah. Bunu kenara atarak en önemli kısma odaklandım. “Sen de yatağında kalmama izin mi verdin? Tişört olmadan? Ciğerimi bir arada tutabilmen için?”

Etrafıma dolanan kollar sıkılaştı. “Sen ısrar ettin.”

“Sutyensiz.”

“Bu şekilde geldin. Ne yapacaktım? Seni giyinmeye mi zorlayacaktım? Sarhoş olmadığında ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun.”

“Sen giyinebilirdin.”

“Rahat ve uykulu bir şekilde yatağımdaydım. Çıkagelen sendin.”

Dönüp ona bakmak için başımı geriye doğru eğmeye çalıştıktan sonra muhtemelen dişimi fırçalamadığımı hatırladım. “Üzerinde pantolon bile mi yok?”

“Evet.”

“Giyemez miydin?”

“Sıcaklığımı mahvetse miydim?”

“Bana tişört giydirebilirdin.”

“Bana izin vermediğin halde ellerimi sana sürse miydim?”

Nefesimi tuttum. Sonra soluk renkli eller karnımda ufak ufak hareket edince gözlerimi devirdim. “Seni gidi aptal, ellerin şu an üzerimde.”

Kahkahası kısık, pişman olmayan ve tamamen Ivan’ı yansıtan bir şekilde mükemmeldi.

“Ya da kendin tişört giyseydin.”

Durakladıktan sonra, “Hayır,” dedi.

Onu öldürecektim.

“O zaman ikimizin de burada olmasının bir sorun olmadığını mı düşündün?”

Omzunu silkmesini görmedim ama hissettim.

“Neden yataktan çıkmadın?”

Ofladı. “Neden çıkayım? Yatak benim.” Yumuşak kahkahası ensemde dalgalandı. “Ayrıca seni çıplak görmemiş değilim...”

İnledim.

“İşim senin iyi olduğundan emin olmak.”

Bu da bir bakış açısydı. Başımı yana doğru yatırıp gözlerimi kıstım. “Üzerimde tişört yokken değil.”

“Ama çoktan yaptım hatırlıyor musun?”

Haklı mıydı? Elbette haklıydı. Umurumda mıydı? Elbette değildi.

“Bütün partnerlerinin yatağına sarhoş ve çıplak girmesine izin mi veriyorsun kahrolası sapık?”

Arkamda nefes almayı ve kakhaha atmayı bir anlığına kesti ama gerginlik hızlıca üzerinden yok olurken konuştu. “Hayır. Sen bütün partnerlerinin seni çıplak görmesine izin veriyor musun?”

“Hayır.” Daha çok ‘yok artık’ demek istemiştım ama başım çok fazla ağrıyordu ve söylemeyi başaramamıştım.

Ivan beklemediğim bir soru sormaya karar verene kadar ikimiz de bir anlığına hiçbir şey söylemedik.

“Onu özölüyor musun?” Sırtıma sert bir şey değdi ve elimden geldiğince, muhtemelen iç çamaşırının içinde aletinın değmesi-nin abartılacak bir şeyi yokmuş gibi davranırken gerçekten de olan buydu. Arkadaşlar arkadaşlarının penislerine dokunmazlardı değil mi?

Cinsel ilişkileri olan arkadaşlar yapar, diye kafamdaki ufak bir ses fısıldadıktan sonra o kaltağın çenesini kapatıp onun yerine, “Kim?” diye sordum.

Bir duraklamadan sonra, “Paul,” dedi.

Bu sefer kolayca, “Yok artık!” diyebilmişim.

Belki penisi diye düşündüğüm şey hâlâ bana dokunurken sordu. “Emin misin?”

“Eminim.” Sonra resmen *orada* olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmadan edemedim. Hemencecik *orada*. Sabah nefesini sallla. “Eski partnerlerini özölüyor musun?” diye soruyu tam bir aptal gibi sorarken aklımın bazı kısımları bile bunun aptalca bir fikir olduğu konusunda beni uyarmıştı.

“Birazcık bile özlemiyorum,” diye tekrar etti.

Hah.

“Mindy’nin bu yıl ara verdiği için benimle kapana kısıldığın için pişman mısın?” diye yine aptalca bir soru sorup hemen pişman oldum.

Bana öylece baktı. O kadar uzun süre, ikimizin de üzerinde kıyafet yokken kafalarımız çok yakın durarak bakmıştı ki cidden cevaplamayacağını düşündüm. Ama cevapladı ve tek kelimeli cevapları daha fazlası olduğunu hissettiriyordu. “Hayır.”

Hayır.

Tamam.

İkimiz de bir şey demedik. Bir dakikalığına ve omzunun üzerinden komodininde görebildiğim dijital saate göre beş dakika daha bir şey dememiştik.

Beni dürtten yumuşak ama sert organ hareket ediyormuş gibiydi ve yemin ederim klitorisim hissetmişti. Hisse bakılırsa ovma vaktim gelmişti. Hasta olduğum günün sabahından beri mastürbasyon yapmamıştım. Bu benim için neredeyse dünya rekoruydu.

“İvan?” dedim nazikçe.

“Hmm?” derken sesi tekrar uykulu ve tembel çıkmıştı.

“Aletini uzaklaştıracak mısın yoksa bu tür bir arkadaş mı olacağız?” diye şakalaşmaya çalıştım.

Konuşurken kahkahasının yumuşak bir tınısı vardı. “Bu tür bir arkadaş olacağız.”

Eğer karnımda hissettiğim hayal kırıklığıysa kendime onunla en başından yatağa girdiğim için sadece utanç duyduğumu söyledim.

On Yedinci Bölüm

Yaz/Sonbahar

Squirt: Babamla Margot'ta 19:00'da akşam yemeği.

Seb: Tamam.

Jojo: Bana uyar. James ile orada olacağız.

Tali: İyi fikir.

Annem: Ben benimle geliyor.

Squirt: Tamam anne.

Annem: Surat yaptığını biliyorum Rubella. Yapma.

Annem: Ben evliyim. O da bunu biliyor. Baban da evli. Ben de bunun farkındayım.

Squirt: Bir şey demedim!

Annem: Ama onaylamadığını biliyorum.

Squirt: -_-

Annem: Uslu olacağım.

Squirt: Söz mü? Onu kızdırmayacaksın?

Anne: Söz veriyorum. Tek kelime etmeyeceğim.

Squirt: Bak söz verdin.

Squirt: Jas, sen de geliyorsun değil mi?

İç çekip elimin tersiyle kaş kemiğimi ovaladım. Babamın birkaç gün önce geldiğini biliyordum. Unutmamıştım.

Sadece kaldığı yer olan Ruby'nin evine hoş geldin demek için uğramamıştım.

Günde iki kere antrenman, bale, pilates, spor, koşular ve işten sonra yorgun oluyordum. İlk müsabakamıza sadece iki hafta kalmışken kahrolası *darlık vaktiydi*. Zamanımız azalıyordu ve çok fazla stresliydim. İki buçuk aydır stres altındaydım. Çünkü hastalığımı atlatıp Ivan sonunda evime gitmeme ‘izin’ verdiğinden beri doğrudan kısa programımız ve serbest kayışımız için koreografiyi öğrenmeye girişmiştik. Büyük müsabakalardan sonra çoğu çiftli paten takımlarının galalar için bir araya getirildiği sıradan gösteri programına odaklanmamaya karar verdik. Ivan ile Koç Lee de dahil olmak üzere, aramızda bir şeyler ortaya çıkarmak istiyorduk.

Ivan müziğe karar verdiğinde hepimiz sırtttık.

Koreografiyi öğrenmek başlı başına yorucu olduğu halde benim için Ivan’dan daha zorluydu. Bunu ona söyleyecek veya gösterecek değildim. Çünkü başından beri yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Koçumla ve koreografımla *değilken* beş yüz defa daha tekrar etmem gerekiyordu.

Eğer antrenmanlara onları çekmek için kendi kamera ve tripodumu getirmemi tuhaf bulmuşlarsa da bir şey demediler. Koç Lee çoktan kamerasını gözünün göremediği şeyleri incelemek için kurmuştu. Gözlerimin yaptığımız hareketleri, elementleri gece odamda veya oturma odamda takip etmesi için bu kamera-ya ihtiyacı vardı. Hafta içinde annemi, Tali’yi ya da Jojo’yu saat ondan gece yarısına kadar beni LK’ye gelip izlemesi, programı defalarca yapıp kaslarımı onları ezberlemeye zorlarken düzeltmesi için davet ediyordum.

Neredeyse bir ay boyunca haftada altı gün üç saatlik uykuyla ayakta kalmıştım.

Korkunçtu. Berbat hissettiriyordu. Beni kötü bir ruh haline sokmuştu.

Ama şikâyet edemezdim, etmeyecektim. Antrenmanlardan önce gözlerimin altında koyu renkli halkalar o kadar belirgin olmasın diye makyaj yapmaya başlamam gerekse bile.

Ama hazirandan temmuza kadar hayatta kalmayı başarmış-
tım.

Temmuzun yoğunluğundan ağustosa, sonrasında da eylüle, hareketlerimizin insafsızca eleştirildiği, tekrarlarla ve çok fazla sabırla yeniden inşa edildiği zamana kadar dayanabilmiştim. Mükemmellik *zordu*. Ama hiçbirimiz daha azını beklemiyor veya istemiyorduk.

O yüzden...

Yolumuza devam ettik.

Cumartesi akşamları için aileme zaman ayırırken Ivan ‘çocuklarından’ biri hasta olmadığına genellikle bize katılıyordu. İyi hissetmedikleri nadir günlerde, pazar günü onu görmek için yanına gidiyordum. Evinde takılıp hayvanlarını yürüyüşe götürüyorduk ya da kocaman, rahat kanepesinde televizyon izliyorduk. İki kere yanımda Jessie ve Benny’i getirmişt看. Aynı şekilde eğlenceli olmuştu çünkü Lacey beni çok etkileyen yan bakışlarıyla biraz tavırlı olabilirdi ama çocukları seviyordu.

Çalıştım. Antrenman yaptım. Spor yaptım. Ivan ile ya da o olmadan bale yaptım. O olmadan, ama bazen annemle pilate-se gittim. Koşulara çıkarken bazen Jojo da bana katıldı. Birkaç kere Tali ile kaya tırmanışına gittim. Ruby ve Aaron arada sırada akşam yemeği için geldiler.

Hayatımın her dakikası sayılmaya başlamıştı. Ölçülüyor, reserve ediliyor ve gün daha başlamadan ayrılıyordu.

Ama bu hoşuma gidiyordu. Kıymetini biliyordum. Bütün o araya sıkıştırılmış anları takdir ediyordum ve bu, benim için bir gereklilikti.

Bu işin yürümesini sağlıyordum. Mutluydum. Hem de çok.

O yüzden istediğim veya ihtiyacım olan son şey babamı görmektir.

Ama...

“Bu surat da ne için?” diye sordu Ivan, çantasını o öğleden sonra beraber dörtlü atış üzerinde çalışacağımız spor merkezinde

yanıma bıraktı. Çünkü neden olmasın ki, diye sorarken Koç Lee üçlü atışlarımızın ne kadar kolaylaştığından, karışıma kolaylıkla bir evre daha katabileceğimizden bahsetti. Sadece spor merkezinde kahrolası kafamı buzda kırma korkusu olmadan bunları deneyebilirdik. Görünüşe göre genel taramamın sayesinde geçmişte beş defa beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve bir tane daha geçirmekten kaçınmam gerektiğini öğrenmişlerdi. Bisiklet kaskı takmayı önermiştim ama ikisinden de boş bakışlar almıştım.

Karşılığında ortaparmağı alan sadece Ivan olmuştu.

Hazır bu işe girişmişken *Pamchenko*'yu¹¹ da denemek konusundaki şakam kabul görmemişti.

O yüzden işte buradaydık.

Ona bakarken telefonumu kenara koydum. Üzerinde çok eski ince bir beyaz tişört vardı, yırtık pırtık gözüküyordu ve altında ise, evinde bile antrenmanlarla aynı eşofmanları giydiği için daha önce görmediğim soluk siyah bir eşofman altı vardı. İyi görünüyordu. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. “Babam ziyarete geldi.”

Gözlerini kırıştırdı. “Babanın bedavacı biri olduğunu sanıyordum.”

Gülüşüm komikten çok hüzünlüydü. “Hayır.” Burnumu buruşturup bakışlarımı uzaklaştırdım. Öyle biri değildi.

Ivan düşünceli bir şekilde homurdandı. Bunun hiçbir zaman iyiye işaret olmadığını biliyordum. “Onu aramayacağını söylediğin Babalar Günü dışında ondan bahsettiğini sanmıyorum. Sandım ki...”

Zeminde duran telefonuma bakıp kendimi bacaklarımı salarken yakaladım. Aylar önce olsa konuyu değiştirirdim. Ama Ivan... yalan söylemediğim biri haline dönmüştü. Hiçbir zaman.

11 İsmi Cutting Edge filmindeki kurgu bir karakterden alan bu hareket, yapılması imkânsız olarak kabul edilir. Kişi, partnerinin bacaklarını tutarak gülle fırlatır gibi döndürür, fırlattıktan sonra da partneri döndüğü sırada onu havada yakalar. (ç.n.)

Bütün bunları bilerek kabullendiğim halde ona sadece bir kısmını söyledim. Ona her şeyi anlatmak benim için çok fazla hissettirmişti. Ben mutluydum. Bunu mahvetmek istemiyordum. “Yakın değiliz. O Kaliforniya’da yaşıyor,” diye açıkladım.

“Ne olmuş? Alçağın teki mi? Her ay çocuk yardımını ödemedi mi?” diye dobra bir şekilde sordu.

Başımı iki yana sallarken daha dürüst olmamın umduğum kadar zor gelmediğinin farkına vardım. “Hayır. Çocuk yardımını ödedi, Rubes, Seb ve Tali büyüme çağlarındayken çok fazla ziyaret etmeye geldi. Hâlâ yılda bir kere ziyarete geliyor. Doğum günlerinde arıyor. Noellerde hediye kartları yolluyor...” Zamanını üvey evlatlarıyla geçirirken. Ama bunu söylememiştim. Ne anlamı vardı ki?

Ivan’ın yüzünde komik bir şey belirdi ama tek kelime etmemesi sadece iç çekmeme sebep oldu. Sorunumun ne olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ya benden şu an öğrenecekti ya da pes edene kadar kafamı ütüleyecekti.

“Sadece artistik buz pateni yapmamı çok desteklemiyor.” Omuz silktim. “Bunun beni nasıl hissettirdiğini tahmin edebilirsin. Neyse, ziyarete geldi ve ailem bu akşam herkesin geleceği bir yemek düzenledi ama ben gitmek istemiyorum.”

Ivan öne doğru eğilerek alnıma bir fiske vurdu. “O zaman gitme. Antrenmanda olacağımızı söyle.”

Ona yan bir bakış attım ama ellerimi kendime sakladım. “Es-kiden ne zaman ziyaret etse aynı bahaneyi kullanırdım. Yıllar boyunca.”

“Ne olmuş?”

“Artık bunu yapmamaya çalışıyorum,” diye kendimi tekrar ettim. “Bana hayal kırıklığı demesini duymamak için babamı görmekten kaçma fikrinden hoşlanmıyorum.”

Ivan yavaşça gözlerini kırptı. Çenesindeki seğirme daha da yavaştı. Sesini bu şekilde kısıtığını iki ay önce gelmeye devam eden kaba yorumlar ve mesajlardan sonra kişisel Picturegram

hesabımı yanıma oturup beraber sildiğimiz sabahtan beri duymamıştım. Bundan sonra posta kutumu kontrol etmem için benimle gelmeyi istediğinde ona karşı koymamıştım ama hiçbir şey çıkmamış olmalıydı çünkü Ivan o zamandan beri ürkütücü mektuplar getirmemişti. “Sana daha önce böyle mi dedi?”

Lanet olsun.

“Hayır, ama bazı insanlar gerçekten düşündüklerini yumuşatmakta fazla iyiler.” Tekrar iç çekerek alnımı bir kere daha ovaladım. Gitmeli miydim? Yalan söyleyip evde mi kalmalı yoksa onun yerine gidip Ivan ile bir şeyler mi yapmalıyım? Gerçekten ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Bir seçenek bile yoktu. Ama... *Lanet olsun.* “İyi olacak. Artık büyüdüm. Çenemi kapalı tutup onunla iki saat boyunca tartışmayabilirim.”

En azından kendime bunu söylüyordum.

Ivan kolumu, beni haftada birkaç kez, genellikle sebepsiz ama çoğunlukla bir şeyi başardığımız da ya da iyi bir antrenman geçirdiğimizde sarıldığı koluyla dürttü. “Bu akşam boşum.”

Alaycı bir ses çıkardım. “Her akşam müsaitsin.”

Çünkü öyleydi. Ailesi ve benden başka zamanını evdeki bebekleriyle geçiriyordu. Bir kere bana büyürken çok fazla uzakta zaman geçirdiğini, şimdi olabildiğince evde zaman geçirmekten hoşlandığını söylemişti.

Beni tekrar dürttü. “Eğer onunla tartışmaya başlarsan seni çimdikleyebilirim,” diye teklifte bulundu.

Elimde olmadan ona gülümsedim. “Onunla tartışmasam bile beni çimdikleyebileceğinden eminim.”

Gülümsemesi yüz hatlarını aydınlattı ve bu görüntüyü saklayıp sonrası için her zaman yaptığım gibi kenara attım. “Lacey ile olan çok dolu programımı boşaltmamı mı istiyorsun?”

Ah, Lacey. Onu sevmeme daha yeni izin vermeye başlayan şüpheli, kindar, tatlı canavar. Ama sadece o istediğinde izin veriyordu. O da kısa süreliğineydi. Başından sevmeme izin vermiyordu. “Bunu yapmana gerek yok. Evdeki ekiple takılmayı tercih ettiğini biliyorum.”

“Evet çünkü sadece o zaman insanlar bana bakıp benim hakkımda konuşmuyorlar,” diye cevap verirken dürüstlüğü beni gafil avlamıştı. “Ama babanı görmekten çekinmeden hoşlanmadım.” Yüzünde o parlak gülümsemelerinden biri vardı. “Seni hizada tutacağımı biliyorsun.”

Alaycı bir ses çıkarıp gözlerimi devirdim. “Deneyebilirsin.”

Ivan ellerine doğru yaslanırken sırtışı genişledi. “Köfte, yapabileceğimi biliyorsun. Senden korkmuyorum. Yüzümden yumruklayamayacak kadar hoşlanıyorsun.”

Tam bir aptal. *Ahmak*. Onu sadece kıs kıs gülerek gaza getirdim çünkü kakhaha atarak durumu daha da kötü hale getirmeyecektim. “Bir gün seni hizada tutabilmek için ayağımla kışını fena tekmeleyeceğim.”

Yüksek sesle kakhaha atıp sırttı. “Deneyebilirsin.”

Gözlerimi devirip yüzümde bir sırtış yokmuş gibi davrandım.

“Anatomi sayını aldın mı?” diye birden sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Çıktı mı?”

Ivan başıyla onayladı. “Dün,” diye cevap verirken çoktan çantasına uzanmıştı. Kapağında tanıdık bir futbol oyuncusunun olduğu parlak siyah dergiyi çıkarıp kucağıma bırakması kısa bir an almıştı. “Sayfa 208.”

Sayfaları çevirirken orda burada bacaklar, kaslar, yontulmuş gibi sırtlar yakalayarak sayfayı bulup baktım. Fotoğrafçının yıldız kaldırışı, Ivan’ın beni elleriyle kalçamdan kafasının üzerinde kaldırırken benim baş aşağı bacaklarım açık pozisyonunda kalarak çektiği pozlardan birini kullanacaklarından emindim. O gün işimiz bittiğinde fotoğrafçı bize göstermişti.

Ama dergi o resmi seçmemişti.

Onun yerine ölüm spirali yaptığımız mükemmel bir pozu dergide kullanmışlardı. Eh, değiştirilmiş bir ölüm spiraliydi çünkü kollarımı yanda, çoğunlukla buza paralel şekilde bırakmak yerine göstermeyeceğim iki şey olan göğüs uçlarımın üzerine koymuştum. Ivan ise eksen etrafında pozisyon alırken sanki bir ayağı

parmak ucu buzda desteklenecek şekilde gerideyken hayali bir sandalyede oturuyormuş gibi görünüyordu ve ellerinden biriyle elimi tutuyordu. Hareket halindeydik, beni halkalar çizerken, vücudum buza paralel gelecek şekilde, kafam dizimin hizasında ve yere sürtmekten biraz uzaklıkta döndürüyor olacaktı.

En sevdiğim element devirlerinden biriydi.

Ama dergide bize bakmak... bambaşkaydı.

Ivan'ın uyluklarındaki ve baldırlarındaki kasların hatları inanılmazdı. Beni tutan kol uzun ve güçlüydü. Görünen omzu, boynu çok asaletli duruyordu. Ivan mükemmel görünüyordu. Artistik buz patenini oluşturan her şeyin mükemmel bir fiziksel örneği idi. Zarif, güçlü ve çevik.

Ben de oldukça iyi gözüktüyordum. Jojo o kadar da sıızlanmazdı. Resmin çekilme açısı uyluklarımın çoğunu, kalça yanaklarımdan birini, kalçalarımın tenini, karın kaslarımı, kaburgalarımı ve Ivan ile tutuşan elime kadar tenimi kısmen gösteriyordu.

Bir sanat *eseri* idi. Artık Ivan'ın benim için gözaltında tuttuğu postada gelebilecek bütün pisliklere değer bir sanat *eseri* idi. Çok güzeldi.

Bir kopya alıp çerçeveletmem gerekiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye yanımdaki adam sordu.

Kaburgalarından sırtına doğru sarmal halde ilerleyen kas çıkıntılarına bakarken cevap verdim. “Ortaya hoş bir şey çıkmış.”

Bana cevap olarak dirsek atmasına şaşırmadım bile.

Korkunç bir hata yapmıştım.

Korkunç mu korkunç bir hata.

Evde kalmalıydim. Ivan'ın evine gitmeliydim. LK'de kalmalıydim.

Ailemle babamı görmek için yemeğe gelmek dışında her şeyi yapmalıyım.

Çünkü aşkın karmakarışık olduğunu kabul etmek çok kolaydı. Birinin seni sevebileceğini, senin için en iyisini isteyebileceğini ama aynı zamanda seni ortadan ikiye ayırabileceğini kabul etmek. Birini yanlış şekilde sevmek diye bir şey vardı. Birini çok fazla sevmek mümkündü. Fazla coşkuyla.

Babam benimle bu işte ustalaşmıştı.

Masanın diğer tarafında otururken babama bir yılın ardından ilk kez sarıldıktan sonra olabildiğince kendime dikkat çekmemeye çalışıyordum. En azından benim için tuhaf bir histi. Bütün kardeşlerim, hatta annem bile ona sarıldığı için ben de öyle yaptım.

Hedefim birbirimizin etrafındayken fazlasıyla ortaya çıkan s ile başlayan kelimeyi tetikleyebilecek herhangi bir şeyi önlemek adına çenemi kapalı tutmaktı.

Ama her zaman olduğu gibi, ne kadar istemesem de ortaya çıkmıştı.

Bunun için Ruby'ye teşekkür etmeliydim.

Benim yanımda, Benny'nin tam karşısında oturan, önümüzdeki yedi ay boyunca birkaç müsabakamızın olacağı mükemmel yeni partnerimin konusunu açan Ruby olmuştu.

Böylelikle beni, muhtemelen altın madalya kazanan, dünya şampiyonu, hayran sayfaları olan, izinsiz biyografisi bile yazılan biriyle takım olduğum için tebrik etmeyen babam doğrudan aramızda hiçbir zaman iyi sonlanmayan bir konuşmaya dalış yaptı.

Benimle aynı güzel tene sahip olan yakışıklı adam masaya doğru eğilip küçümseyen bir gülümsemeyle sordu, "Senin adına sevindim, Jasmine. Ancak asıl bilmek istediğim sonrasında ne yapacağın?"

Lanet olsun.

Bu akşam bittikten sonra kendime denediğimi söyleyecektim. Bu oyunu oynamaktan nefret ettiğim halde aptalı oynamayı

deneyip ona bir çıkış sundum. Ona bir şans vermekten nefret ediyordum.

“Sezon sonrasında mı?” diye kendimi sormaya zorlarken beni utandırmamasını ya da Ivan’ın artistik buz pateninin vücut bulmuş hali olduğunu zerre umursamayarak hakaret etmesini cidden *umuyordum*.

Ama her zaman olduğu gibi ya umursamıyordu ya da herkesin ona çenesini kapatması için gönderdiğini sezdiğim sinyalleri görmezden geliyordu. “Hayır, emekli olduktan sonra,” diye cevap verirken yetmiş yaşındaki yüzünde memnun bir ifade vardı. “Annen hâlâ lokantada çalıştığını söyledi. *Antrenman yapman gerektiğini* söyleyerek çalışamayacağını söylediğin yıllardan sonra kendi paranı kazanman çok güzel bir şey,” derken kıkırdayarak güldü.

Sanki bunu okulda zorlandığım ve o zamanlar çok iyi olduğum için hayatımın her anına artistik buz patenini sıkıştırdığım on altı, on yedi, on sekiz yaşlarımda söylememişim gibi. O zamanlar gençler ligine hükmediyordum. Yarı zamanlı bir iş hayallerimin sonu olacağı için kesinlikle çalışmak istememiştim.

Annem her zaman bunu biliyor ve anlıyordu.

Ama babam anlayamamıştı.

On sekiz yaşında durumu batırıp daha iyisini bildiğim halde ondan para istemiştim.

Bu kayak işleri için biraz fazla büyük değil misin, Jasmine? Okuluna odaklan. Her zaman iyi olabileceğin bir şeye odaklan. O hayaller fazlasıyla zaman kaybı.

Batıl inançlı bir insan değildim. Hem de hiç. Ama bundan sonraki sezon hayatımdaki en berbatıydı. Ondan sonrakiler de çok iyiye gitmemişti.

Antrenman iyiydi. Bütün etkinliklere zemin hazırlayan her şey güzeldi. Ama önemli olan anda... boğuluyordum. Ağzıma yüzüme bulaştırıyordum. Güvenimi kaybetmiştim. Her seferinde. Bazen diğerlerinden daha fazlaydı ama hep aynısı oluyordu.

Kimseye bunun için babamı suçladığımı söylememiştim. *Her zaman iyi olabileceğin bir şeye odaklan.* Çünkü ona göre dünyada gerçekten iyi olduğum bir şeyde her zaman iyi olamayacaktım.

O zaman ailemle çevrelenmiş halde restorandayken söylediği sözler, görmezden gelemeyeceğim veya başa çıkamayacağım şekilde karın boşluğuma inmiş kahrolası bir yumruk gibiydi.

Yapmaya da aynen devam ediyordu.

“Ama orada ömür boyu garsonluk yapamazsın ve biliyorsun ki hayatının sonuna kadar da kayamazsın,” dedi babam, sanki sözlerinden her biri tenime binlerce iğne batırmıyormuş gibi. Her biri o kadar derine batıyordu ki onları nasıl çıkaracağımdan emin değildim.

Dişlerimi sıkıp aşağı bakarken çenemi kapalı tutmaya zorladım. Babama küfretmemek için.

Kelimelerin ve hareketlerin bana sebep olduğu bütün hasarlardan onu suçlamamak için.

Babama artistik paten dışında ne yapabileceğime dair bir fikrim olmadığını söylemek için. Bir şekilde cevabımın, hatta fikrimin olmadığını kabul etmemek paniklememe sebep oldu. Ivan ile bütün bunlar bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum ama bunu ortaya koyacak değildim. Ivan bile aylardır konuyu açmıyordu. Babamın en son bilmesi gereken şey, Ivan’ın en iyi arkadaşım ve zamanımı geçirmekten hoşlandığım bir insan olduğu halde beni bir yıldan daha fazla istememesiydi.

Gururum ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

“Belki Ruby gibi üniversiteye gitmelisin. O da okula gitti ama hâlâ istediğini yapabiliyordu,” diye konuşmaya devam etti babam, beni içten içe öldürdüğünden ve yanımda oturan annemin bıçağı bütün gücüyle tuttuğundan habersizdi. “Geri dönmek ve kendinden bir şey çıkarman için çok geç değil. Ben de İşletme Yönetimi yüksek lisansımı yapmak için geri dönmeyi düşündüm, görüyor musun?”

Kendimden bir şey çıkarmak. *Kendimden bir şey çıkarmak.*

Yutkunarak çatalımı daha sıkıca tutarken *ravioli* tabağıma öfkeyle batırıp pişman olacağım bir şey demeden önce ağzıma attım.

Ama muhtemelen pişman olmayacaktım.

Masanın altından bir şey bana dokunarak dizime doğru kayıp kavradı. Beni durdurana kadar dizimi salladığımın farkına varmamıştım. Gözümün kenarından Ivan'ın masanın altında kısmen gizlenmiş kolunu görebiliyordum. Ama kesinlikle görebildiğim bana yan bir bakış atarken yanaklarının kızarmış oldu-ğuydu.

Neden kızarmışlardı?

“Yaşlandığında sana para kazandıracak şeylere odaklanman gerekiyor. Artık buza çıkamazsın,” diye babam ilgisiz bir şekilde konuşmaya devam etti.

Çatalımı o kadar sertçe tuttum ki, parmaklarım etrafında bembeyaz görünüyordu. Dizimi tutan eller daha da sıkılaşmış hafifçe yukarıya, dizkapağımın hemen üzerine çekildi.

Bunu bütün hayatını artistik buz patenine adanmış birinin önünde söylemek zorunda mıydı? Beni aşağılamak bir şeydi ama Ivan'ın bütün sıkı çalışmalarını hakir görmek bambaşka bir şeydi.

“Okulda çok iyi değildin ama yapabileceğini biliyorum,” diye babam konuşmaya devam ederken sesi tekrar okula dönme fıkrimden heyecanlanmış gibi çıkıyordu. İşte bu beni tetiklemişti.

Jasmine'in öğrenme gücü yok, diye annemle bir gün, ben sekiz yaşındayken mutfakta tartışıyorlardı. Yatakta olmalıydım ama onun yerine alt kata gizlice inmiştim. *Tek yapması gereken odaklanmak.*

Sevdiğim ve beni o kadar uzun süredir sevmesini istediğim adama bakarken annemi boşayıp terk ettiği yirmi bir yıldır bu konuyla ilgilenemediğim için tek hissettiğim öfkeydi. Beni terk etmişti. Bizi terk etmişti. Sadece çekip *gitmişti*. Dikkatli bir şe-

kilde yutkunurken beni hiç tanımadığını ve hiçbir zaman tanımayacağını kabullendim. Belki benim hatamdı. Belki de onun hatasıydı.

Ama bu herkese söz verdiğim gibi çenemi açmayacağım anlamına gelmiyordu.

“Evet, okulda çok iyi değildim. Nefret ediyordum,” dedim ona yavaş bir şekilde, ağzımdan kelimelerin çıkışına dikkat ediyordum. “Kendimden bu yüzden nefret etmişim.”

Babamın koyu renk gözleri bana doğru şaşkınlıkla çekildi. “Ah...”

“Öğrenim güçlüğüm var, baba. Benim için zordu ve bundan hoşlanmamıştım,” diye konuşmaya devam ederken gözlerim üzerindeydi ve ağabeylerimin, ablalarımın birbirlerine gönderdiği bakışları görmezden geldim. “Oraya gitmekten hoşlanmıyordum... adına ne diyordun? ‘Özel muamele’ mi? Herkes çoktan okuyabilirken ABC öğrenmek için özel muamele görmeyi sevmemişim. Beynim harflerin sıralamasına odaklanmaya zorlandığı için hecelemenin farklı yollarını öğrenmeye çalışmayı sevmemişim. Dolap şifremi hiçbir zaman ezberleyemediğim için her gün elime yazmak zorunda olmam da hoşuma gitmemişti. İnsanların aptal olduğumu düşünmesinden nefret etmişim.”

Masanın karşısından bile yutkunduğunu görebiliyordum. Ama bunu kendine yapan oydu. Ivan ve muhtemelen Aaron dışında herkesin bildiği bir konuyu açmıştı. “Ama alabileceğin kurslar, yardımcı olabilecek şeyler var.”

İç çekişimi kendime sakladım ama hâlâ sıkıca tuttuğum çatalımdan sinirimi çıkarıyordum. “Yazmayı ve okumayı biliyorum. Sorun bu değil. *Nasıl olduğunu öğrendim*. Okullardan hoşlanmıyorum ve hiçbir zaman hoşlanmadım. İnsanların bana ne yapacağını ve neyi öğrenmemi gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyorum. Üniversiteden mezun olmayacağım. Ne yarın ne beş ne de elli yıl sonra.”

Babamın ifadesi bir anlığına tökezlerken bakışları masada sanki bir şey ararmış gibi dolandı ve ne gördüğünü veya bir dakika önce ondan çıkan kelimeleri söylemeye karar verdiğini bilmiyordum ama hafife almış gibi bir tonla işini bitirmişti. Bana göre fazla şakacıydı ve hiç de komik değildi. “Jasmine, bunlar pes eden insanların lafları.”

Ağabeyim Jojo’nun nefesini tuttuğunu, Ivan’ın çatalının ta-bağın kenarına vurduğunu duydum. Çoğunlukla kelimelerine karşı içimde çalkalanan öfkeyi duymuştum. Onun saçmalığın daniskası varsayımlarına. “Pes eden biri olduğumu mu sanıyor-sun?” diye sorarken, kendimi kaybetmek üzereyken insanlara attığım bakışın aynısını attığının farkındaydım.

“Jas, hepimiz pes eden biri olmadığını biliyoruz,” diye so-nunda hızlıca araya girdi Jojo.

İkimiz de onu görmezden geldik.

“Senin için zor olduğundan okulunu bitirmek istemiyorsun. Bunlar pes eden birinin kelimeleri,” diye iddia etti babam, aynı zamanda kalbimi ikiye bölmüştü.

Söylediğim kahrolası hiçbir kelimeyi duymamış mıydı?

Ivan yanımda boğazını temizlerken parmakları bacağım-da daha yukarıya çıkıp sıktı. Öfkeyle değildi ama... anlam vere-medığım başka bir şeydi. Kendimi savunmak için ağzımı açıp babama konunun bu olmadığını bağırarak beni geçti. “Bu ailenin bir üyesi olmadığımı biliyorum ama bir şey söylemek istiyorum,” dedi partnerim sakince.

Ona bakmadım. Bakamıyordum. O kadar... o kadar sinirliy-dim ve hayal kırıklığına uğramıştım ki kusmak istiyordum.

Ama Ivan konuşmaya devam etti. “Bay Santos, kızınız ta-nıdığım en sıkı çalışan insan. Fazlasıyla ısrarcı. Biri ona hiçbir şey yapmamasını söylerse, Jasmine aksine daha fazlasını yapar. Dünyada ondan daha fazla düşüp şikâyet etmeden, ağlamadan, pes etmeden hemen ayağa kalkan bir insan olduğunu düşünmüyö-rum. Kendine küfredecektir *ama bunu kendine karşı yapacaktı.*

O akıllı ve dur durak bilmeyen biri,” diye sakince söylerken elleri bacağı mı öncekinden daha fazla sıkıyordu.

“Tesise pazartesi cumaya kadar sabahın dördünde gelip benimle sekize kadar antrenman yapıyor. Sonra işe gidip öğlene kadar ayakta duruyor. İki tane kahvaltısını ve öğlen yemeğini arabada yedikten sonra içeri girip benimle dörde kadar çalışıyor. Haftada üç gün kendi başına ve benimle iki saat süren bale dersleri alıyor. Haftada bir kere saat altıdan yediye kadar pilates derisi alıyor. Haftanın dört günü koşuya çıkıp antrenman yaptıktan sonra idman yapıyor. Eve gidiyor, yemeğini yiyor, ailesinin geri kalanıyla biraz zaman geçirdikten sonra dokuzda yatıyor. Sonra sabahın üçünde kalkıp bütün bunları tekrar ediyor.

“Ve aylarca tesise kendi başına saat ondan gece yarısına kadar çalışmak için gitti. Çünkü bana yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek için çok fazla gururluydu. Eve gidip üç saat boyunca uyuyup bütün bunları tekrarlardı. Haftada altı gün.” Bacağımdaki el beni fena tutuyordu, sert değildi ama... çaresizdi. Ivan konuşmaya devam etti. “Eğer Jasmine okula gitmek istiyorsa başarıyla mezun olacaktır. Eğer doktor olmak isterse doktor olacaktır. Ama artistik buz patencisi olmak istedi. Kendisi sahip olduğum en iyi partner. Eğer bir şey yapacaksanız, o konuda en iyisi olmanız gerektiğini düşünüyorum. İşte Jasmine bu. Okulun önemli olduğunu anlıyorum ama onun bir yeteneği var. Hayallerinden asla vazgeçmediği için onunla gurur duymalısınız. Kendine sadık kaldığı için onunla gurur duymalısınız.”

Ivan durakladıktan sonra beni katleden üç kelimeyi söyledi. “Ben gurur duyardım.”

Kahretsın. Kahretsın.

Ayağa kalkıp peçetem, çatalım, tabağımın yanındaki bıçak yere düşene kadar sandalyemi geri çektiğimin farkında değildim. Göğsümde bir şey yanıyordu. Dağlıyordu. Beni içten dışa yüzüyordu.

Kendi babam bilmezken, Ivan beni bu kadar iyi nasıl tanıyordu?

Ivan hakkımda onca şeyi bilirken kendi babam, olduğum kişi yüzünden nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdi? Akademik olarak çok başarılı olmadığımı biliyordum. Gençlik zamanlarımda öyle olmayı dilemiştim. Liseyi bitirmek benim için zordu ama bu umursamadığım, bu sporu sevdiğim veya evde eğitim görüp özel hocaları olan kızlar gibi olmak istediğim için değildi. Okuldan nefret ettiğim ve geriye dönmeye niyetimin olmadığını söylerken ciddiydim.

Ama iyi olduğum tek şey konusunda hayal kırıklığı yaşamak, babamı hayal kırıklığına uğratmakla başa çıkamadan kendim olmak yeterince zordu.

Yakıcı his yüzüme doğru yükselirken cidden nefes alamıyordum gibi hissettim. Koridorda bekleyen insanlara çatarak ilerlerken boğuluyormuş gibi hissediyordum. Kapıyı iterek açtıktan sonra nefes almaya çalıştım. Avuçlarımı gözlerime kapatıp nefes alırken ağlamamak için çok uğraştım. Ben ve ağlamak. Babam uğruna. Ivan uğruna. Nasıl baksam da ne kadar mutlu olsam da aptal ve başarısız olduğumun hatırlatılması uğruna. Hepsi için çok erkendi. Sonunda babamın inanışlarının, arzularının ve hareketlerinin beni ne kadar etkilediğinin farkına varıyordum.

Ama lanet olsun. Canımı yakıyordu. Berbattı.

Bu sezon bütün müsabakaları kazanabilirdim ama babama göre hâlâ aptal ve işe yaramaz Jasmine olacaktım. Hayal kırıklığına uğratan boşboğaz Jasmine. Hayalleri zaman, para israfı olan soğuk ve sinirli Jasmine.

Bizi terk ettiğinde yeterli olamamıştım ama şimdi bile onun için yeterli değildim.

Ama olmak istiyordum. İstediğim tek şeydi. Kahrolası babam için yeterli olmak istiyordum. Şimdi bile bu kadar saçmalıklardan sonra, sadece *beni görmesini* istiyordum. *Beni sevmesini*. Restorandaki diğer herkes gibi.

Avuç içlerim terlemeye başladı. Hıçkırık gibi çıkan bir nefes aldım ama bağırma jiletler saplanmış gibi hissettirmişti.

Beni takdir edip bana saygı duymasını istediğim tek adam bunları yapamıyordu.

Diğer adam, uzun süredir takdirinin ve saygısının önemi olmadığını söylediğim kişi, bana hayranlık duyuyordu.

İstediğim şeyler için her gün ne kadar fazla çalışmaya istekli olduğumu nasıl bilemiyordu?

Avuçlarımın iç kısımlarını gözlerime daha sıkıca bastırıp makyajımı dağıttığımın farkındaydım ama zerre umurumda değildi. Muhtemelen bir blok öteden duyulabilecek bir şekilde nefes aldım.

Arkamdan kapı açıldı ve ‘ona biraz zaman tanınmalısın’ diyen ağabeyimin sözlerinin ardından kapının kapanış sesi gelmişti.

Son anda arkamda birinin olduğunu sezmiştim. İki kol omuzlarıma dolanmıştı. Tek bir nefesle kim olduğunu anlamıştım.

Boğuk nefes alışlarım ciğerlerime kadar ulaşmıştı. Bütün vücudum neredeyse hıçkırırken sarsıldı. Bana sarılan kolları beni fazlasıyla aşına olduğum göğsüne çekerken kollarımı indirip gevşek bir şekilde yanlarda sallanmalarına izin verdim. Olmasına ben izin vermiştim. Doğrudan binlerce defa gördüğüm, dokunduğum ve gün geçtikçe daha çok takdir ettiğim göğüs kaslarının arasındaki yere yüzümün düşmesine izin verdim. Daha fazla boğulurmuş gibi sesler çıkarmamak için dişlerimi gıcırdattım.

Başarısız olmuştum.

‘Kahretsin’ diye mırıldanışı bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Peşinden kafamın üstüne bir yanağın yaslanması takip etmişti. Ivan’ın sesi kısıktı. O kadar kısıktı ki güçlkle duyuyordum. “Bunu neden kendine yapıyorsun? Ha?” diye bana sordu.

Göğsüm hıçkırıkla, olduğundan daha fazla canımı yakan bastırılmış boğuk nefes alışlarımla tekledi.

“Ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunun da farkındasın. Her şey için ne kadar çok çalıştığı-

nı biliyorsun. Ne kadar güçlü olduğunun da farkındasın,” diye fısıldarken kollarını sırtımdaki köprücük kemiklerime doladı. “Baban artistik buz pateni hakkında hiçbir şey bilmiyor Jasmine. Görünüşe göre seni de hiç tanımıyor. Hakkında düşündüklerinin seni etkilemesine izin vermemelisin. *Bunu iyi biliyorsun.*”

“Biliyorum,” diye doğrudan göğüs kaslarının arasındaki kemiğe fısıldarken ona doğru haykırarak ağlamamak, kendimi daha fazla utandırmamak adına gözlerimi sıkıca kapattım.

“Beni uyarmıştın ama sana inanmadım,” diye lafına devam ederken kafasının bazı kısımları hâlâ başımın üstüne bastırılmıştı.

“Sana söylemiştim,” derken içimdeki berbat his gittikçe büyüyordu. “Sana söylemiştim. Buraya gelmek bile istemiyordum. Bunun olacağını biliyordum ama aptaldım ve bu seferin farklı olacağını ummuştum. Belki çenemi kapalı tutabilirdim. Babam her zaman olduğu gibi orada değilmişim gibi davranabilirdi. Belki bu sefer beni eleştirmez ve hayatımda yapabileceğim farklı bütün her şeyi söylemeyi bırakırdı ama maalesef. Suç benimdi. Kahrolası bir aptaldım. Neden hâlâ çabaladığımı bile bilmiyordum. Sebastian gibi mühendis olamayacaktım. Gazilere yardım fonumu pazarlama işinde çalışmak için kullanamayacağım. Tali gibi proje müdürü veya Ruby gibi bile olmayacağım. Asla ağabeylerimin ve ablalarımın hayat standartlarında yaşayamayacağım. Asla...”

Sesi kesildi. Tamamen yarıda kesilmişti.

İşte o zaman ilk gözyaşı dalgası gözlerime vurmuştu. Onları içimde tutmak için nefesimi tuttum. Gözyaşlarımı içeride tutmak istiyordum çünkü bunu yapmayacaktım. Özellikle babamın yorumu üzerine bunu yapmayacaktım.

Ama vücudun her zaman ona söylediğini yapmıyordu. Bunun fazlasıyla farkındaydım. Ama yine de dizginlemeye çalıştığım gözyaşlarımı tutamayınca ihanete uğramış gibi hissettiriyordu.

Ivan’ın kolları bir kere daha etrafımda sıkılaştıkça aramızda ufacık bir boşluk bile kalmadan, bacadan göğse kadar birbirimize yapışmıştık.

“Ben bir hataydım, biliyor musun? Ebeveynlerim çoktan sallantıdaydı. Sonra annem bana hamile kaldı ve babam birkaç yıl daha bizle kalırken işlerin iyileşmesini umuyorlardı ama öyle olmadı. Bir yere gitmemesi için yeterince iyi değildim, o yüzden bizi terk etti. Kahrolası terk edip yılda bir kere geri geldi. Ağabeylerim, ablalarım onu seviyordu ve o da onları seviyordu...”

“Sen kahrolası bir hata değilsin Jasmine.” Ivan’ın kulağındaki sesi titriyordu ve omuzlarım o kadar gergindi ki titremeye başladım. Ben. Titriyordum.

Ağladım. Çünkü babam beni üç yaşındayken terk etmişti ve büyümemi izlemek yerine, bütün kardeşlerime yaptığı gibi bisiklete binmeyi öğretmeye çalışmak için yanımda olmak yerine bana öğreten annem olmuştı.

“Ebeveynlerinin ayrılmasının seninle hiçbir ilgisi yok. Babanın ayrılışından kendi suçlu. Onları bir arada tutmak senin işin değildi,” diye konuşmaya devam ederken öfke yumuşaklığa bir kalkan gibi tutunuyordu.

Ben de sadece ağlamaya devam ettim.

Kolları etrafıma sıkıca dolanmıştı. Yüzü, dudakları, bütün kafası üzerimde ve sanki beni engelleyip koruyabilecekmiş gibi yan tarafımdaydı.

“Sen yeterlisin. Her zaman yeterli olacaksın. Beni duydun mu?”

Ama ağlamaya devam ederken yüzümün altındaki gömleğini ıslatıyordum ve kendimi durduramıyordum. Elimde değildi. Daha önce... hiç olmadığı kadar ağladım.

Çünkü ben de sorun olan milyonlarca şey vardı. Sorun olmayan tek şey, babamı hayal kırıklığına uğratan... ama diğer herkesin sevdiği taraftı.

Ivan küfretti. Bana daha sıkıca sarıldı. Biraz daha küfretti.

“Jasmine. Jasmine dur. Titriyorsun,” dedi sanki kendim hissedemiyormuşum gibi. “Bir kere röportajda seni özel hissettirdiği için kaydığını söylemiştin. Ama sen her zaman özel olacaksın.

Artistik buz pateni olsun veya olmasın. Madalya al ya da alma. Ailen seni seviyor. Galina seni seviyor. Galina'nın hak etmeyen insanlara sevgisini harcadığını mı sanıyorsun? Lee seni o kadar takdir ediyor ki, bana arabasından ne kadar iyi olduğunu düşündüğünü söyleyen bir mesaj attı. Herkes için böyle hissettiğini mi düşünüyorsun? Tanıştığım herkesten daha büyük bir kalbin var. Baban da seni kendi boktan şekliyle seviyor.”

Kafasını kulağıma doğru eğerek fısıldadı. “Kahrolası altın madalyayı kazandığımızda seni izleyip daha fazla gururlanamayacağını düşünecek. Etrafta dolaşıp insanlara kızının altın madalya kazandığını söyleyecek ve sen de bunu o olmadan yaptığını bileceksin. O insanların bir önemi olmadığı halde birçok kişinin sana inancı olmadan yaptığını. Önemi olan insanlar zaten yeteneklerinin farkındaydılar.” O kadar yüksek sesle yutkunduk ki duymuştum. “Sana inanıyorum. Bize inanıyorum. Ne olursa olsun, sahip olduğum en iyi partner olacaksın. Tanıdığım en çok çalışkan insan olacaksın. Senden bir tane daha olmayacak.”

Ona doğru hıçkırarak ağladım. O kahrolası gözyaşları kendilerini benden arındırıyorlardı. Ivan'ın şefkati, kelimeler, inancı... çok fazlaydı. Anlamı çok büyüktü.

Çok açgözlüydüm. Onlara ihtiyacım vardı. Onlara nefes gibi ihtiyacım vardı.

“Eğer bir anlamı olursa sana bütün kurdeleleri, kupaları, madalyaları, evimde ve LK'deki her şeyi veririm,” diye bana söyledi. “Eğer ağlamayı bırakırsan sana istediğin her şeyi veririm.”

Ama durduramamıştım. Durdurmamıştım. Dünyadaki bütün madalyalar bile gözyaşlarımı durduramamıştı. Hayatımın yarısı boyunca hayal ettiğim herhangi veya bütün artistik paten ödülleri için bile durduramamıştım.

Ağlamaya devam ettim. Babam için. Annem için. Kardeşlerim için. Kendim için.

Yeterince iyi hissetmediğim için. Yeterli hissedemediğim için. Bu süreçte vazgeçmem gereken bütün her şeye, söylenen

hayırlara ve göz devirmelere rağmen istediğim şeyi yaptığım için. Bir gün, şu anda olduğumdan daha fazla kaybettiğim için pişmanlık duyacağım her şey için.

Ama daha çok çoğu insanın hakkımda ne düşündüğü umurumda olmadığı halde fikirlerine önem verdiğim insanlara çok fazla değer verdiğim için ağladım.

Ivan bana sarıldı ve öylece durup içimde olduğundan haberi-min bile olmadığı şeyleri sayıp dökerken sarılmaya devam etti. Birkaç dakika olmuş olabilirdi ama en azından son on yılda iki sefer ağladığım düşünülürse, restoranın dışında durup giren çıkan insanları görmezden gelirken muhtemelen yarım saat geçmişti.

Ama Ivan hiçbir yere gitmedi.

Hıçkırıklar dinince sonunda kendime gelmeye başladım. Tekrar nefes alabilirmişim gibi hissederken omurgama çapraz bir şekilde dolanmış kollarından biri hareket etti. Ivan'ın avucu omurgamın en uç kısmına gidip yukarı kayarak orada bir, iki, üç, dört, beş kere ufak halkalar çizdikten sonra tekrar aşağı yukarı hareket etti.

Ağlamaktan nefret ediyordum. Ama yalnız olmaktan daha fazla nefret ettiğimin farkına varmamıştım.

Beni rahatlatanın, restorandaki herkesten daha fazla beni anlayanın Ivan olduğu gerçeğini fazla irdelemeyecektim.

Ivan ile aramda kişisel bir alan olmadığı, bütün adamlardan daha fazla yerlerimi görüp muhtemelen herkesten daha fazla bana dokunan ve ondan önceki insanlardan daha fazla sarılan biri olarak yavaşça, gereğinden daha fazla ürkekçe kendi kollarımı beline dolayarak ona sarıldım.

Ona teşekkür etmedim. Sarılmamı bu şekilde kabul edeceğini tahmin etmiştim. Bir teşekkür olarak. O kadar büyük ve saf bir teşekkürdü ki dudaklar hakkını veremezdi. Başımı belaya so-kan hep dudaklardı ama hareketler yalan söyleyemezdi.

Avucuyla sırtımdaki köprücük kemiklerinde halkalar yaparken Ivan sormamış, aksine söylemişti. "İyisin."

Başımı ona doğru sallarken burnumun ucu öndeki güçlü göğüs kaslarına değiyordu. Çünkü iyiydim. Çünkü söylediği her şey konusunda haklıydı. Bana inandığı için kendimi iyi hissedeceğimin farkındaydım. Biri. Sonunda. İnaniyordu.

Boğulmuş gibi nefes aldıktan sonra berbat hissediyordum ama artık tamamen acınası bir halim yoktu. Beynimin bazı kısımları sinir sistemime utanç hissetmem gerektiğini söylüyordu ama hissedemiyordum. Ufacık bile. Rastgele şeylere ağladığı için ablamın zayıf olduğunu hiç düşünmemiştim.

Babam canımı yakmıştı.

Küçük ve yetişkin Jasmine bununla ne yapması gerektiğini hiçbir zaman bilememişti.

“Gitmek mi yoksa içeri girmek mi istiyorsun?” diye fısıldarken hâlâ sırtımı ovalıyordu.

Öylece durup kollarımı önümdeki dar belde tutmak dışında kılımı kıpırdatmazken düşünmeme bile gerek yoktu. Sesim boğuk çıktığında utanç hissetmek için kendime izin vermedim. Belki bunların bir kısmı benim hatamdı ama bazı kısımlarda babamın da hatası vardı. “Hadi gel, içeri dönelim.”

Ivan memnun bir ses çıkarırken yüzü hâlâ kafamın tepesindeydi. “Ben de böyle düşünmüştüm.”

“İçeride zaten tuhaf bir ortam var, hadi daha da tuhaflaştıralım,” diye boğuk bir şekilde söylerken pek de havamda değildim.

Yanağımın altındaki göğüs titredi. Bir baktım Ivan geriye doğru eğilmişti. O güçlü elleri yüzümü avuçlamıştı. Gözlerini kırıştırmadı. Gülümsemedi. Sadece doğrudan gözlerimin içine bakarken ifadesi çok ciddiydi. “Bazen kıcına tekme basmak istesem de işleri batırdığında veya batırmadığında berbat olduğunu sana söylesem de bunu seni birinin hizada tutması gerektiği için yaptığımı biliyorsun. Ama dediklerimin arkasındayım. Sahip olduğum en iyi partnersin.”

Yüzümde dudaklarımın ufacık kıvrılmasına sebep olan hafif bir tebessüm vardı.

En azından ta ki Ivan konuşana kadar. “Ama bunu tekrar itiraf etmeyeceğim. O yüzden kötü günler için aklında tutsan iyi edersin Köfte.”

Ve böylelikle yüzümdeki ufacık bebeksi gülümseme büyümeyi durdurmuştu.

Ivan başını nazikçe sallarken dudağı tamamen kıvrıldı. “Eğer baban seninle tekrar o şekilde konuşursa veya gerçek atletler olmadığımız gibi saçmalıklar söylerse bir sorunumuz olacak. Baban diye nazik davranıyordum.”

Başım la onayladım çünkü şu anda tek yapabildiğim şeydi.

Ellerini bırakırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ben de ellerimi bırakırken aramızda ufacık bir açıklık bıraktım.

“Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun,” derken ses tonunda samimiyet vardı.

Tekrar başım la onayladım çünkü gerçek buydu ama aynı zamanda benim de onun arkasını kolladığımı biliyor olmalıydı. Her zaman. Bir yıl sonra başka biriyle kaydığı zaman bile. Her daim.

Ona ‘hadi içeri girelim’ demek zorunda kalmadım. Bu adam vücut dilimi herkesten daha iyi biliyordu. O yüzden ikimizin de restoran kapılarına aynı zamanda dönmemiz şaşırtıcı değildi. İlk kapıyı ve ikincisini benim için açarken gözlerimi sildim. Yarım saate yakın ağlamış gibi göründüğümü biliyor muydum? Kesinlikle.

Ve zerre umurumda değildi.

Hostes Ivan ile bana gülümsemeye başlayınca birden durdu. Göz temasını kesmedim. Sadece ona baktım. Muhtemelen makyajım akıyordu. Gözlerim şiş ve kızarmış olmalıydı. Yüzüm de şişmiş olabilirdi. Ama yürümeye devam ettim.

Ivan’ın eli benimkilere kısa süreliğine kayıp avucumu sıktıktan sonra sanki hiç orada değ ilmiş gibi geri çekilmişti. Yutkunup başımı aynı şekilde dik tuttum.

Gerçekten masadaki gerginlik uzaktan bile belli oluyordu. Dudakları oynayan tek kişi ablam Ruby’di ve yüzündeki ifadeye bakılırsa ne konuştuğunu kendi bile bilmiyordu. Babam da dahil herkes tabaklarına bakışlarıyla bir delik açıyormuş gibi görünü-

yorlardı. Onların yemeğini mahvetmemin beni iyi hissettirmemesine şaşırmamıştım.

İsteyerek olmamıştı.

Beni duyamayacakları şekilde burnumu çektim ve sandalyeme ulaşmadan önce kendimi kontrol altına aldım. “Ben döndüm sürtükler,” diye sandalyemi çekerken berbat bir sesle söyledim.

Bütün gözler şaşkınlıkla bana dönerken oturdum, Ivan da aynısını yaptı. “Sadece çocuklardan şeker çaldığından, onları dövmeye çalışmadığından emin oldum,” diye kuru bir tonda söylerken sandalyesini öne doğru ittirip peçetesini alarak kucagina bıraktı. “Sadece bir tanesi ağladı.”

Bir gülümseme dudaklarımda kıpırdanırken bile gözlerim kuru, yüzüm ise sıcaktı.

Ailemdeki hiç kimse bir dakikalığına tek söz etmedi. Belki de iki dakikalığına.

Ta ki...

“Dışarıdayken bir eşekarısı iki gözünü de soktu ha?” diye ağabeyim Jonathan araya girerken bana tam olarak memnun gözükmeyen bir ifadeyle bakıyordu.

Ona gözlerimi kırıştıtırırken göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek, “Görünüşe göre senin bütün suratını soktuktan sonra,” dedim.

Jonathan kıs kıs güldü ama biraz gönülsüzdü. “Rakun gibi görünüyorsun.”

Burnumu çektikten sonra çatal bıçağımı alarak babamın masadaki yerinden bana gönderdiği bakışlarını görmezden geldim. “En azından annem beni çöpte bulmadı.”

Ağabeyim bu gece ikinci defa bir el bacağıma dokunup sıkı-tığı an boğuluyormuş gibiydi.

Biri boğazını temizledi ve bir an sonra babam konuşmaya başladı. “Jasmine...”

Ama Ruby bağırarak resmen lafını kesmişti. “Hamileyim!”

“Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu Ivan, ailemin geri kalanının restorandan çıkmasını beklerken.

Yüzüm hâlâ şiş ve gergindi. Berbat görüldüğümünden eminim ama doğrudan yakışıklı surata bakıp başımı iki yana salladım. “Hayır, bu aptalca. Yatma vaktinin geçtiğini biliyorum. Güzellik uykuna ihtiyacın var. Annemle eve dönebilirim.”

Yemeğin geri kalanında sessiz kalan adam başıyla onaylar-ken şakamı kavramamıştı. Bu da bir şey anlatıyordu. Gereğinden fazlasını anlatıyordu. Hâlâ sinirli hissediyordu ama bana mı yoksa babama karşı mı emin değildim. Belki de hayal görüyordum. Her şeyin benimle ilgili olduğunu düşünüyordum.

Düşünmeden öne uzanıp elini alarak sıktım. “Geldiğin, söylediğin ve yaptığın her şey için teşekkür ederim.” Benden çok daha iri olan elini bir kere daha sıktım. “Yapmak zorunda değildin...”

Gözleri sabit bir şekilde üzerimdeydi. “Zorundaydım.”

“Hayır değildin.”

“Evet.” Elimi geri sıktı. “Zorundaydım.”

Doğrudan o gözlere bakarken o anda gökyüzü mavisi mi olduğunu söyleyemiyordum ama kalbimde olduğunu biliyordum. “Eğer ailede drama varsa ve dahil olmam gerekirse orada olacağım.”

Gülümseme gibi sayılacak bir şey gamzelerini kırıştırdı ve Ivan başını iki yana salladı. “Hayır. Ailemde drama yok. Hepsi destekleyiciler. Ama dedem seni yiyip bitirirdi, biliyorsun.” Duraklarken gamzeleri daha da belirginleşti. “Diğer yandan eski partnerlerim... gizlilik anlaşması imzaladıkları için şanslıyım. Onlar için sakladım.”

Gözlerimi kırıştıtırırken hiçbir şeyi cevaplamayan açıklamayı anlamaya çalıştım. Sonrası için saklarken önceki durumdan sonra bu konuşmanın hafifliğine tutundum. “Seni anladım,” diye ona başımla onaylayarak söyledim.

Tekrar elimi sıktı.

O anda arkasında kapılar açıldı ve ağabeyim ile James'in tartıştığını duyabiliyordum. Ardından kız kardeşimle nasıl ondan bir şey saklamaması gerektiğini söyleyen annem takip etmişti. İkiyüzlü.

"Ben yola koyulayım o zaman," dedi partnerim, arkadaşım, elini nazikçe ve kolayca elimden alarak. "Yarın görüşürüz. Biraz dinlen. Eğer bana ihtiyacın varsa ararsın."

Başımınla onaylarken bir... şey... doğrudan göğsümün sağ tarafına bastırıyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden parmak uçlarımda yükselip yetiştirdiğim yeri, Ivan'ın çenesini öptüm.

Bana doğru yüzünde daha önce görmediğim bir ifadeyle baktı.

Beni memnun etmişti. O yüzden kalçasına şaplak atarak, "Dikkatli kullan Şeytan," dedim.

Gözlerini kırptırdı. Bir kere. İki kere. Sonra başıyla onaylarken gözleri sanki bir anlığına cam gibi olduktan sonra tekrar odaklandı ve böylelikle topukları üzerinde dönerek arabasına yönelirken beni öylece arkasından bakarak bırakırken... kırıma tanıdık bir şey vurdu.

Ağabeyim.

Bir kol belime dolanarak beni benden birkaç santimetre uzun vücuduna doğru çekti. Jonathan ona doğru çarpmamı sağlayacak şekilde beni sertçe sıktıktan sonra boğuk bir sesle kelimeler onu utandırıyormuş gibi kulağıma fısıldadı, "Seni seviyorum, Huysuz."

Başımın ona doğru yaslanması için yana düşmesine izin vererek kendi kolumu onun beline, kaburgalarına doladım, "Ben de seni seviyorum, budala," dedim.

Ofladı ama beni bırakmadı. Aksine kendine daha fazla çekek fısıldadı. "Ufak kardeşimi üzgün görmek hoşuma gitmiyor."

İnleyerek geri çekilmeye çalıştı.

Bana izin vermedi. "Benim ufacık tefecik kardeşim."

“Eğer bir daha tefecik dersen...”

Ondan duyduğum en bayağı sesle kahkaha attı. “Seni seviyorum Huysuz. Ayrıca seninle gurur duyuyorum. Eğer çocuğum olsaydı ve senin yarın kadar kendini işine adanmış, çok çalışan biri olsaydı, başka bir şey istemezdim.”

İç çekerek ona sarılıp kendime çektim. “Ben de seni seviyorum.”

“Babamın seni etkilemesine izin verme tamam mı?” Ağabeyim başını çevirip kafama ıslak bir öpücük kondurduktan sonra beni öylece bıraktı. O kadar aniden olmuştu ki neredeyse düşecekti.

Babamın gözümün kenarından James ve Sebastian ile konuştuğunu görüyordum ama kaçıp gitmek istemesem de kesinlikle onunla konuşmak istemiyordum.

“Hadi yola koyulalım Huysuz,” dedi annem, kolunu kolumdan geçirip beni öne doğru sürüklerken kocası Ben kolunu omzuna dolamış, beni park yerine iterek arkadan takip ediyordu.

Ne söyleyecektim ki? Hayır? Lütfen durun mu?

Ağabeyim ve ablalarım onlara hoşça kal demeden kaçtığım için bana biraz söyleneceklerdi ama nedenini anlayacaklardı. Annemin yanında hızlıca yürürken üçümüz Ben’in BMW aracına varıp rekor sürede bindik. Ben arka koltuğa binerken, annem yolcu tarafına yerleşmişti.

Üç kapı da sertçe kapatıldığı an annem çığlık attı.

Resmen o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre çığlık atmıştı ki Ben ile kulaklarımızı kapatıp ona çıldırmış gibi bakmıştık.

“Babana katlanamıyorum!” diye çığlığı dindiği an bağırdı. “Onun sorunu ne?”

Ben ile aynı anda dikiz aynasına bakınca birbirimize kaşlarımızı kaldırdık, sonra park yerinden geri doğru çıkmaya başladı. “Üzgünüm Jasmine. Çok çok üzgünüm,” diye annem özür dilerken bana bakmak için koltuğunda döndü.

Hâlâ kaşlarım kalkıktı. “Sorun değil anne. Emniyet kemerini bağla.”

Beni görmezden geldi. “Tanrım, onu ateşe vermek istiyorum!”

İşler hızlıca karanlık bir hal almıştı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sorarken hâlâ bana bakıyordu. Yüzünde yıkık ile öfkeli arasında tuhaf bir ifade vardı.

“Evet, iyiyim.” Şu anda. “Emniyet kemerini bağla.”

“O her zaman böyle mi?” diye sordu Ben, arabasını park yerinden çıkarırken.

“Aşağılık herif gibi mi?” diye katkıda bulundu annem. “Evet, özellikle çocuklara karşı.”

Ağabeyimden sadece birkaç yaş büyük olan adama onların çocuklarıymış gibi söylemesine bayılmıştım.

“Ama sana pes eden biri olduğunu söylemek mi? Squirt’e uslu duracağıma dair söz verdiğim için şanslıydı yoksa yumruk boyutunda bir delik açıp onu yumruklayacaktım.”

Buna gülmemem gerekiyorsa da bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

“Masanın altından beni çimdikliyordu,” dedi Ben, sanki bu beni şaşırtabilirmiş gibi. Şaşırtmamıştı.

Bu kadın benim annemdi. Sonuna kadar savunucuydu.

“Bunun için üzgünüm, Jas,” diye annemin dördüncü kocası mırıldandı.

“Sorun değil.”

“Hayır, bu bir sorun.” Annem benimle yüzleşmek için tekrar döndü. “Sen dünya standartlarında bir atletsin ve o... sanki bunu hafta sonları keyif için yapıyormuşsun gibi göstermeye çalıştı. Bense öylece oturup sen üzgün bir şekilde dışarı çıkarken içten içe ölüyordum.”

“Anne...”

“Onu görmek istemiyorum. Buradayken onu tekrar görmesem iyi olur. Bir on yıl daha görmesem daha iyi. Ruby bundan sonra onunla takılabilir. Seni görmeyi bekleme iyi olur.”

“Benimle zaten vakit geçirmek istemiyor anne. Çok önemli değil. Akşam yemeği bile fazlaydı, pişman oldum. Bariz bir şekilde.”

Adamları zayıflatma gücü olan o kocaman mavi gözlerini bana kırıştırdı.

“Gerginim. Neden kendimi kaybettiğimi bilmiyorum. Sorun değil. Onu yılda bir gün görerek bugüne kadar geldim. Hayatıma aynı şekilde devam edebilirim. Zaten hiç etrafta yoktu. Ayrıca umurunda filan değil ya da uğruna uykusu kaçacak değil. Konu sadece benim.”

Annem gözlerini biraz daha kırıştırdı.

Berbat gözüktüğümü bilirken bana bu kadar fazla bakmasından hoşlanmıyordum. “Anne, cidden emniyet kemerini bağlamalısın.”

Yerinden kıpırdamadı. Sonra, “Jas... babanın seni sevdiğini biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Bu hangi cehennemden gelmişti şimdi?

“Hiç kimseyi senden daha fazla sevmiyor,” diye lafına devam etti.

Neredeyse kıs kıs gülecektim. Neredeyse. Ama ona kabul edip inkâr etmeden bakmayı başarmıştım çünkü bu konuda artık konuşmak istemiyordum. Artık onun hakkında konuşmak istemiyordum.

Acınmak istemiyordum. En azından artık istemiyordum.

Annem öne doğru uzanıp çeneme hafifçe vurdu. “Bu akşam aşâğılık bir herif gibi davranıyordu ama seni kendi halinde seviyor. Başkalarından ne az ne de fazla. O sadece... hatalı. Aptal. Dar kafalı.”

Bu sefer gözlerimi devirmeme engel olamazken koltukta geriye yaslandım. “Herkes Ruby’nin onun favorisi olduğunu biliyor anne. Büyük bir olay değil. Bunu hep biliyordum.”

Annem içten bir şekilde kaşlarını çattı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Kıs kıs güldüm. “Onu görmem için bana en son ne zaman bilet aldı? Her yıl Ruby’ye bilet alıyor. Birkaç kere Tali ve Jojo’ya bilet aldı. Ama bana? Ne zaman aldı?”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben sadece başımı iki yana salladım.

“Sorun değil. Gerçekten hiç sorun değil. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Hiçbiriyle sorunum yok. Ne kadar dar kafalı olduğunu ve beni kendi şekliyle sevdiğini düşündüğünü biliyorum ama benim için bitti. Eğer beni olduğum gibi kabul edemiyorsa onu zorlayamam ve onun için hayallerimi değiştirmeyeceğim.”

Ağzı sadece hafifçe açıldı ve başını iki yana salladı. “Ah, Jas...”

“Konuşmak istemiyorum. Hiçbiri senin hatan değil. Bu onunla benim aramda. Artık konuşmamıza gerek yok,” diyerek gözlerimi kapatarak koltuğuma geri yaslandım.

Ve biz de konuşmadık.

Ama hâlâ öylece otururken bir şekilde kararlılıkla karışık hüznün hissetmeden edemedim.

On Sekizinci Bölüm

“Konuşabilir miyiz?” diyen babamın sesi arkamdan geldi.

Panellere yaslanıp Ivan ve Koç Lee bir atlayışı değiştirip değiştirmememiz üzerine tartışırken beklediğim yerde donakaldım. Ne yapıp ne yapmayacağımızı önemsemiyordum. Onların kendi aralarında halletmesine izin veriyordum. Mücadele etme zahmetine girmek için bir gece öncesinden... cidden yorgun ve duygusal olarak bitik hissediyordum. Burada bekleyip onları iyi bir mesafeden suyum yudumlayarak izliyordum.

O yüzden etrafıma dikkat etmiyordum. Babamın LK’de olduğunu görmek bir yana bana arkadan gizlice yanaştığını bile fark etmemiştim.

“Jasmine lütfen,” diye kısık sesle yalvarırken omzumun üzerinden ona gözlerimi kırıştırmak için döndüm. En fazla bir yetmiş boyunda, ondan miras aldığımı bildiğim ince ama güçlü bir yapısı vardı. O koyu renk saçlar, koyu renk gözler ve dünyada bir düzine yerden gelebilecek zeytin tonunda teni.

Babama benziyordum. Aynı tonları paylaşıyorduk. Aynı vücut yapısını.

Ama diğer her şeyi annemden almıştım... çünkü o yanımda değildi.

“Beş dakika,” diye kısık sesle sorarken beni sabırla izliyordu.

Onu restoranda görelî saatler olmuştu ve Houston’daki vak-
tinin bitmek üzere olduğunu biliyordum. Sonra onu bir yıl sonra

görecektim. Muhtemelen daha uzun bir süre sonra. Houston'a gelip onu görmediğim ilk sefer olmayacaktı.

Bu konuda hiç şikâyet etmemişti ve ben de fark etmeyi çok önce bırakmıştım.

Ona yapacak daha iyi şeylerim olduğunu söylemek istiyordum. Ona beni kendi halime bırakmasını istediğimi söylemek istiyordum. Belki birkaç yıl içinde, eğer restoranda Ivan ve ailemin geri kalanının önündeki aynı saçmalığı tekrarlarsa, aynen bunu yapabilirdim.

Ama son bir buçuk yılda bir şey öğrenmişsem, o da hatalarınla yaşamının ne kadar zor olduğu gerçekliği idi. Onlarla yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu, kabul etmenin daha da zor olduğunu öğrendim. Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapıyorduk, pişman olduğumuz şeyler söylüyorduk ve pişmanlık insanın ruhunda ezici bir ağırlık bırakıyordu.

Ben kendim için daha iyi biri olmak istiyordum. Başkası için değil.

O yüzden başımla onaylayıp tek kelime etmedim.

Rahatlamayla derin bir nefes vermesi o kadar da inandırıcı gelmemişti.

Buzdaki açıklığa doğru ilerleyip paten korumalarımı giydikten sonra Ivan'ın dikkatini çekmek için omzumun üzerinden baktım. Ama hâlâ Koç Lee ile konuşmakla meşguldü. Zeminde duvarın etrafındaki tribünlere doğru yöneldim. Ortadaki sıraya oturup bacaklarımı önüme uzatırken piste bakıyordum ve babamın yanımda ama birkaç adım ötemde oturmasını izledim.

Buzda Ivan dönüp koç ile durduğu yerden kaşlarını çatmış bize bakıyordu.

Bu sabah antrenman boyunca tek kelime etmemişti ve babamın konusunu açmak bir yana ona ağladığımdan da bahsetmediği için minnettardım. Gururumun kaldırabileceği bir sınır vardı. Onun yerine Ivan sanki farklı bir şey olmamış gibi, her şey normalmiş gibi davranmıştı.

Bu durum bana uymuştu.

“Jasmine,” dedi babam nefesini bırakarak.

Önüme bakmaya devam ettim.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Sevgi tuhaf bir kelimeydi. Sevgi de neyin nesiydi? Herkesin ne anlama geldiğı konusunda farklı görüşleri vardı. Nasıl kullanacağını anlamak zordu. Aile sevgisi, arkadaş sevgisi, romantik sevgi vardı...

Bir keresinde ufakken başka bir patenci anne, annemin bana ensemden vurduğunu görmüştü ve bu konuda çok sinirlenmişti. Ama bana kalırsa, biz birbirimizin etrafında böyleydik. Annem enseme vurmuştu çünkü ben ukalalık yapıp bunu hak etmiştim. Ben onundum ve annem beni seviyordu. Çoğunlukla annem terslemelere ve tehditlere tepki vermediğini bildiğindendi.

Galina da sürekli benimle aynı yolu kullanmıştı. Bana sorumluluğı, yükümlülüğü öğretmişti. Küstahça karşılık vermeleme katlanmamıştı. O da bana ensemden vurmuştu.

Ama durum şu ki, benim hakkımda en iyisini istemediklerinden hiç şüphe etmemiştim. Dürürlük istiyordum. Onların beni hislerimden daha çok sevmelerine ihtiyacım vardı çünkü daha iyi biri olmak *istiyordum*. En iyisi olmak istiyordum.

Kimsenin beni şımartmasını istememiştim. Buna ihtiyacım yoktu, rahatsız hissetmeme sebep oluyordu. Kendimi zayıf hissettiriyordu.

Bana göre sevgi dürürlüktü. Gerçek olmaktı. Birinin en iyisi ve en kötüsünü bilmektir. Sevgi bir insanın sen kendine inanmasan da sana inandığını söyleyen bir dürtüydü.

Sevgi bir çaba ve zaman demektir. Bir gece önce yatağımda uzanırken bir anda annemin aylar önce artistik buz patenini ondan daha çok seviyormuşum gibi hissettiğini hatırlayınca işleri belki de bu yüzden bu kadar kötü hale getirdiğini düşündüm. Çünkü biri için önemli olmamanın ne demek olduğunu biliyordum.

Bu kahrolası garezi kalbime bantla, yapıştırıcıyla tuttururken bu süreçte kocaman bir ikiyüzlü olmuştum.

“Ah Jasmine,” diye fısıldadı babam, sorusuna cevap verince sesi acılı çıkmıştı. Gözümün kenarından bana uzandığını gördüm ve elimi kendi eliyle örttü.

Kaskatı kesilmeden edemedim. Babamın bunu fark edip ayısını yaptığını görmemek imkânsızdı.

“Seni seviyorum. Çok fazla seviyorum,” diye yumuşak bir ses tonuyla söyledi. “Sen benim bebeğimsin...”

Burnumdan solurken sevgi iddialarına kapılmamak için kendimi engelledim.

“Sen benim *bebeğimsin*,” diye babam ısrar ederken eli hâlâ elimin üzerindeydi.

Teknik olarak öyleydim.

Ama bebeği değildim. Herkes bunu biliyordu. Sadece kendini iyi hissettirmek için inkârdaydı.

“Senin için en iyisini istiyorum, Jasmine. Bu yüzden üzgün olduğumu söylemeyeceğim,” dedi ben cevap vermeyince.

Hâlâ ona bakmayı reddederek konuştum. “Benim için en iyisini istediğini biliyorum. Anlıyorum. Sorun bu değil.”

“O zaman sorun ne?”

Buzda Ivan oldukça ağır turlar atarken bakışları nerede olursa olsun benimle babamın üzerindeydi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için izliyordu. Eğer ona ihtiyacım olursa, buraya doğru kayarak araya gireceğinden şüphem yoktu.

Ama o tarz bir insan değildim. Bununla olabildiğince uzun süre baş etmekten kaçınmıştım. Zamanı gelmişti.

“Problem beni tanımıyor olman baba.”

Alaycı bir ses çıkardı. Sonunda ona bakabilecek kadar başımı çevirdim.

“Tanımıyorsun. Seni seviyorum ama beni tanımıyor ya da anlamıyorsun. Hem de hiç. Baş belası olduğum için mi yoksa benden sadece hoşlanmadığından mı böyle olduğunu bilmiyorum.”

Bunalmış bir halde nefesini bırakmasını görmezden geldim. “Neden senden hoşlanmayacağımı düşünüyorsun ki?”

Gözlerimi kırıştıtırıp karnımdaki iğrenç, hayal kırıcı hissi ötelemeye çalıştım. “Çünkü hoşlanmıyorsun. Kaç kere baş başa vakit geçirdik?”

Babamın ağzı bir anlığına açık kaldıktan sonra kapandı. “Her zaman meşgulsün. Şu anda bile meşgulsün.”

Cevap hiçbir zamandı. Hiçbir zaman yalnız vakit geçirmemiştik. Ağabeylerim ve ablalarım ile tek başına vakit geçirirken bana hiç zaman ayırmamıştı.

Meşguldüm. Ama o hiç *denememişti* bile. Herkesin birçok kez yaptığı gibi piste gelip tribünde oturarak antrenman yapışımı izlemeye gelmemiştir bile. Eğer ufacık da olsa umursasaydı, yapardı.

O yüzden nefes alışımı, yüz ifademi ve ona cevap verip ağzımı bozmamak için çenemi kontrol altında tuttum. “Öyleyim ama ikimiz de bunun için zaman ayırmadık. Son... altı yılda kaç tane müsabakama geldin?”

Bir nedenden ötürü babamın yüzündeki rahatsız ifadede hoşlanmamıştım. “Beni davet etmeyi bıraktın,” diye iddia etti.

Bütün hayatım boyunca hissettiğim hüznün bile üstüne gelecek bir hüznün bütün vücudumu, çoğunlukla vücudumun üst kısmını sarmıştı.

“Senden para istediğim için kendimi kötü hissetmeme sebep olduktan sonra davet etmeyi bıraktım. Hatırlıyorum. On dokuz yaşına girmeden müsabakalarıma gelmeyi bırakmıştın. Gittiğin sonuncuda bana, ‘*Belki de okula odaklanmalısın ha?*’ dediğini hatırlıyorum. Bunu birinciliği kazandıktan hemen sonra söylediğini hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum,” diye ona hatırlatırken Ivan’ın, normaldeki hızından eser olmayan bir şekilde çifte dönüşünü¹² izlemek için önüme döndüm. İçimdeki

12 Patencinin uzatılmış tek ayağını tutarak dizi üzerine çökmesiyle yapılan bir dönüştür. (ç.n.)

hüzün gittikçe kabardı, büyüdü ve belki bazı şekillerde teslimiyete döndü. İşlerin bu hale gelmesi ve bu konuda yapacak hiçbir şeyim olmadığı üzerine bir teslimiyetti.

Babam tek kelime etmedi.

“Neden artistik buz patenine başladığımı biliyor musun?”

Bir duraklamadan sonra konuştu. “Bir doğum günü partisiydi. Annen gitmen için seni zorlamıştı ama sen gitmek istemediğin için kızgındın.”

Gözlerimi kırıştırdım çünkü aynen böyle olmuştu. Parti veren kızı pek tanıımıyordum ama annemin arkadaşının kızıydı. Ancak *Mighty Ducks* 'taki gibi bir buz pisti olduğunu söyleyince gitmeyi kabul etmiştim ama bütün süre boyunca sızlanmışım.

En azından buza çıkıp vücudum ne yapacağını *bilene* kadar. “Sudaki bir ördek gibi,” diye annem kenardan seslenmişti.

“Bu sadece bir kısmı ama sorduğum bu değildi,” derken sesim hissettiğim kadar yorgun çıkmıştı. Çok ama çok bitkin hissediyordum. “Sevdiğim için başladım. Buza adım attığım anda bir şeyler doğru hissettirmişti. Duvarlara tutunmak zorunda olmadığım da kendimi... özgür hissetmiştim. Kendimi özel hissettirmişti. Diğer herkes güçlükle dolanıyordu ama ben kolayca öğrenmiştim,” diye açıklarken parmağımı şaklattım. “İyi oldukça daha çok sevdim. Hiçbir şey beni artistik buz pateninden daha mutlu etmedi. Kendimi aitmişim gibi hissettim. Bunu anlıyor musun?”

“Evet... ama herhangi bir sporda oynayabilirdin.”

“Ama *istemi*yordum. Annem yüzmeye, jimnastiğe, futbola, karateye göndermeye çalıştı ama tek yapmak istediğim buydu. İyi olduğum tek şey bu ve bunu göremiyor ya da anlamıyorsun. Çok çalıştım. Her gün bunun için çok çabaladım. Bir şeyi iyi yapmak bir yana düzgün yapabilmek için binlerce defa yapmam gerekiyor. Ben pes eden biri değilim. Hiçbir zaman olmadım ve hiçbir zaman da olmayacağım. Ama sen bunu göremiyorsun. Anlamıyorsun.”

Yanımdaki adam ellerini benden çekip avuçlarını alına götürürken bıkmış bir şekilde iç çekti. “Ben çocuklarım için sadece en iyisini istedim, Jasmine. Sen de buna dahilsin.”

“Bunu biliyorum. Ama benim tek istediğim bana destek olmadı. Herkes benim yaptığımı yapamıyor baba! Zor. Çok zor...”

“Zor olmadığını söylemedim.”

Ellerimi titremeden önce yumruk haline getirdim. Sabır. Daha iyi biri ol. “Evet, ama resmen benimle gurur duymadığını söyledin...”

“Bunu hiçbir zaman söylemedim!”

“Bana... daha iyi, daha başarılı olabilmem için yapabileceğim farklı şeyleri söylemekten başka bir şey yapmadığında söylemene de gerek yok. Potansiyeli karşılayamadığımı biliyorum, bunu hiçbir zaman unutmadım. Bir anlığına bile. Her gün kendime yeterince baskı uyguluyorum. Benim için hayal kırıklığı olduğumu düşündüğünü bilmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Babam küfrederek başını iki yana salladı. “Hayal kırıklığı olduğunu düşünmüyorum!”

“Evet ama yeterli olduğumu da düşünmüyorsun. *Benim* yeterli olduğumu düşünmüyorsun. Benimle vakit geçirmek istemiyorsun. Müsabakalarım gelmek istemiyorsun. Seni aramıyorum ama sen de beni aramıyorsun! Tek yaptığın bana yapabileceğim farklı şeyleri söylemek oluyor. Eğer üniversiteye gitmezsem tabii. Ben başarısız biriyim. Üzgün değilim baba. Bunu sevdiğim için üzgün değilim. Ama daha başarılı olmadığım için özür dilerim. Belki daha büyük bir şey kazansaydım benimle daha fazla gurur duyardın. Belki o zaman neden bunu bu kadar sevdiğimi anlar ve kabullenirdin.”

Babam tekrar küfrederken bu sefer iki eliyle de yüzünü ovaladı.

Ama daha büyük bir şey kazansaydım benimle daha çok gururlanacağını, belki o zaman bunu kabulleneceğini, bu üniversite olayının peşini bırakacağını inkâr etmemişti.

Başım hemen zonklamaya başlamıştı ve konuşmanın bittiğini, söyleyecek başka hiçbir şey olmadığını bilerek ayağa kalktım. Doğrudan ona bakmadım ama oturduğu yere yan bir şekilde dururken üzerinde LUKOV KOMPLEKSİ yazan duvardan birine dikkatimi verdim. “Seni seviyorum baba ama olduğum kişiyi ve hayatta ne istediğimi değiştiremem. Evet, artık yarışmadığımda ne yapacağımı bilemiyorum ama bir yolunu bulacağım. Sonsuza kadar sahip olamayacağım için sevdiğim şeyden vazgeçmeyeceğim,” dedim ona, üzgün, kırılgan ama biraz da rahatlamış şekilde.

O noktada babam ellerini kafasına kaldırmış bir şeyler mırıldanıp iç çekiyordu.

Ona dokunmak, sorun olmadığını söylemek istiyordum ama yapamadım. O zaman olmazdı.

“Kaliforniya’ya iyi yolculuklar. Anise ve çocuklara selamımı ilet,” derken ellerim yanımda yumruk halindeydi.

Başını kaldırmadı. Ben de buna çok şaşırmamıştım. Annem her zaman egomu ondan aldığını söylerdi. Onu bundan emin olacak kadar iyi tanı mıyordum. İşler her daim böyle olmuştu.

Biraz rahatsız hissederek buza doğru yol alırken anneme babamın gelip benimle konuştuğunu söyleyip söylememek konusuna kararsız kalmıştım.

Duvar boyunca yolu yarılamişken buzdaki bıçak seslerinin yükseldiğini ve durduğunu işaret eden keskin sesleri duydum. Bu şekilde ses çıkaran sadece bir insan vardı. O yüzden, ‘Böö,’ dediğini duyduğumda şaşırmamıştım.

Bana doğru bir şeyin uçtuğunu fark ettiğim anda arkamı dönmüştüm. İçgüdüsel olarak parlak şeyi kaptım ve avcumu açtığımda *Hershey’s Kiss* çikolatası buldum. Ambalajını açıp ağzıma attıktan sonra, “Teşekkürler,” diye mırıldanırken Ivan’a bakmadım.

“Hı hı,” diye gitmeden cevapladı. “Baleden önce yiyecek bir şeyler almaya ne dersin? Kırık popona bir şeyler ısmarlayabilirim.”

Babamla aramda geçen konuřmanın daha iyiye gitmesini umduėumunu dūřunūrken ona gūlmeden edemedim ama sonrasında bařımı onaylayarak salladım.

“Hadi şu işi bitirelim ve yolumuza gidelim.”

“Tamam.”

Bařıyla onaylarken o mavi gūzleri ūzerimdeydi. “Tamam,” dedi.

İyi olacaktım.

İyi olabilirdim.

Ama ne kadar yanıldığımdan haberim yoktu.

Tekrar buza çıkarken babamın bende bıraktığı huzursuz histen kurtulamıyordum. Belki bu sezonda bir şey kazanırsam fikrini değiştirebilirdi.

Ama eğer değiştirmezse ne yapacaktım? Beni kabul etmesi için yalvaracak mıydım? Hayatta olmaz.

“Yan yana, ūlū ūlū birleřimin olduėu kısmın ūzerinden tekrar geçelim,” diye seslendi Koç Lee, ūnūnde Ivan ile buluřurken.

Elinin tersini bacağıma vurunca ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Babamın beni sevmesine ihtiyaım yok, diye kendime sōyledim. Yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Her zaman istediğim şeyi... *kendim* için yapacaktım. Annem için. Sebastian, Tali, Jojo ve Rubes için yapacaktım. Yapabilirdim.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Ivan pozisyon alırken.

Onu bařımla onaylarken Ivan için durumu nasıl kurtaracaėımı dūřunūyordum.

“Emin misin?” diye sordu.

Tekrar başımla onayladım. Her şey iyi olacaktı... eğer olmazsa en iyi şekilde değerlendirecektim. Her şeyimi verdiğimi ve bazı insanların bazı şeylere değer olmadıklarını bilecektim.

Ivan bana tam olarak inanıyormuş gibi gözükmeyi ama başını sallayarak karşılık verdi. Yapacağımız sırt sırta, her biri üç evreden oluşan iki atlayış kombinasyonunu düşünmedim.

İyi olacaktım. Kendime daha azı olmak için izin veremedim, özellikle sezon tam da başlayacakken.

Müzik atlayışa geçmemizden gerekmeden önce birkaç vuruşla başlamıştı. Bunu yapabiliyordum. Her şey yoluna girecekti.

Ivan ile güzel gidiyorduk. İyi ol. Muhteşem ol.

İkimiz de müzikteki aynı yerde, iki atlayıştan birkaç saniye önce, onları yapmak için yeterli hızı kazanacak vakti ucu ucuna bulmuştuk.

İlk üçlü ayak ucu dönüşü olabildiğince iyi geçmişti. Denge, hız düzgündü ve çevresel görüş açımdan Ivan'ın tam da olması gerektiği yerde durduğunu gördüm. Her şey yoluna girecekti. Bunu yapmak için doğmuştum. Parmak ucu kısmımı buza batırarak atlayıp kombinasyonumuzun ikinci üçlü ayakucu dönüşüne, diğer bıçağım sabit bir şekilde buzdayken bir kez daha yükseldim.

Ama odaklanmamıştım. Yeterli değildi. Kendime bu şeyi gözüm kapalı yapabileceğimi hatırlatırken kesin gözüyle bakmıştım.

İşte her şey burada sarpa sardı. Ağırlığım doğru değildi... Sol tarafıma fazla yük vermemiştım... yeterince hızlanmamışken güçlü olduğumu, her şeyin iyi gideceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Bir şeyin yolunda olmadığını anladığım an kurtarmaya çalıştım.

Kendimi yakalamaya çalışırken çok uzun süre beklemiştim ve sadece buza vurmak yerine ayağımın üzerine indim.

Hissetmiştim.

Bıçağımın zeminde sürttüğü an yüzüme gözüme bulaştırdığını biliyordum.

İnişimin kötü olacağını farkındaydım.

Ama ne kadar kötü olacağını bilmenin imkânı yoktu. Ağır-
lığımın tamamı inene kadar bilemezdim. İşte o zaman ne kadar
batırdığımın, vücudumun geri kalanın ne kadar merkezden sap-
tığının farkına vardım. Sonrasında görüntülere bakarak tam bir
karmaşa olduğunu görebilirdim. Ayağım yanlış pozisyondaydı,
ağırlığım aksi yöne gitmişti ve bileğim en iyisini yapmaya çalış-
mıştı ama imkânsız gerçekleşiremezdi.

Ayağımın altımda pes ettiğini hissettim. Vücudumun tela-
fi etmeye çalıştığını ama buza vurduğunu hissetmiştim çünkü,
kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Buza kıçüstü düşüp botumun deri yerinin hemen üzerindeki
bilek bölgesini tutana kadar canım acımamıştı. Vücudumda şoka
girecek kadar çok fazla adrenalin dolanıyordu. Ama biliyordum,
arka planda setimiz için müzik çalmaya devam ettiğinde öylece
otururken, bileğim çok fena acırken kahrolası biliyordum.

Gözümün kenarından muhtemelen hemen yanında olmam
gerektiği halde olmadığının farkına varmadan sonraki ayak
dizilimine geçmiş olan Ivan'ın durduğunu gördüm. Her zaman
olmam gerektiği gibi.

Geçmişte binlerce defa çalıştığımız gibi, yanında olmadığım
an yüzünü zihnimde canlandırabiliyordum. Yüzüme gözüme ba-
tırdığımı anladığı andaki yüzünü hayal edebiliyordum. Yere dü-
şerek kalmadığım için, bir atlayış kötü gittikten sonra her zaman
yaptığım gibi kahrolası neden kalkmadığının kafa karışıklığıyla
yüzünün bana bakışını hayal edebiliyordum.

Ama yere düşmüştüm.

Acım çok kötü değildi ama bir şeyin yolunda olmadığını bi-
liyordum.

Bir şeyin yanlış olduğunu biliyordum ve yapmamız gereken
çok iş olduğu için ayağa kalkmam gerektiğinin de farkındaydım.
Bu hareketi başarmak üzerine çalışmamız gerekiyordu. Mükem-
mel hale getirmeliydik.

Ayağa kalkmalıydım.

Ayağa kalk, Jasmine. Ayağa kalk. Ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk. Sineye çek ve ayağa kalk. Bitir şu işi.

Hâlâ bileğimi tutarken sesler ayağa kalkmak için diğer dizimi döndürmeye çalışmama sebep oldu. Ayağa kalkmalıyım. Üzerinde çalışmamız gereken hatalarımız vardı. Mükemmel hale getirmemiz gereken parmak pozisyonlarımız vardı.

Bunu yapabiliirdim. Ayağa kalkabiliirdim. Kemik zedelenmeleriyle, mikro çatlaklarla ve hafif burkmalarla kaymıştım.

O yüzden dizime doğru dönüp müziği dinleyerek yakalayabilmem için nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Ama dizimin üzerine yükselip çok kötü bir şekilde düştüğüm diğer bacağımı çekmeye çalışırken hayatımda daha önce çok az hissettiğim bir acı vücudumda yayıldı.

Ağzımı açtım... ve hiçbir şey çıkmadı.

Yüzüm buza vurana kadar kollarımın pes ettiğinin farkında değildim. Etrafımdan gelen korkunç bağırışlar vardı. Sonra bir baktım ki biri omzuma dokunuyordu ve sırtüstü yatabilecek şekilde beni döndürüyordu. Ivan'ı dizleri üzerinde yanımda gördüğümde yüzü soluktu ve aynı zamanda kızarıktı. Gözleri kocamandı. Sanırım bunu hiç unutmayacaktım. Ayağa kalkamamıştım. *Ayağa kalkamıyordum.*

Ve bileğim...

"Yüce Tanrım, Jasmine, *kahrolası uzan,*" diye yüzüme bağırdı Ivan, omuzlarımdan etrafından bir şey kaydırıp ve omuzlarımla göğsüne bastırırken sonradan müziğimizin hâlâ çaldığını fark ettim. *Van Helsing*'i seçmiştik. Çaktırmadığımı halde çok heyecanlanmıştım. Ivan bu müziği seçtiği için çok rahatlamıştım. Bu konuda ona takılmıştım ama bu sadece onunla yaptığım bir şeydi.

"Ayağa kalkmayı bırak!" diye yanımdaki adam bağıırken sesi çatırdıyordu ve yüzü... çılgına dönmüş gibiydi.

"Denememe izin ver," diye mırıldanmayı başardım. Sanki beynim söylemek istediği ve söylediği şey arasında otuz saniyelik bir gecikme yaşıyormuş gibiydi. Dönmeye, bacağımı hareket ettirmeye çalıştım ama acı...

“Kes, kahrolası kes şunu,” diye bana bağırırken sol eli uyluğuma doğru ovalamak için dizimi kavradı.

Elleri titriyordu. Neden elleri titriyordu.

Ayağa kalkamıyorum. Ayağa kalkamıyordum.

“Jasmine, Tanrı aşkına, ayağa kalkmaya çalışmayı bırak,” diye bana bağırdı Ivan, elleri her yerde dolanıyordu ama emin olamıyordum çünkü sanki bir şey kulaklarımda gürültüyordu ve dizimden aşağısında acı gittikçe kötüleşiyordu.

“Sorun değil. Bana bir dakika ver,” diye boş bir şekilde konuşurken kötü bacağımı kaldırmaya çalıştığımda onu yerinde tutup uyluğumu acı verici bir şekilde sıktı.

“Kes şunu, Jasmine, kahrolası kes,” diye emrederken elleri dizimin hemen üstündeydi. “*Nancy!*” diye partnerim bir yere bağırdı ama emin değildim çünkü sanırım bacağıma bakmaya başlamıştım...

Kahrolası bileğime bir şey yapmıştım.

Lanet olası bileğime bir şey yapmıştım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Ivan boğuk bir şekilde kulağıma fısıldayana kadar ağzımı açtığının farkına bile varmamıştım. “Ağlama. Sakın şu anda ağlayayım deme. Beni duydun mu? Buzda, toplum içinde ağlamayacaksın. İçinde tut. İçinde. Tek bir gözyaşı bile yok Jasmine. Tek bir gözyaşı bile. Beni duydun mu?”

Nefes alırken gözlerim sulanmaya ve her şey bulanıklaşmaya başladı.

Titriyor muydum?

Neden kusacakmışım gibi hissediyordum?

“Sakin yapayım deme,” diye tekrar terslerken omzumdaki kolları sıkılaştı. “Kimsenin bunu yaptığını görmesini istemezsin. Tut bebeğim, sadece tut...”

Ne halattan bahsettiğini veya neden söylediğini bilmiyordum ama bir sebepten dolayı nefesimi tutmuştum. Koç Lee buzda diğer yanıma kayarken, hemen yanındakinin Galina olduğunu tanımıştım. Bir başka koç daha gelirken nefesimi tuttum. Etrafımda toplanıyorlardı.

Sordukları sorulara cevap vermeye çalıştım ama Ivan'ın benim yerime cevap verdiğini duydum.

Çünkü nefes alamıyordum. Konuşamıyordum. Ağlayamıyordum.

Tek yapabildiğim beyaz botumun olduğu bölgeye genel olarak bakmak ve güçlkle bir şey görmektir. Düşün, düşün, düşün, düşün.

Yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Batırmıştım.

Kahrolası batırmıştım.

On Dokuzuncu Bölüm

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Yüz sekizinci kez mekik çekmek üzereyken durdum. Yanımda kimin durduğunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Sinir bozucu, küçümseyici, otoriter sesi nerede olsa tanırdım. Ancak bir insan sadece soru sorarak beni kolayca sinir edebilirdi.

“Kendi işime bakıyorum. Nasıl yapılacağını bilemediğin tek şey,” diye mırıldanırken karın egzersizimi devam etmek için biraz daha yanaştım.

“Jasmine,” diye Ivan tekrar sert bir tonda konuştu.

Ona aldırmadım. Tekrar mekik çekmek için yukarı kalkarken gözümün kenarından kapıyı arkasından kapatışını izledim.

Yanıma yürüyerek, parlak mavi koşu ayakkabıları içindeki koca ayakları biraz ötede dururken bir mekik daha çektim.

Ona doğru bakmadım ve bakmayacaktım. Neye baktığını biliyordum. İncelediği ter içinde kalmış vücudum değildi ve kesinlikle bacaklarımda yukarı çekilmiş, ağabeyime ait gevşek basketbol şortu giydiğim gerçeği de değildi. Sadece spor sutyeni giydiğime de odaklanmak istememişti.

Sol ayağımdaki alçı ayakkabıma bakıyordu. Yere dizim kırılmış şekilde uzattığım sağ ayağımın yanında sol ayağım yastıkla dengelenmişti. Siyah bot günün her anı çok fena batırdığımın sürekli bir hatırlatmasıydı.

Doğrudan tavana bakarak dört mekik daha çektim.

O kadar sertçe yutkundum ki boğazım ağrımişti.

Son iki haftada aynı şeyi birçok defa yaptığım halde hâlâ konuşabildiğim için şaşkındım. Acilden çıktığımdan beri çok konuştuğumdan değildi. Odamda spor yapmak, Ivan ile *önce-sinden* kayda aldığım görüntüleri izlemek ve uyumak dışında pek bir şey yapmıyordum.

Ivan'ın ayağının ucu kaburgamı dürttü ama görmezden geldim.

“Jasmine.”

“Ivan,” dedim ses tonumu onun kadar katı bir hale getirerek.

Beni tekrar dürttü. Bir kere daha hiçbir şey yapmadım.

İç çekti. “Konuşabilmemiz için duracak mısın acaba?”

“Durmamayı tercih ederim,” diye cevap verirken bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya zorladım.

Hızlıca çömelip fazlasıyla yakınımda durarak onu görmezden gelmemi imkânsız hale getirmesine şaşırmamalıydım. Malesef. Çünkü bir mekik daha çekmek için kalkarken avucunu alnıma koydu. Öylece sırtüstü uzanabilmem için başımı nazikçe yere bastırdı.

Etrafıma baktım ve tavanımdaki pervaneye odaklandım.

“Köfte, yeter bu kadar,” derken elleri hâlâ yüzümdeydi.

Bir an bekledikten sonra tekrar mekik çekmeye çalıştım ama bunu bekliyor olmalıydı çünkü yerden biraz bile kalkamamıştım.

“Yeter,” diye tekrarladı. “Dur. Konuş benimle.”

Onunla konuşmak mı?

Bu gözlerimi ona doğru çevirmeme, iki haftadan uzun bir süredir görmediğim yüzü incelememe sebep oldu. Haftanın altı günü gördüğüm ama beraber geçirdiğimiz ekstra vakitler yüzünden yedi gün gördüğüm yüze baktım. En son gördüğümde muayene masasında yanımdaydı ve doktoru en iyi şekilde altı hafta boyunca ayağımın üzerine basamayacağımı söylerken dinliyordu. Ama söz veremiyordu. Dış yan bağ kompleksinde ve

kalkaneofibular bağ dokusundaki ikinci derece burkmalar problemli, diye uyarılmıştı doktor, iyileşme süresini söylemeden önce.

Dört hafta daha önce hiç bu kadar uzun görünmemişti.

Özellikle bu kadar pervasız bir aptal olduğum için kendimi affedemediğim için.

Ses tonumu dengede tutarken ona soruyu sormak her şeyimi almıştı. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Bana her zamanki delici gri-mavi gözlerle bakarken göğsünün sabit bir şekilde nefes almak için genişlemesini izledim. Sinirliydi.

Şansına küssün, ben ondan daha sinirliydim.

“Seni aramaya çalıştım,” dedi sanki son iki gündür her gün altı kez aradığını bilmiyormuşum gibi. Bugün bile iki kere aramıştı. Cep telefonumun çaldığı her seferde olduğu gibi açmamıştım. Telefonumu açmamıştım. Bir kere bile. Hiç kimse için. Ne kardeşlerim ne düşüşümden önce tesisten gitmiş olan babam için ne Koç Lee ne de Galina için. Hiç kimse.

Cevap verirken bakışlarımı onun üzerinde tuttum. “Konuşmak istemedim. Hiçbir şey değişmedi. İki gün daha botu çıkaramayacağım.”

Doktor botu çıkarmak için onayı verdikten sonra ayak bileği ortezi yerini alacaktı. Son dokuz gündür gittiğim fizyoterapi uzmanı ‘iyice’ iyileştiğim konusunda iyimserdi.

Ama iyi benim için hiçbir zaman yeterli değildi.

Özellikle bu durumda olmam kendi kahrolası hatam olduğunda.

Ama Ivan gözlerini kırıştırtıp tekrar iç çekti. Kendini kaybetmeye çok yakın olduğunu biliyordum. Konu şu ki, umurumda değildi. Ne yapacaktı? Bana bağırarak mıydı? “Hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum aptal şey.”

Bu şerefsiz...

“Topla kendini. Benimle geliyorsun.”

Gözlerimi kırıştırmaya sırası bendeydi. Sonrasında boş bakışlarla ona baktım. “Ne?”

Uzun başparmağı beni alnımdan dürttü. “Topla kendini. Benimle geliyorsun,” diye tekrar ederken her kelimeyi yavaşça söyledi. “Bileğini incittin, kulağını değil.”

“Seninle hiçbir yere gelmiyorum.”

“Evet, geliyorsun.”

“Hayır, gelmiyorum.”

Dudaklarına yayılan gülümseme resmen beni ürkütmüştü. Hemen temkinli olmamı sağlamıştı. “Evet geliyorsun.”

Doğrudan ona bakarken karnımdaki tuhaf hisse aldırmadım.

O tuhaf gülümseme bir yere gitmemişti. “Odandan fizik tedaviye gitmek dışında iki haftadır hiç çıkmadın.”

Tek kelime etmedim.

“İki haftadır duş almamış gibi kokuyorsun.”

Almıştım. İki gün önce.

“Uyuyabiliyor musun?” O parmak alnımı bir kere daha dürttü. “Berbat görünüyorsun.”

Bu dişlerimi sıkarak konuşmamı sağladı. “Evet, uyuyorum.” Çok iyi uyuyamadığımı bilmesine gerek yoktu.

Bana inanıyormuş gibi durmuyordu ama yine de “Buradan çıkman gerekiyor,” dedi.

“Neden?” diye kendime engel olamadan sorarken sesim hissettiğim kadar öfkeli çıkmıştı.

“Çünkü burada bunalıma girip kafasına göre spor yapan GI Jane¹³ gibi davranmanın bir anlamı yok. Tanrı aşkına, Jasmine!”

Bu elini yüzümden vurarak uzaklaştırmama, doğrulup vücudumun üst kısmını onunla göz göze gelecek kadar döndürmeme sebep oldu. “Bunalımda değilim, hödük. Spor yapıyordum. Öylece oturup dinlenerek kendimi bırakamam.”

13 ABD Deniz Kuvvetleri Özel Harp Grubu'nda eğitim gören ilk kadının kurgusal hikâyesini anlatan bir aksiyon filmi. (ç.n.)

“*Kendini bırakmamak* için spor yapmıyorsun. Sinirli ve kötü bir ruh halinde olduğun için idman yapıyorsun. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?”

Hayır, bu yüzden spor yapmıyorum demek için ağzımı açmıştım ama içimi dışımı biliyordu. Onun yerine, “Kötü bir ruh halinde değilim. Kimseden hırsımı almadım. Diğer insanlara karşı acımasız olmazken kötü bir ruh halinde olduğumu söyleyemezsin” dedim.

“Pekâlâ, sadece kendine karşı acımasız olmana ne diyorsun?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim şeyleri bana sormasından nefret ediyordum.

Ivan yüzünü bunalmış bir ifadeyle buruşturdu. “Annen seni beraber bir şeyler yapmaya davet etti ama onu görmezlikten geliyorsun.”

“Onu görmezlikten gelmiyorum. Sadece hayır dedim.” Gözlerimi kırıştıtırırken bir öfke dalgası daha hissettim. “Sana bilgi mi veriyor?” Ne zaman? Nasıl?

“Yine de kaba ve acımasızca,” diye açıkladı. “Ağabeylerin, ablaların seni aramayı denedi ama onların da aramalarını göz ardı ediyorsun.”

Doğruydu. Hepsi doğruydu. Ama itiraf edecek veya inkâr edecek değildim.

“Bunu kendine yapmayacaksın, Jasmine,” dedi. Sanki benim hakkımda karar verebilirmiş ve ben de onu dinleyecektim gibi.

Çekip gidebilirdi.

İçimde neredeyse nefesimi kesen bir şey kabardı. “Kendime hiçbir şey yapmıyorum Ivan. Kendi işime bakıyorum. Kendi kendime takılıyorum. Bunun neresinin sorun olduğunu da göremiyorum. *İyileşiyorum. Dinleniyorum.* Aynı herkesin bana söylediği gibi.”

Bana gözlerini kırıştırmaması kendimi kötü hissetmeme sebep oldu. Gerçekten. Ama onu terslediğim için özür dileyemedim

kaşlarını çatmaya devam etti. “Bana tavır takınma. İkimiz de saklandığını biliyoruz ve bunu daha fazla yapmana izin veremeyeceğim. Bu bunalımdan bir bağı tamamen koparmadığını veya endişelendiğimiz gibi kırığının olmadığını farkına vardığında kendi kendine çıkmayı bekliyor ve umuyordum... ama yapmadığın için gerekirse seni buradan sürükleyerek çıkaracağım. Bebek gibi davranmayı bırakmanı beklemekten bıktım. Bu tür saçmalıklarda bulunduğu ilk sefer olsa da sana müsamaha göstermeyeceğim.”

Bu tür bir saçmalıkta bulunduğum ilk sefer değildi. Paul terk ettiğindeki halimi görmemişti. Aynı şekilde kötü geçmişti ama bu sefer ondan daha da kötü hissettiriyordu.

Onu bana yaptığı şekilde alnından dürterek tek bir şey söyledim. “Hayır.”

Ivan o parlak mavi gözlerini kırıştıtırırken gözkapakları yarı yarıya kapalı duruyordu. “Jasmine, kıcını kaldırıp bu evden çıkarak benimkine gelmek üzeresin. Bunu ya kendi başına yaparsın ya da ben senin için yaparım. Seçim senin,” diye güçlükle söyledi.

“Evi terk etmiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Evden çıkıyorsun.”

“Evden çıkmıyorum.”

“Evet çıkıyorsun. Seçim senin. Ya sen çıkarsın ya da ben çıkarırım.”

Tekrar onu alnından dürttüm. İki kere. “Hayır.”

Burun delikleri genişledi. “Beşe kadar sayıyorum. Bu arada bir karara varmak zorundasın yoksa ben senin için seçeceğim ve seçimimin ne olduğunu biliyorsun.”

“Ivan, seninle gelmek istemiyorum.”

“Umurumda değil. Ailendeki herhangi biriyle dışarı çıkabilirdin ama yapmadın, o yüzden benimle geliyorsun.”

Öfke bir anda içimde kabardı. Hemen onu tersledim. “Hayır, kahrolası gelmiyorum!”

Görünüşe göre sinirlenen bir ben değilmişim çünkü o da aynı şekilde tersleyerek karşılık verdi. “Evet, kahrolası geliyorsun!”

“Seninle gelmek istemiyorum. Bunu anlamak ne kadar zor olabilir? Şu anda veya yakın bir zamanda kimsenin etrafında olmak istemiyorum,” diye çıkışırken tam bir pislik gibi konuşmuştum. İçten içe yüzümü buruşturmama sebep olmuştu.

Gözkapakları gözlerine doğru alçaldı, açıklık güçlkle görünüyordu. “Neden? Artık beni bitirdin mi?”

Başımı şiddetle geri çektim. “Seni bitirmek mi? Neden bahsediyorsun?”

Köşeli çenesi gerildi. “Beni bitirdin mi? Bana sinirli misin ve artık partnerim olmak istemiyor musun?”

Ne halattan bahsediyordu? Ona ağzım açık baktım. Gözlerimi kırptırdım. Sonra ağzım biraz daha açık kaldı çünkü onun sorunu neydi? “Ne demeye çalıştığını anlayamıyorum Ivan.”

Burun delikleri genişledi. Gözleri neredeyse kapanacakmış gibi kalırken sordu. “Artık partnerim olmak istemiyor musun?”

“Neden artık partnerin olmak istemeyeyim?” diye ona sorarken sesim sinirli çıkmıştı.

“Olanlar yüzünden!” diye bağırdı.

“Neden partnerin olmak istemeyeyim? Ahmağın teki gibi hissettiğim için mi? Bu nasıl senin hatan oluyor, salak?”

Yüzünün ne zaman kızarmaya başladığına dair hiçbir fikrim yok. Farkına varana kadar pespembe olmuştu. “Çünkü dikkatinin dağınık olduğunu anlamıştım. Sana odaklanman için zaman tanımadım. Sana çok yakın bir yerde iniş yaptım.”

Gerçekten kendini mi suçluyordu? “Bana yakın bir yere iniş yapmadın aptal.”

Bana kaşlarını yakıp kavurabilecek bir bakış attı. “İndim Jasmine. Çok fazla yakınına iniş yaptım.”

“Ah kes sesini. Öyle bir şey yapmadın. Dikkatim dağınık olduğu için *ben* yanlış iniş yaptım. Çünkü ağzıma yüzüme bulaştırdım. Bu senin hatan değildi.”

Bana o kadar sert bir şekilde baktı ki tansiyonumu yükseltmişti. Neden bu kadar aptalca bir şey düşünmüştü? Neden kendini suçlamıştı? Bütün bunlar nasıl mantıklı olabilirdi?

“Gerçekten seni suçladığım için seni görmek istemediğimi mi düşündün?” diye onu terslerken ona budalaymış gibi baktım çünkü öyleydi.

Bana hâlâ sertçe bakması cevabının evet olduğunu söylüyordu.

“Çok aptalsın.”

“Ben mi aptalım? O zaman neden telefonuna cevap vermedin?”

Yüzümü gizleyip çenemi kapatarak omuzlarımı silkme sırası bendeydi.

“Hayır. Bana omuz silkip bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünemezsin. Seni tekrar tekrar aradım. Bana kızgın olduğunu düşündüm. Bana çok kızgın olduğun için cevaplamadığını sandım. O yüzden dikkatinin dağınık olduğu için kendini suçlamak dışında neden cevap vermediğini şimdi bilmek istiyorum.”

Gözlerimi devirerek bakışlarımı uzaklaştırırken başımı salladım. “Önemi yok.”

“Bir önemi var. Hem de çok.”

Omzumu tekrar kaldırdım.

“Jasmine.”

Neden sadece beni yalnız bırakamıyordu?

“Jasmine.”

Neden bu kadar aptalca bir şey düşünmüştü?

“Jasmine.”

Homurdanarak yine ona dönerken tısladım. “Çünkü sana ne halt diyecektim Ivan? Öztür dilerim mi? Çok üzgünüm mü? Bi-leğimi burkup her şeyi mahvetmek istemedim mi?” diye resmen ona bağırdım. Dilimin ucundan karnımın dibine kadar dehşetle

doldum. Neden ona bağınyordum? Neden ona bunu anlatıyordum? Neden o bunu çoktan biliyordu?

Ağzını açtı ve bana sanki onu karnından yumrukladım gibi baktı. “Jasmine...”

“Özür dilerim Ivan,” diye boğuk bir tonda söylerken dehşet ve çaresizlik hisleri vücudumda dolanıyordu. “Yüzüme gözüme bulaştırdım. Sürekli batırmaya devam ediyorum. Neden sana bağırdığımı bilmiyorum. Sen hiçbir şey yapmadım. Yapan bendim.” Sesim çatallaşırken ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim. “Batırdım. Benim suçumdu. Senin değildi.”

Bir bağırışın yükselip boğazımı tıkadığını hissedebiliyordum. İçimi delik deşik ediyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Dışarı çıkmasını istemiordum.

“Kes şunu,” dedi yavaş bir şekilde, o gözleri yüzümde dolanırken içinde şoktaymış gibi görünen bir şey vardı. “Toparla kendini. Benimle geliyorsun.”

Gözlerinin içine bakıp nefes aldım. “Hayır.”

“Hayır. Benimle aranı düzeltmek istiyor musun? Birkaç günlük eşyani topla ve benimle gel. Buradan sen olmadan gitmeyeceğim. Seni tekmeleyerek, çığlık atarak da olsa götüreceğim. Eğer adam kaçırma hakkında bir şey söylersen, dinleyen herkese uyuşturucu kullandığını söylerim.”

Ona öylece baktım.

“Bana önümüzdeki altı haftayı borçlusun, Jasmine. Eşyalarını hemen toparla. Gidiyoruz.”

“Ivan...”

Bana sadece baktı.

Öfke ve acı içimi binlerce düğüm haline getiriyordu. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Boğazının yukarı aşağı hareket etmesi dikkatimi çekmişti. Cevabını yavaşça vermişti. “Biliyorum.”

Yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Göğsümü sızlatıyordu. “İsteyerek olmadı.”

Boğazı yine aşağı yukarı hareket etti. “Biliyorum.”

“O hareketi binlerce defa tamamlamıştım.”

Tekrar. “Biliyorum, Jasmine.”

“Ne olduğunu bilmiyorum.”

Çenemdeki nefes olmasa, nefesini uzun bir şekilde ve kısık bir sesle bıraktığını bilemezdim. “Bilmediğinin farkındayım,” diye fısıldamıştı, benimle saniyeler önce konuştuğundan çok daha rahattı.

Ben neredeyse boğuluyordum. *Neredeyse*. “Daha iyi olmak için elimden ne geliyorsa yapacağıma söz veriyorum.”

Ama boğulurmuş gibi olan Ivan’dı. Gözlerini hızlı bir şekilde birkaç defa kırıştıran. Gözlerini hızlı kırpması yüzünden kanat çırpmış gibiydi. Sanki boğazında bu konuda hiçbir şey yapamayacağı bir şey takılmıştı.

“Her şey ve herhangi bir şey, yemin ediyorum. *Discovery Series* ve WHK’nın çoğunu atlamamız gerektiğini biliyorum ama belki *Skate Nort America*’ya katılabiliriz...”

Lafımı kesen elleriydi. Tanıdık olan o elleri sadece dokunuştan nerede olsa tanırdım. Benim olanı ve beni defalarca tutmuştu.

Ama daha önce yüzümü hiç tutmamıştı. En azından şu anda yaptığı gibi tutmamıştı. Çünkü avuçları yanaklarıma gitmiş, onları ellerinin arasına almıştı.

Sonra lafımı kesti.

Dudaklarıyla.

Dudakları benimkilere baskı uyguluyordu. Benimkilerle yapışıyor, onları sertçe kavırıyordu.

Sonra dudakları arasında olan üst dudağımı öperken *ne halt olduğunu* çözmeye çalışıyordum.

Ivan beni öpüyordu.

Beni öpüyordu.

Dudaklarını birden hızlıca kırışan gözlerime o kadar hafifçe dokundurdu ki güçlkle hissettim. Bir tane kaş kemiğime, sonra diğerine. Ben öylece oturdum.

Öylece oturup yerimden kıpırdamadım, onu ittirmedim ya da hayır demedim.

Dudakları yanaklarımda, sıcak ve dünyada mükemmel olan her şeyde dolandı. “Ayağa kalkmaya çalıştın,” diye bana güçlüklerle anladığım kısık bir tonda söyledi. “Ayağa kalkmaya ve paten kaymaya devam etmeye çalıştın. Yemin ederim o anda ağlamaya başlayacaktım.”

Yanaklarımı tek tek öperek dudakları etrafta dolanırken burunumun direğine değdi.

“Ancak sen ayağını çok kötü şekilde burkarak devam etmek için ayağa kalkmaya çalışırdın,” derken sesi tekledi. “Sürekli, ‘Özür dilerim, Ivan. Özür dilerim, Ivan. Çok özür dilerim,’ deyip duruyordun. Sana çeneni kapatmanı söyledim çünkü biraz daha söylemeye devam edersen ben...” Nefesi yüzümde titrek ve düzensizdi. Elleri yanaklarımdan hareket edip kulaklarımı kavradı.

Dudaklarını çok hafif, tatlı bir şekilde yüzüme sürerken içimde bir şey sıkıştı.

Arkadaşlar rahatlamayla öpüşebilirlerdi. Dilini ağzıma sokmuyor veya beni avuçlamıyordu. Sadece iyi olduğum için mutluydu. Sadece beni öpüyordu çünkü... neden olmasın ki?

Beni önemsiyordu.

İnsanlar daha azı için, birbirlerini biraz bile tanımadan öpüşüyorlardı.

Ivan’ın beni istediği yerlerden öpmesine izin verirken kendime önemli olmadığını, benim için korkmuş olduğunu söyledim çünkü korkmuştu. Gerçekten. Bu düşünceyle odaklanabildiğim tek nokta kelimeleriydi. Onun acısı. Sebep olduğum bütün saçmalıklar.

“Özür dilerim. Özür dilerim,” diye tekrarladım çünkü üzgündüm. O kadar üzgündüm ki burada olmamız beni üzüyordu. Onu yüzüstü bıraktığım için canımı yakıyordu. “Benim için sadece birkaç müsabakadan çıkmak zorunda kaldın. Şimdi sana bunu yaptırıyorum. Özür dilerim, Ivan. Düşmek istememiştım.”

Ivan önümde başını iki yana salladı. “Bunu söylemeyi bırak.”

“Ama üzgünüm,” diye fısıldadım. “Benim suçumdu.”

“O bir kazaydı,” diye benim için sertçe bitirdi. “Üzgün olacak hiçbir şey yok.”

“Ama batırdım...”

“Hiçbir şeyi batırmadın. Kapa çeneni,” dedi.

“Eğer her şey yolunda giderse altı hafta daha pistten uzakta olacağız,” diye ona sanki bilmiyormuş gibi hatırlattım.

“Toplamda iki ay, Jasmine. Koca bir sezon değil. Sonsuza kadar değil,” diye aynı zamanda bilmiyormuşum gibi söyledi.

“Ama çok çalıştık...”

“Köfte bir önemi yok.”

Beraber sahip olduğumuz tek yıldan ne kadar zaman kaybettiğimizi hatırlayınca derin bir nefes aldım. Benim için çok önemli olan bu adamın etrafında sekiz hafta daha az kalacaktım. Beni başka biri için bırakmadan, kendi başıma, kaderimin kap-tanı veya adına her ne deniyorsa o olmadan önce.

Gözlerimi kırıştırdım.

“Başlatma. Sadece iki aylığına, ayrıca iyi durumdaydık. Bizim için kolay. Çok kolay.” Sıcak pamuk şeker pembesi dudaklarını bana daha önce binlerce defa ve binlerce defa yaptığı şekilde bastırdı. “Eğer bu işten altı haftadan dönebilecek biri varsa o da sensin.”

Ben dönerdim. Elbette dönerdim. Ama o zaman gözlerinin içine bakarken, yüzlerimiz çok yakınken söyleyemedim. Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Birkaç kalp atışı sonra, “Kazanacağız,” dedim.

Tereddüt etmeden söylerken gözleri yoğunlaştı. “Kazanacağız tabii.” Dudaklarını sertçe ve hızlı bir şekilde benimkile-re bastırırken biraz geri çekildi. Soğuk parmakları boynumdaki nemli saçlarda dolanarak konuşmadan önce bana tepki verme şansı vermemişti. “Eğer gerekirse seni buza geri sürüklerim Jasmine. Hayatım üzerine yemin ederim.”

Kelimelerinde bir şey içten titrememe sebep olmuştu. Belki de inancıydı. Belki de öfkesiydi. Arzusu. Söylediğini yapmaması için bana şans bırakmadığının gerçekliği vardı.

Ama çoğunlukla bambaşka bir şeydi.

Onu seviyordum.

Bu adamı o kadar seviyordum ki onu kaybetmek soğuk, ölü kalbimi o kadar parçalara ayıracaktı ki hayallerimi sakladığım, sonsuza kadar yanımda taşıdığım kutuya koymak zorunda kalcaktım.

Birinin yanağıma hafifçe vurup bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemiyordum. Saçmalıklarına asla katlanamayan, bırakmama asla izin vermeyen ve içimde beni hiçbir zaman bırakmayacağına dair bir his olan bu adamı istiyordum. Çığlık atsam da tekmelesem de ona gidip pislik yemesini söylesem de bırakmazdı.

Bu adam benim partnerimdi. Bu adam benim için partnerden çok daha fazlasıydı. Benim diğer yarımды.

Ona teşekkür edebileceğim diğer şey ise kazanacağımızdan emin olmaktı. Yenilmez olduğumu düşündüğü bilgisini bana he-diye etmişti.

Benden başından beri istediğı şeyi ona verecektim.

Ona kahrolası her şeyimi verecektim.

Yirminci Bölüm

Sonbahar

Eğer önümüzdeki dört haftayı tek bir konuşmayla tarif edebildim aynen bu şekilde olurdu:

Ivan: “Sabit dur.”

Ben: “Hayır.”

Ivan: “Ne yaptığını sanıyorsun? Sağlığına kavuşmak istiyor musun istemiyor musun? *Etrafta bu kadar yürümeyi bırak.*”

Ben: (Oturma odasında yeni korsemle normal bir şekilde yürümeye çalışıp başarısız olurken) “Beni yalnız bırak.”

Ivan: “Seni asla yalnız bırakmayacağım. Gel, inatçı kıcını biraz oturt. Sana ne istersen getireceğim.”

Yirmi Birinci Bölüm

Mükemmel doktorun ağzından çıkan kelimeleri hayal etmediğimi düşünüyordum ama emin olmam gerekiyordu.

“O zaman... tekrar kaymama izin veriyorsunuz?” diye ona sordum. Çünkü emin olmalıyım. Emin olmam gerekiyordu.

Doktor başıyla onaylarken gülümsüyor ve bana ne kadar çok şeyin bu karara bağlanmış olduğunu, kelimelerinin benim için ne anlama geldiğini anlıyormuş gibi bakıyordu. “Olabileceğin kadar iyileştin.”

Heyecan, rahatlama ve sinirler hepsi içimde dolanıyordu. Ama sormalıyım. *Sadece bir kere daha.* “Emin misiniz?”

Doktorun gülümsemesi genişlerken gözleri cevap vermeden önce kısa bir anlığına yana kaydı. “Evet.”

Sert bir el omzuma inip dışarımda bile hissedebildiğim şekilde sarstı ve Ivan’a parıldayarak gülümsemeden edemedim. Çoktan diğer eli yanımdaydı. Avucumu onunkine vurduktan sonra parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek salladım. Başını öne doğru hareket ettirip çenesi omzuna, yanakları yanaklarıma değdi. Göğsü sırtımın bir parçasıydı.

“Bunu başaracağız Köfte,” dedi bana sarılırken, vücuduyla bana *Skate North America*’ya, davet edildiğimiz sonraki müsabakaya gidebileceğimizi söylüyordu.

Bunu yapabilecek kapasitedeydik.

Bir şans daha elde edecektik.

Yirmi İkinci Bölüm

Sezonun başlangıcından sekiz hafta kaybetmenin kolay olmayacağını kimsenin bana söylememesi iyi olmuştu çünkü hiç de kolay olmamıştı.

Kesinlikle kolay olmamıştı.

Geçtiğimiz iki hafta hayatımdaki en yorucu iki hafta olmuştu ve buna LK'ye gece yarısına kadar gidip çalıştığım ay da dahildi. Ama bu sefer yalnız değildim. Bütün süre boyunca en iyi arkadaşım yanımdaydı.

Bütün terli, zahmetli, sinir bozucu ve acılı anından keyif almıştım.

Özellikle Ivan'ın beni, koçlarıyla beraber diğer altı ekibi yarın müsabakaya katılacağımız tesise götürmek için aldığı van aracının camından dışarı bakarken. İçimde varlığından haberimin olmadığı rahatlık ciğerlerime yayılarak onları serbest bırakırken etrafına afişlerin konulduğu kocaman binayı inceliyordum. *SKATE NORTH AMERICA, 23-26 KASIM*. Birinde Ivan'ın geçen yıl tek başına atlayış sonra inişi bile vardı.

Gerçekten buradaydık.

Hazırdık.

Ivan son birkaç gündür normalden daha sessizken LK'de olabildiğince son dakika düzeltmeleri yaptık. Placid gölünde kış havası kötüleşebilir diye iki gün önce uçakla gelmiştik. O yüzden son iki gündür Dünya Kayak Birliği'ndeki kocaman kon-

ferans salonunu mümkün olduğu kadar değerlendiriyorduk ve herkese bizimle aynı planı rezerve etmiştik.

Konferans salonundan çıkan Ivan, Koç Lee ve ben, koreograflarımız Simmons çiftiyle etrafı taksiyle dolaşıp şehir merkezinde yürüyerek olimpiyat müzesini ziyaret etmiş, dışarıda öğlen yemeklerimizi yedikten sonra odalarımıza geri dönmüştük. Ivan'ın manzaramın nasıl olduğunu görmek için odamda belirmesiyle kendimizi dışarıdan yemek ısmarlarken bulmuştuk. Benim Belalı Kedim adlı bir programı izlerken yemeğimizi yemiştik. Bir yıl öncesine kadar üç tane kedisi olduğunu ve sonuncusunun yaşlılıktan vefat ettiğini söylemişti.

Bu yolculuğun daha önce tek başıma ya da Paul ile çıktıklarımın daha farklı olduğunu Ivan'a söylememe gerek yoktu. Ama bildiğini sanıyordum. Heyecanlıydım ve hayatımda ilk defa gergindim ama heyecan geri kalanını bastırmıştı.

Ve işte buradaydık. Bir adım daha yakınlaşmış. Odaklanmaya çalıştığım sonun başlangıcına yarım saatlik antrenman uzaktaydık.

Ivan birdenbire elimi tuttuğunda van araçtan yeni çıkmıştık.

Ona kaşlarımı çatmadan baktım ama ne yaptığını da merak ediyordum. Sorun ettiğimden değildi. Etmiyordum. Ben de arada sırada elini rastgele sebepten tutuyordum. Ama yine de ne yaptığını bilmiyordum. Sinirlerimi biraz daha geriyordu.

“Ne oldu?” diye sorarken vücudunu benimle yüzleşmek için döndürürken yüz ifadesini inceledim.

Beraber geldiğimiz diğer takımların geçmesine izin vermek için elimden tutarak beni kenara çekti. Hepimiz aynı antrenman zamanıyla B grubundaydık. Ivan'ın keskin Michigan havasında nefesi beyaz bir duman şeklinde çıkıyordu. Neler olduğunu ve neden dışarıda olması gerektiğini anlamaya çalışırken titriyordum. Haftalar önce odama daldıktan sonra beni bütün fizik terapi seanslarına götüren adamın parlak mavi gözleri yüzüme odaklanırken benimle konuştu. “Bana bir söz vermeni istiyorum.”

Bu kötü olacaktı, değil mi?

“Ne olduğuna göre değişir,” diye cevaplarırken endişeliydim. Benden öncelikle söz isteyecek kadar ciddi ne olduğunu anlamak için beynimi kurcalıyordum.

Pürüzsüz teni ve yapısı olan mükemmel yüz iç çekmedi veya bana genelde yaptığı gibi usanmış bir yüz ifadesiyle bakmadı. “Bana söz ver Jasmine.”

Kahretsin.

“Ne olduğunu söylemeden önce olmaz. Sözümden dönmek istemiyorum.” Kaşlarını çatarken içime hızlıca korku doluyordu.

Muhtemelen benden istediğini yapacaktım ama... ya benden yüzüme gözüme bulaştırmamı isterse. Ya da eğer Mindy’ye geri dönmezse, beni sıradaki partneriyle tanıştırtırken olay çıkarmamı isterse. Hiç gelecekten konuşmamıştık. Bir kere bile.

Lanet olsun.

Ivan’ın bakışları yavaşça yüzümde geziniyordu. Nefes alışı yavaşlamıştı ve fazlasıyla sakın yüz hatları daha da rahatlamış gözüküyordu. Sonra iç çekip bir anlığına gökyüzüne baktı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde âdemelmesini hareket ettirecek şekilde yutkundu. “Lütfen bana söz ver. Senden yapamayacağın bir şey istemiyorum.”

Surat yapmış olmalıydım çünkü hâlâ tuttuğu elimi çekiştirdi.

“Söz ver bana Köfte. Bana güvenebileceğini biliyorsun,” derken bunu soru gibi değil de bilinen bir gerçek gibi dillendirmişti.

Haklıydı da.

Ama yine de bunu bana karşı kullanmasından nefret etmiştim. Ona verdiğim sözden dönmek istemiyordum. Hiçbir zaman. Ama aynı zamanda muhtemelen yapamayacağım bir şeyi de yapmak zorunda kalmak da istemiyordum. Birkaç ay içerisinde benim yerime geçecek insana gülümsemek gibi. Bakışlarımı uzaklaştırdım ve havanın gittikçe soğumasını hayal ediyordum. Titredim. “Tamam, söz veriyorum. Ne oldu?” diye sorarken sesimdeki tavrı duymuştum.

Gülümsemesi yavaşça yayılıp sırtmaya benzer bir hal aldı. Beni birazcık sakinleştirmişti ama sadece birazcık. “Paul ve Mary’yi görürsen, onunla kavga çıkarmayacağına dair bana söz ver...”

Bu da neydi? Konu bu muydu? Paul ve Mary?

Çek git buradan. O iki salağı aylardır düşünmemiştim. Onunla fotoğraf çekimi yapmam için beni ikna ettiğinden beri aklıma gelmemişlerdi.

Çıkardığım alaycı ses o kadar yüksekti ki boğazımı zorlamıştı. “Ah hadi ama, bunun için mi söz vermemi istiyorsun? Onunla kavga etmek için zahmete girip başımın belaya girmesini riske mi atacağım?”

Gözlerimi kırıştıtırırken elimi sıktı. “Bitirmeme izin vermedin. Müsabaka sonrasına saklamanı söyleyecektim, sonrasında serbestsin. Onları skorlarımızla öldüreceğiz. Sen de nakavt eden yumruğu vurabilirsin.”

Ağzımı açıp kapadım.

O gri-mavi gözler yüzümde gezinirken kaşlarını kaldırıp elimin üstünü kendi eliyle kapattı. “Anlaştık mı?”

Ağzımdan, “Ne sandın?” diye bir şey çıkarmaya çalıştığımda sadece gözlerimi kırıştıtabilmişim.

Gülümsemesi çok... ah... “Otelin karşısındaki Lake Mirror’un fazlasıyla uygun olduğunu düşünüyorum.”

“Şahidim olacak mısın?”

Ivan burnunu buruşturdu. “Ablalarının burada olduğunu filan biliyorum ama yardım etmemi istersin diye düşünmüştüm. Onlardan daha güçlüyüm. Geride iz bırakmamıza gerek kalmaz.”

İstedğim ona sonsuza kadar sahip olmaktı ama sahip olabileceğim kadarı kabulümdü.

“Anlaştık,” dedim.

Sırtıttı. “Bir şey daha var.”

Lanet olsun.

“Bana hiç anlatmadığın için bilmek istiyorum. Mary McDonald’a neden garzin var?” diye sordu. “Neden ondan nefret ettiğimizi bilmek istiyorum.”

Neden ondan nefret ediyoruz. Kahrolası Ivan. Paylaşmamın gereği olmadığı bir şey söylememek için tek yaptığım omuz silkmekti. “Biz gençken, ben daha çiftliye geçmeden önce, arkamdan kötü şeyler söylerdi. Karina’ya sorabilirsin. Mary, Karina’nın arkadaşım olduğunu bilmiyordu ve kilom hakkında konuşup benim yanı Filipinli olduğuma dair cidden ırkçı, dallama bir yorumda bulunmuştu. Genel olarak cadalozun teki.”

Ivan gözlerini kırıştırdı. “Ona bir şey söyledin mi?” diye sordu, burnundan alaycı bir ses çıkarırken. “Bu aptalca bir soruydu. Elbette söyledin.”

Elini çekti. “Çoktan söylediğimi biliyorsun. Ona bir dahaki sefer benim hakkımda konuşursa, kışında bir kutu kış tekmeleyici açacağımı söyledim.”

“*Aşağılık herif!*” diye tıslarken düzleştiricimi olabildiğince köklere yaklaştırırken kafa derimi *tekrar* yaktım. *Skate North America*, sezondaki en fazla televizyonda yayınlanan etkinlik değildi ama...

Benim için bir önemi yoktu.

Önemli olan saçımı düz olduğu halde olabildiğince düzleştirmekti. Ama kafamın arkasını göremiyor veya ulaşamıyordum. Etkinlik başlamadan önce üç saatimiz vardı ve *neredeyse* sonuna kadar kaymamız planlanmamıştı. Ama makyajım yapılmıştı ve Ruby’nin aylar önce, ben yaralanmadan önce bitirdiği siyah uzun kollu dantel elbiseyi de giymiştim.

Ivan erkeklerin tuvaletinde üstünü değiştirmeye karar verdi çünkü insanlar onu iç çamaşırıyla görürse ‘herhangi bir isyan çıkmasını’ istememişti.

Aptal şey.

Şimdi onun yardımına ihtiyacım vardı. Saçımın geri kalanını düzleştirmekte bana yardımcı olurdu. Olacağını biliyordum.

Ama kendimi altıncı defa yakmamayı umarak elimden geldiğince yapmayı deneyecektim. Bir gün önce beraber çalıştığımız iki takımla paylaştığımız aydınlatılmış üç aynadan birine sırtımı dönüp yaslandım. Ne yaptığımı görebilmek için başımı eğmeye çalıştım. Ivan'ın tanıdığı ve iyi olduklarını söylediği rekabette olduğumuz diğer dört kişiyi görmüştüm ama daha üstlerini bile değiştirmemişlerdi.

Kapı açıldığında saçımdan iki büyük parçayı düzleştirmeyi başarmıştım ama kimin geldiğine önem vermedim.

Ta ki tanıdığım bir ses konuşana kadar.

Ivan'a ait değildi.

"Jasmine seninle konuşmak istiyorum," diyen yarı tanıdık sese yüzümü döndüğümde hemen Ivan'ın hangi cehennemde olduğunu merak ettim.

Ona bir söz vermiştim.

Paul'e kötü söz söylemeyecektim. Paul'e kötü söz söylemeyecektim. Paul'e kötü söz söylemeyecektim. Dün van aracın antrenmandan sonra bizi almasını beklerken onu göreceğime dair yemin ederken bana yedi defa bunu söyletmişti çünkü görünüşe göre bir şeyi yedi defa yaparsan unutamazdın.

Hiçbir şey başlatmayacağım veya yapmayacağım konusunda ona söz vermiştim. Birçok şey olabilirdim, yarısı da iyi olmayabilirdi ama Ivan iyi biriydi.

Sözümden dönmeyecektim. Özellikle ona olan sözümünden. Benim için yaptığı onca şeyden sonra yapmayacaktım.

Ama...

Ama ikimizin de Paul'un ilk kayışımızdan, kısa programımızdan önce benimle konuşmaya çalışacak kadar aptal olduğunu öngörmemizin ihtimali yoktu. Her zaman diğer insanlar

kadar akıllı olmayanın ben olduğumu sanırdım ama görünüşe göre üç yıl boyunca birlik olduğum bu adam gerçekten ahmağın tekiydi.

Gözlerimi aynadaki yansımamda tutarak düzleştiricimi masaya bırakıp ellerimi yumruk haline getirdim.

“Jasmine lütfen,” diye hayatımda kalbimi mahveden ikinci adam konuşmaya devam ederken aynada kendime bakıyordum.

Arkadan on dokuz yaşında olduğumdan daha farklı görünüşümü sanmıyordum. Yüzüm biraz daha inceydi. Saçım daha uzundu ve daha kaslıydım. Ama içten... eh, içten kesinlikle farklıydım.

Çünkü on dokuz yaşındaki Jasmine çoktan düzleştiricisini Paul’e fırlatıp mucizevi bir şekilde hayalarını yakacağını umardı.

“Jas, lütfen sadece... beş dakika,” diye eski partnerim resmen yalvarırken aynanın yansımasının dışında bir yerde duruyordu.

Ellerimi sıkıca yumruk haline getirdim. Nefesimi tuttum. Sonra gözlerimi devirdim çünkü canı cehenneme. Paul’u çok uzun süredir düşünmemiştim. Kıcımdan ne kadar nefret ettiğimi cidden unutmuşum.

Ama şimdi hemen hatırlamıştım. Çok hızlı bir şekilde.

Söz vermiştin Vanya, aklımın sakın kısmı bana hatırlattı.

Ve kolayca, hem de çok kolayca kendimi kontrol altına alıp... nefesimi verdim.

“Burada yokmuşum gibi mi davranacaksın?” diye eski partnerim sorarken arkama o kadar yakınlığa ki sonunda onu aynadan görebilmiştim. O kadar yakındaydı ki, eğer geriye doğru tekme atarsam kolaylıkla hayalarını tekmeleyebileceğimden emindim.

Üç yıldan sonra kendini koyduğu pozisyonun ne kadar tehlikeli olduğunu bileceğini sanırdın.

Kahrolası aptal.

Tanrım, Ivan daha iyisini bilirdi.

Uzun boylu, zayıf yapısı ve kahverengi saçlarıyla, aynı LK'den çıkıp asla dönmediği iki yıl önceki gibi gözüküyordu.

Paul ışıkların altında ve yansımada biraz solgun görünüyordu. Elleri önündeydi. Gergin olduğunu söyleyebilirdim.

Güzel.

“Bak, sadece konuşmak istiyorum.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkarmak istememiştim ama doğrulurken oluvermişti. Hâlâ çok kısaydım ve belimden yukarısını kolayca görebiliyordum. Kıyafetin ön kısmının göğsünün merkezinde kalp şeklinde bir yakası vardı ve koyu renkli kumaş dantel önemli olan her şeyi örtüyordu ama bileğimden biraz yukarısında biterek tutuşuma engel olmuyordu. Benimkinde veya Ivan'ın kostümünde boncuklar yoktu çünkü her şeye takılıyorlardı. Çok sevmiştim. Ruby bana kendi *Dracula* fikrinden bahsedince daha iyi bir kostüm seçemeyeceğimi düşündüm. Ivan da bana katıldı.

Paul geri zekâlısı bu sesi tam aksi olarak bir davet gibi algılamıştı ve boş boş konuşmaya devam etti. “Beraber olduğumuz onca zamandan sonra bana borçlusun Jasmine.”

İşte bu. Kullanmaya hakkı olamayan iki kelime. Aynı iki kelime *bir anda* gözümün kararmasına sebep oldu. Ivan'ın ona verdiğim sözü çiğnediğim için beni affedeceğini umuyordum.

Ama onun yüzünden olduğunu söyleyebilirdim. Kabul ettiğimiz şey yüzünden eski partnerimi hayalarından yumruklamamıştım. Eğer bu bir başarı değilse, başka ne olabilirdi bilemiyorum. Ivan anlayış gösterirdi.

Yavaşça topuğumun üzerinde dönüp çok fazla zaman kaybettiğim adama bakarken kendime bunu söylüyordum. Ivan kadar uzun olmayan boyu, onun kadar geniş olmayan omuzları, açık kahverengi saçları ve neredeyse bronz teniyle yakışıklıydı tabii... Aynı onu hatırladığım gibiydi. Ne de olsa iki yıl olmuştu.

Şerefsizin önde gideni.

“Sana bir halt borçlu değilim,” diye ona söylerken sesim o kadar sakın çıkmıştı ki kendimle gurur duymuştum.

Bu hödük elini kısa saçında gezdirirken iç çekip konuştu. “Üstüme gelme, Jas. Bir geçmişimiz var...”

Evet, gözüm kırmızıdan kahrolası mor görmeye dönmüştü. “Evet, o geçmiş internette bir makale okuyan birinden Mary ile eşleştiğini duyduğum gün sona erdi.”

Paul irkilip tereddüt etti. Sonra üstesinden gelmiş gibiydi. “Başka ne yapmalıydım?” diye sordu. Başını iki yana sallayıp güçlükle yutkunurken omuzlarını kastı.

Ama boşunaydı çünkü çoktan tepemi attırmıştı.

Üzerimde suçluluk psikolojisi uygulayamayacak ya da gözü-mü korkutamayacaktı. “Seninle üç yıl beraber kalan insana saygı gösterip normal biri gibi söyleyebilirdin?” diye terslerken bana yaptığının hatırasıyla güçlükle bağırmmamayı başardım. “Seni aramayı denedim Paul, defalarca aradım ve bir keresinde bile açmadın, seni gidi şerefsiz,” diye çıkıştım. “Geçtiğimiz iki yılda beni uyarma veya bir halt açıklama cesaretini göstermedin.”

“Öyle değil...”

Ona çıldırmış olduğunu bildiğim ifademle baktım. “Eğer bu şekilde olmadığını söylersen, seni şu anda olabildiğince sertçe hayalarından yumruklarım.”

Çenesini kapattı çünkü yapacağımı biliyordu.

Bu barajı kendi açmıştı ve şimdi bununla yaşaması gerekiyordu.

“Sana hayatımın üç yılını verdim Paul. Üç yıl. Sen benim partnerimdin, senin için neredeyse her şeyi yapardım ama sen bana bir pislik gibi davrandın. Sadece kaçıp giderek bana söylemeden istediğini yaptın. Sana borçlu olduğumu bana söyleme. Değilim. Sana kahrolası hiçbir şey borçlu değilim,” diye ona tıslarken parmağımla onu gösteriyordum çünkü tek yapmak istediği yumruk halini alıp burnunu ya da aletini kırmakken elimi *bir* şey yapmaktan alıkoymamın imkânı yoktu.

“Sana... öylece söyleyebilirmişim gibi gösteriyorsun. Sanki o kadar kolay olabilirmiş gibi,” diye cevap verirken elleri hâlâ saçındayken suratı büzülmüştü.

Gözlerimi kırıştırdım. “Evet, o kadar kolay olabilirdi. *Hey Jasmine, ben bırakıyorum. Katlanamadığın biriyle eşleşeceğim. İyi şanslar,*” diye dalga geçerken başımı iki yana salladım. “İşte bu kadar.”

Kahkahasında keskin bir tını vardı. “Bu şekilde gitmezdi, sen de iyi biliyorsun. Bana bağıırdın. Bana pes eden, şerefsiz, korkak ve daha birçok şey söyledin. Bunu yapacağını biliyorsun. O kadar kolayca ayrılmama izin vermezdin.”

Ivan’a bunu yapmayacağına dair söz verdin. Söz verdin.

Sözümü tutmuştum.

Bu yüzden ellerimi *hâlâ* yanımda tutuyordum.

“Evet, yapabilirdim. Bütün bunları yapabilirdim. İkimiz de bunu biliyoruz. Ama nedenini anlayamayacak kadar aptalsın. Sana zorluk çıkarabilirdim çünkü bu işe beraber girmiştik. Çünkü biz bir takımdık ve hiçbir önemi yokmuş gibi senden öylece vazgeçemezdim. Ama sen kendi kararlarını veren koskoca bir adamsın. Seni bağlayıp kalmaya zorlayamazdım. Beni rahat bırak, kahrolası!”

O kelimeler ağzımdan çıktığı anda, şaşkınlık içerisindeydim. Daha önce bu şekilde hissetmek bir yana düşündüğüm bile aklıma gelmemişti.

Ama düşünmüştüm.

Paul beni incitmişti ve bunu bilmesini istiyordum. Onu bir zamanlar önemsedigimi bilmesini istiyordum. Onun için savaşağımı bilmesini istemeyecek kadar kendimi üstün görmüyordum.

Ama bu iki yıl önceydi.

Bir yıl önce onu iyice benzetmek isterdim. Bütün bunları itiraf etmeyecek kadar gururluydum. Ama şimdi öyle değilim. Artık değildim. Bu noktada tek istediğim acısını çektiğim bu korkunç suçluluk ve öfkeyi içimden atmaktı. Hayatımdan, içimden uzaklaştırmak istiyordum.

Hayatıma devam etmek istiyordum. Belki çoktan devam etmiştim. Çoğunlukla.

Hâlâ kışına tekmeyi basmak istiyordum ama benimle tanıştığı güne pişman etmekle yetinecektim. Bunu yapmanın tek yolu onun ve Mary'nin kışını buzda tekmelemektir. Bunu yapabilir dim. Ivan ile yapabilir dık.

“Ben de seni önemsiyordum Jasmine,” diyerek gözlerimi devirmeme sebep oldu. “Hâlâ önemsiyorum. Bileğini burktuğunu duyunca endişelendim. Seni aramak istedim ama... arayamadım.”

Evet, bu berbat yalan için bir kere daha gözümü devirmiştim. “Peki.”

“Anlamıyorsun...”

Yanımda duran ellerimi kaldırıp tekrar düşmelerine izin verdim. “Peki Paul. Söyle bana. Hemen şimdi. Duymamı istediğin şey nedir? Kazanmak konusunda daha iyi bir şans istediğin için beni terk ettiğini mi?”

Adam tekrar yutkunurken ellerini yüzünde, giydiği beyaz ve mavi taytında gezdirdi. “Neden her şeyi evirip çeviriyorsun? Seni özlüyorum Jas. En azından on kere seni aramak için telefonu elime aldım...”

Ondan tek istediğim. Kahrolası. Çenesini. Kapatmasıydı.

“Yemin ederim ki doğru söylüyorum. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum. Ne düşünürsen düşün, bana davranış şeklini hangi bahaneyle savunursan savun... ama bununla yaşa. Üstesinden gel. Eğer beni sandığının yarısı kadar bile tanıyor san, seni asla affetmeyeceğimi biliyorsun.”

“Jasmine, ben...”

“Hayır. Zahmet bile etme. Eğer annemi görürsen, düşünmeden kaç. Eğer beni görürsen, arkana dönüp görmemişsin gibi davran,” diye ona söylerken tuhaf bir şekilde sesim sakın çıkmıştı. “Eğer önce benimle konuşsaydın, seni affedebilirdim. ‘Gerçekten çalışabileceğin’ bir partner bulma hakkında söyle-

diğın bütün o saçmalıklar için seni affedebilirdim. Eninde sonunda beni hayatından kovduğın için seni affedebilirdim. Ama affetmeyeceğim. O kadar da iyi bir insan değilim.” Gözlerimi yana kaydırıp ona en iyi boş bakışımı atarak, “Gitsen iyi olur. Yapmam gereken şeyler var ve senin seyretmeni istemiyorum,” dedim

Paul Jones gözlerini kırptırdı. Belki çenesinin birazcık titrediğine bile yemin edebilirdim. Ama her zamanki yaptığı gibi bakışlarını uzaklaştırarak iç çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Jasmine bak...”

“Sadece git.”

“Sadece sana şunu söylemek...”

“Umurumda değil,” dedim ona tekrar sırtımı dönerek.

Tamamen boş konuşuyordu.

“Bana küfrettiğın sesli mesajlar bıraktıktan sonra seni neden aramadığımı biliyor musun? Ya da aylar sonra sarhoşken arayıp bana bağırdığında?”

“Bilmiyorum ve gerçekten de umurumda değil,” derken sesim düz çıkmıştı, arkasındaki kapıya bakıp Ivan’ın gelmesi için *dua ederken* neredeyse robot gibiydi.

O kadar sert bir şekilde kaşlarını çatmıştı ki alnında derin çizgiler oluşmuştu. O kahverengi gözlerini tekrar bana döndürmeden önce uzaklaştırdı. “Jasmine, bir hafta sonra Ivan’ın beni arayıp eğer seninle tekrar bağlantıya geçersen beni ‘benzeteceğini’ söylemesi yüzündendi.”

Ne demişti o?

“Yalan söylediğimi düşünüyormuşsun gibi bakmayı kes. Söylemiyorum. Beni arayıp eğer kendim için neyin iyi olduğunu biliyorsam, seni rahat bırakmamı ama eğer bırakmazsam beni çiftli buz pateni yapmaya karar verdiğim güne pişman edecek kadar fena benzeteceğini söyledi.”

Ivan.

Ivan bunları söylemiş miydi? Yapmış mıydı? Bizim eşleşmemizden bir yıl, koridorda birbirimize ortaparmak çekmemizden haftalar öncesindeydi. Bundan emindim.

Ivan *bunu* yapmış mıydı?

“Aynı zamanda seni mahvedeceğimi de söylemiştim. O kısmı kaçırdın,” diye tanıdık bir ses araya girdi, ikimiz de dönüp Ivan’ın hafifçe aralık bırakılmış kapıdan içeri baktığını gördük. Saçı mükemmel şekilde jölelenmişti, yüzü güzelce tıraş edilmişti. Ona dair her şey parlak ve parlıyordu. Gülümsüyordu. Elinde kırmızı güller tutuyordu.

Ona âşıktım.

Lanet olsun, ne olduğuna veya neden olduğuna dair bir fikrim yoktu ama o anda onu o kadar çok seviyordum ki kalbim yerinden çıkacaktı.

“Ama Jasmine de yapabilir. O kadar ufak tefek ve tatlı ki. Ne kadar güçlü olduğu düşünülürse fazlasıyla aldatıcı. Ne kadar sinirleneceğini görmek tuhaf bir şey. Ufak bir *Gremlin*¹⁴ gibi. Ona su atmazsan iyi edersin çünkü çılgına dönebilir,” diye konuşmaya devam ederken bana şefkatle gülümseyip odaya girerken mavi kostümünü gösteriyordu. “Ama bunu bilmen gerekiyordu.”

Paul, Ivan ile bana bir anlığına baktıktan sonra benden uzağa, yana doğru bir adım attı.

“Ben...”

“O artık benim partnerim Paulie ve benim partnerim olmaya devam edecek. Ne var biliyor musun? Paylaşma konusunda iyi sayılmam. Seni uyardığım her şey gerçekleşmeden önce buradan gitmen iyi bir fikir olabilir,” diye lafını keserken bana doğru gelerek yanımda durdu.

Ivan bana dokunmadı. Buna ihtiyacı yoktu. Orada olduğunu biliyordum. O da bunu bildiğimin farkındaydı.

14 Korku komedi türünde 1984 yapımı aynı isme sahip filmin kurgu karakteri olan canavar. (ç.n.)

Aramızda işler böyle yürüyordu. Birbirimizi anlıyorduk. Güvenimizin ve bağlılığımızın sınırlarını biliyorduk. Bu bomboş sözlerden daha fazla anlam ifade ediyordu.

“Gitmen gereken bir yer yok mu?” diye sordu aldatıcı bir şekilde, aheste aheste gözlerini kırıştıyordu.

Paul iç çektikten sonra bir adım geri attı. Kapıya doğru ilerlemeden önce omzunun üzerinden geriye dönüp bakması, eğer onu öldürmek istemeseydim kendimi kötü hissettirebilirdi. Ivan’ın parmakları benimkilerin arasından kayarken kapıyı yeni açmıştı.

“Bunu düşündüğümde daha iyi idare ettin,” derken Paul’un daha odadan çıkmadığı düşünülürse, sesini alçaltmamıştı.

Ona doğru bir bakış attım. “Öyle mi dersin?”

Başını o kadar heyecanla sallamıştı ki neredeyse gülmeme sebep olmuştu. “Evet. Koç Lee ile onu en azından tokatlayacağın düşündük.”

“Bana yapmamamı söyledin.” Kahretsin.

“Hayır, sana bütün bunlar bitene kadar beklemeni söyledim. Yanına gelip seninle konuşmaya çalışacağını düşünmemiştim. Seni hiç tanımıyor değil mi?” diyerek kıs kıs güldü.

“Ahmak. Ölmeye ne kadar yaklaştığının farkına varmadığına iddiaya girerim. Sesinde duyabiliyordum. Bir keresinde yüzünde görmüştüm. Masanın üzerinde bıraktığım tarakla John Wick tarzı bir şeyler yapacağından endişeliydim.”

Elimde olmadan kahrkabayı patlattım. Müsabakadan önce hiç güldüğümü hatırlayamıyordum. Hiç. Bir kere bile.

Elimi çekiştirmesi kahrkaha atarken ona bakmama sebep oldu.

“İyi misin?” diye sorarken ele ele tutuştuğumuz ellerimizi kalçasına bastırıyordu.

Başımla onayladım ve kahrkaha atmaya bırakıp yüzümde hâlâ gülümsemeyle gözlerimi kısarak ona baktım. “Gerçekten onu arayıp benimle bağlantıya geçmemesini mi söyledin?”

Ivan işte böyleydi. Saçmalamazdı. Hiçbir zaman. Utanabilme yetisi olduğunu da düşünmüyordum. Çünkü cevaplarken sende tereddüt yoktu. “Evet.”

“Neden?”

Konuşurken vücudu yanımdaki yerinden kıpırdamamış, elleri de benimkileri bırakmamıştı. “Çünkü Karina arayıp bana olanları anlattı. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Eşleşebileceğin başka birini tanıyıp tanımadığımı.”

Alçak sesli tınlama kulaklarımda yankılanmaya başlarken kendimi sormaya zorladım. “Sonra ne oldu?”

“Ona bilmediğimi söyledim. Sonra Paul’u arayıp neler yapacağımı söyledim. O kadar kızgındım,” diye kolayca açıkladı.

İçimin rahatlatılmasını isterken aptal, zavallı bir kız gibi hissettim ama beni durduracak kadar umurumda değildi. “Benim için kızgın mıydın?”

“Hadi canım Sherlock. Nefesini harcadığın için üzüldüğün fikri canımı sıkıyordu. Daha iyilerini hak ediyorsun.” Gülümseyerek ellerimizi sıkıca yanına bastırdı. “Eğer biri için ağlayacaksan, o ben olacağım.”

“Tam bir aptalsın.”

“Biliyorum.”

Sonra Ivan vücudunu hareket ettirdi. Benimle yüzleşmek, önümde durmak ve başımı gözlerine, aramızdaki bukete bakacak şekilde yukarı kaldırmam için zorladı. Yavaşça, acele etmeden alnını benimkine doğru eğdi. “Olanlardan pişmanlık duyuyor musun?”

Doğrudan açık mavi gözlerine bakıp ona, “Başıma gelebilecek en iyi şeydi,” dedim.

“Benim de, Jas.”

Bu... bu şeyin içimde coşan aşk olduğunu biliyordum ve aptalca bir fikir olduğunun da farkındaydım. Çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum. Ama o güzel gözlerin içine bakıp bana

sarılmak için birçok kere yanımda olan eli tutarken kendime kimsenin oyuncağı olmadığımı hatırlattım.

Kendimin bile.

“Vanya,” demeye başlarken tuhaf bir şekilde gergindim ve nefesini dudaklarımda hissedecek kadar yakınındaydım. “Senden hiçbir şey beklemiyorum. Bunu tuhaflaştırmak da istemiyorum ama bilmeni isterim ki...”

“Kapa çeneni,” demesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bana çenemi kapatmamı söyleme. Sana bir şey söylemek istiyorum.”

Birden elimi bıraktıktan sonra gülümseyerek bir adım uzaklaştı. “Senin için bir şeyim var.”

“Bana çiçek mi aldın?” diye sordum.

Başını iki yana sallarken yanımdaki masaya bıraktı. “Hayır, onlar Karina’dan.”

Bana çiçek gönderme fikrine gülümsedim. Sonrasında ona teşekkür ettiğimi söyleyen bir mesaj atmalıydım.

“Sana bir şey getirmiştim. Başka biri de sana bir şey gönderdi.”

Gözlerimi kısmadan duramadım. “Kim?”

Ivan gülümsedi. “Patty.”

“Patty de kim?”

Gülümsemesi soldu. “LK’de savunduğun genç kız. Sana çok benzeyen ve dışadönük olan hani?”

“Ah.” O. Benzediğimizin farkına varmamıştım. “Bana bir şey mi gönderdi?” Neden?

“Bir kart.”

Hah. “Bunu yapmasına gerek yoktu.”

“Evet, yoktu ama biz gitmeden önceki gün beni bulup bunu sana vermem için yalvardı,” dedi. “Ama ben de sana bir şey aldım. Seni sinirlendiren herkesin ruhu değil ama...”

Bu çenemi kapatmama sebep oldu. Bir anlığına.

“Sana sonrasında verecektim ama sanırım bunu şimdi yapmalıyım.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça sordum. “Nedir?” derken devasa valizine dönüp elini dış kısmındaki büyük cebe soktu.

“Seni rastgele öldüreceğimi düşündüğün zamanları geçtiğimizi sanmıştım.”

“Bunu aşacağımızı hiç düşünmüyorum.”

Ivan sırtı bana dönük şekilde kahkaha attı. “Planım seni dünya şampiyonasından sonra öldürmekti. Haklısın.”

“O zaman takvimimi işaretleyeyim. Uyarı için teşekkür ederim.”

Başını iki yana sallayıp elini cepten çıkarırken kâğıda sarılmış bir şey ile beyaz bir mektup tutuyordu.

“Kısmen akrep bekliyordum ama beni öldürmek için kendi hayatını tehlikeye atacağını sanmıyorum.”

“Kes sesini, kartı sonrasında okuman için buraya bırakacağım,” diye mırıldanarak bana dönerken sesinden eğlendiği belli oluyordu. “Elini göreyim.”

Sağ elimi uzattım ama nazikçe vurarak uzaklaştırdı. O yüzden diğerini uzattım. Peçeteye sarılmış şeyi masaya koyup bileğimi iri elleriyle tutuşunu izledim. Kostümümün kolunu biraz yukarı kaldırıp her zaman taktığım bilekliği ortaya çıkardı. O sabah kostümümün altında kalması için her zaman yaptığım gibi deri bağcıklarını sıkılaştırmıştım.

Parmakları, gerçeği on iki yaşımıdayken bir karnavalдан alındığı için bir yıl önce değiştirdiğim deri bağcıklarda dolanırken buna çok fazla kafa yormadım. *Jasmine'e. En yakın arkadaşından, Jasmine* yazılıydı üzerinde. Annem parasını öderken gözlerini devirmişti. Ona aynı şeyi takan başka bir artistik buz patencinin belgesellerini göstermiştim. Onun zamanlarında mü-kemmek, rekabetçi ve diğer insanların onun hakkında düşündüklerini hiç umursamayan biriydi. Olay biri olduğunu düşünmüştüm ama çoğunlukla kendinin olay olduğunu düşünmüştü.

Her zaman kendime inanmam konusunda bir hatırlatmaydı.

O zamandan beri gururla takıyordum.

Ama Ivan'ın parmakları daha yeni bağladığım bağcıklara gitti. O uzun, nazik parmaklarıyla düğümleri çözmeye başladı. Ne yaptığını, neden çıkardığını sormak istiyordum ama... ona güveniyordum. O yüzden çıkarıp içindeki her neyse masada kâğıda sarılı şeyin yanına koyarken çenemi kapalı tuttum.

Tamam.

Aynı hareketle onu masadan alıp kâğıdını açtıktan sonra neredeyse benzer görünen bilekliği çıkardı. Etrafında deri bağcığı olan bir metal şerit. Ama deri parlak pembeydi.

"Bu akşam gergin olmanı istemiyorum," diye konuşmaya başlarken bilekliği elinde tutuyordu ve bakışları üzerimdeydi.

Onunla elindeki şey arasında bakışlarım gidip geldi. "Gergin değilim."

Kıs kıs güldü. "Tamam, gergin değilsin. Ama bugün ya da yarının, ne olursa olsun bir önemi olmadığını bilmeni istiyorum, Köfte."

Bu başımı hızla çekip gözlerinin içine bakmama sebep oldu. Ne halattan bahsediyordu? "Elbette bir önemi var."

"Hayır, önemi yok," diye ısrar etti. "Sadece bir müsabaka. Eğer kaybedersek ya da kazanırsak bir şeyi değiştirmeyecek."

Hiçbir şeyi değiştirmeyecek derken ne demek istemişti?

Ivan elimi boştaki eliyle tutup başparmağıyla bileğimin tersini ovaladı. "Kızmayacağım. Hayal kırıklığına uğramayacağım. Umarım sen de öyle olursun."

Onu dikkatlice izledim ama tek kelime etmedim.

Çenesi hareket etti. Gözkapakları o muhteşem gözlerine doğru kapanırken, "Olacak mısın?" diye sordu.

"Kazanamazsak hayal kırıklığına uğrayacak mıyım?"

Bana başını sallamasından hoşlanmamıştım

Ama kelimeleri bir anlığına düşündüm. Eğer başarısız olursam ya da Ivan başarısız olup her şey dibe batarsa, bu akşam ya da yarın altıncı olursak hayal kırıklığına uğrayacak mıydım?

“Hayır.” Olmayacaktım. “Altıncılıkta benimle beraber olacaksın. Yalnız olmayacağım. Eğer başarısız olacaksam, en azından beraber olacağız,” diye fısıldarken tuhaf bir his vücudumda dolanıyordu.

Sanki... sanki rahatlama gibi hissettiriyordu. Kabullenme gibi. Hayatımda hissettiğim en iyi ikinci şeydi.

Bu aptalı ve ailemi sevmekten sonraki ikinci şeydi.

Bu tam da aradığı cevap olmalıydı çünkü yüzünde beliren gülümseme şu ana kadar benimle paylaştığı en tatlı gülümseme-ydi. “Bana bileğini uzat baş belası,” diye emrederken bütün kalbimle sadece bana ait olmasını istediğim gülümsemesi parlıyordu.

Köpekleri, domuzu ve tavşanı dışında benim olabilirdi.

Ona bileğimi uzattım.

Pembe deriyi birbirine sıkı ama çok da sıkı olmayan bir şekilde bağlamasını izlerken bilekliği diğeri gibi kolumun yukarısında, kostümümün kolunda gizlenecek mükemmel noktada bıraktı. Düğüm atmayı bitirdiği anda kolumu yüzüme doğru getirip metalin üzerindeki ince yazıyı okumaya çalıştım.

Köfte'ye

En iyi arkadaşın, Ivan

Metal plakayı dört kere okumamı alan sürede Ivan çoktan bilekliğimi kendi bileğine bağlamıştı.

Ama kıyafetinin kolunun altına sığmamıştı.

Bana gülümsediğinde umurunda bile olmadığını biliyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Jasmine, normalde kaymadan önce Ivan’a moral konuşması yapmam ama eğer ihtiyacın varsa sana yapabilirim,” diye teklifte bulundu Koç Lee, buzun kenarındaki tünelde dururken buzdaki takım kısa programlarına başlamıştı.

Yanımda durduğu yere bakmak için dönmedim. Tribündeki kalabalığa bakıp nefesimi denge, sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Sakin hissetmiştim. Hiç hatırlamadığım kadar sakin. “İyiym.”

Çünkü öyle ya da böyle her şey yoluna girecekti. Aynı Ivan’ın söylediği gibi. Eğer işler kötüye giderse dünyanın sonu değildi.

Ama yine de gitmemesini umuyordum.

“Emin misin?” diye sordu Koç Lee.

Onun da ikilinin performansını izlediğini bildiğim için ona bakmadım ve başımı iki yana sallarken konuştum. “Eminim. Moral konuşmaları ruhumu daraltıyor.” Bu sefer ona bakmıştım. “Ama teklifin için teşekkür ederim.”

Sıramızı beklediğimiz andan beri omzumda olan iki el yavaşça masaj yapıyordu. Ivan’ın vücudu arkama çok yakındı ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Son üç saati esneyerek, biraz daha esneyerek, holde programın üzerinden kulaklıklarla geçerek, son sekiz ayda defalarca yaptığımız halde güven kazanmak için bir avuç kaldırış yaparak geçirmiştik.

Bundan önce gelen her şeyle olabileceğimiz kadar iyi hale gelmiştik.

Elimizden gelenin en iyisini yapacaktık. Bundan daha fazla isteyebileceğimiz bir şey yoktu.

“Annen az önce bana el salladı,” diye kulağıma fısıldadı Ivan, omzumdan elini kaldırırken, muhtemelen o da elini sallıyordu.

Daha önce kaymadan evvel aileme hiç bakmamıştım. Orada olduklarını bilmek kendimi her zaman baskı altında hissettiriyordu. Müsabakadan saatler öncesinde telefonumu bile kontrol etmiyordum. Odaklanmak istiyordum.

Placid Gölü’ne gelmeden önceki akşamdan beri görmediğim annemin isminin geçmesi kafamı kaldırıp etrafa bakmama sebep olmuştu.

Ivan’ın eli kafamın yanında kalmıştı ve sağa doğru işaret etti. Gerçekten ayakta duran, deli gibi ellerini kafasının üzerinde sallayan kızıl kafayı tanımıştım. Aynı zamanda yanında duran esmer tenli adamı, diğer yanındaki kızılı ve Sebastian’ın kestane rengi saçını ve...

Yanında aynı onun boylarında bir adam duruyordu. Koyu renk saçlıydı ama onun kadar açık tenli değildi. Adamın diğer yanında Jojo’nun gözden kaçamayacak koca kafası ve kepçe kulakları, James’in kahverengi saçları ile Lukovlar olması gereken koyu renkli saçlı bir çift vardı.

Babamdı.

Kahrolası babam orada oturuyordu.

“Annen ve Jonathan onu gelmekten vazgeçirmeye çalıştılar ama seni rahatsız etmeyeceği konusunda ısrar etti,” diye kulağıma fısıldadı Ivan.

Yutkundum. Yutkundum çünkü onu burada görmek konusunda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. On yıl önce olduğu gibi heyecanlı değildim. Ama bir şey vardı. Tamamen dehşet olduğunu sanmıyordum.

“İyi misin?” diye kısık sesle sordu.

Farkına varmadan elim bilekliğimin bağlandığı noktaya gitti. Yeni bilekliğimin. Ona ve üzerindeki esnek dantelli kumaşa dokundum.

“İyiyyim,” derken sonunda başka takımın programı ortasında kollarını sallamayı bırakan anneme dönüp baktım. Beni ve Ivan’ı izlerken uzaktan bile sırtığına söyleyebilirdim.

Bilekliğimin olduğu elimi kaldırıp ona salladım. Sadece kısa bir süreliğine.

Ağzını sanki çığlık atıyormuş gibi açmıştı. Eğer onu tanıyorsam bunu yapması mümkündü. Ama o kadar heyecanlı gözüküyordu ki...

Suçluluk hissini bırakıp bundan sonrasında iyi olmaya odaklanmaya çalıştım. Mecburdum.

Omuzumdaki eli koluma doğru kaydı ve Ivan ellerini kol kaslarımda aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

Müzik bir dakika sonra sona erdi. İki artistik buz patencisi buzdan çıkıp bütün arenaya el salladıktan sonra skorlarının söylenmesini beklemek için yoldan çıktılar.

Koç Lee bize dönerek Ivan ile bana kaşlarını kaldırıp, “Hazırsınız,” dedi.

Bir soru değil beyandı.

Çünkü hazırдық.

“Çoktan bu sezon için beklentilerimi aştınız. Ivan, üçlü-üçlünden çıktıktan sonra temponu tutmayı unutma ve Jasmine...” Bana iliklerime kadar hissettiğim ufak bir tebessüm gönderdi. “Sadece bu halin ol tamam mı?”

Sadece bu halim.

Bunu derken ne demek istediğini anlamamıştım ama yine de başımla onayladım.

Sadece bu halim.

“Hadi şu işi başaralım bebeğim,” diye kulağıma fısıldadı Ivan, kolumun üst tarafını sıkarak.

Ona bir anlığına başımı salladım. Skorlar duyurulunca kalabalığın tezahüratını fark etmemiştim. Sonra buzdaki açıklığa doğru yol aldık. O akşam sadece... kendime karşı yarışmıştım.

Paul ile beraberdik. O anki halimden daha iyisini yapabildiğim sürece... daha fazlasını dileyemezdim.

Paten korumalarımı çıkarıp Koç Lee'ye verdikten sonra buza çıkıp Ivan'ın aynısını yapıp peşimden gelmesini duvar boyunca beklemem, sonrasında geriye dönüp bakabileceğim uzak bir hatıra gibi hissettirmişti. Koç Lee haklıydı. Biraz önce bize söylediği ve geçmiş antrenmanlarımızda bize işledikleri dışında pek fazla moral konuşması ya da son dakika tavsiyeleri verecek biri değildi.

O akşam buzda durup insanların Ivan'a tezahürat yapıp ismini sanki kahrolası basketbol oyununda filanmış gibi tempoyla söylemeleri gerçeküstü hissettirmişti.

Ivan! Ivan! Ivan!

Lukov! Lukov! Lukov!

Duymuş ve kenardan ya da seyirci olarak şahit olmuşum ama bu insanların çılgına döndüğü bu adamın yanında buzda deneyimlememiştim.

Öylece durup dinlerken kalabalıkta ufak tefek bir uğultu duyabiliyordum.

Jasmine! Jasmine! Jasmine!

Aile üyelerimin seslerinin bir araya karışması gibi geliyordu... benim için fazlasıyla yeterliydi.

Hak ettiğimden çok daha fazlaydı ama öncesinde Ivan bana bilekliği verdiğinde ve dakikalar önce Koç Lee'nin bana kendim gibi olmamı söylediğindeki tanıdık his evdeymişim gibi hissettirmişti. Doğru hissettirmişti. Korkunç bir şekilde sevgiye çok benziyordu.

Parmaklar enseme sıktı. Başımı kaldırdığımda Ivan bana sırtıyordu.

Ben de ona gülümsedim.

Buzun merkeziyle yüzleşmek için aynı anda döndük. Antrenmanda her seferinde olduğu gibi teşvik veya konuşma olmadan

Ivan elini yanına, aramıza uzatırken beni izliyordu. Ona bakarken ben de ellerimi onunkilerin içine bıraktım. Ortaya doğru beraber kaydığımızda kalabalığın tezahüratı çılgınlara dönüşürken birbirimizin elini tutuyorduk.

“Ne olursa olsun değil mi?” diye ona sorarken başlangıç noktasına doğru kayıp orada durduk.

Ivan başıyla onaylayıp yerine geçmek için bir adım geri atarken elimi bırakmadı. *Ne olursa olsun*, diye dudak işaretiyle söyledi. Sonra dudakları kelimeleri oluşturmaya devam etti. Aslında üç kelimeydi. *Seni seviyorum*.

Eğer patenlerden başka bir şey giyiyor olsaydım takılır, önümme filan düşerdim.

Kendi kahrolası kıcıımı kırıp muhtemelen çenemi yarardım.

Neyse ki tenis ayakkabıları ya da şıpidik terliklerden daha fazla güvendiğim bir şey giyiyordum. Ama bu durum pozisyon almam gerekirken öylece durarak ‘Ne?’ diye tıslamamı engellememişti. Başka bir şey yapamayacak kadar dilim tutulmuştu. Dudaklarını doğru okumadığımı düşünüyordum.

Ivan önümde durup bütün kollarını bacaklarını ve parmaklarını koymasına gereken yere koyarken yüzünde ufak bir tebessüm vardı. *Seni seviyorum*, diye sanki geçmişte binlerce defa söylediği bir şeymiş gibi tekrarlardı. Sanki ilk kısa programımıza LK’deki amatör artistik patenciler dışında bir sürü seyircinin önünde başlamayacakmışız gibi.

Ona gözlerimi kırptıştırırken ellerime pozisyon aldirmaya çalıştım ama dudaklarından çıkan seni seviyorum dışında kahrolası hiçbir şey düşünemiyordum. “Ivan,” demeye başlamıştım ama beni duyamadığını unutmuşum. Güçlükle yutkunarak gözlerinin içine bakarken ellerim ve dizlerim daha önce birçok kere çalıştığımız için pozisyon aldı çünkü dudaklarım çalışmayı bırakmıştı ama beynim h l  çalışıyordu.

Yüzünde yavaş... ve tatlı bir tebessüm belirdi.

Ve endişe vericiydi.

“Berbatsın, Köfte,” diye müziğin başlayacağını bildiği andan hemen önce seslendi. *Ama seni seviyorum*, diye dudakları söyledi.

Kalbim gümbürdedi. Güm güm atıyordu. Sonra biraz daha gümbürdedi.

Dünyam yan yatmamıştı veya bacaklarım altımda pes etmemişti ama bu his gün boyunca beni içten dışa kaplayacak şekilde kocaman olmuştu.

Ivan beni seviyordu.

Ivan beni kahrolası seviyordu.

Kazanmamız ya da kaybetmemiz umurunda değildi.

Tek yapabildiğim ona aynı şeyi söyleyeceğim zaman lafımı kestiği için sinirlenmektir. Beni yenmişti.

“Bir şey söylemek için daha iyi bir zaman seçemez miydin?” diye yüksek sesle sorarken dudaklarımı hareket ettirmemek için elimden geleni yapıyordum.

Yemin ederim aptal dudaklarını büzüp binadaki hiçbir kameranın yakalayamayacağı kadar ufak bir öpücük gönderdi. *Hayır*, diye dikkat çekmeden söyledi.

Sonra müzik başlamıştı.

Kısa programımızı düşünmeden yapabileceğim için çok şanslıydı çünkü onunla binlerce, kendi başıma yüzlerce kere yapmamış olsaydım, şu anda çok fena çuvallamıştım.

Mucize eseri gaipten gelen kelimeler yerine yapmamız gereken odaklanmayı başarabilmiştim... en azından final pozumuzu yapıp müzik sona erene kadar.

Sonra hatırladım.

Onun *seni seviyorum* demesini hatırlamıştım ve beni yeniden sinirlendirmişti.

Çünkü. Bu. Da. Neydi. Şimdi?

“Bunu başlamadan önce söylemek zorunda mıydın?” diye tıslarken nefes nefeseydim.

Kendi göğsü de güçlkle nefes alırken konuştu. “Hı-hı.”

H₁-h₁.

Sadece *hi-hi*.

“Seni...”

Onu durdurmadan, ne yaptığının farkına varmadan, ikimiz de nefes nefese dururken, yüzlerimiz birbirine çok yakinken, adrenaline ve güce kapılmışken, %99 aşk olduğundan emin olduğum halde yavaşça yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Hızlıca öne eğilerek burnuma öpücük kondurdu.

Ivan kısa programımızın sonunda beni burnumdan öpmüştü.

İzleyicilerden bazılarını yumuşak bir ses tonuyla ‘ayy’ dediği gerçeği başka şartlarda suratımı buruşturmama sebep olacakken beni etkilememiştii bile.

Beni etkilememişti çünkü bunun televizyonda olması bir yana, yapmış olduğu gerçeğine fazla odaklanmıştım. Hem de beni sevdiğini söyledikten üç dakika sonra yapmıştı.

“Senin sorunun ne?” diye bugün ikinci defa tıslarken final pozumuzdan reverans yapmak için geri çekildik.

Bana yavaşça, hilekâr bir şekilde gülümseyerek yanımda yer alırken ses tonumun onu durdurmasına izin vermedi. “Sen.”

“Uyuz,” diye fısıldarken reverans yaptım. Geleneksel selamlamalardan hiç hoşlanmamıştım. Çok yapmacık hissettiriyorlardı.

“Ezik,” dedi biz doğrulurken.

“Neden bunu yaptın?” diye sorarken arenanın diğer tarafına aynısını yapmak için döndüğümüzde kelimeyi güçlükle söyleyebilmişim.

Elini elimin içine koyup parmaklarımızı birleştirirken sonraki yönde reverans yaptım. “Çünkü yapmak istedim.” Doğrulup buza oyuncak hayvanlar ve çiçekler atan insanlara el sallarken elimi sıktı. Daha önce bana bu kadar atıldığını hiç görmemiştim. Hiç. “Gülümse. Başardık,” derken hâlâ güçlkle nefes alıyordu.

Gülümsedim çünkü gülümsemek istiyordum.

“Bana beni öldürmek istiyormuşsun gibi bakmayı kes. Bunu sonrasında konuşabiliriz. Tuhaflaşma,” diye mırıldanırken elimi bir kere daha doğrulduğumuzda çekti. “İkimiz de beni sevdiğini biliyoruz.”

İnkâr etmek istedim. Gerçekten istedim. Çoğunlukla bu kadar ukala olduğu gerçeğinden nefret ettiğim içindi.

Ama ikimiz de yalan söylüyor olacağımı biliyorduk.

Belki o sözleri asla söylemeyecektim ama Ivan biliyordu. Aynı öğrenme güçlüğüümü bilip bu konuda tek kelime etmemesi gibi. Çikolataya zaafımın olduğunu bildiği ve en ihtiyacım olduğu zamanlarda bana yedirmesi gibi.

Onu buzun dışına yönlendirirken elini çekme sırası bendeydi. “Bu kadar ukala olma,” diye öfkeyle fısıldadım.

“Çok yazık,” diye fısıldadı.

Squirt: JASMINE, İNANILMAZDIN

Squirt: AMAN TANRIM! AMAN TANRIM! AMAN TANRIM!

Squirt: Orada kraliçe gibi gözüküyordun.

Squirt: Uçtun!

Squirt: Çok farklı bir patenciydin.

Squirt: AMAN TANRIM.

Squirt: Ağladım.

Squirt: Keşke orada olabilseydim.

Squirt: Ulusallara geleceğim. Aaron çocuklarla kalabilir. Bunu kaçırmayacağım.

Yeni duş almıştım ve dört saat sonra bile hâlâ havalardaydım. Yatağımda oturup kız kardeşimin gönderdiği mesajlara baktım. Gülmeden edemedim. Arama butonuna basıp onu ararken geriye yaslandım ve çalma sesini dinleyerek yatakta uzandım.

Üçüncü çalışta kız kardeşim cevap verdi. “JASMINE! GÖRDÜKLERİMİN EN İYİSİYDİN!”

“Teşekkürler Rubes,” diye yanıtlarken ona ‘teşekkür’ ettiğim için tuhaf hissediyordum ama başka ne diyebilirdim ki?

“Aaron ile aklımızı kaybediyorduk! Benny bile izliyordu ve Jazz teyze televizyonda mı diye soruyordu,” diye konuşmaya devam etti. “Seninle çok gurur duyuyorum Jas. Çok gurur duyuyorum. Ne yaptığını bilmiyorum ama daha önce böyle kaydığını hiç görmemiştim. Şu anda düşüncesiyle bile gözüm doluyor.”

Bu inlememi bastırmama sebep olmuştu. “Ağlama.”

“Çok mutluyum ama,” diye ciyaklarken gerçekten ağlamak üzereymiş gibiydi.

“Ben de mutluyum,” diye ona söylerken yüzümde gülümsemeyle tavana bakıyordum. “Kısa programda ikincilik kazandığım için bu kadar mutlu olduğumu hiç hatırlamıyorum.”

Çünkü Ivan ile ikinciliği kazanmıştık. Sadece bir puanla ikinciliği almıştık. Bu... hiçbir şeydi.

Hiçbir şeydi çünkü uzun programımız çok sağlamdı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Çoğu çiftli patenciler aşk şarkılarıyla filan performanslarını gösterirken tamamızı karanlık filmler olarak seçmemiz çok iyi olmuştu. Paul ile zamanında bunu yapmıştık ama berbat bir yalancı olduğum ve ilişkimizde sevgi, uzun vadede saygı olmadığı için sanırım inandırıcı gelmemişti.

O yüzden Ivan ile Alaaddin filminin “*A Whole New World*” müziğiyle gösteri kayışımı yaptığımızda muhtemelen herkesi çok şaşırtmıştık.

İşlerin bu kadar yolunda gitmesi tuhaftı.

“Eh, Ivan ile ikiniz güzel görünüyordunuz. *Daha mutlu olamazdım*,” derken nefesi kesildi.

“Ağlamayı kes,” diye ona kahkahayla söyledim.

“Yapamıyorum. Çoktan programını art arda beş kere izledim.

Kayıda aldık. Aaron'un babası bile beni arayıp oradaki en iyisi olduğunu söyledi.”

Aaron'un babası izleyebileceğini nasıl bilebiliyordu? Sormamıştım ama merak ediyordum.

“Sonrasında aileyi görebildin mi?” diye sorarken doğrudan başka konuya atladı.

O anda yüzümü buruşturdum. Kendi kendime. “Evet. Kaldığımız tatil yerinde yemek yedik.” Hepimiz beraber. *Hepimiz.*

Ruby tereddüt ederek merak ettiğini bildiğim soruyu sordu. Babamızın geleceğini biliyor olmalıydı. “Babamla durum nasıl gitti?” diye sordu ve sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

Gözlerimi kapatıp nefesimi verdim. “İyi.”

“Onunla kavga etmedin ama etmek istedin şeklinde iyi mi? Yoksa sarılıp her şey yolunda gitti şeklinde iyi mi?”

Kahretsin. “İyi derken... birbirimize sarıldık ve masanın diğer tarafında oturup bana tek kelime söylemedi.” Benim buna bir itirazım yoktu. Gerçekten. Doğrusunu söylemem gerekirse rahatlamıştım. Puanlama konusunda o kadar heyecanlıydım ki, onun bunu mahvetmesini istememiştim.

Babamın üzerinde çok emek verdiğim bir şeyi mahvetmesi berbat olmaz mıydı?

“Ah, Jas,” diye hafifçe iç çekti.

“İyiydi.”

“Seninle tartışmak istemiyorum tamam mı?”

Aman Tanrım. İşte başlıyorduk.

“Babam seni seviyor. Senin için en iyisini istiyor.”

Tek kelime etmedim.

“O... eski kafalı.”

Artık adına böyle mi diyorduk?

“Onu affetmelisin. Kendince çabalıyor. İşleri batırdığının farkında ama hiçbirimiz mükemmel değiliz,” diye Ruby konuşmaya devam ederken kendimi sadece biraz suçlu hissettirmişti.

Sadece biraz. Çünkü kaç kere Ruby'ye tereddüt etmesine yol açacak bir şey yapmıştım?

Ama...

“Bunu biliyorum, Rubes. Anlıyorum ama artistik buz pateninden sanki sadece hafta sonları eğlencesine dinlenmek için yaptığım bir spormuş gibi bahsetmesini dinlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Onun... adına ne diyorlar... hayallerimi hakir görmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Nefret ettiğim bir şeyi yapmamın daha iyi olacağını söylemesini dinlemenin?” diye sorarken sinirlenmemiştim. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum.

Hattın diğer tarafında nefesini verişini duyabiliyordum. Sonra konuştu. “Evet Jas. Biliyorum. Tam olarak nasıl olduğunu biliyorum ve seni anlıyorum. Hoş bir durum olmadığının farkındayım.”

Vücudum hemen alarına geçti. “Bunu sana kim yaptı?”

“Annem, babam. İkisi de.”

Düşünmeye çalıştım ama aklıma böyle bir anı gelmiyordu. “Ne zaman?”

“Liseden mezun olduktan sonra. Umursayacak veya hatırlayacak yaşta değildin ama oldu.”

“Bu da ne şimdi?”

“Kostüm tasarımı için okula gitmek istiyordum ama ikisi, annem de dahil, resmen bunun ne kadar gereksiz olduğunu söylemiş kadar oldular. Üç ay boyunca destek olarak bir okula gitmem konusunda peşime düştüler. Gerçek bir iş için,” diye lafına devam ederken ses tonu hakarete uğramış gibi değil de daha çok boyun eğmiş gibiydi.

Bu beni üzmüştü çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla Ruby tasarlamayı, kostümler yapmayı seviyordu. Her zaman öyleydi. Hayattaki tutkusu buydu. Kendi artistik buz pateni versiyonuydu.

Onu başka bir şey yaparken hayal edemiyordum.

Her zaman neden muhasebe okuyup mezun olduğunu ama bu konuda bir şey yapmadığını merak etmiştim.

“Ama ben senin gibi değilim,” derken hâlâ sesinde bir kabul-
leniş vardı. “Annem hayallerime seninki gibi inanmadı.”

“Rubes,” diye konuşmaya başlarken birden kendimi kötü his-
settim çünkü bu nasıl olmuştu? Annemin bana fazlasıyla destek
gösterirken ona sevdiği şeyi yapamayacağını söylemesi? Hiçbir
fikrim yoktu. Hem de hiç.

“Sorun değil, Jas. En iyisi böyleymiş. Bunu sadece annemin
ve babamın mükemmel olmadığını bilmen için söylüyorum. Ha-
yallerinin anlamsız olduğunu söyledikleri tek kişi olmadığını
anlaman için. Ama aramızdaki fark, kimsenin seni vazgeçirme-
sine izin vermemiş olman. Kimsenin sana istemediğin bir şeyi
yaptırmasına izin vermedin ve ben de aynı şeyi yapabilmeyi di-
lerdim,” diye lafını bitirdi Ruby.

Afallamıştım. Cidden şaşkına dönmüştüm.

Çünkü bu deli saçmasıydı.

“Muhasebe okumamın tek sebebi onları mutlu etmek iste-
diğim içindi. Annem birkaç yıl önce çalıştığı yerde iş bulmam
konusunda beni ikna etmeye bile çalıştı. Neyse, söylemek istedi-
ğim... açık fikirli olman. Onu affetmen. Bugün ya da yarın yap-
mak zorunda değilsin ama ona bir şans ver. Seninle ufakken ne
yapması gerektiğini bildiğini sanmıyorum. Çok inatçıydın ve sa-
nırım ona fazlasıyla annemi hatırlatıyorsun ama bilemiyorum.”

“Hah,” konuşmayı bıraktığında ağızımdan çıkarabildiğim tek
şey olmuştu.

Benimle ne yapacağını bilemeyecek kadar kötü bir çocuk
muydum? Ondan nefret ettiğimi söylediğimi hayal meyal ha-
tırlıyordum. Kasıklarından tekmelediğimi. Ağladığımı. Ziyarete
geldiğinde onunla vakit geçirmek istemediğimi. Ama o zaman
çok ufaktım. Belki dört yaşındaydım. En fazla beş olmalıydım.
Evden ayrıldığından hemen sonrasıydı.

Hah.

“Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Neşeni bozmak istemiyorum. O yüzden bana Ivan’ın sana verdiği tatlı öpücükten bahset. Ne zaman evlenecek, bütün ödülleri alacak ve oynadıkları bütün sporlarda dâhi olacak çocuklarınız olacak?”

Nefesim kesildi. “Ne halattan bahsediyorsun Rubes? *Yeni yeğenimi beklerken içki mi içiyorsun?*”

Ruby kahkaha attı. “Hayır! Bunu asla yapmam!”

“Şu anda öyleymişsin gibi görünüyor.”

“Hayır! Sana ciddi bir soru sordum. Birbiriniz için o kadar mükemmelsiniz ki dişimi sızlatıyorsunuz. Yalan yok. Aaron’a sor istersen.”

Gözlerimi devirip tavana doğru başımı sallarken Ivan’ın buzda bana söylediklerini *sonunda* tekrar düşünüyordum. *Seni seviyorum*. Beni seviyordu. Benim de onu sevdiğimi biliyordu.

Buzdan çıkıp sırtımıza yumuşakça vurulup Koç Lee ile sarıldığımızdan beri konuşmamıştık. Skorlarımızı beklemek için ilerlerken tribünde Galina’yı fark ettim. Ona başımla selam verince aynı şekilde karşılık almıştım ki bu onun için seni seviyorum demektir.

Ondan sonra her şey üstümü değiştirmek, röportajlar, hepimiz açlıktan öldüğümüz için geç bir akşam yemeği yemek için acele etmekle geçen bir karmaşaydı.

Ivan beni otel odama kadar bırakmamıştı bile. Kanada’dan arkadaşımıymış gibi görünen başka bir çiftli patenciyle lobide konuşmakla meşguldü. O yüzden...

“Lanet olsun! Jessie ağlıyor. Gitmem gerekiyor. Yarın iyi şanslar ama ihtiyacın olmadığını biliyorum! Seni seviyorum!”

“Ben de seni!” diye telefona söyledim.

“Görüşürüz! Harikaydın!” diye seslendi kız kardeşim ama bana karşılığında görüşürüz deme şansı bırakmadan kapatmıştı

Kapı çalındığında telefonumu yatağa yeni bırakmıştım.

“Kim o?” diye seslenirken yatağın kenarında oturdum.

“Başka kim olabilir?” diye Ivan’ın sesi kapının diğer tarafından cevap verdi.

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. Kapıya doğru sürgü ve kilidi açmak için yöneldim. Kilidi açarken acele etmedim. Ivan’ı kaşlarını kaldırmış bir şekilde, hâlâ yemeğe gittiğimiz kıyafetler içinde karşımda buldum. Kömür grisi gömlek, bacakları ve kalçaları dar beline göre çok büyük olduğu için özel diktirdiğini kabul ettiği siyah kumaş pantolonu ve şimdiye kadar birkaç kere giydiğini gördüğüm siyah bağcıklı botlarını giymişti.

“İçeri davet edecek misin?” diye sordu.

Başımı sallayıp kenara çekilip içeri girmesini, doğrudan ya-
tağımın kenarına giderek ayakkabısının bağcıklarıyla uğraşma-
sını yüzümde gülümsemeyle izledim. Tekrar kapıyı kilitleyip
yanına oturmaya giderken önce bir ayağından, sonra diğerinden
botunu iç çekerek çıkarmasını seyrettim.

“Çok yorgunum,” diye kabullenirken ayağını uzattı.

“Ben de,” diye cevaplararken siyah ve mor çizgili çoraplarını
inceledim. “Daha yeni Ruby ile telefonda konuştum. Uyumak
için çok yorgun olup olmadığımı karar vermeye çalışıyordum.
Henüz dinlenebilecekmışim gibi görünmüyor.”

Çenesini kaldırarak kollarını omzuma dolayıp beni kendine
çekmeden önce bana gülümsemek için döndü. “Konuşman nasıl
geçti?”

“İyi. Daha önce bu kadar iyi kaydığımızı görmediğini söyle-
di. Sonra bana babam konusunda öğüt verdi ama sorun değil,”
diye ona söylerken tekrar detaylara girme havasında değildim.

Ivan anlamış gibi başıyla onayladı. “Bu en iyi kayışındı ama.
En az yirmi kişi yanıma gelip bana ne kadar iyi kaydığını söyle-
di.” Gözlerini kırıştırdı. “Kıskanmadım. Endişelenme.”

“Endişelenmedim,” dedim kuru bir tonda.

Beni yanına daha sıkı çekerken elleri kolumun üst kısmını
aşağı yukarı ovuyordu. “Harikaydın Köfte. Gerçekten öyley-
din... ama bunu yakında sana tekrar itiraf etmemi bekleme.”

Alnımı omzuna bastırıp gülümserken görmediğine memnundum. “Sen de çok mükemmeldin.”

“Biliyorum. Ama bu eski haber. Herkes buna alışık.”

Alaycı bir ses çıkardım. “Seni gidi kendini beğenmiş şey.”

Cevabı mı? “Doğru olan bu.”

Bu ukala adama nasıl âşık olabilmişim? Dünyadaki milyarlarca insan arasından âşık olduğum adam bu muydu? Bu adam?

“Ama şimdi herkes Jasmine turtasından bir pay istiyor ve hepsine arkalarını dönüp uzaklaşmalarını söylemeliyim,” diye beni bilgilendirirken aylardır konuşmadığımız bir konuyu tekrar hatırlatıyordu.

Bilerek görmezlikten geldiğim bir konu.

Ama...

“Ivan,” demeye çalışırken yapmak istediğim son şeyin bu anı mahvetmek olduğunu ama aynı zamanda cevap istediğimi de biliyordum. Her şey aylar sonra muallakta olacak olsa da plan yapabileyim diye neler olduğunu bilmek istiyordum. Ama artık bundan kaçmak istemiyordum. Korkak olmayacaktım.

“Hmm?” diye sorarken hâlâ kolumu aşağı yukarı ovuyordu.

Nefesimi tutup ağzımdan çıkarmadan önce kelimelerimi toparladım. “Koç Lee ile ne zaman bana yeni bir partner bulmak için...”

Elleri hareket etmeyi durdurdu. Bana bakmak için vücudunun üst kısmının döndüğünü hissettim. “Ne?”

Beni kesinlikle korkak yaptığını bilerek bütün dikkatinin üzerimde olduğunu bilmeme rağmen başımı omzunda tuttum. “Dünya şampiyonası bitip bana başka biri bulduğunda...”

“Jasmine.”

İşte bu ton ona çılgınca bir bakış atmam için kafamı kaldırmama sebep oldu. Yüzleştığım başka tarzda bir çılgın ifadeydi. “Ne?”

Gözlerini kırıştırdı. “Sana başka partner bulacağımı mı sanıyorsun?”

Şimdi benim gözlerimi kırıştıрма vaktimdi. “Eh, tabii. Anlaşma böyleydi değil mi?”

Tek bir kaşı yukarı kalktı.

O yüzden ben de kaşımı kaldırdım.

“Sana başka bir partner bulmayacağım,” derken yüzü ve sesi hakarete uğradığını gösteriyordu. Ama nedenini anlamamıştım. “Neden bunu yapacağım ki?”

“Şey, çünkü anlaşmamız böyleydi. Ayrıca yüzlerce defa sadece bir yıllığına eşleştiğimizi söyleyen sendin.” Neredeyse sonuna ‘aptal’ ekleyecektim ama yapmamayı başarmıştım.

Gözlerini kırıştırdı. İki kaşı da kalkmıştı. Sonra biraz daha gözlerini kırıştırdı. “Aptal değilsin, o yüzden problemin bu olmadığını biliyorum,” diye kelimelerini acele etmeden söylerken gözlerini kısmıştı. “Ama hadi bunun üzerine biraz düşünelim zeki şey. Herhangi bir noktada yanlış olduğumda bana söyle.”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Sahip olduğum en iyi partnersin,” diye konuşmaya başladı. “Mukayese bile olamaz. Haklı mıyım?”

Başımla onayladım çünkü evet, kesinlikle öyleydim.

“En iyi arkadaşısın.”

Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti ama bunu da başımla onayladım.

“Kız kardeşimin arkadaşısın.”

Omzumu kaldırdım çünkü haklıydı.

“Eğer ceset gömmek konusunda yardım edecek, akşam yemeği yiyecek ya da televizyon izleyecek birini seçmem gerekirse her seferinse seni seçerdim.”

Kalbim sıkıştı.

“Aslında anlaşmamız sona erdiği halde Mindy’nin sezona ara verdiğini uydurdum ve onunla tekrar kaymayı hiç planlamıyordum. Çünkü beni çılgına çevirsen de seninle kaymak istiyordum.”

Ne? Sadece... ne?

“Ailem seni seviyor.”

Hiçbir şey... bilmiyordum.

Başını bana yaklaştıırp konuşmasını izlerken ona bakıyordum. “Ve ben seni seviyorum.”

Tekrar söylemişti.

“Seninle bütün günümü geçirip hâlâ yeterli olamayacak kadar çok seviyorum,” diye konuşmaya devam etti.

Nefes almayı bıraktım.

“Seni o kadar seviyorum ki, eğer seninle kayamazsam, kimseyle kaymak istemiyorum.”

Lanet. Olsun.

“Seni o kadar çok seviyorum ki Jasmine, eğer program sırasında bileğimi kırarsam, ayağa kalkıp her zaman istediğın şeyi alman için senin uğruna performansımı bitiririm.”

Sevgiydi. Tek hissedebildiğim sevgiydi.

Ağlayacaktım. Kahrolası ağlayacaktım. Hemen. Oracıkta.

“Benim için o kadar değerlisin ki, ne olursa olsun gerçekten hiçbir önemi yok. Eskiden olduğı gibi değil. Bir daha asla öyle olmayacak,” diye lafını bitirerek alnını bana bastırırken gözleri deliciydi. Yüreğimi acıtıyordu. “Hiçbir zaman başkasının partneri olmayacaksın. Ben hayattayken olmaz Köfte. Senin inatçı ve güzel kıcını çığlık atarken kendime doğru sürüklerim çünkü kimse seni hak edemeyecek.”

Gözlerimi kırıştırdım. O kadar hızlı kırıştırmıştım ki kendimi kaybetmeme ramak kalmıştı.

Sonra Ivan işimi bitirdi. Ondan sonra biriyle olmak konusundaki bütün endişelerime son verdi. Burunlarımız ve alınlarımız birbirimize değdiği o anda bunu yapmıştı.

“Çünkü diğer insanların favorin olmasını sorun etmiyorum. Ama sen her zaman benim favorim olacaksın,” diye bitirdi. “Her zaman. Ne olursa olsun.”

Gözlerimi hızlıca kırparken yaşla dolmalarına engel olamadım. “Ben... ben iyi değilim...”

Tebessümü o kadar nazik, o kadar tatlıydı ki ruhumu ele geçirmişti. “Biliyorum,” diye fısıldamadan önce kollarını etrafıma dolayıp bana sarılırken çenesini kafamın üzerine yerleştirdi.

Bana uzun bir süre sarılırken gözlerimden yaşlar akarak gömleğini ıslattı.

Neredeyse bütün ağırlığımı üzerine yaslamış bizi yana doğru çevirirken beni tutuyordu ve kısmen üzerinde duracak şekilde beni kendine çekerken başım göğsünde, ellerimin biri kaburgalarını tutarken bacağı bir bacağının üzerindeydi. Bu şekilde gözyaşları akmayı bırakana kadar durduk. Tekrar derin bir nefes alabildim.

Elini saçımda neredeyse dalgın dalgın gezdirdi.

Akşamın erken saatlerinin hayatımın en iyi anlarından olduğunu düşünmüştüm ama *bu* da öyleydi. Bu da öyleydi ama Ivan’ı o kadar seviyordum ki onu daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bana söylediği şey konusunda, eğer eski partnerine dönmek isterse başka biriyle kayabileceğim gerçeği dışında aynı şekilde düşünüyordum ama bunun beni ve hayatımı değiştirdiği bütün yollara övgü olarak yapardım.

Ona sonsuza kadar ve her daim veremeyeceğim şeyleri vermek istiyordum çünkü o bana her şeyi vermişti.

Çok uzun süre öylece yatarken ikimiz de tek kelime etmedik.

Elleri saçımı uzun uzun okşarken, omuzlarıma kayıp sıkarken de tek kelime etmemiştik. Ya da avuçları kollarıma inerek nazikçe hareket ederken parmak uçları, üzerine attığım bacağın uyluğuna dokunurken neredeyse gıdıklanmama sebep olmuştu.

Dünyadaki bütün paraları verse de yerimden kıpırdamazdım. Bütün ödüller ve madalyalar için de yapmazdım. Kahrolası hiçbir şey için.

Ivan parmak uçlarını uyluğumda dolaştırdıktan *sonra* dizime yönelmişti. Parmak uçlarından bir tanesi kaybolduğunda tepki

vermemek için olduğunca çaba gösterdim. O tek parmak ucu dizim üzerinde halkalar çizmeye başlamıştı. O kadar hafif, yumuşaktı ki tüy gibi hissettiriyordu.

Öylece olduğum yerde kaldım.

Parmak uçları daha büyük halkalar çizerken dizimin arkasındaki hassas kıvrıma dalmadan önce tekrar baldırlarıma doğru çıkıp bir kere daha iz gibi desen bırakıyordu. Sonra parmağı çıplak kaval kemiğimde ve baldırlarımda dolanırken fazlasıyla zorladığım kaslar etrafında halka çiziyordu. Bir kere daha yaptı.

Annemin, ergenliğe girdikten ve kıllar *her yerde* uzadıktan sonra, bana tıraş olma izni verdiği, her gün yapmamın ne kadar önemli olduğunu vurguladığı günden beri bu kadar mutlu olmamıştım. Nemlendirmem de gerekiyordu. Çünkü anneme sorarsanız, nemlendirmek günün en önemli kısımlarından biriydi. Aynı dişlerini fırçalamak gibi. Ya da banyoyu kullandıktan sonra kıcını silmek gibi. Yemekten sonra odama gelip tıraş olduğum için çok minnettardım.

Bir parmak ucu dörde çıkmıştı. Sonra dört parmağın tamamına. Sonra da bütün avuç içi. Hepsi baldırımı ve kaval kemiğimi aşağı yukarı kavriyordu.

“Nasıl tenin bu kadar pürüzsüz?” diye kısık sesle sorarken eğer daha iyi bilmesem neredeyse dikkatinin dağınık olduğunu söylerdim.

“Hindistancevizi,” diye cevap verirken bir bacağımı üzerine koyacak kadar yukarı kaldırdım.

“Hindistancevizi mi?” Parmakları geniş bir şekilde bacağımın alt kısmını kavradı.

“Hı-hı,” diye cevap verirken sıcak teninin benimkinin üzerinde olma hissiyle güçlkle yutkundum.

Eğer ona daha da yakınlıştığımı fark ettiyse yorum yapmamıştı.

“Bilirsin Jasmine,” diye konuşurken sesi neredeyse dalgın çıkmıştı, “bu şeyler çok güçlü...”

“Şeyler mi?” diye neredeyse nefes nefese sormuştum.

“Bacakların,” diye belirtirken hâlâ tenime dokunuyordu. “Bacakların,” diye vurguladı. “Hepsi çok kaslı. Bu kadar...” Avucu dizimin üzerinde gezinip uyluğumun üst tarafında durunca boğazının gerisinde bir ses çıkardı. “... yumuşak olacaklarını düşünmemiştim.”

“Ne kadar morluğumun olduğunu,” diye konuşmayı başaramıyordum, “kaç tane kesiğimin, yara izimin olduğunu biliyorsun... iyileşmesine... yarıyor.”

Yutkundum. Boğazım düğümlendi.

Ivan parmağını bacağımın o kadar yukarısına sürüklemişti ki parmaklar şortumun kenarına takılmıştı. Elleri resmen bütün uyluğum boyunca uzanmıştı. Uzun bacaklarım filan olduğundan değildi ve buna şükrettim. Çünkü bana daha fazla dokunabiliyordu. Her şeye dokunabiliyordu.

Ben de dokunmasını istiyordum.

“Tanrım,” diye tıslarken ellerini etrafta hareket edip parmak uçlarını şortumun o kadar derinlerine sokmuştu ki uçları popomun üstüne kadar değmişti. Oradaki tende ufak bir çizgi yapıp çatlaklarıma sürterken bileğimden yukarıdaki her şeyi germeden edemedim. “*Hiç iç çamaşırı giymiyor musun?*”

Başımı geriye doğru eğerek burnum boğazına değerken fısıldamama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. “Biraz giyiyorum.”

Parmaklarını şortuma doğru ilerletirken mırıldandı. Tanrım, bu kadar iri elleri olduğu gerçeği karşısında daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştım ve özellikle şu anda küfredmediğim için. Çünkü parmakları hareket etmeye devam etti... ama sırtıma doğru gitmek yerine yana doğru hareket ettiler... ve sonra tekrar sırtıma... aşağıya... bir kıvrıma daha ulaşıyorlardı... sonra tekrar yana doğru...

O parmaklar iç çamaşırlarımı bulduğunda hızlıca nefesimi aldım.

Özellikle iç çamaşırımın ipi doğrudan popomun arasına girmişti.

Parmakları tangaya dokunduğunda diğer kolunu sırtıma doğru doladı. Farkında olmadığım ama iyi bildiğim bir güçle beni üstüne çıkacağım şekilde kucağına çekti. Sırtımdaki kolu vücudumun alt kısmını kendine bastırıyordu.

Ve hissetmiştim. Uzun, kalın ve sert.

Tanırım.

“İvan...”

O anda dudaklarıyla lafımı kesti. O pembe dudaklar benimkilerle mühürlenip ıslak bir şekilde yönelirken dudaklarımı tamamen ele geçirdi. Dili istekli bir şekilde benimkileri buldu. Susamış gibiydi. Dudaklarımı sanki bu şekilde olmamız gerekiyormuş gibi bastırmıştı. Parmakları kalçalarımın arasındaki kumaş parçasında gezinirken vücudumda çekindiğim noktalarımı dokunuyordu. Herkesin çekinebileceği yerlerde.

Çoğunlukla herkesin.

O parmak uçları yukarı çıkıp tangamın önündeki üçgenin üzerine dokunup geçti. Dudaklarımı kenara çekerken dilimi ona değdirdiğimde üçgeni kenara çekiyordu. Tenimin her yerinde hissettiğim boğuk bir inlemeyle kumaşı bırakıp tenime çarpmasına sebep oldu. “Bu şortların altına ancak sen bu kahrolası iç çamaşırını giyerdin,” diye inerlerken kalçamı avuçlayıp neredeyse acıtacak kadar sıkı.

Neredeyse.

Dudaklarımı boynunu hedefleyecek şekilde hareket ettirip hemen ısırıldım.

Ve Ivan, kahrolası Ivan inleyerek bana daha fazla alan açmak için başını geriye doğru attı. O yüzden ağzımı kocaman açıp boynunun daha fazla kısmını kavrarken teni yumuşak ve biraz tuzluydu. Her gün kullandığı temiz ve pahalı parfümü gibi kokuyordu.

“Yüce Tanrım,” diye tısladı, dişlerimin yerini dilim, dudaklarım alıp tenini yapmam gerekenden daha fazla emerken.

Altımdaki kalçaları kıvranıp dolanıyordu ve resmen bana doğru sürtüyordu. Tenini daha sert emip dilimi boğazında dolandırdığımda kalçalarını daha fazla hareket ettirmişti.

“Tadin çok güzel,” diye inlerken daha sert emiyordum.

Vahşi bir şekilde inlerken kalçaları altımda hareket ediyordu. Kolları huzursuz bir şekilde sırtımın alt kısmına dolanıp önümüzü sertçe birleştiriyordu. Yapışık bir şekilde. Göğüslerim göğsünün sert yüzeyine bastırılmıştı.

“Lanet olsun,” diye tısladı Ivan. Çenesi hâlâ kalkıktı. O güzel, uzun boğazına ulaşmama izin verirken vücudunun alt kısmı hareket edip pantolonunun arasını sürtmeye çalışırken anakondayı aklım hayalim alamıyordu. İnce ve esnek materyalin kapattığı kısımlarımı sanki düzenli ağı kesiciye ihtiyacım varmış gibi doldurmasını istiyordum.

O mükemmel dudaklardan çıkan yeni bir küfür doğrudan omurgamı, parmak uçlarımı, dizlerimi ve arasındaki her şeyi ateşe vermişti.

Peşi sıra gelen küfürler geriye çekilip kıcımı uyluklarına, doğrudan dizine oturtmamı ve düz bir şekilde otururken bütün vücudumun ağırlığını ona vermemi sağlamıştı. Vegas’taki en iyi striptizcileri bile etkileyecek bir yetenekle tişörtümü kafamdan çekip çıkarırken vücudumu dünyadaki en küçük B beden ya da en büyük A beden olmaya dair en iyi şeylerden biri olan balensiz dantelli sutyenle bırakmıştı.

Ivan inledi. İnlemişti. Yatağa geri yaslanıp daha önce ondan hiç duymadığım sesi çıkarırken belimdeki kolları avuçları kaburgalarımı ve belimi kavrayıp parmakları göbek deliğime paralel duracak şekilde gevşemişti. Her kaburganın üzerinden geçerek yukarı çıkarken ağırdan alıyordu ki işaretparmağı ile başparmağı göğüslerimin altındaki ufak kıvrıma gelene kadar ilerlemişti.

“Lanet olsun,” diye mırıldanırken hâlâ ağırlığı yukarıda tutuyordu. “Jasmine.” Öne doğru hızlıca kafasını eğdi. Ne yaptığını önceden anlamıştım. Eğer kafayı yemişsem... çekilebilirdim.

Ama ona izin verdim. Bana doğru yaslanmasını ve bir göğüs ucumu emerek neredeyse sutyenle beraber bütün göğsümü ağzına almasına izin verdim.

Sonra ona sürtünen bendim. Hareket ediyor, sürüklüyordum ve kendimi ona doğru bastırırken sert aletin klitorisime değmesine izin veriyordum.

O koca ellerinden biri kaburgalarımın kalçama, popoma kaydı. Avuçlayarak yanakları sıkıyor, çoğunu ellerinin arasına alıyordu. Sonra baskıyı bırakıp sadece hafifçe, neredeyse okşar gibi tutmaya başladı. İnlemesi kısık sesliydi. Dudaklarımı onun kilere sürükleyip üst dudaklarını dudaklarımın arasına aldım.

Göğüslerimin altındaki tek el hareket etti. Ivan onları kapatan materyali aşağı çekip beni ortaya çıkarmıştı.

Keskin bir nefes alarak hatırladım... hatırlıyordum...

“Güzel, çok ama çok... güzel,” diye boğuk şekilde fısıldarken dudakları göğsümün üzerindeydi.

“Eskiden...”

“Kes sesini,” diye burnundan soluyup tekrar göğüs ucuma kapandı. Bu sefer çıplaktı.

Çıglık attım. İnledim. Tek yapabildiğim dudaklarına doğru yükselip hiç bırakmamasını istemektir. Asla hareket etmemesini ve bunu sonsuza kadar yapmasını istiyordum.

O da bunu yapmıştı.

Diğer kısmı da aşağıya çekip o göğüs ucunu da ağzına aldı. Elimdeki eli kavrayarak parmaklarıyla şekil vermeye çalışıyormuş gibiydi ama...

“Bu kahrolası popo,” diye tısladı. “Bu popoyu çok uzun zamandır hayal ediyorum,” diye itiraf etti. “Mükemmel, tam anlamıyla mükemmel...”

Üst kısımdan alamadığımı alt taraftan almıştım. Üzerine yaptığım egzersizler gurur duyduğum bir şekilde sokmuştu. Belki güzel değildim. Belki seksi değildim. İnternete girdiğim her seferinde yeterince saçmalık duyuyordum. Ama bu kahrolası vücut için kıcıımı yırtmıştım ve bundan utanmıyordum. Eşsiz göğsüm için bile. Ama en azından ufak, sıkıydı ve yerçekimi henüz ona işlememişti.

Ivan başını yanakları göğsümün üstünde duracak şekilde hareket ettirdi. Yanağını tenime sürttükten sonra yüzünü öbür yanağı diğer göğsümün üzerinde duracak şekilde hareket ettirdi. Burnuyla sokuldu. Kollarının çıkmaya başladığı çenesini göğsümün bir kısmından diğerine, sonra aşağı doğru merkeze ve altına sürerken burnu hâlâ üzerimde, göğsümün kıvrımında olan dantele değişiyordu. Elleri beni biraz geriye doğru yönlendirdi ama havada kıvrılırken beni tutmuştu. Sonra yanağı karnıma doğru gidip dudakları göbek deliğime dokunurken saç göğüs uçlarıma değişiyordu.

Her birine. Tekrar tekrar tenimde hareket ediyorlardı.

Dilini çıkarıp göbek deliğime daldırdı. Tek yapabildiğim ona daha fazlasını... çok daha fazlasını verebilmektir. Lütfen, lütfen.

“Ivan,” diye resmen yavaşça inlemiştim.

“Şş,” diye fısıldayarak karşılık verirken dudakları beni tekrar kucağıma otururken doğrudan göğüs kemiğime gitmişti. Dudaklarını boynumun kıvrımına ulaşana kadar hareket ettirdi. Sonra çok iyi tanıdığım o parmaklar sırtımın ortasına, sonra tekrar yukarısına kadar hareket edip beraberinde sutyenimi çekiştiriyordu.

Onu öpünce bana öperek karşılık verdi. Ellerim omzuna gidip ona sertçe tutundu. Birbirimize değerek hareket ederken elleri aşağı giderek şortumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına çekiştiriyordu. Onları bileklerimden aşağıya kadar çekmesi için ayağa kalkmam gerekmişti.

İşte o zaman çıplak olduğumu fark etmiştim. Önünde öylece dikiliyordum. Tamamen çıplaktım.

Ama başımı kaldırıncı o soğuk mavi-gri gözlerin ince bir çizgi halini aldığını gördüm. Yanakları kızarmıştı ve sanki...

Ivan oturup gömleğinin düğmelerini çözerek sarsak hareketlerle sanki bu kadar hızlı soyunmaya alışkın değilmış gibi çıkardı. Sonra benden bir adım ötede ayağa kalkmıştı. Tanıdık bir hareketle kemerini çözdükten sonra pantolonunu ve boxerını dizlerine kadar çekip onları tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Lanet olsun. Yüce Tanrım. Kahretsin. Yüce İsa aşkına.

Ivan'ı daha önce kıyafetleri olmadan görmüştüm. Bir saniyeliğine veya birkaç dakikalığına değil. Saatlerce. Onu görmüştüm.

Ama beni Ivan'ın çorapsız halde çıplak oluşuna hiçbir şey hazırlayamazdı. Sertleşmişti. Her yeri sertti. Boğazındaki bağlardan neredeyse taş gibi olan göğüs kaslarına, sekiz tane karın kasından hakkında şarkı yazılabilecek uyluklarına kadar...

Ama beni işaret eden sert, uzun ve şişkin şey nefesimi kesmişti.

Bir insanın bu kadar mükemmel olması nasıl mümkün olabilir? Neden? Bu kadar uzun boylu ve yapılı birinin bacaklarının arasında bir canavara sahip olması nasıl bir saçmalıktı?

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Ve Ivan kahkaha attı. Kahkaha attı. "Beni seviyorsun."

Yüzüne bakmadım. Bakamıyordum.

Ama baktığım şey elini kaldırıp aletini etrafından kavrayarak göbek deliğine doğru işaret ettirmeye çalışıp sallandırıyordu. Elini köküne doğru götürüp oradaki gür, kıvrıcık siyah saçları da kavradıktan sonra damlayan kocaman, ıslak, pembe ve mor mantar gibi ucuna doğru ilerletti...

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye ona yutkunarak söyledim. "Ve bir hafta daha ovülasyon döneminde olmayacağım."

Çenesini aşağı eğdiğinden beni duyduğunu anlayabilmiştim ama sadece bana bakmakla o kadar meşguldü ki duymadığını düşünecektim.

Ama duymuştu.

Çünkü çok kolay ve çaba göstermeyen bir hareketle bana doğru bir adım atıp ellerini bacaklarımın üst kısmına sararak beni kaldırmıştı. Vücudum yukarı kalkarken bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanmıştı. Elleri mükemmel bir şekilde beni kavrıyordu. Elimi yalayıp aramıza ulaştım ve parmaklarımı ağzımı sulandıran aletin etrafına sardım. Elimi aşağı yukarı hareket ettirirken pürüzsüz tenini ve bütün vücudundaki en sert kas olabilecek kısmını inceliyordum. Sonra pembe-mor ucunu doğrudan bacaklarımın arasına yönlendirdim. Birbirimizin aklını okuyormuşuz gibi beni aşağıya doğru indirdi.

Ta ki üzerinde tamamen oturana kadar yavaşça indirmeye devam etti.

Dopdolu. Full. Ivan'a asla söylemezdim ama ilk başta canımı acıtmıştı.

Keskin bir şekilde nefes aldım.

O da inlemeyle takip eden bir şekilde aynısını yaptı.

Sonra sızlanma diyemeyeceğim ama bir başkasının öyle tasvir edebileceğı bir sesle onu takip ettim.

O kocaman ellerini vücudumun üzerinde yukarı aşağı yavaşça hareket ettirdi. Birazcık kaldırıp tekrar indiriyordu. Birkaç santim kaldırıp köküne kadar indiriyordu. Tekrar ve tekrar. Ta ki güçlkle değıl de kayarak ilerleyene kadar.

"Yüce Tanrım," diye sürekli söylüyordu Ivan. Bütün vücudu sıkı ve gerilmişti. Bu hareketi normal zamanında kolayca yapabilecek omuzları ve kol kasları gerilmişti ve titriyordu. Ivan titriyordu. Nefesi, bir atletin nefesi gibi kesik kesikti. Elleri hareket ediyordu ve bir kolunu popomun altına kaydırıp diğeri ni sırtımın ortasına koydu ve beni aşağı yukarı yönlendirirken göğüs uçlarını göğsüne değıyordu. "Seni seviyorum Jasmine," derken hareketleri hızlandı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye tekrar etti.

Tek yapabildiğim gözlerimi yummaktı. Gözlerimi kapayıp kollarımı boynuna dolayıp hayatım pahasına tutunmaktı. Kelimeler aramızda asılı kalmıştı. Dudaklarım onunkileri buldu ve beni üzerinde hareket ettirirken öpüştük. Daha fazla, daha az ve hepsini içimize alıyorduk.

“Seni seviyorum,” diye fısıldarken karnımın alt kısmında bir orgazm hissi titreştiğinde aletin üzerinde titriyordum.

Gülümsedi. Gülümsemekten çok daha fazlasını yapmıştı. Parlıyordu. Kalçaları hızlıca içime girip çıkıyordu. Bana daha sıkıca tutunuyordu. Daha yakına. Elleri aramıza gidip klitorisimde daireler çizdi. Parmağıyla birkaç kere daireler çizdikten sonra vücutlarımız terle kaplıyken boşaldım. Omuzlarına doğru bağırıp etrafında dalgalar halinde gelirken hayatım pahasına tutunuyordum.

İnlemesi o kadar boğuk ve pürüzlüydü ki, bir an sonra o da geldiğinde neredeyse boğuk inlemesini duyamayacaktım. İçimde nabız gibi atarken güçlükle nefes alıyordu. Ona sımsıkı tutunurken beni kendine doğru sıkıca çekti.

İkimiz de terle kaplanmıştık. Nefessizdik. Nefes almaya çalışıyordum ama çaresiz bir şekilde başarısız oluyorduk. Güçlükle nefes almaya çalışırken biraz daha titredim.

“Tanrı yardımcım olsun,” diye inledi Ivan.

Titredim. Nefes nefeseydim. Ölüyor olabilirdim ama her ana değerdi.

Ivan beni tuttu ve yatağa doğru yürüttü yavaşça üzerine bıraktı. Vücudu üzerime gelip beni örtüyordu. Kolları dümdüz halde, bacaklarını benimkilerin arasına alarak yamuk şekilde gülerken nefes nefeseydi. “Pratik mükemmelleştirir, Jas.”

Siktir.

Burnumdan nefes almaya çalışırken ona kaşlarımı kaldırdım. Aleti uyluğuma yaslanmıştı ve hâlâ yarı yarıya sertti. “Bu zaten mükemmel değil miydi?”

“Öyleydi,” derken üzerimde duruyordu. “Ama yine de pratik yapmak istiyorum.”

Yüksek sesle gülmeden edemedim. O kadar yüksek sesle gülmüştüm ki kendimi bile ürkütmüştüm.

Ama beni ürkütmeyen şey ise Ivan'ın üzerimden bana kocaman bir şekilde gülümsemesiydi. "Tekrar ve tekrar."

"Tekrar yapmak istediğimi kim söyledi?"

Elleri başımın yanına giderken parmakları alnıma dokunuyordu. "Üstüme doğru boşaldın," diye sanki bilmiyormuşum gibi söyledi. "Her şeyi beraberken güzel yapıyoruz. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum ama Ivan'ın bilmesine gerek yoktu.

"Biz en iyi ekibiz. En iyisi olmak için gereken her şeyi yapıyoruz," derken vücudunun ağırlığını beni gerçekten örtmek için indirdi. Bacakları üzerimde geniş bir şekilde aralanmıştı ve ayağının ucu baldırlarımın iç kısmına değerken ön kolları yüzümün iki yanındaydı.

"Ve bu paten kaymamıza yardımcı mı olacak?" diye ona sordum.

Önce bir yanağımlı sonra diğerini öptü. "Zarar vermeyecek."

Tekrar kahkaha atarken kıvrılarak çenesini öpmem yavaş şekilde gözlerini kırıştırtmasına sebep oldu.

"Gülümsemene bayılıyorum," derken yüzünde hülyalı, uyukulu bir ifade vardı. "Sana daha fazla gülmeni söylemek istiyorum ama yapmadım."

Kusursuz yüzünün her detayını inceledim. "Neden?"

Cevap verirken gözlerini bile açmadı. "Çünkü herkese gülümsemiyorsun." Yanağını benimkine yasladı, terli göğsü de aynısını yaparken konuştu. "Ve seni paylaşmayı planlamıyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Bir dakika.”

Omuzlarımı silkeledikten sonra derin bir nefes alıp vererek tekrarladım. Resmen saniyeler önce buzda olan çift için seyircilerin tezahüratlarını fark etmemek kolaydı. Kalabalıktan yağın çiçekleri ve oyuncak hayvanları görmezden gelmek daha bile kolaydı.

Güçlüydüm. Akıllıydım. Her şeyi yapabilirdim.

Zayıf veya hazırlıksız değildim.

Bunu batırırsam dünya sona ermezdi.

Bunu yapabilirdim.

Her zaman bunu yapabilecek yeteneğe sahiptim. Belki tam olarak bunun için doğmamıştım ama kendime almıştım. Kendim için almıştım ve her zaman benim olacaktı.

Ömür boyu sürdürdüğüm sıkı çalışmayı göstermek için dört dakika ve birkaç saniye. Çok da büyük bir olay değil.

“Zamanı geldi,” diye Koç Lee neredeyse doğrudan kulağıma konuşurken elleri hafifçe omuzlarıma dokundu.

Başımla onaylarken elini bırakıp kenara çekilmeden önce gözümün kenarından ona bir baktım. Aynısını benden bir adım ötede durup ellerini ve bacaklarını silkeleyen Ivan’a yaptı. Lee’ye, ona baktığım şekilde baktığını, benim gibi başını onaylar şekilde salladığını fark ettim.

Sonra omzunun üzerinden bana bakış attı.

O parlak mavi-gri gözler doğrudan benimkilerle buluştu ve başımızı sallamamıza veya bir şey yapmamıza gerek yoktu. Sadece birbirimize gülümsedik. Kendi ufak sırtımız. Kendi olayımız buydu.

Bu sabah odamda, onun eline doğru ağzımın suyu akarken, Ivan'ın bacağı benimkinin üzerine atılmış şekilde uyandık. Hayatlarımızın en iyi sabahıydı. Bana öyle söylemişti ve ben de bunun farkındaydım. Sonra popomu fena çimdikledi. Her şey aramızda olması gerektiği gibiydi. Mükemmel.

Bu işi yapacaktık.

Bu işi kapmıştık.

Dudaklarına ve yanak kaslarına yerleşen gülümseme fazlasıyla tembel... neredeyse edepsizce... ne olursa olsun bu akşam aramızda geçecekler için kahrolası bir söz niteliğindeydi.

Onun güvenilir gülümsemesiydi. Benimle paylaştığı ve bana ait olan gülümsemesi.

Bana benim kadar kendine güvendiğini söylerken bu sıcak ve rahatlatıcı şey omurgamda dolaştı. Ama bu iş bizdeydi. Buna beraber sahiptik.

O yüzden gülüşüne öncekinden daha geniş bir şekilde karşılık vermeden edemedim. Çok abartılı bir şeydi ama onundu ve ona aitti.

O da bunu biliyordu çünkü gülümsemesi genişlemişti.

Gözlerini devirirken bakışlarımı uzaklaştırdım. Buza adım atarken kalp atışlarım düzgün ve sabitti. Aklım sakın ve kontrol altındaydı. Duvarda son patencinin buzdan çıkmasına izin vererek solda dururken yukarı baktım. Tünele ilk girdiğimizde çoktan ailemin yerini belirlemiştim ve hâlâ oradaydılar. Her biri, babam bile elinde pankart tutuyordu.

İŞTE BENİM KIZ KARDEŞİM.

BASTIR JASMINE!

JASMINE!

SENİ SEVİYORUZ JASMINE
SONSUZA KADAR JASMINE SANTOS
YAKALA ONU KIZIM
HARİKASIN JASMINE

Ama ASLA PES ETME JASMINE gözlerimi kısarak bakmama sebep olmuştu. Çünkü onu babam tutuyordu. Diğerleri gibi yerinde zıplamıyordu ama gülümsüyordu. Utanç içinde değildi. Sıkılmamıştı.

Ama oradaydı. Bu istediğimden veya beklediğimden çok daha fazlasıydı

Ve ihtiyacım olan da buydu. Aklıma ve kalbime ufak bir parça yapıştırıcı gibiydi.

Kendime sabah Ivan'ın yanında yatakta uzanırken okuduğum kartı düşünmeye izin verdim. Kart LK'deki hoş kızdan gelmişti.

İyi şanslar, Jasmine!

İyi şeyler başaracaksın. Bu kadar harika olduğun için teşekkürler. Umarım bir gün senin gibi olabilirim.

Sevgiler, Patty

Ve bu işi başarabileceğimi biliyordum.

Bir keresinde, on beş ya da on altı yaşındayken, Galina bana kazanmak için başarısız olmaya hazırlıklı olmam gerektiğini söylemişti. Başarısız olma fikrini kabullenmem gerektiğini. Bunu söylerken ne demek istediğini tamamen anlamamıştım. Kim kaybetmek isterdi ki? Şimdi mesajını anlıyordum ve anlamam on yılımı almıştı.

Buza bir adım atıp Ivan'a da aynısını yapmasına izin vermek için birkaç adım kaydım. Peşimden takip ederken sunucu isimlerimizi sesleniyordu. Benden iki adım uzakta durdu.

Sonra omzumun üzerinden, kız kardeşimin yaptığı kahverengi ve altın rengi kostüm içerisindeki adama baktım. Doğrudan bana yönelttiği sırtışıyla yüzüme bakarken buldum.

Mutlu gözüküyordu.

Ve ilk defa gergin olmadan, baskı altında hissetmeden dururken mutlu hissediyordum. Sadece mutlu hissediyordum. Hazır.

O yüzden ben de ona sırtarak karşılık verdim.

İkimiz de aynı anda nefesimizi bıraktık.

İşte böylelikle Ivan elini bana doğru yanına uzattı. Ona elimi uzatıp avucumu onunkinin içine bırakarak parmaklarımızı birbirine dolarken yüzümü izliyordu.

Dudak hareketleriyle *seni seviyorum* dedi ve ona göz kırptım. Sonra buzun merkezine doğru el ele kayarak ihtiyacımız olan noktada durduk. Ivan benimle aynı anda pozisyon alırken ikimiz de başka hiçbir yere bakmıyorduk. Kalabalık sessizleşmişse hiçbir fikrim yoktu Ivan'ın yüzü benimkine çok yakın dururken onlara aldırnamaya başlamıştım.

“Berbatsın,” diye fısıldarken nefesi yanağıma vuruyordu.

Konuşurken gülümsememe güçlük hâkim olabilmişim. “Sen daha berbatsın.”

Müzik başlamadan hemen önce, “Hadi şu işi yapalım,” diye fısıldadı.

Ve biz de yaptık.

Son Söz

“Şundaki yüksekliğe bak!”

“2018 Lukov takımından beri böyle bir dönüş görmedim!” diye televizyondaki sunucu iddia etti.

Ivan ile aynı anda alaycı bir ses çıkardık.

Gözlerini devirdiğini görmek için ona bakmama gerek yoktu.

Çünkü ben de gözümü deviriyordum.

“Bu açık ara bizimkinden on beş santimetre kısaydı,” diye yanımda mırıldandı Ivan.

Tekrar alaycı bir ses çıkartırken gözlerimi televizyondan ayırmadım.

“Daha çok otuz santimetre kadar olduğunu düşünüyorum,” diye bize sık sık geldiği için alerji ilacı kullanmaya başlayan annem kanepenin diğer tarafından hemfikir oldu.

“Mark’ın spikerlikten emekli olması gerekiyor. En azından son üç sezondur gözlük takması gerektiğini düşünüyorum,” diye iddia etti Jojo, zeminde yattığı yerden tek eliyle başını desteklerken diğer eliyle Elena’nın dudaklarına biberon tutuyordu.

“Jonathan, bu hoş olmadı,” dedi ona James. Başını iki yana salladığını bilmem için bakmama gerek yoktu.

Kanadalı takım buzda çaba göstermeden kayarken hareketlerinin güç, asalet ve güzellikle mükemmel bir şekilde ölçülenmesini izlemek için televizyona kitlenmişim. Onlardan nefret etmiyordum. *İyiydiler.*

Ama bizim eskiden olduğumuz kadar iyi değildiler.

“Bu harikaydı!” diye ekrandaki spiker heyecanla cıvıladı.

“Sadece kendi sesini duymak için konuşuyor,” diye mırıldanırken başımı iki yana salladım.

Yanımdaki adam ona gözümün kenarından bakmama sebep olan bir ses çıkardı. Bana bakmak için başını yana çevirmişti. Yüzünde kalan, elimin tersi kadar iyi bildiğim sırtış yıllar boyunca olduğu kadar sinir bozucu ve mükemmeldi. “Senin dönüşlerin onunkinden daha temiz ve hızlıydı.”

Başımla onaylarken hâlâ ona bakıyordum ve duvara asılmış kocaman televizyondaki 2026 Olimpiyatlarını görmezden geldim. “Sen de çok kolaymış gibi göstermiştin. Açıkça ondan daha güçlüsün.”

Alaycı bir ses çıkarıp kulağıma fısıldamak için yakınlaştı. “Açık arayla popon hâlâ ondan daha güzel görünüyor.”

Kıs kıs güldüm ve o da gülümsedi. Çoktan yan yana yapışmış, kalçadan bacağa mükemmel bir şekilde hizalanmıştık. Kolları benimkilere bastırılmıştı. Ivan kolunu kaydırıp kaldırdıktan sonra omzumun üzerine attı ve beni kendine öncekinden bile daha fazla yapıştırdı. Bacaklarımı kaldırıp kucağına bırakıp yanağıma bir öpücük kondurmadan ikimiz de zamanında spikerin fısıldamasını görecektir şekilde ekrana dönmüştük, “İnanılmaz!”

Odada çok fazla inilti vardı ki hepsini sayamazdım.

Harika lafını kullanmazdım ama...

“Eğer yarışıyor olsaydınız ikinizin hâlâ kazanacağına iddia ya girerim,” diye mırıldandı Jojo.

Başımla onaylarken Ivan ile daha hızlı yapabileceğimize iddiaya girebileceğim ölüm spiralini yapan çifti izliyordum. Artık antrenman yapıyor değildik ama çoğu sabahları, buz pisti gençlerle, umutlu artistik patencilerle dolmadan önce Ivan elimi tutuyordu ve eski programımızın daha ihtiyatlı bir versiyonunun üzerinden geçiyorduk. Yarısında kahkaha atarken çoğu günler üçlülerin yerini ikiliyle değiştiriyorduk ama arada sırada birbiri-

mizin bakışlarını yakalayıp hâlâ aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Üçlü ayak ucu hareketi yapıyorduk. Ya da üçlü ayakucu dönüşü. Nadiren, gerçekten iyi bir gündeysen üçlü Lutz yapıydık. Hâlâ yapabildiğimizi bilmek için.

Sonra çocuklar gelmeye başlıyordu ve biz de işe girişiyorduk. Koçluğa. Ivan’da birkaç erkek çocuğu vardı ve bende de birkaç kız çocuğu...

Çiftli bir takıma koçluk yapmak konusunu konuşmuştuk... ama sadece doğru takımı bulursak bunu yapacaktık. Henüz bulamamıştık.

Emekli olalı dört yıl olmuştu ve hâlâ yeterli zaman geçmemiş gibi hissettiriyordu.

Ivan omurgasını kaynatmak için ameliyat olalı dört yıl geçmişti. O kadar tehlikeli bir ameliyattı ki bekleme odasında iki defa kusmuştum. Doktor çiftli kaymaya devam etmesinin solumsuzluk olacağını dört yıl önce söylemişti.

Ivan’ın bana bakıp, “Başka bir partner bul. Benim yüzümden emekli olmana gerek yok,” demesinin üzerinden dört yıl geçmişti.

Tam bir ahmaktı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Sanki partner olabileceğim başka biri varmış gibi.

En sonuncu, toplamda da üçüncü dünya şampiyonluğunu kazanmamızın üzerinden beş yıl geçmişti.

İkinci dünya şampiyonluğunu kazanmamızın üzerinden sekiz yıl geçmişti.

İki altın madalya kazanalı sekiz yıl. Biri çiftli diğeri takım paten kayışındaydı. Ivan’ı Amerika tarihindeki en fazla ödül kazanan artistik buz patencisi yapmıştı.

İlk dünya şampiyonluğumuzu ve üç ulusal şampiyonluğumuzun ilkinin kazanalı dokuz yıl olmuştu.

Daha da önemlisi evleneli dokuz yıl olmuştu. Nefes nefese, yüzü kızarmış bir şekilde buzda uzun programımızın sonunda kalabalık çılgına dönerken, “Sanırım benimle evlenmelisin Köfte,” diyeli dokuz yıl üç ay olmuştu.

Sadece üç defa sordurtmuştum. Jojo ile James'in evlendiği mezhep farkı gözetmeyen kilisede evlenmemiz hayatımın en mükemmel anıydı.

Sonra Danny, Tati ve Elena olmuştu.

“Baba,” diye ufak bir ses yerden seslendi. “O ikili Axel çok baştan savma değil mi?”

“Oldukça baştan savma,” diye yalan söyledi Ivan, omzumu sıkarken.

“Eğer baştan savma yaparsam bana söylersin değil mi?”

Ivan’a bakıp kaşımı kaldırırken surat yapmasını izledim çünkü ikimiz de gerçeği biliyorduk. O, ufak kızına bir şeyi yanlış yaptığını mı söyleyecekti? Gerçekçi olalım.

“Eğer baştan savma yaparsan sana söylerim,” diye yedi yaşındaki bir ses de aynı şekilde yerden konuştu. “Dün öyleydin.”

“Hayır değildim!” diye altı yaşındaki bağırıp doğruldu. Hepimiz, üç köpek ve iki domuz da dahil bu akşamın kısa programını izlemek için oturma odasına doluştuğumuzdan beri koyu renkli kafasını ilk defa görüyordum.

“Evet, öyleydin!” diye iddia etti Danny, hâlâ göz önünde değildi. “Seni izledim!”

Ya kavgaya katılmak istemişti ya da eninde sonunda ağabeyi ve ablası arasında arabulucu olacağını bilen Elena, ağabeyiyle uzandığı yerden ağladı.

Böylelikle kavga sona ermişti. Uzun, bitkin bir iç çekiş duyuldu. Peşinden bir tane daha uzun ve bitkin bir iç çekişle altı yaşındaki ağabeyinin yanına uzandı.

Sessizlik belki on saniye sürmeden önce birbiriyle didişmeye başladıklarını duymuştum.

Tanrım, tam bir kâbus gibiydiler. Eskiden tatlı olduğunu düşündüğüm tipte tartışmacı, patronluk taslayan, inatçı ve güçlü iradesi olan çocuklardı ama aslında tam bir baş belasıydılar.

Ama onları çok seviyordum. Onlara sahip olmak için Ivan ile iki sezon ara vermeme değerdiler. Danny ikinci dünya şampiyonluğunu kazandığımız akşam ona kazara hamile kaldığımı hiçbir zaman bilmeyecekti... ama hamile olduğumu öğrendiğimde hayatımda aldığım en iyi haber olduğunu kesinlikle biliyordu. Ivan ile bir hayat yaratmıştık. Hayatımızın en güzel akşamlarından birinde ikimizden de bir parça yaratmıştık.

On iki ay sonra tekrar hamile kaldığımda bu sefer bilerek yapmıştık.

Doğru insanla işleri yürütebileceğimi öğrenmem sadece yıllarımı almıştı. Bana sarılan, LK'de gün boyunca rastgele defalarca kalçamı kavrayan, benimle ilgilenen, beni motive eden ve hayatımın her gününde benim için en iyisini isteyen yanımdaki bu aptal tam da o kişiydi.

Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi Ivan eğilip alnımı öperken beni kendine daha da sıkarak yaklaştırdı.

“Anne, Danny az önce alnıma vurdu!” diye feryat etti Tati, kesinlikle sesinde orantı yoktu. “Onun k-ı-ç-ı-n-ı tekmeleyeceğim!”

“K-ı-ç-ı-n-ı ne demek?” diye bir an sonra sordu Danny.

Annem Ben'in yanında oturduğu yerden dönüp bana ukala bir bakış attı. Tam olarak ne düşündüğünü iyi biliyordum.

Bu üçlüyle bütün günahlarımın karşılığını ödeyecektim.

Aksini hayal etmiyordum bile.